

மகாசக்தி மனிதர்கள்

உலக அளவில் உள்ள மகாசக்தி படைத்த மனிதர்கள் என்று எடுத்துக் கொண்டால் முதல் இடம் பெறுபவர்கள் நம் இந்திய யோகிகள் தான். கற்பனைக்கும் எட்டாத அபூர்வ சக்திகளைப் பெற்றவர்கள் இவர்கள். முற்றிலும் தேர்ச்சி பெற்ற ஒரு யோகிக்கு அஷ்ட மகாசித்திகள் என்று சொல்லப்படும் எட்டு வகையான அபூர்வ சக்திகள் வசப்பட்டிருக்கும் என்று பதஞ்சலி மகரிஷி, திருமூலர் உள்ளிட்டவர்கள் அந்தக் காலத்திலேயே பதிவு செய்து வைத்து விட்டுப் போயிருக்கிறார்கள்.

திருமூலர் கூறுகிறார்:

*தானே அணுவும் சகத்துத்தன் நோன்மையும்
மானாக் கனமும் பரகாயத் தேகலும்
தானாவ தும்பர காயஞ்சேர் தன்மையும்
ஆனாத வுண்மையும் வியாபியு மாம்எட்டே.*

அவர் கூறும் அந்த அஷ்டமகாசித்திகள் இவை தான்:

அணிமா – அணுவைப் போல் நுட்பமான மிக நுண்ணிய நிலைக்கு உடலைக் கொண்டு சென்று கண்களுக்குப் புலப்படாதிருத்தல்.

மகிமா - உடலை மலையைப் போல் பிரம்மாண்டமாகப் பெரிதாக்குதல்.

இலகிமா - காற்றைப் போல் உடலை லேசாக்குதல். இந்த நிலையை எட்டிய பிறகு ஒரு யோகியால் காற்றில் மிதப்பதும், தண்ணீரில் நடப்பதும் சாத்தியமாகிறது.

கரிமா – எதனாலும் அசைக்க முடியாதபடி மிகவும் உடலை மிகவும் கனமாக்குதல்.

பிராப்தி - இயற்கை சக்திகளையும், மற்ற எல்லாப் பொருட்களையும் தன்வயப் படுத்துதல். தன் மனத்தினால் நினைத்த எதையும் மாற்றுதல் மற்றும் அடைதல்.

பிரகாமியம் – தன் உடலை விட்டு பிற உடலில் உட்புகுதல். அதாவது கூடு விட்டுக் கூடு பாய்தல்.

வசித்துவம் – விலங்குகள், மனிதர்கள் உள்ளிட்ட அனைத்து உயிரினங்களையும் வசியப்படுத்தி அனைத்தையும் தன் வசப்படுத்தல்.

ஈசத்துவம் – ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் முதலானவற்றைச் செய்யும் இறைசக்தியையே பெற்று விடுதல்.

இந்த அஷ்டமகாசித்திகள் உண்மையான யோகிகளிடம் இயல்பாகவே இருந்த போதிலும் அவர்கள் அந்த மகாசக்திகளை அனாவசியமாகவோ, சுயநலத்திற்காகவோ அவற்றைப் பயன்படுத்தாமல் இருக்கும் சுயகட்டுப்பாட்டைப் பெற்றிருந்தார்கள். தேவையான சக்தியை, தேவையான அளவு மட்டும் பயன்படுத்திக் கொண்டனர்.

அணிமா என்ற முதல் சக்தி மற்றவர்கள் கண்ணில் படாமல் இருக்க இந்த மகாசக்தி யோகிகளுக்கு மிக உதவியாக இருக்க வல்லது.

போலிச் சாமியார்கள் என்னைக் கவனி, வணங்கு, பாராட்டு என்று விளம்பர யுத்திகளை மேற்கொண்டு பக்தர்களைச் சேர்க்கும் வேலையில் சலிக்காமல் இறங்குவார்கள். ஆனால் தனிமையில் யோக மார்க்கத்தில் பயணிக்கும் யோகிகளும், சித்தர்களும் பொதுமக்கள் பார்வைக்குத் தென்படுவது மிக அபூர்வம். தென்பட்டால் அதைச் செய்து கொடுங்கள், இதை சாதித்துத் தாருங்கள், இரும்பைத் தங்கமாக்குங்கள், என்னை செல்வந்தனாக்குங்கள், என் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வையுங்கள் என்று மக்கள் அவர்களை சூழ்ந்து கொள்ளக் கூடும். சொந்த ஆசைகளில் இருந்து தப்பித்த அந்த துறவிகள் இவர்கள் ஆசைகளை நிறைவேற்ற ஆரம்பித்தால் அவர்கள் அடுத்து வேறு ஏதாவது வேலையை எப்போதாவது செய்ய முடியுமா என்ன?

எனவே மகாசக்தி வாய்ந்த யோகிகள் அவசியம் நேரும் போது மட்டும் தகுந்த நபர்கள் கண்களில் தென்படுவார்கள். மற்ற நேரங்களில் எல்லாம் அடுத்தவர் பார்வையில் இருந்து மறைந்தே இருப்பார்கள். புராணக் கதைகளில் மாயமாக மறைந்தார் என்று படித்திருக்கிறோம்.

அப்படி அவர்கள் மாயமாக மறைய உதவிய சக்தி அணிமாவாக இருந்திருக்கக் கூடும்.

மகிமா சக்தியை யோகிகள் அதிகம் உபயோகித்ததாகவோ அதற்கான முகாந்திரங்கள் இருந்ததாகவோ தெரியவில்லை. ஆனால் புராணங்களில் இறைசக்தி படைத்தவர்கள் விஸ்வரூபம் எடுத்ததாக என்று நாம் நிறைய படித்திருக்கிறோம். அது மகிமா சக்தியால் தான் சாத்தியமாயிருக்க வேண்டும்.

இந்த இரண்டு சக்திகளையும் யோகிகள், இறைசக்தி பெற்றோர் மட்டுமே தங்கள் வசப்படுத்தி வைத்திருந்தார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. புராணங்களில் அசுரர்களும் இந்த சக்தியை தங்கள் வசப்படுத்தி வைத்திருந்தார்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தங்கள் உருவத்தை அசுரர்களும் தங்கள் விருப்பத்திற்கேற்ப சுருக்கியோ, பெருக்கியோ காட்டினார்கள் என்பதை நாம் படித்திருக்கிறோம்.

உடலை மிக லேசாக்கி காற்றில் மிதப்பதையும், நீரில் நடப்பதையும் சாத்தியமாக்கும் இலகிமா சக்தியை இந்திய, திபெத்திய யோகிகள் தேவைப்படும் போது சர்வசாதாரணமாக உபயோகித்துக் கொண்டார்கள் என்று நிறைய பழங்குறிப்புகள் கூறுகின்றன. கல்லைக்கட்டி திருநாவுக்கரசரைக் கடலில் எறிந்த போது அவர் இந்த இலகிமா சக்தியைப் பயன்படுத்தியே கடலில் மிதந்து உயிர்பிழைத்திருக்க வேண்டும்.

யோகிகளும், பல பௌத்த சமண மத துறவிகளும் அக்காலத்தில் இந்தக் கூடு விட்டு கூடு பாயும் பிரகாமிய சக்தியில் வல்லவர்களாக இருந்தனர் என்பது பல பழமையான ஏடுகளில் இருந்து நம்மால் அறிய முடிகிறது.

கரிமா என்னும், உடலை எளிதில் யாரும் அசைக்க முடியாதபடி கனமாக்கிக் கொள்ளும் சக்தி போதிதர்மர் போன்ற மகாசக்தியாளர்கள் மூலம் இந்தியாவில் இருந்து மேலை நாடுகளுக்குப் பரவி தற்போது தற்காப்புக் கலைகளில் பரவலாக பயன்படுத்தப்படுகிறது. எதிரிகள்

தாக்க வரும் போது தூணைப் போல் அசைக்கக்கூட முடியாதபடி நிற்க இந்த சக்தி உதவுகிறது.

விலங்குகளையும், மனிதர்களையும் வசியப்படுத்திக் கொள்ளும் சக்தியான வசித்துவம் யோகிகளிடம் மிக இயல்பாக இருந்தது. கொடிய விலங்குகள் வாழும் அடர்ந்த காடுகளில் பழங்காலத்தில் வசித்தும் தவமியற்றியும் வந்த யோகிகளும் துறவிகளும் இந்த வசித்துவ சக்தி இல்லாதிருந்தால் உயிரோடிருந்திருக்கவே முடியாதல்லவா?

பிராப்தி மற்றும் ஈசத்துவம் போன்ற மகாசக்திகள் ஒரு முழுமையான யோகிக்கே வாய்ப்பனவாக இருந்தன. இயற்கை சக்திகளைத் தன்வசப்படுத்திக் கொள்வதும் மற்ற இறை சக்திகளை தன் விருப்பத்திற்கேற்ப பயன்படுத்திக் கொள்வதும் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடனும் பொறுப்புணர்வுடனும் யோகிகளால் கையாளப்பட்டன. தவறாகப் பயன்படுத்தினால் ஏற்படும் விளைவுகளுக்கு தாங்களே முழுப்பொறுப்பு ஏற்க நேரிடும் என்பதாலும், தவறாகப் பயன்படுத்தினால் அது அவர்களுக்கே முதல் கேடு என்பதாலும் மிக கவனமாகவும், அபூர்வமாகவும் மட்டுமே இந்த சக்திகள் அவர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டன.

முழுமையான யோகிகளாக இல்லா விட்டாலும் யோக மார்க்கத்தில் உண்மையாகப் பயணித்தவர்கள் கூடத் தங்கள் திறமைக்கும், முயற்சிகளுக்கும் ஏற்றபடி பல சக்திகள் பெற்றிருந்தனர். பல நாட்கள் உணவும், நீரும் இல்லாமல் உயிர் வாழ்வது, கடந்த காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் ஆகியவற்றை அறிவது, தொலைவில் நடப்பவற்றை பார்க்கவும், கேட்கவும் முடிவது, குளிர், வெப்பம் ஆகியவற்றை எந்த அளவிலும் அசௌகரியப்படாமல் தாங்கிக் கொள்வது போன்ற சக்திகளைப் பெற்றிருந்தார்கள்.

இப்படிப்பட்ட மகாசக்தி மனிதர்கள் ஒரு காலத்தில் நம் பாரத நாட்டில் அதிக எண்ணிக்கையில் இருந்தாலும் காலப் போக்கில் அந்த எண்ணிக்கை மிகவும் குறைந்து கொண்டே வந்து விட்டது என்பது

கசப்பான உண்மை. அதற்கு பதிலாக அந்த யோகிகளின் போர்வையில் போலிகள் நிறைய வலம் வர ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

போலிகள் அதிகம் என்பதாலேயே அந்த மகாசக்திகளையும், உண்மையான மகாசக்தி மனிதர்களையும் கற்பனை என்று நாம் ஒதுக்கி விட முடியாது. இது குறித்து நேர்மையான, சந்தேகப்படக் காரணமில்லாத சில பிற்கால மனிதர்கள் சில மகாசக்தி மனிதர்களின் வாழ்வில் நடந்த அற்புதங்களையும், அவர்களுடனான தங்கள் நேரடி அனுபவங்களைப் பதிவு செய்து விட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். இனி அவற்றைப் பார்க்கலாமா?

மகாசக்தி மனிதர்கள்-2

சித்தர்களும், யோகிகளும் மகாசக்திகள் படைத்தவராக இருந்தார்கள், அஷ்ட மகாசக்திகளும் அவர்கள் வசம் இருந்தன என்ற போதிலும் அவர்களில் பெரும்பாலானோர் வரலாற்றில் இடம் பெற்ற மனிதர்களாக இருக்கவில்லை. அவர்கள் பற்றி ஆதாரபூர்வமான குறிப்புகள் இருக்கவில்லை. பொது வாழ்வில் புலப்படாமல் ரகசியமாய் வாழ்ந்தவர்கள் தான் அநேகம். வரலாற்றில் பதியப்பட்ட மகா யோகிகளில் முதலாமவராக ஆதிசங்கரரைச் சொல்லலாம்.

ஆதிசங்கரர் மெய்ஞானத்திற்கும், உபதேசித்த அத்வைத தத்துவத்திற்கும் பெயர் போனவர் என்றாலும் தேவைப்பட்ட போது மகாசக்திகளை தன்வசப்படுத்திக் கொண்டார் என்பதற்கு போதுமான ஆதாரங்கள் நிறையவே இருக்கின்றன.

தன் 32 ஆம் வயதில் இறைவனடி சேர்ந்த ஆதிசங்கரர் தன் குறுகிய வாழ்நாளில் நிறைய நூல்களையும், ஸ்தோத்திரங்களையும் இயற்றி இருக்கிறார். ஏராளமான விவாதங்களில் பங்கு கொண்டிருக்கிறார். இந்தியாவின் கிழக்கு, மேற்கு, வடக்கு, தெற்கு என நான்கு திசைகளிலும் முறையே பூரி, துவாரகை, பத்ரிநாத், சிருங்கேரி ஆகிய இடங்களில் பீடங்களை ஏற்படுத்தி இருக்கிறார். அத்துடன் பாரதம் முழுவதும், தமிழகம் முதல் இமயம் வரை பல முறை பயணித்திருக்கிறார். இத்தனை சாதனைகள் மிகக் குறுகிய கால

வாழ்க்கையில் அவர் சாதித்திருப்பதற்கு அஷ்டமகா சித்திகள் அவர் வசம் இருந்தது தான் காரணம் என்றால் அது மிகையாகாது.

ஆதிசங்கரர் வாழ்ந்த காலம் முடிந்து பதின்மூன்று நூற்றாண்டுகள் கழிந்து விட்ட நவீன காலத்திலும் கூட இமயமலையில் உள்ள பத்ரிநாத், கேதாரநாத் போன்ற இடங்களுக்குத் தரை மார்க்கமாகப் போக வேண்டுமென்றால் பல சிரமங்கள் இருக்கின்றன. ஒரு வருடத்தில் குறிப்பிட்ட மாதங்களில் மட்டுமே போக முடிந்த அந்த இடங்களில், அந்தப் போக முடிந்த காலத்தில் கூட பாதைகளில் பனிப்பாறைகள் விழுமானால் பயணிக்க முடியாது. இராணுவத்தினர் அந்தப் பாதைகளைச் சீர் செய்யும் வரை காத்திருக்க வேண்டியது தான். இன்றும் கூட சில இடங்களில் சாதாரணமாய் நடந்து செல்ல முடியாது. அப்படி ஒரு நிலை இன்றே இருக்கையில் சுமார் 1300 ஆண்டுகளுக்கு முன் எப்படி இருந்திருக்கும் என யோசித்துப் பாருங்கள். தியானம், நூல் இயற்றல், போதித்தல், விவாதங்களில் பங்கு கொள்ளல், போன்ற பல்வேறு வேலைகளுக்கு நடுவே சில வருடங்கள் மட்டுமே வாழ்ந்த ஆதிசங்கரர் வாகன வசதிகள் இல்லாத, சாலை வசதிகளும் மேம்பட்டிராத பழங்காலத்தில், கால்நடையாக குறுகிய காலத்தில் இவ்வளவு தூரம் பயணம் செய்திருக்க வாய்ப்பே இல்லை என்பது சிந்திக்க முடிந்தவர்களுக்கு விளங்கும். ஆகவே அவர் இலகிமா சக்தியைப் பயன்படுத்தியே இந்த பிரமிக்கத் தக்க சாதனையை நிகழ்த்தி இருக்க வேண்டும் என்பதே அறிஞர்களின் கருத்தாக உள்ளது.

ஒரு முறை அவர் பிக்கைஷக்குச் சென்ற போது அவர் பிக்கைஷ கேட்ட வீடு பரம ஏழையினுடையது. தானே உண்ண உணவில்லாமல் வருந்திக் கொண்டிருந்த போதிலும் அந்த வீட்டுப் பெண்மணிக்கு ஆதிசங்கரருக்கு ஒன்றும் தராமல் அனுப்ப மனம் இருக்கவில்லை. அதனால் தன் வீட்டில் இருந்த ஒரே நெல்லிக்கனியை அவருக்குத் தந்து விட்டு "இதற்கு மேல் தர இந்த வீட்டில் ஒன்றுமே இல்லை, எனவே அலட்சியப்படுத்தாமல் இந்த நெல்லிக்கனியை ஏற்றுக் கொண்டு என்னை மன்னித்தருள வேண்டும்" என்று வேண்டி நின்றாள். ஏழ்மையிலும் அவளுக்கிருந்த உதார சிந்தையை மெச்சி, அவள்

ஏழ்மையைப் போக்கி மகாலட்சுமியை வேண்டி கனகதாரா
ஸ்தோத்திரம் பாடி அந்தப் பெண்மணி வீட்டில் தங்க நெல்லிக்கனிகள்
மழையாகப் பெய்தனவாம். அந்தக் கணத்தில் அவர் இயற்றிய
கனகதாரா ஸ்தோத்திரம் இன்றும் செல்வம் வேண்டி பலரும்
சொல்லும் ஸ்தோத்திரமாக இருக்கிறது. இது ஈசத்துவம் என்ற
இறைசக்தியைப் பயன்படுத்தியதற்கு உதாரணமாகச் சொல்கிறார்கள்.

அதே போல ஆதிசங்கரர் கூடு விட்டு கூடு பாயும் பிரகாமிய
சித்தியையும் பயன்படுத்தினார் என்று அவர் வாழ்க்கை வரலாற்றுக்
குறிப்புகள் கூறுகின்றன. ஒரு முறை ஆதிசங்கரர் மஹிஸ்மதி என்ற
நாட்டின் ராஜகுருவான மந்தன மிஸ்ரா என்ற பேரறிஞருடன் ஞான
மார்க்க சொற்போரில் ஈடுபட்டார். குடும்பஸ்தரான மந்தன மிஸ்ரா
போட்டியில் தோற்றால் துறவியாக வேண்டும் என்றும், துறவியான
ஆதிசங்கரர் தோற்றால் குடும்பஸ்தராக மாற வேண்டும் என்றும்
முடிவு செய்யப்பட்டது. மந்தன மிஸ்ராவுடன் பதினேழு நாட்கள் நடந்த
விவாதங்களின் முடிவில் ஆதிசங்கரர் வெற்றி அடைந்தார். மந்தன
மிஸ்ராவின் மனைவி உபயபாரதி கணவரைக் காட்டிலும் அறிவில்
சிறந்தவள். சரஸ்வதியின் அவதாரமாகக் கூட அவளைக் கூறுவதுண்டு.
தன் கணவன் துறவியாவதை சகிக்க முடியாத உபயபாரதி
குடும்பஸ்தரான தன் கணவரில் தானும் ஒரு பாதி என்றும், ஒரு
பாதியை மட்டுமே ஆதிசங்கரர் வென்றிருப்பதாகவும், தன்னையும்
வென்றால் மட்டுமே வெற்றி முழுமையாக இருக்கும் என்றும்
வாதிட்டாள். அது வரை பெண்களிடம் ஞான விவாதங்களில்
ஈடுபட்டிராத ஆதிசங்கரர் தயங்கினார். உபயபாரதி வேத காலங்களிலும்
அப்படி விவாதங்கள் நடந்திருப்பதாக எடுத்துக்காட்டுகள் சொல்லி
அவரை சம்மதிக்க வைத்தாள்.

உபயபாரதியுடன் ஆதிசங்கரரிடம் சொற்போரைத் தொடர்ந்தார். எந்த
விதத்திலும் ஞானக் குறைவு இல்லாத ஆதிசங்கரரை உபயபாரதியால்
வெல்ல முடியவில்லை. ஆனாலும் தோற்க மனமில்லாத உபயபாரதி
கலவியல் சம்பந்தமான கேள்வி ஒன்றைக் கேட்க தூய
பிரம்மச்சாரியும் துறவியுமான ஆதிசங்கரரால் அதற்கு பதில் அளிக்க
முடியவில்லை. உடனே அவர் சில நாட்கள் அவகாசம் கேட்டு தன்

உடலை விட்டு அச்சமயம் இறந்து போயிருந்த மன்னரின் உடலில் குடியேறி தங்கி கலவியல் ஞானம் பெற்று, மீண்டும் தன் உடலுக்குத் திரும்பி வந்து உபயபாரதியிடம் சொற்போரைத் தொடர்ந்து வென்றார் என்று குறிப்புகள் கூறுகின்றன.

துறவு பூண்ட போது வருந்தி நின்ற தாயிடம் “உன் அந்திம காலத்தில் நான் கண்டிப்பாக வருவேன்” என்று வாக்குக் கொடுத்து விட்டுக் கிளம்பியவர் ஆதிசங்கரர். அவர் சிருங்கேரியில் இருக்கும் போது தாயின் அந்திமக் காலம் வந்து விட்டது என்பதும், தன்னை இப்போது நினைக்கிறார் என்பதும் ஆதிசங்கரருக்கு ஞான திருஷ்டியில் தெரிய வந்து உடனே காலடியில் மரணப்படுக்கையில் இருந்த தாயருகே சென்றார் என்று குறிப்புகள் சொல்கின்றன. கர்னாடக மாநிலத்தில் இருக்கும் சிருங்கேரிக்கும், கேரள மாநிலத்தில் இருக்கும் காலடிக்கும் இடையே நூற்றுக் கணக்கான மைல்கள் உள்ளன. அவரால் உடனே அந்த இடைவெளியைக் கடக்க முடிந்தது இலகிமா சக்தியாலேயே இருந்திருக்க வேண்டும்.

அக்காலத்தில் ஒரு துறவி தன் தாய் சிதைக்குத் தீ மூட்டுவது சம்பிரதாயத்துக்கு முரணானது. யாருக்கும் அந்திமக்கிரியை செய்யும் உரிமை துறவிக்குக் கிடையாது. எனவே காலடியில் இருந்த மற்ற அந்தணர்கள் அவருடைய தாயின் அந்திமக்கிரியைக்கு அவருக்கு துணை நிற்க மறுத்தார்கள். சிதை மூட்ட தீயைக் கூட கொடுத்துதவ அவர்கள் மறுத்த போது ஆதிசங்கரர் தன் சக்தியாலேயே தீ மூட்டினார். இது அஷ்டமகா சித்திகளில் பிராப்தி என்கிற, இயற்கை சக்திகளைத் தன்வசப்படுத்திக் கொண்டதற்கு உதாரணமாகச் சொல்லலாம்.

ஆதிசங்கரரின் வாழ்க்கை வரலாற்றுக் குறிப்புகளை 14 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 17 ஆம் நூற்றாண்டு வரை எழுதி வைக்கப்பட்ட ‘சங்கர விஜய’ நூல்களில் காணப்படுகின்றன. அந்த நூல்கள் அனைத்திலும் பொதுவாக ஏற்றுக் கொண்டு கூறப்பட்ட குறிப்புகளை இங்கு தந்திருக்கிறோம். அஷ்ட மகாசக்திகள் தன்வசமிருந்தும் தேவைப்பட்ட போது மட்டும் தேவையான அளவு மாத்திரம் உபயோகித்த ஆதிசங்கரர் அந்த மகாசக்திகளை விட அதிக

முக்கியத்துவத்தை மெய்ஞானத்திற்கே தந்திருந்தார் என்பதே அந்த மகாயோகியின் மாபெரும் சிறப்பு!

3 மகாசக்தி மனிதர்கள்

யோகி விசுத்தானந்தர் 1937 வரை இவ்வுலகில் வாழ்ந்தவர். இவரைப் பற்றியும் இவரது மகாசக்திகளைப் பற்றியும் நேரடி அனுபவங்களாக சிலர் எழுதி இருக்கிறார்கள். அவர்களில் மிக முக்கியமானவர்கள் பரமஹம்ச யோகானந்தர், ரிஷி சிங் க்ரேவால் மற்றும் இங்கிலாந்து தத்துவஞானி பால் ப்ரண்டன்.

யோகி விசுத்தானந்தர் வங்காளத்தில் பிறந்தவர். பதிமூன்று வயது வரை ஒரு சராசரி சிறுவனாக வளர்ந்தவர். பதிமூன்றாம் வயதில் ஒரு விஷ ஜந்துவால் கடிக்கப்பட்ட அவரை மருந்தால் குணப்படுத்த முடியவில்லை. கிட்டத்தட்ட இறந்தே போய் விட்ட மகனைக் கங்கையில் புதைக்க பெரும் துக்கத்துடன் அவருடைய தாய் கொண்டு வந்தார். அப்போது கங்கைக் கரையில் இருந்த ஒரு யோகி விசுத்தானந்தரின் விஷக்கடிக்கு சில பச்சிலைகளைத் தடவி "சிறுவன் குணம் அடைவான். எதிர்காலத்தில் பெரிய யோகியாவான்" என்று சொல்லி விட்டுச் சென்றார்.

அந்த யோகி சொன்னது போலவே விசுத்தானந்தர் ஒரு வாரத்தில் முழுமையாகக் குணமடைந்தார். அதன் பின்னர் அவர் இயல்பிலும் பெரிய மாற்றம் தென்பட ஆரம்பித்தது. வழக்கமான விளையாட்டுகளிலும் கல்வியிலும் நாட்டம் குறைந்து ஆன்மிக மார்க்கத்திலும், யோகிகள் மீதும் விசுத்தானந்தருக்கு நாட்டம் ஏற்பட ஆரம்பித்தது. மகனின் மாற்றத்தைக் கண்டு வருந்தினாலும் அவர் தாய் சில வருடங்கள் கழித்து மகன் வீட்டை விட்டு செல்ல அனுமதித்தார். யோகிகளையும், யோகசக்திகளையும் நாடி விசுத்தானந்தர் பயணமானார். இமயமலையின் பல பகுதிகளில் கடுமையான சீதோஷண நிலைகளிலும் பயணித்து கடைசியில் திபெத்திய யோகி ஒருவரைத் தன் குருவாகக் கண்டார். அந்த திபெத்திய யோகியிடம் பன்னிரண்டு ஆண்டு காலம் இருந்து கடுமையான பயிற்சிகளை

மேற்கொண்டு விசுத்தானந்தர் பல யோக சித்திகளைக் கற்றுக் கொண்டார்.....

பரமஹம்ச யோகானந்தர் தன் இளம் வயதில் கல்கத்தாவில் யோகி விசுத்தானந்தரை சந்தித்தார். அந்தப் பகுதியில் யோகி விசுத்தானந்தரை கந்தா பாபா (நறுமண சுவாமிகள்) என்றழைத்தார்கள். எந்த நறுமணத்தை வேண்டினாலும் வேண்டியபடி அந்த நறுமணத்தை அதே இடத்தில் ஏற்படுத்துவதில் யோகி விசுத்தானந்தர் வல்லவராக இருந்ததால் அவர் அப்படி அழைக்கப்பட்டார்.

அவரிடம் வருபவர்கள் எல்லாம் ஏதோ ஒரு மலரின் நறுமணத்தை அவர் மூலம் எதிர்பார்ப்பவர்கள் என்பதால் யோகானந்தரைப் பார்த்தவுடன் விசுத்தானந்தர் “என்ன மணம் வேண்டும்?” என்று கேட்டார்.

யோகானந்தர் அதற்கு உடனடியாகப் பதில் சொல்லாமல் “இந்த சக்தியை அடைய எத்தனை காலம் கற்றீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

விசுத்தானந்தர் “12 வருடங்கள்” என்று கூறவே யோகானந்தர் தன் இளமைக்கே உரித்தான குறும்போடு “இது போன்ற நறுமணங்களை ஏற்படுத்துவதால் என்ன பெரிய பலன்? காசு தந்தால் எதையுமே கடையில் வாங்கலாமே இதற்குப் போய் 12 வருடங்களை வீணடித்திருக்கிறீர்களே” என்று சொல்லி இருக்கிறார்.

அந்தக் கேள்வியால் கோபம் அடையாத விசுத்தானந்தர் யோகானந்தரைப் பாராட்டி ஆசிர்வதித்தார். பின் யோகானந்தரைக் கையை நீட்டச் சொன்னார். யோகானந்தர் கையை நீட்டினார். விசுத்தானந்தர் “என்ன மணம் வேண்டும்?” என்று கேட்க யோகானந்தர் “ரோஜா” என்று சொன்னார். அவர் கையைத் தொடாமலேயே விசுத்தானந்தர் “அப்படியே ஆகட்டும்” என்று சொல்ல யோகானந்தரின் உள்ளங்கையில் இருந்து ரோஜா மணம் மிக இனிமையாகப் பரவியது.

யோகானந்தர் அருகில் இருந்த பூச்சட்டியில் இருந்து ஒரு வாசனையற்ற பெரிய வெள்ளைப் பூவை எடுத்து “இதில் இருந்து

மல்லிகை மணம் வர வைக்க முடியுமா?” என்று கேட்க அதற்கும் விசத்தானந்தர் அப்படியே ஆகட்டும் என்று சொல்ல ஆச்சரியகரமாய் அந்த வாசனையில்லா மலரில் இருந்து மல்லிகையின் மணம் வர ஆரம்பித்தது.

வீடு திரும்பியதும் யோகானந்தரின் இளைய சகோதரி “நீ செண்ட் எல்லாம் உபயோகிக்க ஆரம்பித்து விட்டாயா? ரோஜா வாசம் பலமாக அடிக்கிறது” என்று சொன்னாள். இன்னமும் அந்த மணம் போகவில்லை என்பதை புரிந்து கொண்ட யோகானந்தர் தன் கையில் இருந்த வெள்ளை மலரை அவளிடம் தந்தார்.

“எனக்குப் பிடித்த மல்லிகை மணம்” என்று அந்த மலரை வாங்கிய அவர் சகோதரி அந்த மணமில்லாத பூவில் எப்படி மல்லிகை மணம் வீசுகிறது என்று குழம்பினாள். சிறிது நேரம் கழித்தும் கூட அந்த மணங்கள் அப்படியே தங்கி இருப்பது யோகானந்தருக்கும் வியப்பாய் தான் இருந்தது.

சிறிது காலம் கழித்து யோகானந்தர் அலகாநந்தா என்ற ஒரு நண்பரிடம் இருந்து விசத்தானந்தர் பற்றி இன்னொரு ஆச்சரியகரமான சம்பவத்தைக் கேள்விப்பட்டார்.

அவர் நண்பர் அலகாநந்தா தன் நேரடி அனுபவத்தை இப்படிச் சொன்னார். “நான் கந்தா பாபாவின் பர்த்வான் வீட்டுக்குச் சென்றிருந்த போது அங்கு சுமார் நூறு பேராவது இருந்திருப்பார்கள். வீடே விழாக்கோலத்தில் இருந்தது. எல்லோருக்கும் உணவு வாழை இலையில் பரிமாறினார்கள். கந்தா பாபாவுக்கு வெட்ட வெளியில் இருந்து பொருள்களைத் தருவிக்கும் சக்தியும் உண்டு என்று நான் கேள்விப்பட்டிருந்தேன். அதனால் ‘இந்த சீசனில் விளையாத ஏதாவது வித்தியாசமான பழங்களைத் தருவித்துத் தாருங்கள்’ பாபா என்று நான் விளையாட்டாகச் சொன்னேன். உடனடியாக அத்தனை பேர் இலைகளிலும் ஒரு வகை ஆரஞ்சுப்பழம் உரித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. நம்ப முடியாமல் அதை எடுத்து ருசித்துப் பார்த்தேன். அது உண்மையான பழம் தான். ருசியும் நன்றாக இருந்தது.”

நறுமணங்களை உருவாக்க மட்டுமே விசுத்தானந்தர் கற்று வைத்திருந்தார் என்று குறைத்து மதிப்பிட்டது தவறு என்று அதன் பின் யோகானந்தர் உணர்ந்திருக்க வேண்டும்.

பால் ப்ரண்டன் என்ற இங்கிலாந்து தத்துவஞானியும் தன் இந்தியப் பயணத்தின் போது வாரணாசியில் யோகி விசுத்தானந்தரைச் சந்தித்ததாக எழுதி உள்ளார். அந்த சந்திப்பும் அப்போது நடந்த சம்பவங்களும் சுவாரசியமானவை. பால் ப்ரண்டன் தங்கள் பேச்சை மொழிபெயர்ப்பு செய்ய கோபிநாத் கவிராஜ் என்ற அரசாங்க சம்ஸ்கிருதக் கல்லூரியின் முதல்வரை அழைத்துச் சென்றிருந்தார்.

பால் ப்ரண்டனை சந்தித்த போது விசுத்தானந்தர் சூரிய ஒளியைப் பயன்படுத்தி பால் ப்ரண்டன் விரும்பிய நறுமணங்களை ஏற்படுத்தித் தருவதாகச் சொன்னார். யோகானந்தருக்கு நேரடியாக நறுமணத்தை ஏற்படுத்தித் தந்தது போல் செய்யவில்லை. பால் ப்ரண்டனிடம் இருந்து ஒரு பட்டுக் கைக்குட்டை வாங்கி அதில் சூரிய ஒளியை ஒரு கண்ணாடி மூலம் குவித்து பால் ப்ரண்டன் விரும்பிய மூன்று நறுமணங்களை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார். பால் ப்ரண்டனுக்கு விசுத்தானந்தர் மீது ஆரம்பத்தில் சந்தேகம் தான் வந்தது. பல வகை நறுமண புட்டிகளை ரகசியமாக மறைத்து வைத்திருக்கிறாரோ என்று சந்தேகப்பட்ட அவர் விசுத்தானந்தரின் செய்கைகளை மிகவும் கூர்மையாகக் கவனித்தார். அது போன்ற ஏமாற்று வேலைகள் எதையும் விசுத்தானந்தர் செய்யவில்லை என்பது தெரிந்தது. பால் ப்ரண்டன் அந்த கண்ணாடியையும் வாங்கி சோதித்துப் பார்த்தார். அந்தக் கண்ணாடியும் மிக சாதாரணமானதாக தான் இருந்தது. பால் ப்ரண்டன் விசுத்தானந்தரின் மற்ற சக்திகளையும் காண விருப்பம் தெரிவித்த போது அதற்கு தற்போதைய சூரிய ஒளி போதாது என்றும் மறு நாள் மதியம் தன்னை வந்து சந்திக்கும்படியும் விசுத்தானந்தர் தெரிவித்தார்.

தான் தங்கி இருந்த அறைக்குத் திரும்பி வந்த பிறகும் கைக்குட்டையில் இருந்த நறுமணங்கள் அப்போதும் இருக்கின்றனவா என்று பால் ப்ரண்டன் சோதித்துப் பார்த்தார். அப்படியே இருந்தது.

அங்கு மூன்று நபர்களிடமும் அந்தக் கைக்குட்டையைக் கொடுத்து முகரச் சொல்லி சோதித்துப் பார்த்தார். அவர்களும் அந்த நறுமணங்களின் பெயர்களைச் சரியாகச் சொன்னார்கள். விசுத்தானந்தர் ஹிப்னாடிசம் செய்து பொய்யாக நம்ப வைக்கவில்லை என்பது உறுதியானது.

4. மகாசக்தி மனிதர்கள்

மறுநாள் மதியம் பால் ப்ரண்டன் மிகுந்த எதிர்பார்ப்புடன் விசுத்தானந்தரைப் பார்க்கச் சென்றார். விசுத்தானந்தர் பால் ப்ரண்டன் முன்பே ஒரு குருவியை கழுத்தை நெறித்துக் கொன்றார். அந்தக் குருவி சுமார் ஒரு மணி நேரம் தரையில் உயிரற்றுக் கிடந்தது. அதை உயிர்ப்பிக்கிறேன் என்று விசுத்தானந்தர் சொன்ன போது பால் ப்ரண்டனால் நம்ப முடியவில்லை. போன உயிரை மீண்டும் வரவழைப்பதா? அது யாருக்கானாலும் சாத்தியமா? பெருத்த சந்தேகத்துடன் அவர் விசுத்தானந்தரின் செய்கைகளைக் கூர்ந்து கவனிக்க ஆரம்பித்தார்.

விசுத்தானந்தர் ஒரு பூதக்கண்ணாடியின் மூலம் சூரியக் கதிர்களை இறந்து போயிருந்த குருவியின் ஒரு கண்ணின் மீது குவிக்க ஆரம்பித்தார். விசுத்தானந்தர் முகத்தில் சலனமே இல்லை. மிகவும் கவனமாக அந்தக் குருவியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். சிறிது நேரம் குருவியின் உடலில் எந்த மாற்றமும் இல்லை. திடீரென்று விசுத்தானந்தர் விசித்திரமாய் ஒரு வித கூக்குரல் எழுப்பி விட்டு பால் ப்ரண்டனுக்குப் புரியாத ஏதோ ஒரு மொழியில் மந்திரங்கள் உச்சரிப்பது போல் சொல்ல ஆரம்பித்தார். மிகவும் ஆச்சரியகரமாய் குருவியின் உடல் துடிக்க ஆரம்பித்தது. வலிப்பு வந்து துடிப்பது போலத் தான் பால் ப்ரண்டனுக்குத் தோன்றியது. ஆனால் குருவி அதில் இருந்து சீக்கிரமே மீண்டு தரையில் காலூன்றி நின்றது. பின் அறைக்குள்ளேயே அங்குமிங்கும் பறக்க ஆரம்பித்தது.

பால் ப்ரண்டனுக்கு நடப்பதெல்லாம் நிஜமா இல்லை கண்கட்டு வித்தையா என்று சந்தேகம் வந்து விட்டது. ஆனால் சந்தேகப்பட

ஒன்றுமில்லை. அந்தக் குருவி அவர் கண் முன்னாலேயே சாதாரணமாகப் பறந்து கொண்டதான் இருந்தது. அடுத்த அரை மணி நேரம் அப்படிப் பறந்த குருவி திடீரென்று உயிர் இழந்து கீழே விழுந்தது.

பரபரப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பால் ப்ரண்டன் விசுத்தானந்தரைக் கேட்டார். "இந்தக்குருவியை இன்னும் சிறிது நேரம் உயிர்பிழைக்க வைக்க முடியாதா?"

விசுத்தானந்தர் "இப்போதைக்கு இவ்வளவு தான் செய்ய முடியும்" என்று சொல்லி விட்டார்.

விசுத்தானந்தரின் மற்ற சக்திகள் பற்றியும் மற்றவர்கள் மூலம் பால் ப்ரண்டன் கேள்விப்பட்டிருந்தார். அந்தரத்தில் இருந்து திராட்சைகளை வரவழைப்பார், வாடிய மலரை அப்போது தான் பூத்தது போல காட்சியளிக்கச் செய்வார் என்றெல்லாம் சொல்லி இருந்தார்கள்.

"இந்த அற்புதங்களை எல்லாம் எப்படி நிகழ்த்துகிறீர்கள்" என்று பால் ப்ரண்டன் ஆவலுடன் விசுத்தானந்தர் கேட்டார்.

"சூரிய விஞ்ஞானம் பயன்படுத்தி தான் இதைச் செய்கிறேன்" என்று விசுத்தானந்தர் பதில் அளித்தார். அவருடைய திபெத்திய குருவுக்கு ஆயிரத்திற்கு மேல் வயதிருக்கும் என்றும் அவரிடமிருந்து இந்த விஞ்ஞான ரகசியங்களைக் கற்றுக் கொண்டதாகவும் விசுத்தானந்தர் கூறினார்.

பால் ப்ரண்டன் "சூரிய விஞ்ஞானம் என்பதும் ஒருவித யோகக் கலையா?" என்று கேட்டார்.

"யோகக்கலைக்கு மன உறுதியும், மனக்குவிப்பும் அவசியம். ஆனால் 'சூரிய விஞ்ஞானம்' கற்க அதெல்லாம் தேவையில்லை. உங்கள் மேலை நாட்டுக் கல்வி போல இதைக் கற்கலாம். இது பல சூட்சும ரகசியங்களைத் தெரிந்து கொண்டு செயல்படுத்துவது. அவ்வளவு தான்." என்று விசுத்தானந்தர் சொன்னார். ஆனால் அது சுலபமானது தானா

என்று அவர் தெரிவிக்கவில்லை. கூடவே "என் திபெத்திய குருநாதரின் அனுமதி இல்லாமல் இதை உங்களுக்குக் கற்றுத் தர முடியாது" என்பதையும் தெரிவித்தார்.

“உங்கள் குரு திபெத்தில் இருக்கிறார். நீங்களோ இந்தியாவில் இங்கு இருக்கிறீர்கள். எப்படி அவரிடம் அனுமதி வாங்க முடியும்?” பால் ப்ரண்டன் கேட்டார்.

“மனவெளிகளில் நாங்கள் தொடர்பில் இருக்கிறோம்” என்றார் விசுத்தானந்தர்.

பால் ப்ரண்டனுக்கும் யோகானந்தரைப் போலவே இந்த வித்தைகளைக் கற்பதில் ஆர்வம் இருக்கவில்லை. அவர் தன் இலக்கான 'மெய்ஞான சித்தியை அடைவது எப்படி?' என்று விசுத்தானந்தைக் கேட்டார்.

“யோகம் கற்காமல் மெய்ஞானம் அடைய முடியாது” என்றார் விசுத்தானந்தர்.

அக்காலத்தில் இருந்து இக்காலம் வரை இருக்கும் பிரச்சனையை பால் ப்ரண்டன் விசுத்தானந்தரிடம் தெரிவித்தார். “யோகக்கலையை புரிந்து கொள்ளக்கூட குரு அவசியம் என்கிறார்கள். அப்படி இருக்கையில் அதைக் கற்பதும், பின்பற்றுவதும் குருவின் துணை இல்லாமல் நடக்காது அல்லவா? இப்போதோ உண்மையான குரு கிடைப்பதே அரிதாக இருக்கிறது.”

“சீடன் தயார்நிலையில் இருந்தால் குரு தானாக புலப்படுவார். எனவே மனிதன் தன்னைத் தயார்ப்படுத்திக் கொள்வதில் கவனம் செலுத்த வேண்டும். அப்படி முழு மனதுடன் முயன்றால் கண்டிப்பாக குரு அவனுக்குக் கிடைப்பார். ஒரு வேளை குரு புறக்கண்ணுக்குத் தெரியாவிட்டால் கூட அவர் அகக் கண்ணுக்குப் புலப்படுவார்.” என்ற விசுத்தானந்தர் தொடர்ந்து மெய்ஞானம் பெறத் தேவையானவற்றை பால் ப்ரண்டனுக்கு உபதேசித்தார். அவரை விட்டுப் பிரியும் போது கூட அவர் செய்து காட்டிய அற்புதங்கள் ஏற்படுத்திய பிரமிப்பு பால் ப்ரண்டனை விட்டு அகலவில்லை.

அடுத்த அனுபவம் ரிஷி சிங் க்ரேவால் என்பவருடையது. இவர் பதஞ்சலியின் யோக சூத்திரங்கள், யோக வாசிஷ்டம் போன்ற நூல்களோடு இமயமலையில் வாழும் யோகிகள் பற்றியும் எழுதியவர். இவர் அமெரிக்காவில் வசித்தவர். இவர் எழுதிய இந்தப் புத்தகங்கள் அமெரிக்காவில் பிரசுரமானவை.

ரிஷி சிங் க்ரேவால் யோகி விசுத்தானந்தரை முதலில் சந்தித்தது 1900 ஆம் ஆண்டு. யோகானந்தர் மற்றும் பால் ப்ரண்டன் போல் அல்லாமல் இவர் யோகி விசுத்தானந்தருடன் நிறைய பயணம் செய்தவர். ஒரு சமயம் ரிஷி சிங் க்ரேவால் இமயமலையில் விசுத்தானந்தருடன் பயணம் செய்து கொண்டிருந்த போது உணவு கிடைக்காமல் நிறையவே கஷ்டப்பட்டார். விசுத்தானந்தர் யோகியானதால் சிறிதும் சிரமம் இல்லாமல் பயணம் செய்தார். ரிஷி சிங் க்ரேவால் விசுத்தானந்தரிடம் “பணம் இருந்தால் இங்கே மலைக்கிராம மக்களிடம் உணவுப் பொருள் ஏதாவது வாங்கியாவது உண்ணலாம்” என்றார்.

சுத்தானந்தர் “உனக்கு வெள்ளி தந்தால் போதுமா?” என்று கேட்டார்.

ரிஷி சிங் க்ரேவால் “தாராளமாக” என்றார்.

உடனடியாக விசுத்தானந்தர் அந்தரத்தில் இருந்து வெள்ளிக்கட்டி வரவழைத்துத் தந்தார். அந்த வெள்ளிக்கட்டி பெரியதாக இருந்தது. ரிஷி சிங் க்ரேவாலுக்கு அந்த விலை உயர்ந்த வெள்ளிக்கட்டியை வெறும் உணவுப் பொருளுக்காகச் செலவு செய்ய மனம் வரவில்லை. அதை ஒரு கயிறில் கட்டிக் கொண்டு நீண்ட நாட்கள் தன் தோளில் போட்டு சுமந்து கொண்டு நடந்தார். மனித மனத்தின் விசித்திரங்கள் தான் எத்தனை? சில மாதங்கள் கழித்து அந்த வெள்ளிக் கட்டியை எடுத்துக் கொண்டு போய் அதை விற்க முயன்றார். அந்த வியாபாரி அந்த வெள்ளிக்கட்டியை பரிசோதித்து வாங்க ஒத்துக் கொள்ளும் போது வரை ரிஷி சிங் க்ரேவாலுக்கு சந்தேகம் லேசாக இருந்தது. நல்ல விலை கொடுத்து அந்த வியாபாரி வாங்கிக் கொண்டார்.

அதன் பின் விசுத்தானந்தர் செய்த எத்தனையோ அற்புதங்களை ரிஷி சிங் க்ரேவால் தன் கண்ணாரக் கண்டார். இமயமலையில் நடக்கையில்

<https://t.me/tamilbooksworld>

எவ்வளவு பனியிலும் இயற்கைத் தாவரங்களிலும் குகைகள்
மறைந்திருந்தாலும் துல்லியமாக அங்கே தங்குவதற்கு எங்கு குகை
இருக்கிறது என்று விசுத்தானந்தர் கண்டு பிடித்து விடுவார். அதே
போல் அந்தரத்தில் இருந்து உணவு, உடைகள், பொருள்கள்
வரவழைப்பதிலும் அவர் மிகவும் கெட்டிக்காரராக இருந்தார்.

ஒரு முறை ரிஷி சிங் க்ரேவால் விசுத்தானந்தரிடம் கேட்டார். “கரன்சி
நோட்டுக்களை நீங்கள் வரவழைப்பீர்களா?”

மகாசக்தி மனிதர்கள் 5

(ரிஷி சிங் க்ரேவால் விசுத்தானந்தரிடம் கேட்டார். “கரன்சி
நோட்டுக்களை நீங்கள் வரவழைப்பீர்களா?”)

“மாட்டேன். ரூபாய் நோட்டுக்களை அரசாங்கம் அச்சடிப்பது. உனக்கு
வேண்டுமானால் சொல். நான் இன்னொரு வெள்ளிக்கட்டி
வரவழைத்துத் தருகிறேன்” என்று விசுத்தானந்தர் மறுத்து விட்டார்.

இந்த அற்புதங்களை எல்லாம் எப்படி நிகழ்த்துகிறீர்கள் என்று ரிஷி சிங்
க்ரேவால் கேட்ட போது விசுத்தானந்தர் “எல்லாவற்றின் மூலக்கூறு
அணுக்களும் வெட்ட வெளியில் நிறைந்துள்ளன. அதில் எது
வேண்டுமோ அதில் கவனத்தைக் குவித்தால் போதும் அதை
வரவழைத்து விடலாம்”

மிக எளிமையாக அவர் சொல்லி விட்டாலும் அது எல்லாராலும்
முடிகிற காரியமா?

சுமார் 36 வருடங்கள் கழித்து மீண்டும் ரிஷி சிங் க்ரேவால்
விசுத்தானந்தரை சந்தித்த போது விசுத்தானந்தர் விளையாட்டாக
“வெள்ளிக்கட்டி வேண்டுமா?” என்று கேட்டார். ஆன்மிகத்தில்
முன்னேறி இருந்த ரிஷி சிங் க்ரேவால் “வேண்டாம். சாப்பிட ஏதாவது
கிடைத்தால் போதும்” என்று சொல்லி விட்டார்.

யோகி விசுத்தானந்தர் குறித்து வேறு பல தகவல்களும் சொல்லப்படுகின்றன என்றாலும் அவை செவி வழி செய்திகளாகவே பெரும்பாலும் இருக்கின்றன. நேரடி அனுபவங்களாக அவை இல்லை. அவருடைய சீடர் நந்தலால் குப்தா என்பவர் "யோகி ராஜாதிராஜ விசுத்தானந்தா-வாழ்க்கையும், தத்துவமும்" என்ற நூலில் தன் குருவைப் பற்றி நிறைய சுவாரசியமான விஷயங்கள் எழுதி உள்ளார்.

ஒரு காகிதத்தில் கோபிநாத் என்பவரை சில வார்த்தைகள் எழுதச் சொல்லி விட்டு பின் அந்தக் காகிதத்தை நெருப்பில் எரிக்கச் சொல்லி விட்டாராம். அந்த சாம்பலில் இருந்து மீண்டும் அந்தக் காகிதத்தை முன்பு போலவே வரவழைத்துக் காட்டினார் என்று ஒரு தகவல் அந்த நூலில் உள்ளது. அதே போல அவருடைய அண்ணன் தங்கள் இறந்து போன தந்தையை அதே உருவில் திரும்பவும் பார்க்கவும், பேசவும் ஆசைப்பட்டாராம். அதில் நீ என்ன லாபம் அடையப் போகிறாய், அது இயற்கைக்கு எதிரானது, அதனால் தீய விளைவுகளும் கூட ஏற்படலாம் என்றெல்லாம் சொல்லி ஆத்மா உடல்களை ஆடையாக மாற்றிக் கொண்டே போகிறது அதனால் தனிப்பட்ட உடல் மீது அன்பு கொள்வது அர்த்தமற்றது என்றெல்லாம் சொல்லியும் அவர் கேட்கவில்லையாம். கடைசியில் விசுத்தானந்தர் ஒரு குறிப்பிட்ட அறையைத் தேர்ந்தெடுத்து அதில் புத்தம்புதிய கட்டில் படுக்கையை வைத்து தன் யோக சக்தியால் தந்தையை பழைய உருவிலேயே ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் வரவழைத்தாராம். அந்தத் தந்தை அந்தக் கட்டிலில் அமர்ந்து அவர்களுடன் 15 நிமிடங்கள் இருந்து மூத்த மகன் கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் பதில் அளித்து விட்டு மறைந்தாராம். விசுத்தானந்தரின் அண்ணன் அப்போதைக்குத் திருப்தி அடைந்தாலும் பிற்காலத்தில் இதனாலேயே விசுத்தானந்தர் கணித்தபடி ஒரு விசித்திர நோய்வாய்ப் பட்டு இறந்து போனாராம். அதே போல காசி, கல்கத்தா, பர்த்வான் முதலிய இடங்களில் ஆசிரமங்கள் வைத்திருந்த விசுத்தானந்தர் அங்கே இருந்து கொண்டே மற்ற இடங்களுக்கும் தன் யோக சக்தியால் சென்று, செய்ய வேண்டிய வேலைகளை எல்லாம் செய்து வந்தார் என்றும் அந்த நூலில் அவர் தெரிவிக்கிறார். இது போல இன்னும் பல சுவாரசியமான தகவல்கள் உண்டு. இந்தத்

தகவல்கள் எல்லாம் எந்த அளவுக்கு உண்மையானவை என்பது நமக்குத் தெரியாது.

முந்தைய மூன்று நபர்களின் விசுத்தானந்தருடனான அனுபவங்கள் நேரடியானவை. அவர்கள் அவருக்கு நெருங்கிய சம்பந்தம் இல்லாதவர்கள். அதனால் அவர்கள் விசுத்தானந்தர் பற்றி கதைகளைத் திரித்துக் கூற அவசியம் இல்லாதவர்கள். மேலும் அவர்கள் சொன்ன அனுபவங்களில் அடிப்படை ஒற்றுமை இருக்கிறது. ஆனால் தனிப்பட்ட முறையில் விசுத்தானந்தரின் சீடரான நந்தலால் குப்தாவின் அறிவுக்கூர்மை மற்றும் மனப்பக்குவம் குறித்து நாம் அதிகம் அறியோம். பல சமயங்களில் உண்மையின் மீது இருக்கும் நாட்டத்தை விட அதிகமாய் குருட்டுத்தனமான நம்பிக்கையும் பக்தியும் சீடர்களுக்குத் தங்கள் குருவின் மீது வருவதுண்டு. அப்போது அவர்களது கற்பனையும், மற்றவர்கள் கற்பனையும் அவர்கள் சொல்வதில் சேர்ந்து கொள்வதுண்டு. அதை நாம் நினைவில் வைத்துக் கொள்வது நல்லது.

விசுத்தானந்தர் எந்தவொரு நறுமணத்தையும் ஏற்படுத்த வல்லவர் என்பதும் அந்தரத்தில் இருந்து பொருள்களை தருவித்துக் கொடுப்பதிலும் வல்லவர் என்பதில் மட்டும் எல்லோரும் ஒருமித்துப் போகிறார்கள். பால் ப்ரண்டனிடம் அவர் கூறியது போல 'சூரிய விஞ்ஞானம்' என்ற யோக ரகசியக் கலையின் மூலம் அவர் அதை சாதித்தாரா, இல்லை, ரிஷி சிங் க்ரேவால் சொன்னது போல பிரபஞ்சத்தில் நிறைந்துள்ள அணுக்களை தன் வசப்படுத்திக் கொண்டு அதை சாதித்தாரா, இல்லை இரண்டும் பெயர்கள் வேறென்றாலும் ஒரே கலை தானா என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை.

பொதுவாக மேல்நிலை யோகிகள் தங்கள் யோக சக்திகளை அவசியமான சமயங்களில் மட்டுமே பயன்படுத்தினார்கள் என்பதை ஆரம்பத்திலேயே சொன்னோம். இவரைப் பொருத்த வரை இவருடைய யோக சக்திகள் உண்மையானது, இவர் எந்த வகை ஏமாற்று வேலைகளிலும் ஈடுபட்டு அவற்றை வெளிப்படுத்தவில்லை என்றாலும் கூட அவசியமானதற்கு மட்டுமே இவர் அவற்றை

உபயோகப்படுத்தினார் என்று சொல்ல முடியாது. யோகானந்தர் கூறியது போல அந்த நறுமணங்களை ஏற்படுத்தி ஒரு யோகி என்ன சாதிக்கிறார் என்ற கேள்வி நம்மிடையே தங்கித் தான் போகிறது. அதே போல பால் ப்ரண்டனிடம் காட்டிய அற்புதமான ஒரு குருவியைக் கொண்டு பின் உயிர்ப்பித்துக் காட்டியதிலும், ரிஷி சிங் க்ரேவாலுக்கு வெள்ளிக்கட்டி வரவழைத்துத் தந்ததிலும் சக்தி நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய யோகத்தின் மேல்நிலை நிரூபிக்கப்படவில்லை என்றே நாம் நடுநிலைமையோடு சொல்ல வேண்டும். ஒரு வேளை அவர் தந்தையை 15 நிமிடங்களுக்கு உயிர்ப்பித்திருந்தால் அதுவும் இந்தக் கருத்தில் சேர்க்கப்பட வேண்டியதே!

விசுத்தானந்தர் குறித்து வடமொழியில் “ஸ்ரீ ஸ்ரீ விசுத்தானந்த ப்ரசங்கா” என்ற நூலை எழுதியிருக்கும் கோபிநாத் கவிராஜும் அந்த நூலில் தன் குருநாதரான விசுத்தானந்தர் குறித்து நிறைய தகவல்கள் எழுதி இருக்கிறார். இந்த கோபிநாத் கவிராஜ் தான் பால் ப்ரண்டனை விசுத்தானந்தரிடம் அழைத்துச் சென்றவர். இவர் சாகித்ய அகாடமி மற்றும் பத்ம விபூஷன் ஆகிய உயர்ந்த பட்டங்களைப் பெற்றவர்.

திபெத்தில் இருக்கும் “க்யான்கஞ்ச் யோகாஸ்ரமம்” என்ற ரகசிய இடத்தில் தான் விசுத்தானந்தர் 12 ஆண்டுகள் கடுமையான தவப்பயிற்சிகள் மேற்கொண்டதாக கவிராஜ் கூறுகிறார். அவரது பெரும்பாலான சக்திகள் சூரிய விஞ்ஞானம் என்ற ரகசியக்கலை மூலமாகவே செயல்படுகின்றன என்று சொல்லும் கோபிநாத் கவிராஜ் விசுத்தானந்தர் சூரிய விஞ்ஞானம் மட்டுமல்லாமல் சந்திர விஞ்ஞானம், வாயு விஞ்ஞானம், சப்த விஞ்ஞானம் போன்ற விஞ்ஞானக் கலைகளையும் கற்று தேர்ச்சி பெற்றிருந்ததாகச் சொல்கிறார். அந்த விஞ்ஞானக் கலைகள் எப்படி, எந்த மகாசக்திகளை எல்லாம் ஏற்படுத்துகின்றன, அவற்றைப் பயில்வது எப்படி என்கிற விவரங்கள் நம்மால் அறிய முடியவில்லை. அக்கால யோகிகள் இயற்கை சக்திகளின் மீது மிக உயர்ந்த ஆளுமையைப் பெற்றிருந்த போதிலும் கூட அதை எல்லோருக்கும் கற்றுத்தரும் வழக்கத்தைப் பின்பற்றவில்லை. முறையாகப் பயன்படுத்தப்படா விட்டால் இந்த

மகாசக்திகள் அழிவுக்குக் காரணமாகி விடும் என்ற எச்சரிக்கை உணர்வு அவர்களிடம் இருந்து வந்தது நமக்குத் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

அதே போல் க்யான்கஞ்ச் யோகாஸ்ரமம் கைலாஷ், மானசரோவர் அருகில் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறதே ஒழிய அது யாரும் எளிதாகக் கண்டுபிடிக்க முடியாத மறைவான இடத்தில் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அதே பகுதியில் பயணித்தாலும் அது போன்ற ரகசிய யோகாஸ்ரமங்கள் இருப்பது பயணிகளின் கவனத்தை ஈர்க்காது என்று சொல்கிறார்கள்.

சரி. இனி அடுத்த ஒரு சுவாரசியமான யோகியைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளலாமா?

மகாசக்தி மனிதர்கள்-6

ஒரு யோகியின் சக்திகள் இவ்வளவு தான் என்று முடிவாகக் கூறமுடிவது யாராலும் முடியாத செயல். முழுமையாக யோகக் கலையை கற்றுத் தேர்ந்தவர்களுக்கு அவர்களது மனம் தான் எல்லை. மனம் போகிற தூரத்திற்கு அவர்கள் சக்திகளும் நீளும். ஆதிசங்கரர் போன்ற மகா யோகிகள் தங்கள் யோக சக்தியை மனித குலத்தின் நன்மைக்காக பல விதங்களில் பயன்படுத்தி நிரந்தர மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி விட்டுச் சென்றார்கள். அவர் போன்ற மகா யோகிகள் அபூர்வம். பொதுவாக யோகக் கலையில் ஏதாவது ஒரு பகுதியைக் கற்றுத் தேர்ந்து ஓரிரு சக்திகளைத் தங்கள் வசப்படுத்திக் கொண்டவர்கள் தான் அதிகமானவர்கள்.

அந்த ஓரிரு சக்திகளே மற்றவர்களை மலைக்க வைக்கும் அளவுக்கு இருக்கும். சாதாரண பகுத்தறிவுக்கு எட்டாத அளவுக்கு இருக்கும். அப்படி ஒரு மகாசக்தியைப் பெற்றிருந்தவர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இருந்து இருபதாம் நூற்றாண்டு ஆரம்பத்தில் இந்தியாவில் வாழ்ந்த நரசிங்க சுவாமி. அவரைப் பற்றியும் ரிஷிசிங் க்ரேவால் விரிவாக எழுதி இருக்கிறார். கல்கத்தாவைச் சேர்ந்த டாக்டர் பந்தோபாத்யாயா, நோபல் பரிசு பெற்ற சர்.சி.வி.ராமன் ஆகியோரும் தங்களது நேரடி அனுபவத்தைச் சொல்லி இருக்கிறார்கள்.

<https://t.me/tamilbooksworld>

முதலில் ரிஷிசிங் க்ரேவாலின் நேரடி அனுபவத்தைப் பார்ப்போம். அவர் நரசிங்க சுவாமியைச் சந்தித்தது 1923 ஆம் ஆண்டில். விஷம் உட்பட உயிருக்கு ஆபத்தை ஏற்படுத்தவல்ல எதையும் சாப்பிடும் நரசிங்க சுவாமி அக்காலத்தில் இந்தியாவில் மிகப் பிரபலம். அவர் ஒரு பொது நிகழ்ச்சியில் தன் சக்தியை அனைவர் முன்னிலையிலும் நிரூபித்துக் காட்டுவதாக ஏற்பாடு ஆகியிருந்தது. அந்த நிகழ்ச்சிக்கு ஆர்வத்துடன் ரிஷிசிங் க்ரேவால் சென்றிருந்தார்.

அந்த பொது நிகழ்ச்சிக்கு பெரிய அளவு கூட்டம் திரண்டிருந்தது. நரசிங்க தாடி, சுருள்முடி, ஆழமான பார்வை உடைய சுவாமி நடுத்தர வயதினராக இருந்தார். அவருக்கு அருகில் இருந்த மேஜையில் பல திரவ பாட்டில்கள், காகிதப் பொட்டலங்கள் இருந்தன.

நிகழ்ச்சி ஆரம்பமாகும் முன்பே சென்றிருந்த ரிஷிசிங் க்ரேவால் அந்த பாட்டில்களில் இருப்பது என்னென்ன திரவங்கள் என்று கேட்டார்.

“இது கந்தக அமிலம், இது நைட்ரிக் அமிலம், இது ஹைட்ரோ க்ளோரிக் அமிலம், இது பாதரசம், இது கார்போலிக் அமிலம்....” என்று நரசிங்க சுவாமி ஒவ்வொரு பாட்டிலாக காண்பித்துக் கொண்டே வந்தார்.

“இந்தப் பொட்டலங்களில் இருப்பதெல்லாம் என்ன?” ரிஷிசிங் க்ரேவால் கேட்டார்.

“இதில் இரும்பு ஆணிகள் இருக்கின்றன. இதில் லாந்தர் விளக்கின் உடைந்த கண்ணாடித்துகள்கள், இதில் சின்னச்சின்ன கற்கள், இதில் நிலக்கரித் துண்டுகள்...” என்று நரசிங்க சுவாமி விளக்கினார். ஏதோ பருவநிலை அறிவிப்புகள் போல் அவர் சொல்லிக் கொண்டே வந்தது ரிஷிசிங் க்ரேவாலை ஆச்சரியப்படுத்தியது.

“இந்த நிகழ்ச்சியில் இத்தனையுமா சாப்பிடப் போகிறீர்கள்?” என்று ரிஷிசிங் க்ரேவால் திகைப்புடன் கேட்டார்.

“ஆமாம். நீங்கள் எல்லாம் எப்படி சாப்பாட்டை சாப்பிடுகிறீர்களோ அப்படி நான் இதைச் சாப்பிடுவேன்” என்று நரசிங்க சுவாமி சொல்லி விட்டு சிரித்தார்.

நிகழ்ச்சி ஆரம்பமாகியது. நரசிங்க சுவாமி எழுந்து நின்றார். முதலில் பாதரச பாட்டிலை எடுத்து அதைக் கூட்டத்தில் இருப்பவர்களிடம் பார்க்கக் கொடுத்தார். கூட்டத்தில் இருந்த ஆர்வம் மிக்க ஆட்கள் அதை வாங்கி அது நிஜமான பாதரசம் தானா என்று பார்த்து திருப்தி அடைந்து விட்டுத் திருப்பித் தந்தார்கள். நரசிங்க சுவாமி அந்த பாட்டிலில் இருந்த பாதரசத்தை ஒரு ஸ்பூனில் தன் உள்ளங்கையில் ஊற்றி அதை வாயில் போட்டுக் கொண்டார். தலையை ஒரு முறை ஆட்டி விட்டு முழுங்கிய அவர் சிறிது தண்ணீரும் குடித்துக் கொண்டார்.

அடுத்ததாக கந்தக அமிலம் பாட்டில் கூட்டத்தில் இருப்பவர்களிடம் காட்டப்பட்டது. பிறகு நரசிங்க சுவாமி அதையும் தன் கையில் ஊற்றிக் கொண்டு நக்கி சாப்பிட்டார். பிரமிப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கூட்டத்தினரில் ஒரு மருந்துக் கடைக்காரரும் இருந்தார். அவர் தன் கடையிலிருந்து கொண்டு வந்திருந்த கந்தக அமிலத்தை நரசிங்க சுவாமி சாப்பிட்டுக் காண்பிக்கத் தயாரா என்று கேட்டு சவால் விட்டார். கூட்டத்தில் சிலர் அந்த மருந்துக் கடைக்காரர் சவாலுக்கு ஆதரவு தெரிவித்தார்கள். நரசிங்க சுவாமி சிறிதும் தயங்காமல் அந்த சவாலுக்கு ஒத்துக் கொண்டார்.

அந்த மருந்துக் கடைக்காரர் கொண்டு வந்த கந்தக அமிலம் உண்மையான கந்தக அமிலம் தானா என்பது ஒரு செப்பு நாணயத்தில் ஒரு சொட்டு அமிலம் விட்டு அங்கேயே பரிட்சிக்கப்பட்டது. அங்கிருந்த மருத்துவ நிபுணர்கள் அது கந்தக அமிலம் தான் என்று அங்கீகரித்த பின்னர் நரசிங்க சுவாமி அதையும் தன் உள்ளங்கையில் ஊற்றி பின் சாப்பிட்டார். பின் உள்ளங்கையை கூட்டத்தினரிடம் காட்டினார். உள்ளங்கையில் எந்த காயமும் இருக்கவில்லை.

அடுத்தபடியாக நரசிங்க சுவாமி ஒரு கண்ணாடித் துண்டை எடுத்து கூட்டத்தினருக்குக் காட்டி விட்டு அதை வாயில் போட்டுக் கொண்டார். அவர் அதைக் கடித்துப் பொடியாக்கி தன் நாக்கில் இருப்பதைக் காட்டி விட்டு சிறிது தண்ணீரை வாயில் ஊற்றிக் கொண்டு அப்படியே சேர்த்து அதை விழுங்கினார்.

அடுத்ததாக நைட்ரிக் அமிலம் எடுக்கப்பட்டது. அந்த நைட்ரிக் அமிலத்தை ஒரு கைக்குட்டையில் சில துளிகள் கொட்டி தீய்ந்து போன அந்தக் கைக்குட்டையை கூட்டத்தினர் பார்வைக்கு நரசிங்க சுவாமி அனுப்பினார். பின் அந்த நைட்ரிக் அமிலத்தையும் தன் கையில் ஊற்றி பின் அதை வாயில் போட்டுக் கொண்டார்.

கூட்டத்தில் இருந்த ஒருவன் “ஏன் எல்லாவற்றையும் கையில் விட்டுக் கொண்டு அப்புறம் சாப்பிடுகிறீர்கள். அதை கையில் ஊற்றாமலேயே அப்படியே வாயில் ஊற்றிக் கொள்ளக் கூடாதா?”

அந்தக் கேள்வியும் நரசிங்க சுவாமியை எந்த விதத்திலும் கோபம் மூட்டவில்லை. “தாராளமாக அப்படியும் செய்யலாம்” என்றார்.

நைட்ரிக் அமிலத்தை அவர் வாயில் ஊற்ற அந்த மருந்துக் கடைக்காரரே முன் வந்தார். நைட்ரிக் அமிலத்தை அவர் நரசிங்க சுவாமியின் வாயில் நேரடியாகவே ஊற்றினார்.

அதன் பின்னும் நரசிங்க சுவாமி உயிர் பிழைப்பார் என்ற நம்பிக்கை கூட்டத்தில் சிலரிடம் இருக்கவில்லை. கண்முன் அந்த மனிதர் துடித்துச் சாவதை பார்க்க மனமில்லாமல் அவர்கள் அங்கிருந்து கிளம்பத் தயாரானார்கள். ஆனால் நரசிங்க சுவாமி ஏதோ இனிப்புப் பண்டம் சாப்பிடும் சிறுவன் போல மகிழ்ச்சியுடன் அதைச் சாப்பிட்டு விட்டு தண்ணீர் சிறிது குடித்தார். எல்லோருக்கும் தங்கள் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை.

அடுத்ததாக ஆணிகளையும் கற்களையும் நரசிங்க சுவாமி சாப்பிட்டார். கடைசியாக நாகப் பாம்பின் விஷத்தைச் சாப்பிட்ட நரசிங்க சுவாமி கூட்டத்தில் இருக்கும் யாராவது உயிருள்ள கடும் விஷப் பாம்புகளைக்

கொண்டு வந்தால் அவர்கள் கண் முன்னாலேயே அதைச் சாப்பிடுவதாகவும் சவால் விட்டார்.

கூட்டத்தினர் பேச்சிழந்து போய் அவரைப் பிரமிப்புடன் பார்த்தார்கள். கூட்டம் முடிந்தும் சிலர் தங்கி இருந்து அவருக்கு எதாவது ஆகிறதா என்று பார்த்தார்கள். அவர் பூரண ஆரோக்கியத்தோடு மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தார்.

ரிஷிசிங் க்ரேவால் மறு நாள் காலை சென்று நரசிங்க சுவாமியைப் பார்த்தார். அப்போதும் நரசிங்க சுவாமி நலமாகவே இருந்தார்.

என்னவொரு ஆச்சரியம் இந்த மனிதர் என்று வியந்த ரிஷிசிங் க்ரேவால் அவரிடம் கேட்டார். “உயிரையே எடுக்கக் கூடிய இத்தனை ஆபத்தான பொருள்களையும், விஷங்களையும் சாப்பிட்டும் நீங்கள் எந்த ஒரு பாதிப்பும் இல்லாமல் இருப்பதெப்படி?”

7.மகாசக்தி மனிதர்கள்

“உயிரையே எடுக்கக் கூடிய இத்தனை ஆபத்தான பொருள்களையும், விஷங்களையும் சாப்பிட்டும் நீங்கள் எந்த ஒரு பாதிப்பும் இல்லாமல் இருப்பதெப்படி?” என்ற கேள்விக்கு நரசிங்க சுவாமி பதில் சொன்னார். “இதை ஹத யோகத்தால் சாதிக்கிறேன். இதில் எந்த ஏமாற்று வேலையும் இல்லை. யோக மூச்சுப் பயிற்சிகளை முழுமையாகக் கற்றிருக்கிறேன். அதனால் எந்த விஷமும் உடலில் இருக்கையில் என்னை பாதிக்காமல் இயல்பாக என் உடலில் இருந்து வெளியேற்றப் படுகிறது.”

நரசிங்க சுவாமி பல நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பிறகு அவரை எடுத்த எக்ஸ்ரே படங்களையும் ரிஷிசிங் க்ரேவாலுக்குக் காட்டினார். அந்த எக்ஸ்ரே படங்களில் அவர் வயிற்றில் இருந்த ஆணிகளும், கண்ணாடித் துகள்களும் தெளிவாகவே தெரிந்தன.

ரிஷிசிங் க்ரேவால் கண்ட நிகழ்ச்சியைப் போலவே இன்னொரு நிகழ்ச்சி கல்கத்தாவில் பிரசிடென்ஸி கல்லூரியில் இயற்பியல் அரங்கில் நடைபெற்றது. இந்த நிகழ்ச்சியை ஏற்பாடு செய்தவர்கள் மெத்தப் படித்த மருத்துவர்கள். அதற்கு மூலகாரணமாய் இருந்தவர் டாக்டர் நியோகி. இவர் கல்கத்தா பிரசிடென்ஸி கல்லூரியில் வேதியியல் துறையில் பேராசிரியர். இவர் மதுப்பூர் என்ற நகரத்திற்குச் சென்றிருந்த போது நரசிங்க சுவாமி ஒரு நிகழ்ச்சியில் விஷ அமிலங்களை உட்கொண்டதை நேரில் பார்த்து வியந்தவர்.

முழுவதும் விஞ்ஞான முறையில் அமைக்கப்பட்ட அரங்கில் இது போன்ற நிகழ்ச்சியை நடத்திக் காட்ட இயலுமா என்று அவர் நரசிங்க சுவாமியிடம் கேட்ட போது நரசிங்க சுவாமி சம்மதித்தார். இரண்டு மாதங்களில் கல்கத்தா பிரசிடென்ஸி கல்லூரியில் நிகழ்ச்சி நடத்தப்பட்டது. நோபல் பரிசு பெற்ற விஞ்ஞானியான சர் சி.வி.ராமன் அந்த நிகழ்ச்சிக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தார். வேறுபல உயர் மருத்துவ அறிஞர்களும் அங்கு வந்திருந்தார்கள்.

அந்த நிகழ்ச்சியிலும் கல்லூரி பரிசோதனைச்சாலையில் இருந்த அமிலங்கள் நரசிங்க சுவாமிக்குத் தரப்பட்டது. முதலில் கந்தக அமிலமும் பின்னர் கார்பாலிக் அமிலமும், மூன்றாவதாக பொட்டாசியம் சயனையும் தரப்பட்டது. பொட்டாசியம் சயனைடு அதிக பட்சம் மூன்று நிமிடங்களில் உயிரை எடுக்கக்கூடியது. ஆனால் அது நரசிங்க சுவாமிக்கு எந்த விதமான பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தாமல் இருந்தது கூடியிருந்த அறிஞர்களைத் திகைக்க வைத்தது.

அடுத்தபடியாக இந்த நிகழ்ச்சியிலும் கண்ணாடி பொடி செய்து அவருக்குத் தரப்பட்டது. பொட்டாசியம் சயனைடு உடனடியாகக் கொல்ல முடிந்தது என்றால் கண்ணாடிப் பொடி தாமதமாகக் கொல்லக் கூடியது. மருத்துவ அறிஞர்கள் அவர் மேல் வைத்த கண்களை எடுக்கவில்லை. நரசிங்க சுவாமி பின்னர் ஆணிகளையும் விழுங்கினார். பிறகு மூன்று மணி நேரம் கழிந்து கல்கத்தா மருத்துவர் ஒருவர் அவர் வயிற்றில் இருந்ததை பம்பு செய்து வெளியே எடுத்து பரிசோதனை செய்தார். விஷம் அப்படியே இருந்தது. கண்ணாடிப் பொடியும்

இருந்தது. எக்ஸ்ரே எடுத்துப் பார்த்த போதும் ஆணிகள் உட்பட வயிற்றில் இருந்த இடம் தெளிவாகத் தெரிந்தது. எந்த விதத்திலும் ஏமாந்து விடக்கூடாது என்று முன்னெச்சரிக்கையாக இருந்த அறிஞர்களுக்கு என்ன சொல்வதென்றே புரியவில்லை.

நிகழ்ச்சி முடிந்தவுடன் சர் சி வி ராமன் சொன்னார். "எனக்கு மலைப்பாக இருக்கிறது. இது நவீன மருத்துவத்திற்கு விடப்படும் சவாலாகவே நான் கருதுகிறேன்"

நிகழ்ச்சிக்கு நிறைய பத்திரிக்கையாளர்களும் வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் இந்த அற்புதங்கள் எப்படி சாத்தியமாகிறது என்று நரசிங்க சுவாமியைக் கேட்டார்கள். நரசிங்க சுவாமி உடனடியாக யோக நிஷ்டையில் ஆழ்ந்து இந்த விஷங்களுக்கு எதிரான சக்தியை உடலில் ஏற்படுத்தி விடுவதாகச் சொல்லி இருக்கிறார்.

பத்திரிக்கையாளர்கள் அங்கிருந்த ஒரு பிரபல மருத்துவ அறிஞரைக் கேட்டார்கள். "உங்கள் மருத்துவ அறிவைக் கொண்டு இதை எப்படி நீங்கள் விளக்குவீர்கள்?"

"இதை மருத்துவ சாஸ்திரத்தால் விளக்க முடியாது. இது புரியாத புதிராகவே இருக்கிறது" என்று அந்த மருத்துவர் பதில் அளித்தார்.

ரிஷிசிங் க்ரேவால் நேரில் கண்ட நிகழ்ச்சியும், சர் சி வி ராமன் முன் கல்கத்தா ப்ரசிடென்சி கல்லூரியில் நடந்த இந்த நிகழ்ச்சியும் கிட்டத்தட்ட ஒரே மாதிரியான நிகழ்ச்சிகள். இரண்டு நிகழ்ச்சிகளிலும் ஏமாற்று வேலைகள் நடந்து விடக்கூடாது என்று பார்வையாளர்களும், அறிஞர்களும் எவ்வளவு எச்சரிக்கையாக இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதை நம்மால் அறிய முடிகிறது.

இது போன்ற நிகழ்ச்சிகளில் நரசிங்க சுவாமி செய்து காட்டிய அற்புதங்கள் இந்தியாவில் மட்டுமல்லாமல் வெளிநாடுகளிலும் பரவ ஆரம்பித்தன. அவரைப் பல நாடுகளும் அமைப்புகளும் அழைக்க ஆரம்பித்தன. அவரும் அழைப்பை ஏற்றுக் கொண்டு தன் யோகசக்தியை பல்வேறு இடங்களில் நிரூபித்துக் காட்டினார்.

ஆனால் ஒரு அப்படி நடந்த ஒரு பொது நிகழ்ச்சி அவர் உயிரையே எடுத்து விட்டது என்பது தான் வருத்தத்திற்குரிய செய்தி. 1932 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 25ஆம் தேதி பர்மாவில், ரங்கூன் நகரில், ஜூபிலி அரங்கத்தில் தான் அவருடைய கடைசி சாகச நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. அங்கும் அவர் வழக்கம் போலவே அமிலங்கள், விஷங்கள், கண்ணாடித் துண்டுகள், ஆணிகள் எல்லாம் விழுங்கினார். இந்த உயிர் கொல்லிகள் அவரைப் பாதிக்காமல் இருக்க அவர் செய்ய வேண்டிய யோக நிஷ்டைகளை முழுமையாகச் செய்ய விடாமல் அங்குள்ள மக்கள் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். அவர்களுடைய ஆர்வ மிகுதி அவர் கவனத்தைச் சிதறச் செய்திருக்க வேண்டும். அவர் உட்கொண்டவற்றில் ஒரே ஒரு விஷத்தைத் தவிர மற்றவற்றைச் செயலிழக்கச் செய்ய அவரால் முடிந்தது. ஒரு விஷம் அவரை உயிர் இழக்கச் செய்தது.

எப்போதாவது இப்படி நிகழலாம் என்று அவர் முன்பே அறிந்து வைத்திருந்ததாகத் தெரிகிறது. தனக்கு திடீர் என்று மரணம் நிகழுமானால் தன் அந்திம கிரியைகளை இப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்பதை அவர் சில மாதங்களுக்கு முன்பே தெரிவித்திருந்தார். அப்படியே செய்தார்கள்.

நரசிங்க சுவாமி என்ற இந்த ஹத யோகியின் வாழ்க்கை இரண்டு பெரிய உண்மைகளை நமக்குப் புலப்படுத்துகிறது.

முதலாவது யோக சக்தியால் முறைப்படி முயன்றால் உடல் மீது ஒரு மனிதன் எந்த அளவும் கட்டுப்பாடு செலுத்த முடியும் என்ற உண்மை. எண்ணற்ற முறைகள் அவர் பொட்டாசியம் சயனைடு உட்பட பல கொடிய விஷங்கள் உட்கொண்டும் அது அவரை எந்த விதத்திலும் பாதிக்காமல் இருந்தது அதற்கான அழுத்தமான ஆதாரம். பல நிகழ்ச்சிகளில் அவருக்கு அந்தக் கொடிய அமிலங்களைத் தாங்களே கொடுக்க முயன்றவர்கள் தப்பிப் தவறி கையில் அமிலங்கள் சிந்தி காயப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் ஏராளம். யோக சக்தியை முழுமையாக தன்வசப்படுத்திக் கொண்ட மனிதரோ அந்த அமிலங்கள் கை, வாய், தொண்டை, வயிறு பகுதிகளில் பயணித்தும் எந்த பாதிப்பும் இல்லாமல்

பார்த்துக் கொள்ள முடிந்தது சர் சி வி ராமன் சொன்னது போல
விஞ்ஞானத்திற்கு பதில் காண முடியாத சவாலே அல்லவா?

இரண்டாவது இயற்கைக்கு எதிராக மனிதன் எந்த சக்தியைப்
பயன்படுத்தி எதைச் செய்ய முடிந்தாலும் அதில் அவன் எப்போதும்
பூரண எச்சரிக்கையோடு இருக்க வேண்டும், அப்படி இருக்கா விட்டால்
அது அவனுக்கு பேராபத்தை விளைவித்து விடும் என்பது. அதற்கும்
நரசிங்க சுவாமி மிகச்சரியான உதாரணம்.

இனி வேறு ஒரு மகாசக்தி மனிதரைப் பார்ப்போமா?

8.மகாசக்தி மனிதர்கள்

அபூர்வ மகாசக்தி வேறொன்றைப் பெற்றிருந்த இன்னொருவர் குடா
பக்ஸ் (Kuda Bux). 1905 ஆம் ஆண்டு காஷ்மீரத்தில் பிறந்த இவர் 1935ல்
இங்கிலாந்தில் குடியேறி, பிற்காலத்தில் அமெரிக்காவிற்கு
குடிபெயர்ந்தவர். இவர் கண்களை மூடித் துணியால் எத்தனை
இறுக்கமாகக் கட்டி விட்டாலும் கண்களின் துணையில்லாமலேயே
பொருள்களைக் காணும் திறத்தையும், எழுதப்படிக்கும் திறத்தையும்
பெற்று உலக நாடுகளில் மிகப் பிரபலமானார். அமெரிக்காவும் இவர்
பக்கம் தன் கவனத்தைத் திருப்பியது. இவருடைய அபூர்வ சக்தியால்
கவரப்பட்டு இவரை மையமாக வைத்து ‘குடா பக்ஸ்-இந்திய யோகி’
(Kuda Bux, Hindu Mystic) என்ற திரைப்படத்தையும் ஹாலிவுட்டில்
எடுத்தார்கள் என்றால் இவர் அடைந்த புகழைப் பற்றிச் சொல்ல
வேண்டியதில்லை.

இவரைப் பற்றி புத்தகங்களும் வெளியாகி உள்ளன, உலக அளவில்
பத்திரிக்கைகளிலும் எழுதி இருக்கிறார்கள். அபூர்வ சக்திகளில் ஆர்வம்
அதிகம் கொண்ட வின்செண்ட் ஜே. டேக்சின்ஸ்கீ (Vincent J. Daczynski)
என்ற எழுத்தாளர் இவர் சக்திகள் கண்ட தன் நேரடி அனுபவத்தைக்
கூறி இருப்பதை முதலில் பார்ப்போம்.

வின்செண்ட் ஜே. டேக்சின்ஸ்கீ இவரைச் சந்தித்தது 1958 ஆம் ஆண்டு
அமெரிக்காவில், மன்ஹட்டன் நகரில் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியில்.

<https://t.me/tamilbooksworld>

நிகழ்ச்சியின் ஆரம்பத்திலேயே மேஜிக் தந்திரங்களுக்கும் உண்மையான அபூர்வ சக்திக்கும் இடையே பெரிய வித்தியாசம் உண்டு என்பதை குடா பக்ஸ் விளக்கினார். மேஜிக் தந்திரங்கள் பார்வையாளர்களுக்குத் தெரியாத ரகசிய முன்னேற்பாடுகளாலும், மேஜிக் நடத்திக் காட்டுபவரின் அதிவேகமான சாமர்த்தியச் செயல்களாலும் தான் திறமையாக நடத்திக் காட்டப்படுகின்றன என்றும் அபூர்வ சக்திகள் அப்படியல்ல என்றும் குடா பக்ஸ் விவரித்தார். உதாரணத்திற்கு சீட்டுக்கட்டு வித்தைகள் சில செய்து காட்டினார்.

ஒரு சீட்டுக்கட்டை பார்வையாளர்களிடம் தந்து அவர்களிடம் சில சீட்டுகளை எடுத்துப் பார்க்கச் சொன்னார். பின் அந்த சீட்டுகளை அதிலேயே வைத்து விடச் சொன்னார். அந்தச் சீட்டுக் கட்டை அவர்களிடம் இருந்து வாங்கி அதை நன்றாகக் குலுக்கி கடைசியில் பார்வையாளர்கள் எடுத்த சீட்டுகளைப் பிரித்தெடுத்துக் காட்டினார். பார்வையாளர்கள் வியந்த போது இது அபூர்வ சக்தி அல்ல, கைஜாலமே என்றும் விளக்கி விட்டு உண்மையான அபூர்வ சக்தியை அவர்களுக்குக் காட்டப் போவதாகச் சொல்லி விட்டு நிகழ்ச்சியின் முக்கியப் பகுதியை ஆரம்பித்தார்.

பேஸ் பால் அளவு இரண்டு மாவு உருண்டைகளைப் பிசைந்து தயாரித்த அவர் பார்வையாளர்களில் இருவரை தன்னருகே வரச் சொன்னார். இரு இளைஞர்கள் எழுந்து சென்றார்கள். அந்த இரு மாவு உருண்டைகளையும் ஒவ்வொரு அங்குல பருமனில், ஆறங்குல நீளத்தில் தட்டையாகத் தட்டி அவருடைய கண்கள் மேல் வைத்து சிறிய இடைவெளி கூட இல்லாதபடி ஓரங்களை ஒட்டி விடச் சொன்னார். சற்று தயங்கி விட்டு அவர்களும் அவர் சொன்னபடியே படியே செய்தார்கள்.

வின்செண்ட் ஜே. டேக்சின்ஸ்கீ மிக அருகில் அமர்ந்து கொண்டு கூர்மையாக இந்த நடவடிக்கைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். குடா பக்ஸின் கண்களைச் சுற்றி போடப்பட்டிருந்த மாவுக்கட்டு அவர் கண்களைத் திறக்க வழியில்லாமல் செய்து விட்டிருப்பது தெளிவாகவே தெரிந்தது.

குடா பக்ஸ் அந்த இரு இளைஞர்களிடம் அங்கிருந்த இரண்டு பருத்தித் துணி மடிப்புகளை எடுத்து அந்த மாவுக்கட்டின் மீது வைக்கச் சொன்னார். அந்த பருத்தித் துணி மடிப்புகள் ஆறு அங்குல நீளம், நான்கு அங்குல அகலம், ஒரு அங்குல பருமனில் இருந்தன. அவர் சொன்னபடியே அந்த இளைஞர்கள் அவர்கள் அந்தத் துணிமடிப்புகளையும் மாவுக்கட்டின் மீது வைத்தார்கள்.

பின் அவர் கட்டளைப்படி பெரிய டேப் எடுத்து அந்த துணிமடிப்புகளையும் சேர்த்துக் கட்டினார்கள். மறுபடி டேப்பால் குறுக்காகவும் கட்டி எந்த விதத்திலும் அந்தக்கட்டு விலகி விடாதபடியும், சிறிய இடைவெளி கூட இருந்து விடாதபடியும் பார்த்துக் கொண்டார்கள். ஒருவேளை அந்த மாவுக்கட்டில் இடைவெளி இருந்திருந்தால் கூட அதற்கு மேல் இருந்த துணிமடிப்புகள், அதற்கு மேல் இருந்த டேப் எல்லாம் தாண்டி பார்க்க வழியே இல்லை. ஆனாலும் அதுவும் போதாதென்று மூன்று அங்குலம் பத்து அடி நீளம் உள்ள கருந்துணிகளைக் கொண்டு கண்களைச் சுற்றித் தலையின் பின் பக்கம் கட்டிவிடவும் குடா பக்ஸ் சொன்னார். அந்த இளைஞர்கள் அந்த கருப்பு துணிகளை இறுக்கமாக அவர் சொன்னபடியே கட்டி முடிச்சு போட்டார்கள்.

இப்போது அவர் முகத்தில் மூக்கின் துவாரங்கள் தவிர மேற்பகுதி முழுவதும் முற்றிலும் மூடப்பட்டிருந்தது. இப்போதும் யாருக்காவது சந்தேகம் வந்துவிடக் கூடும் என்றவர் ஒரு கருப்புப் பையையும் தலைகீழாக அவர் தலை வழியே போட்டு முகவாய்க்கட்டையில் முடிச்சு போடச் சொன்னார். மூச்சு விடுவதே அவருக்கு கஷ்டமாகத் தானிருந்திருக்கும். இந்த நிலையில் எந்த விதத்திலும் அவர் கண்களால் பார்க்க வழியே இல்லை.

அங்குள்ள மரப்பெட்டியில் பல நிறங்களில் நிறைய பலூன்கள் இருந்தன. "கூட்டத்தில் இருப்பவர்களில் யாராவது வந்து பலூன்களை எடுத்தால் எடுக்கும் பலூன்களின் நிறத்தை சரியாகச் சொல்வேன்" என்று குடா பக்ஸ் சொன்னார்.

மஞ்சள் நிற உடைகள் அணிந்திருந்த ஒரு இளம் பெண் தன் கைகளை உயர்த்தினாள். குடா பக்ஸ் மிகச்சரியாக அவளிருக்கும் பக்கம் கையை நீட்டி மேடைக்கு வரச் சொன்னார். அந்தப் பெண் திகைப்புடன் முன்வர “உனக்கு மஞ்சள் நிற ஆடை நன்றாகப் பொருந்துகிறது” என்று பாராட்டினார். அந்தப் பெண்ணின் வியப்பு அதிகமாகியது. பின் அவள் சில பல்லான்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் காட்டினாள். அந்தப் பல்லான்களின் நிறங்களை குடா பக்ஸ் பிழையில்லாமல் சொன்னார்.

அடுத்ததாக ஒரு ஊசியையும் நூலையும் எடுத்து சபைக்குக் காட்டி விட்டு அனைவரும் ஆச்சரியப்படும் வண்ணம் அந்த ஊசியில் நூலைக் கோர்த்துக் காட்டினார்.

அடுத்ததாக அவர் “சபையில் இருப்பவர்களில் யாரிடமாவது புத்தகம் இருக்கிறதா” என்று கேட்டார். ஒரு பெண் தன்னிடம் இருப்பதாகச் சொன்னாள்.

“பொதுவாக எனக்கு கண்களை உபயோகித்துப் படிக்க கண்ணாடி தேவை.” என்று தன் சட்டைப் பையில் வைத்திருந்த கண்ணாடியைக் காண்பித்த குடா பக்ஸ் அந்தப் பெண் அருகே வந்து சொன்னார். “ஆனால் நீ இந்தப் புத்தகத்தைப் பிரித்து ஏதாவது பக்கத்தைக் காட்டு. நான் கண்ணாடி இல்லாமலேயே அதைப் படித்துக் காட்டுகிறேன்”

அந்தப் பெண் அந்தப் புத்தகத்தை எடுத்துப் பிரித்து ஒரு பக்கத்தைக் காட்ட குடா பக்ஸ் அந்தப் பெண் காட்டிய பகுதியை சிறிதும் சிரமம் இல்லாமல் படித்துக் காட்டினார். எல்லோரும் துழ்ந்து நின்று கொண்டு அவர் படித்ததை சரி பார்த்தார்கள். சபையில் இருந்த அனைவருக்கும் அப்படி புத்தகத்தைப் பிரித்துக் காட்டும் வாய்ப்பு தரப்பட்டது. அவர் அவர்கள் ஒவ்வொருவர் தேர்ந்தெடுத்துக் காட்டிய பகுதிகளையும் அனாயாசமாகப் படித்துக் காட்டினார்.

அனைவரும் அவர் படித்ததை பெரு வியப்புடன் பார்த்தார்கள். இது எப்படி சாத்தியம். ”அந்தப் புத்தகம் தந்த பெண் அவர் முன்பே ஏற்பாடு செய்த பெண்ணாய் இருந்திருந்தால் கூட அந்தப் புத்தகத்தை அவர் முழுவதும் மனப்பாடம் செய்து வைத்திருக்க முடியுமா என்ன?” என்ற

<https://t.me/tamilbooksworld>

எண்ணம் அந்த நிகழ்ச்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வின்செண்ட் ஜே. டேக்ஸின்ஸ்கீ மனதில் ஓடியது.

இதற்கெல்லாம் உச்சாணிக் கொம்பாய் இன்னொரு சாகசத்தை அந்த சபையில் குடா பக்ஸ் செய்து காட்டினார். அது என்ன என்று பார்ப்போமா?

9. மகாசக்தி மனிதர்கள்

கண்கள் பல அடுக்குகளாக மூடியிருந்த போதிலும் சபையினர் ஒரு புத்தகத்தில் இருந்து குறிப்பிட்ட பகுதிகளைக் காட்டிய போது அந்தப் பகுதிகளைப் படித்துக் காட்டிய குடா பக்ஸ் அடுத்ததாக யாராவது மேடைக்கு வந்து மேடையில் இருக்கும் கரும்பலகையில் ஏதாவது வாக்கியம் ஒன்றை எழுதச் சொன்னார்.

ஒருவர் எழுந்து சென்று கரும்பலகையில் ஆங்கிலத்தில் ஒரு வாக்கியம் எழுதினார். எழுதி விட்டு “இதைப் படித்துக் காட்ட முடியுமா?” என்று அந்த நபர் கேட்க குடா பக்ஸ் சிரித்துக் கொண்டே அதைப் படித்துக் காட்டியது மட்டுமல்லாமல் அவர் எழுதியதன் மீதே அப்படியே எழுதியும் காட்டினார். எழுதிய எழுத்துகளின் மீது அப்படியே எழுதிக் காட்டுவது என்பது கண்கள் உதவியில்லாமல் எப்படி சாத்தியமாகும் என்று எல்லோரும் வியந்து போனார்கள்.

அடுத்ததாக வேறு ஒருவர் வந்து வேறொரு வாக்கியத்தை அந்தக் கரும்பலகையில் எழுதினார். அதையும் அப்படியே ஒவ்வொரு எழுத்தின் மீதும் எழுதிய குடா பக்ஸ் இரண்டாமவர் எழுதிய ஆங்கில வார்த்தையில் ஓரிடத்தில் ஐ எழுத்தின் மீது புள்ளி விடுபட்டிருந்ததை சுட்டிக் காட்டி அதைச் சரி செய்து எழுதினார்.

பிறகு “இங்கிருப்பவர்களில் யாருக்காவது ஆங்கிலம் அல்லாமல் வேறு ஒரு அன்னிய மொழி தெரிந்திருந்தால் அதையும் இந்தக் கரும்பலகையில் எழுதலாம்” என்று அழைப்பு விடுத்தார்.

ஒருவர் மேடைக்கு வந்து கரும்பலகையில் அரபு மொழியில் எழுதி விட்டுப் போனார். அரபு மொழியில் இடமிருந்து வலமாக எழுதுவதில்லை. வலமிருந்து இடமாகத் தான் எழுதுவார்கள். அரபு மொழியில் எழுதிய நபரும் அப்படித்தான் எழுதினார். அதே போல குடா பக்ஸும் வலமிருந்து இடமாக அரபு எழுத்துகளின் மீது அப்படியே மேல் எழுதிக் காட்டி சபையினரை திகைப்பின் உச்சத்திற்கே போக வைத்தார்.

தெரியாத மொழி எழுத்துகளின் மேல் அப்படியே எழுத முடிவது கண்களின் உதவியில்லாமல் எப்படி சாத்தியம்? என்று சபையினரைப் போலவே வின்செண்ட் ஜே. டேக்ஸின்ஸ்கீயும் திகைத்தார்.

பின் தன் கண்ணைச் சுற்றிக் கட்டி இருந்த கட்டுக்களைப் பிரிக்க வேறு இரு ஆட்களை வரச் சொன்னார். ஒவ்வொரு கட்டவிழ்ப்பின் போதும் அவர்கள் இருவரும் கண்களைச் சுற்றி கட்டி இருந்த கட்டுக்கள் ஏதாவது விதத்தில் விலகி இருக்கின்றனவா என்று உறுதிபடுத்திக் கொண்டே தான் பிரித்தார்கள். அவர்களாலும் கட்டுகள் முழுமையாகவே இருந்திருக்கின்றன என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள முடிந்தது.

கடைசியில் கண்களை மறைந்திருந்த மாவுக்கட்டில் கூட அவருடைய மூடிய கண்களின் அச்சுகளை சரிபார்க்க குடா பக்ஸ் கூறினார். ஆர்வத்துடன் சபையினர் அதையும் பார்த்தார்கள். மூடிய விழிகளின் அச்சுக்கள் கூட ஏமாற்று வித்தையின் அறிகுறிகளைக் காட்டாமல் சரியாக இருந்தன. சபையினர் அனைவரும் முழு திருப்தி அடைந்தனர்.

ஒருவர் குடா பக்ஸைக் கேட்டார். “கண்களால் அல்லாமல் உங்களால் எப்படிப் பார்க்க முடிகிறது?”

“உள்மனதைக் குவிப்பதன் மூலம் பார்வையின் சூட்சும சக்தியை எளிதாகப் பெற்று விட முடிகிறது. எனவே என்னால் பார்க்க முடிவதன் ரகசியம் உள் மனதை ஒன்றுபடுத்திக் குவிப்பதில் தான் இருக்கிறது” என்று குடா பக்ஸ் கூறினார்.

சாதாரணமாய் படிக்கையில் கண்ணாடியின் உதவியில்லாமல் படிக்க முடியாத குடா பக்ஸ் கண்களை பல அடுக்குகளால் கட்டிய பிறகும் பார்க்க முடிவது அகசக்தியின் உதவியால் தான் என்கிற போது புற உறுப்புகளின் பலவீனங்கள் அகசக்தியால் பெறப்படும் சக்திகளில் இருப்பதில்லை என்பது உறுதியாகிறது அல்லவா?

குடா பக்ஸ் மேலும் சொன்னார். “என் முதுகுத் தண்டு மூன்று இடங்களில் துண்டாகி இருக்கிறது. மருத்துவர்கள் நான் இனி எப்போதும் நடக்க முடியாது என்று கூறினார்கள். ஆனால் நான் என் உள்மனத்தை குவிப்பின் மூலம் அதைக் குணப்படுத்திக் கொண்டேன். எனக்கு இப்போது நடப்பதில் எந்த பிரச்சனையும் இல்லை”

அவருக்கு இப்போது நடப்பதில் எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை என்பது பார்வையாளர்கள் அனைவருக்கும் தெளிவாகவே தெரிந்தது. முதுகுத் தண்டு உடைந்தது பற்றி யாரும் எழுதவோ, ஆராயவோ இல்லை என்பதால் அந்தத் தகவலின் உண்மைத் தன்மையை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள நம்மால் முடியவில்லை.

”இந்த வித்தையைப் பயன்படுத்தி குருடர்களால் பார்க்க முடியுமா?” என்று ஒருவர் கேட்டார்.

“ஒரு முறை அது சாத்தியம் என்று நானே சொல்லி இருந்தேன். ஆனால் அது தவறு என்பது இப்போது புரிகிறது. அது குருடர்களுக்கு சாத்தியம் இல்லை” என்றார் குடா பக்ஸ்.

தவறாகச் சொன்னதை ஒத்துக் கொண்டு திருத்திக் கொண்டு அவர் சொன்னதும் ஒரு ஏமாற்றுப் பேர்வழியின் செய்கையாக வின்செண்ட் ஜே. டேக்சின்ஸ்கீக்குத் தெரியவில்லை.

“இதை ஒருவரால் கற்றுக் கொள்ள முடியுமா?” என்று ஒருவர் கேட்டார்.

“முடியும்” என்று குடா பக்ஸ் அழுத்தமாகச் சொன்னார். “கவனக் குவிப்பை நம்மிடம் அதிகப்படுத்திக் கொள்ள ஆரம்பத்தில் ஒரு எரியும்

மெழுகுவர்த்தியில் தீயிற்கும் மெழுகுவர்த்திக்கும் இடையே உள்ள தூரத்தை உற்றுப் பார்க்க வேண்டும். ஆரம்பத்தில் சில வினாடிகள் அப்படிச் செய்யுங்கள். போகப் போக அந்த நேரத்தை அதிகப்படுத்திக் கொள்ளலாம். ஆனால் அதன் அற்புத விளைவுகளைக் காண சுமார் இருபது வருடங்கள் தேவைப்படும்.”

யாராவது விரும்பினால் அவர்களுக்கு இலவசமாகக் கற்றுத் தர தான் தயாராய் இருப்பதாக குடா பக்ஸ் சொன்னார். ஆனால் யாரும் கற்றுக் கொள்ள முன் வரவில்லை. எத்தனை பெரிய சக்தியாக இருந்தாலும் அதைப் பெற இருபது வருடங்கள் எரியும் மெழுகுவர்த்தியை உற்றுப் பார்க்க யாரும் தயாராய் இருக்கவில்லை.

வின்செண்ட் ஜே. டேக்ஸின்ஸ்கீ கூட அந்த சக்தியைப் பெற பெரிதும் விரும்பினாலும் குறைவான காலத்தில் அதைப் பெற விரும்பினார். அவர் அந்த நிகழ்ச்சியிலிருந்து திரும்பி வந்த பிறகு கூட குடா பக்ஸின் அபூர்வ சக்திகள் பற்றியே அதிகம் சிந்தித்தார். இரண்டு வாரங்கள் கழிந்து குடா பக்ஸ் நடத்திய வேறொரு நிகழ்ச்சிக்குச் சென்று பார்த்தார்.

வந்திருந்த நபர்கள் பழைய ஆட்கள் தானா, காட்டப்பட்ட புத்தகம் அதே புத்தகம் தானா என்றெல்லாம் வின்செண்ட் ஜே. டேக்ஸின்ஸ்கீ கவனத்துடன் பார்த்தார். இந்த முறை பார்வையாளர்கள் பழையவர்கள் அல்ல, புத்தகமும் அதே புத்தகம் அல்ல, எல்லாமே புதியதாகத் தான் இருந்தது. இந்த முறையும் சந்தேகப்பட எந்தக் காரணமும் இருக்கவில்லை. வின்செண்ட் ஜே. டேக்ஸின்ஸ்கீ இப்போது குடா பக்ஸின் அபூர்வ சக்தியை முழுமையாக நம்பினார்.

வில்லியம் ராஷ்ஷர் (William Rauscher) என்ற பிரபல எழுத்தாளர் ‘மனதைப் படிப்பவர்கள்’ (The Mind Readers) என்ற புத்தகத்தில் குடா பக்ஸ் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதில் ஜூலை 1952 ல் அர்கோசி (Argosy Magazine) என்ற பத்திரிக்கையில் குடா பக்ஸிடம் ”இரும்புத் திரை ஒன்றின் பின்னால் இருப்பதையும் உங்களால் படிக்க முடியுமா” என்று ரொவால்டு டால் (Roald Dahl) என்ற பத்திரிக்கையாளர் கேட்டு

ஆரம்பித்த ஒரு புதிய நிகழ்ச்சி பற்றி எழுதி இருப்பதைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அந்த சுவாரசிய நிகழ்ச்சியையும், குடா பக்ஸ் செய்து காட்டிய வேறு விதமான அபூர்வ நிகழ்ச்சிகளையும் பார்ப்போமா?

மகாசக்தி மனிதர்கள் - 10

“இரும்புத் திரை ஒன்றின் பின்னால் இருப்பதையும் உங்களால் படிக்க முடியுமா?” கேள்விக்கு தன்னால் அதைத் தொட முடிந்தால் படிக்க முடியும் என்று குடா பக்ஸ் பதில் சொன்னார். பத்திரிக்கையாளர் ரொவால்டு டால் இரும்பைத் துளைக்குமா குடா பக்ஸின் எக்ஸ் ரே பார்வை என்று அறிந்து கொள்ள ஒரு வழியை ஏற்பாடு செய்தார்.

அதன்படி ஒரு புத்தகத்தை இரும்புக் கதவின் பின்பக்கம் ஒருவர் பிடித்துக் கொள்ள குடா பக்ஸ் கதவிடுக்கில் தன் கையை நுழைத்து மறைவாக இருக்கும் அந்தப் புத்தகத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு படிக்க வேண்டும் என்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

அப்படியே இரும்புக்கதவு குடா பக்ஸின் பார்வையை மறைக்க அதன் பின்பக்கம் இருந்த மூடிய புத்தகத்தின் மீது கையை வைத்த குடா பக்ஸ் சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு அதனுள்ளே இருந்ததைப் படிக்க ஆரம்பித்தார். பல பார்வையாளர்கள் கூர்மையாகக் கவனித்துக் கொண்டிருக்க, பார்வைக்கு மறைவாக இருந்த புத்தகத்திலிருந்து அவர் பக்கம் பக்கமாகப் படித்தது பார்வையாளர்களை வியக்க வைத்தது என்று அந்த அர்கோசி பத்திரிக்கையில் சொல்லப்பட்டிருந்தது.

இப்படி பல நிகழ்ச்சிகளை பல உலக நாடுகளுக்குப் பயணித்து குடா பக்ஸ் செய்து காட்டி இருக்கிறார். இது பல வருடங்களாக இந்தியாவில் தான் கற்று, செய்து வந்த கடுமையான தொடர் யோகப் பயிற்சிகளால் சாத்தியமாகிறது என்று பல முறை குடா பக்ஸ் சொல்லி இருக்கிறார். உள்மன கவனக் குவிப்பு என்று ஒரு நிகழ்ச்சியில் சொன்னதாக வின்செண்ட் ஜே. டேக்ஸின்ஸ்கீ குறிப்பிட்டது பதஞ்சலி முனிவர் கூறும் அஷ்டாங்க யோகத்தின் ஒரு அங்கமே. இரும்புத் தடுப்பு மற்றும்மல்லாமல் மரத்தடுப்புகளின் பின் புறத்தில்

இருந்தும் அவரால் சிறிதும் சிரமம் இல்லாமல் பார்வைக்கு மறைவாக இருந்தவற்றைப் படிக்க முடிந்தது.

1937 ஆம் ஆண்டு இங்கிலாந்தில் லிவர்பூல் நகரில் ஒரு வித்தியாசமான சாதனையை குடா பக்ஸ் செய்து செய்து காட்டினார். தரையில் இருந்து 200 அடி மேலே ஒரு கட்டிடத்தின் மிகக் குறுகிய கூரையில் கண்களை முன்பு சொன்ன முறையிலேயே இறுக்கமாகக் கட்டிக் கொண்டு நடந்து காட்டி இருக்கிறார். கண்களைத் திறந்து கொண்டு அதில் நடப்பதே பெரும் சிரமமாக இருக்கையில் கண்களைக் கட்டிக் கொண்டு அவர் நடந்தது அற்புதமே அல்லவா?

1938 ஆம் ஆண்டு கனடாவில் மாண்ட்ரீல் நகரில் கனடிய விஞ்ஞானிகள் முன்னிலையிலும் முற்றிலும் கண்களைக் கட்டிய நிலையிலும் தன்னால் பார்க்கவும் படிக்கவும் முடிவதை விஞ்ஞான சூழ்நிலையில் நிரூபித்துக் காட்டி இருக்கிறார்.

1945 ஆம் ஆண்டு நியூயார்க்கின் டைம்ஸ் சதுக்கத்தில் கண்களைக் கட்டிக் கொண்டு சைக்கிளில் பயணித்து பார்வையாளர்களை பிரமிக்க வைத்திருக்கிறார். நியூயார்க்கின் டைம்ஸ் சதுக்கம் மிகவும் சந்தடி மிக்கது. அங்கு அந்த சந்தடியில் அவர் செய்து காட்டிய இந்த சாகச நிகழ்ச்சி தான் ஹாலிவுட் தயாரிப்பாளர்களின் கவனத்தைக் கவர்ந்திருக்க வேண்டும்.

கண்களைக் கட்டிய நிலையில் குறி பார்த்து துப்பாக்கியால் சுடுவதையும் பல இடங்களில் செய்து காட்டி இருக்கும் குடா பக்ஸ் அடுத்ததாக தன் எக்ஸ்ரே பார்வைக்கு அடுத்ததாக செய்து காட்டிய சாகசம் தீயில் நடப்பது.

தீ மிதிப்பது நம் ஊர் மக்களுக்குப் புதிதல்ல. பல கோயில் திருவிழாக்களின் போது தீ மிதிப்பது பலரும் செய்திருக்கும் சாதாரணச் செயலே என்றாலும் குடா பக்ஸ் செய்து காட்டியதோடு இதை ஒப்பிட முடியாது. காரணம் இந்த அளவு வெப்பம், இந்த அளவு கனல் என்று ஒவ்வொன்றும் அளக்கப்பட்டு அப்படி நடத்தப்படும் நிகழ்ச்சியில் குடா பக்ஸ் செய்து காட்டியது அபாரமான சாதனையே.

<https://t.me/tamilbooksworld>

உதாரணத்திற்கு அவர் லண்டன் பல்கலைக்கழக அமானுஷ்ய சக்தி ஆராய்ச்சி கவுன்சில் (University of London Council for Psychical Research) விஞ்ஞானிகள் முன்னிலையில் 1935 ஆம் ஆண்டு தீயில் நடக்கும் நிகழ்ச்சியை அவர் செய்து காட்டியதைச் சொல்லலாம். நிகழ்ச்சிக்கு முன்பு அவர் தீக்காயத்தில் பாதிக்காமல் இருக்க ஏதாவது மருந்து தடவி இருக்கிறாரா என்று பரிசோதிக்கப்பட்டது. இல்லை என்று உறுதியான பிறகே அவர் 12 அடி நீளமுள்ள நிலக்கரியால் தகித்துக் கொண்டிருந்த தீக்களத்தில் நடந்து செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டார். அன்று காற்று அதிகமிருந்த தினம். தீக்களலின் மேல் பாக வெப்பம் 806 டிகிரி ::பாரன்ஹீட்டாக இருந்தது. உள் பாக வெப்பம் 2552 டிகிரி ::பாரன்ஹீட்டாக இருந்தது. இது இரும்பையும் உருக்க வல்ல வெப்பம். அந்த தீக்களல் மீது அவர் நடந்த போது புகைப்படம் எடுத்ததில் தவறு நிகழ்ந்து படம் எடுக்கவில்லை என்பதால் புகைப்படக்காரர் தனக்காக இன்னொரு முறை நடந்து காட்ட முடியுமா என்று கேட்ட போது குடா பக்ஸ் ஒத்துக் கொண்டு நடந்து காட்டினார்.

இது இன்னொரு நாளும் அவரால் செய்து காட்டப்பட்டது. இந்த முறையும் அவர் கால்களை நன்றாகக் கழுவி, துடைத்து உலர்ந்த பின்னரே அப்படி நடக்க அனுமதிக்கப்பட்டார். நடப்பதற்கு முன்பும், நடந்த பின்னரும் காலின் சூடு அளக்கப்பட்டது. நடந்த பின்னர் காலில் அளக்கப்பட்ட வெப்பம் நடப்பதற்கு முன்பிருந்ததை விடக் குறைவாக இருந்தது விஞ்ஞானிகளை வியக்க வைத்தது. இந்த விஞ்ஞான பூர்வ நிகழ்ச்சி அந்தப் பல்கலைக்கழக புல்லட்டினில் 1936 ஆம் ஆண்டு முழு விவரத்துடன் வெளியாகி இருக்கிறது.

இதை நானும் செய்து காட்டுகிறேன் என்று டிக்பி மொய்னாக் (Digby Moynagh) என்ற ஐரோப்பியர் அதே தீக்களலில் நடந்து காட்ட முன்வந்தார். அவர் தீக்களல் மீதே சந்தேகப்பட்டிருப்பாரோ என்னவோ! அவர் நடந்து காயப்பட்டு அவருக்கு மருத்துவ உதவி தேவைப்பட்டது.

குடா பக்ஸ் 1938 ஆம் ஆண்டு இதே போன்ற ஒரு சாதனையை ராபர்ட் ரிப்லீயின் “நம்பினால் நம்புங்கள்” (Believe It or Not) நிகழ்ச்சிக்காக அமெரிக்காவில் செய்து காட்டினார். அந்த நிகழ்ச்சி மன்ஹட்டன்

நகரில் NBC ரேடியோ சிட்டி ஸ்டூடியோவில் நடைபெற்றது. தீக்கனலில் ஒரு முறை நடந்து சென்று திரும்பவும் ஒரு முறை நடந்து வந்த பின் அளந்த போது அவர் கால்களில் சாதாரண வெப்பம் கூட இல்லை என்பது ரிப்லியை மிகவும் வியக்க வைத்தது. அந்த நேரத்தில் எடுத்த செய்திப்படம் இப்போதும் அந்த அமைப்பிடம் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

இது போன்ற பல நிகழ்ச்சிகளை உலக நாடுகளில் செய்து காட்டிய குடா பக்ஸ் கலிஃபோர்னியா ஹாலிவுட்டில் குடியேறி தன் வாழ்வின் கடைசி ஆண்டுகளை அங்கேயே கழித்தார். 1981 ஆம் ஆண்டு ஹாலிவுட்டில் மறைந்த குடா பக்ஸ் அந்திம காலத்தில் [glaucoma](#) என்ற கண் நரம்புகள் பாதிக்கப்படும் நோயால் தன் கண்பார்வையை இழந்தார்.

எக்ஸ்ரே பார்வையாளர் என்ற உலகப்புகழ் பெற்றிருந்த குடா பக்ஸ் சாதாரணமாகப் படிக்கையில் கண்ணாடி போட வேண்டி இருந்ததும், அந்திம காலத்தில் அந்தக் கண்பார்வையை முற்றிலும் இழந்ததும் விதியின் வேடிக்கையென்றே சொல்ல வேண்டும். ஆனால் தன் பதினான்காம் வயதில் ஆரம்பித்து கடுமையான யோகப் பயிற்சியால் இந்த அபூர்வ சக்தியைப் பெற்றிருந்த குடா பக்ஸ் அந்த சக்திகளை உலக அரங்கில் நிரூபித்துக் காட்டி இந்தியாவின் யோகாவிற்கு ஒரு சாராரிடம் பெருமதிப்பை ஏற்படுத்தித் தந்தது என்பது மட்டும் நிச்சயம்.

இனி இன்னொரு மகாசக்தி மனிதரைப் பார்ப்போம்....

11. மகாசக்தி மனிதர்கள்

இந்திய யோகிகளின் அபூர்வ சக்திகளின் வெளிப்பாட்டிற்கு இன்னொரு உதாரணம் த்ரைலங்க சுவாமி (Trailanga Swami). தெலங்க சுவாமி மற்றும் கணபதி சுவாமி என்ற பெயர்களாலும் அறியப்படுகிற அவர் கிபி 1607 ஆம் ஆண்டு ஆந்திரப்பிரதேசத்தில் விஜயநகரம் பகுதியில் பிறந்து 1887 ஆம் ஆண்டு காசியில் சமாதி அடைந்ததாக வரலாற்றுக் குறிப்புகள் கூறுகின்றன. 280 ஆண்டு காலம் வாழ்ந்த அவரைப் பற்றி பரமஹம்ச யோகானந்தர் தன் “யோகியின் சுயசரிதை”யில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

<https://t.me/tamilbooksworld>

அவருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றை அவருடைய சீடர்கள் சிலர் எழுதியிருக்கிறார்கள். அவற்றில் உமாச்சரண் முக்கோபாத்யா (Umacharan Mukhopadhyay) என்ற சீடர் வங்காள மொழியில் எழுதிய வாழ்க்கை வரலாறு முக்கியமானதாக சொல்லப்படுகிறது. அது பல இந்திய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டுள்ளது.

பெற்றோரின் மறைவுக்குப் பின் தன் நாற்பதாவது வயதில் துறவறம் பூண்ட த்ரைலங்க சுவாமி பின் மயானங்களிலேயே தங்கி சுமார் இருபதாண்டு காலம் கடும் சாதகம் புரிந்து அபூர்வ சக்திகள் பெற்றதாக சொல்லப்படுகிறது. அதன் பின் பல புண்ணியத் தலங்களுக்குச் சென்று அந்த இடங்களிலும் தவ வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்து தன் அபூர்வ சக்திகளை மேலும் வலிமையாக்கிக் கொண்டு உயர்ந்த மெய்ஞானத்தையும் பெற்ற அவர் கடைசியில் 1737 ஆம் ஆண்டு வாரணாசி சென்றடைந்தார். பின் அங்கேயே 150 ஆண்டு காலம் வாழ்ந்து சமாதியான அவர் வெளிப்படுத்திய மகாசக்திகளை இங்கே பார்ப்போம்.

த்ரைலங்க சுவாமி யாசகம் செய்து உண்பதில்லை என்று உறுதியோடு இருந்ததால் ஆரம்ப கால துறவு வாழ்க்கையில் பல வாரங்கள் தொடர்ந்து பட்டினி கிடந்தவர். தனிமையில் அவர் அதிக காலம் கழித்தவர் என்பதால் அவரைத் தேடிச் சென்று கண்டுபிடித்து உணவளித்தவர்கள் ஆரம்ப காலங்களில் மிகவும் குறைவு. பருமனான உடல்வாகு கொண்டவராக இருந்த போதும் அவருக்கு உணவு அத்தியாவசியமாக இருந்ததே இல்லை. சில சமயங்களில் விஷ உணவுகளையும் உண்டு எந்த எதிர்விளைவுகளும் இல்லாமல் அவர் இருந்ததுண்டு.

முன்னூறு பவுண்டுகள் (136 கிலோகிராம்) எடைக்கும் கூடுதல் எடை கொண்ட அவர் கங்கையில் நாட்கணக்கில் மிதந்தபடி இருந்ததை அந்நாட்களில் ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் நேரில் கண்டிருக்கிறார்கள். அதைச் சிலர் பதிவு செய்து விட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். சில நாட்கள் கங்கையின் மேற்பரப்பில் அமர்ந்திருப்பாராம். சில நாட்கள் தொடர்ந்து மூழ்கி இருப்பாராம். அதே போல கொளுத்தும் வெயிலில் ஆடைகள்

எதுவுமில்லாமல் நிர்வாணமாகவே பாறைகளில் அவர் நாட்கணக்கில் எவ்வித அசௌகரியமும் இல்லாமல் படுத்துக் கிடப்பதும் உண்டாம். அந்தக் காட்சிகளை நேரில் கண்டிருந்த பலர் பரமஹம்ச யோகானந்தரின் காலத்தில் உயிரோடிருந்ததாக அவர் தன் “ஒரு யோகியின் சுயசரிதை”யில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஒரு யோகி தன் தவ அமைதியில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் போது அற்புதங்களைப் படைத்துக் காட்டும் வல்லமையைப் பெற்று விடுகிறார். இயற்கையின் விதிகளில் பலவும் யோகசக்தியின் முன் வலுவிழந்து போகின்றன என்பதற்கு இந்த நிகழ்ச்சிகளே நல்ல உதாரணம். அப்படி இல்லை என்றால் 136 கிலோ எடைக்கும் அதிகமான ஒரு மனிதர் கங்கையில் நாட்கணக்கில் மிதக்க முடியுமா? கங்கையில் மூழ்கி மூச்சு முட்டாமல் நாட்கணக்கில் இருக்க முடியுமா? பல வாரங்கள் தொடர்ந்து உண்ணாமல் இருந்தும் உடலில் எந்த பலவீனத்தையும் உணராமல் இருக்க முடியுமா?

போலிகளையே அதிகம் கண்டிருந்ததால் உண்மையான யோகியையும் அடையாளம் காணத்தவறிய ஒரு போக்கிரி, த்ரைலங்க சுவாமியை போலி சாமியார் என்று நினைத்தான். அவருடைய உண்மை சொருபத்தை உலகிற்கு வெளிச்சம் போட்டுக் காட்ட நினைத்தான். வீட்டு சுவருக்குப் பூச என்று வாங்கியிருந்த சுண்ணாம்பைத் தண்ணீரில் நன்றாகக் கலக்கி எடுத்துக் கொண்டு வந்த அவன் அதை மோர் என்று சொல்லி த்ரைலங்க சுவாமிக்கு குடிக்க போலித்தனமான பயபக்தியுடன் கொடுத்தான்.

த்ரைலங்க சுவாமி அதை அமைதியாக வாங்கிக் குடித்தார். அந்த சுண்ணாம்புத் தண்ணீர் அவரையும் எந்த விதத்திலும் பாதிக்கவில்லை. மாறாக அந்த போக்கிரியின் வயிறு அந்த சுண்ணாம்புத் தண்ணீரைப் பருகியது போல எரிய ஆரம்பித்தது. தரையில் விழுந்து புரண்டு துடித்துக் கொண்டே “வயிறு கடுமையாக எரிகிறது. என்னை மன்னித்து விடுங்கள் சுவாமி” என்று கதறினான்.

த்ரைலங்க சுவாமி பெரும்பாலும் மௌனத்தையே அனுசரிப்பவர். ஆனால் தன் மௌனத்தைக் கலைத்து அந்த போக்கிரியிடம் அன்று சொன்னார். “எனக்கு சுண்ணாம்புத் தண்ணீரைத் தந்த போது என் உயிர் உன் உயிரோடு சம்பந்தப்பட்டது என்று நீ அறியவில்லை. ஒவ்வொரு அணுவிலும் இறைசக்தி இருப்பது போல என் வயிற்றிலும் இறைசக்தி இருப்பதை நான் உணர்ந்து நான் என்னைத் தற்காத்துக் கொண்டிருக்கா விட்டால் சுண்ணாம்புத் தண்ணீர் என் உயிரைப் பறித்திருக்கும். நீ செய்கின்ற கர்மவினையின் பலன்கள் பூமராங்க் போலக் கண்டிப்பாகத் திரும்பவும் உன்னிடத்திற்கே வரும் என்பதை இனியாவது நினைவில் வைத்துக் கொள். அடுத்தவர்க்கு தீங்கு செய்வதைத் தவிர்” தன் தவறை உணர்ந்த பிறகு அந்தப் போக்கிரிக்கு வலி குறைய ஆரம்பித்தது.

த்ரைலங்க சுவாமி ஆடை ஏதும் அணியாமல் வாரணாசியில் திரிந்து கொண்டிருந்தது போலீஸாருக்கு அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது. அவர்கள் அவரைக் கைது செய்து சிறையில் அடைத்தார்கள். சில மணி நேரங்களில் அவர் மறுபடியும் வாரணாசி வீதிகளில் சென்று கொண்டிருந்தது அவர்களுக்கு அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. உடனே சென்று சிறையைச் சோதனையிட்டார்கள். அவரைப் பூட்டி வைத்திருந்த சிறை அறையின் கதவு அப்போதும் பூட்டப்பட்டே இருந்தது. பூட்டிய சிறையில் இருந்து அவர் எப்படி தப்பித்திருக்க முடியும் என்று மூளையைக் கசக்கி யோசித்தும் போலீஸாருக்கு விடை கிடைக்கவில்லை.

மறுபடியும் அவரைக் கைது செய்து சிறையில் அடைத்த போலீஸார் அவர் அறைக்கு வெளியே ஒரு காவலாளியையும் கண்காணிக்க நிறுத்தி வைத்தார்கள். அவரையே கண்காணித்துக் கொண்டிருந்த காவலாளி இரவில் சற்று கண்ணயர்ந்து பின் விழித்துப் பார்க்கையில் சிறையின் கூறையில் த்ரைலங்க சுவாமி நடந்து கொண்டிருந்தார். போலீஸார் அவரைக் கைது செய்வதில் எந்தப் பலனும் இல்லை என்பதை உணர்ந்து பின் அவரைக் கண்டு கொள்ளாமல் இருக்கப் பழகிக் கொண்டார்கள்.

த்ரைலங்க சுவாமியின் அருகே சென்று அவரால் தொடப்பட்ட ஒருசில நோயாளிகளின் நோய் அவர் தொட்ட மாத்திரத்திலேயே குணமாகி விட அந்தச் செய்தி வேகமாக மக்களிடம் பரவ ஆரம்பத்தது. அதனால் வாரணாசி மக்கள் அல்லாமல் அக்கம்பக்க ஊர்களில் இருந்தும் பலரும் அவரைக் கண்டு செல்ல வர ஆரம்பித்தார்கள். பலரது நோய்கள் குணமாகின.

த்ரைலங்க சுவாமிகளின் யோகசக்தி வெளிப்பாடுகள் குறித்து அவரது சீடர்களும், நேரில் கண்டவர்களும் சேகரித்து வைத்திருக்கும் தகவல்கள் கட்டுக்கதைகள் அல்ல உண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டவையே என்று ராபர்ட் ஆர்னெட் (Robert Arnett) என்ற இக்கால அமெரிக்க எழுத்தாளர் தன் ஆய்வுக்குப் பிறகு கூறியுள்ளார். அவர் “திரை விலக்கப்பட்ட இந்தியா” ([India Unveiled](#)) என்ற நூலை எழுதியவர். 25 வருட காலத்திற்கும் மேலாக இந்தியாவின் கலை, கலாச்சாரம், மதம் ஆகியவற்றில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தவர்.

இந்த அளவுக்கு த்ரைலங்க சுவாமி மகாசக்திகளைப் பெற்றிருந்தது நம் போன்ற இக்கால மக்களுக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கலாம். ஆனால் யோக சக்திகளைப் பற்றி நன்றாக அறிந்திருந்தவர்கள் ஆச்சரியப்படுவதில்லை. சுவாமி சிவானந்தர் த்ரைலங்க சுவாமியின் சக்திகளை “பூதஜயா” என்ற யோகசக்தி வகையில் சேர்க்கிறார். பஞ்சபூதங்களையும் ஜெயித்திருக்கும் யோகசக்தி அது. ‘அந்த சக்தியை முழுமையாகப் பெற்றிருந்தவனை நெருப்பு சுடாது, தண்ணீர் மூழ்க வைக்காது’ என்கிறார் அவர்.

12 மகாசக்தி மனிதர்கள்

தன்னிடம் அளவற்ற சக்திகள் இருந்தாலும் அதை ஒரு பொருட்டாக த்ரைலங்க சுவாமி நினைத்தவரல்ல. பொருளாசை, புகழாசை, மற்ற ஆசைகள் என அனைத்தையும் துறந்த உண்மையான துறவியாகவே அவர் வாழ்ந்தார். அதிகம் பேசாமல் மௌனமாகவே பெரும்பாலும் கழித்த அவர் பல நேரங்களில் சைகைகளிலேயே மற்றவர்களிடம் தன் கருத்தைத் தெரிவித்து வந்தார்.

த்ரைலங்க சுவாமியைப் பற்றி கேள்விப்பட்டு இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் அவரைச் சந்திக்க வாரணாசி வந்தார். அப்போது நல்ல வெயில் காலம். த்ரைலங்க சுவாமி கங்கைக் கரையில் சுட்டெறிக்கும் மணலில் படுத்துக் கிடந்தார். செருப்பு இல்லாமல் மணலில் காலை வைக்க முடியாத நிலையில் மற்றவர்கள் இருந்த போது குளுமையில் படுத்திருப்பது போல் த்ரைலங்க சுவாமி இருந்தார். அவரிடம் இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் சைகையிலேயே பேசியதாக ஒரு சுவாரசியமான சம்பவத்தை த்ரைலங்க சுவாமியின் சீடர்கள் சொல்கிறார்கள்.

இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் தன் சுட்டு விரலைக் காட்டி பின் அடுத்த விரலையும் காட்டினாராம். அதை, ஆத்மா ஒன்று தான் என்கிற அத்வைதம் சரியா அல்லது பரமாத்மா ஜீவாத்மா என்கிற இருநிலை உள்ள த்வைதம் சரியா என்ற கேள்வியாகச் சொல்கிறார்கள்.

த்ரைலங்க சுவாமி தன் சுட்டு விரலைக் காண்பித்து அடுத்த விரலையும் காண்பித்து கடைசியில் இரு விரல்களையும் சேர்த்துக் காண்பித்தாராம். ஆத்மா ஒன்று தான். ஆனால் பக்தி பாவனையுடன் விலகி நின்று ஜீவாத்மா பரமாத்மாவை வழிபடும் போது ஒன்று இரண்டாகிறது. மறுபடி ஜீவாத்மா, பரமாத்மாவோடு ஐக்கியமாகி விடும் போது மீண்டும் ஒன்றாகி விடுகிறது என்கிற பதிலாக த்ரைலங்க சுவாமியின் சைகையைச் சொல்கிறார்கள்.

த்ரைலங்க சுவாமியின் தெய்வீக சக்திகளை உணர்ந்திருந்த இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் அவரை “வாரணாசியின் நடமாடும் சிவன்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். சக்தி அலைகளை உணர்வதில் நிபுணரான இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் த்ரைலங்க சுவாமியின் இருப்பால் வாரணாசியே தெய்வீக அலைகளில் தோய்ந்து போய் ஜொலிப்பதாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்.

சைகையால் பெரிய தத்துவங்களை இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் போன்ற மகான்களிடம் பேசலாம். ஆனால் அந்த தத்துவங்களை சாதாரண லௌகீக மனிதர்களிடம் பேசினால் புரியுமா? த்ரைலங்க

சுவாமி ஆன்மிக தத்துவங்களை லௌகீக மனிதரிடம் அபூர்வமாய் பேசிய ஒரு நிகழ்ச்சியைப் பார்ப்போம்.

உஜ்ஜயினியின் அரசர் ஒருவர் தன் படகில் வாரணாசிக்கு யாத்திரை வந்திருந்த போது கங்கையில் மிதந்து கொண்டிருந்த த்ரைலங்க சுவாமியைக் கண்டார். அவர் ஒரு யோகி என்று முன்பே கேள்விப்பட்டிருந்த அரசர் அவரைத் தன் படகிற்கு வருமாறு அழைத்தார். த்ரைலங்க சுவாமியும் வந்தார். அரசரிடம் ரத்தினங்கள் பதிக்கப்பட்ட ஒரு வாள் இருந்தது. அது அவருக்கு வைஸ்ராய் பரிசளித்தது. அதை அவர் தன் மிகப்பெரிய பொக்கிஷமாக நினைத்து பெருமையோடு எப்போதும் தன்னுடனேயே வைத்திருந்தார். அந்த வாளையே த்ரைலங்க சுவாமி பார்க்க அரசர் அந்த வாளின் முக்கியத்துவத்தைச் சொல்லி அதை எடுத்து த்ரைலங்க சுவாமி கையில் தந்தார். அந்த வளை வாங்கி ஆராய்ந்த த்ரைலங்க சுவாமி பிறகு திடீரென்று அதை கங்கையில் வீசி எறிந்தார்.

அரசர் அதிர்ந்து போனார். பிறகு அந்த வளைத் திருப்பித் தருமாறு கெஞ்சிக் கேட்டார். த்ரைலங்க சுவாமி அசையாமல் அமைதியாக அமர்ந்திருக்க அரசர் கோபத்துடன் அவரை மிரட்டிக் கேட்டார். "என்னுடைய வளை உடனடியாகத் தராவிட்டால் நான் சும்மா இருக்க மாட்டேன்" என்றார்.

த்ரைலங்க சுவாமி கங்கையில் கையை விட்டு இரண்டு வாள்களை எடுத்தார். இரண்டும் ஒரே போல இருந்தன. "இதில் எந்த வாள் உங்களுடையது" என்று த்ரைலங்க சுவாமி கேட்டார். இரண்டு வாள்களும் தன்னுடைய வாள் போன்றே இருக்கவே அதில் எது தன்னுடையது என்று கண்டு பிடிக்க முடியாமல் அரசர் திணறினார்.

"உங்களுடையது என்று அவ்வளவு பெரிதாக சொல்லிக் கொள்கிறீர்கள். அதை அடையாளம் காணக் கூட உங்களால் முடியவில்லையே" என்று த்ரைலங்க சுவாமி கேட்க அரசர் வெட்கத்துடன் தலை குனிந்தார். த்ரைலங்க சுவாமி ஒரு வளை கங்கையில் எறிந்து விட்டு அரசரிடம் அமைதியாகச் சொன்னார். "கர்மா மட்டுமே உன்னுடையது அரசனே.

அதன் பலன்கள் மட்டுமே கடைசி வரை உன்னுடன் வரும். இந்த வாள் உட்பட மற்ற எதுவுமே உன்னுடையதல்ல. கடைசி வரை உன்னுடன் வரப் போவதல்ல. நேற்று வைஸ்ராயிடம் இருந்தது. இன்று உன்னிடம் இருக்கிறது. நாளை வேறொருவனிடம் போய் விடக்கூடியது. அதனால் இது போன்ற பொருள்களைப் பெரிதாக நினைக்காமல் கடைசி வரை உன்னுடன் இருக்கப் போகிற உன் கர்மாவில் கவனமாய் இரு”

அரசர் தன் தவறை உணர்ந்து மன்னிப்பு கேட்டுக் கொண்டார். இந்த அறிவுரை அந்த அரசருக்கு மட்டுமல்லாமல் நம் அனைவருக்கும் சொல்லப்பட்ட அறிவுரையாகவே எடுத்துக் கொண்டால் நல்லதொரு மாற்றத்தை நாமும் காண முடியும்!

ஆசைகளே பிரச்னை என்றும் அவற்றிலிருந்து விலகுவதே தீர்வு என்றும் உபதேசித்து வந்த த்ரைலங்க சுவாமி உண்மைத் துறவியாகவே கடைசி வரை வாழ்ந்த போதும் குடும்ப வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டிருக்கிறவர்களைக் குறைவாக நினைத்ததில்லை. ஒரு முறை பரமஹம்சரின் குருவின் குருவான லாஹிரி மஹாசாயாவை மிகவும் உயர்வாக த்ரைலங்க சுவாமி கருத்து தெரிவித்தார்.

அதற்கு அவருடைய சீடர் ஒருவர் ஆட்சேபம் தெரிவித்தார். “லாஹிரி மஹாசாயா திருமணம் செய்து கொண்டு குடும்ப வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டிருப்பவர். அவரை தங்களைப் போன்ற துறவி பாராட்டுவது சரியல்ல”

த்ரைலங்க சுவாமி மறுத்து சொன்னார். “இறைவன் அவரை வைத்திருக்கும் இடத்தில் இருந்து கொண்டே, கொடுத்திருக்கிற வேஷத்தை சரியாக செய்து கொண்டிருப்பவர் லாஹிரி மஹாசாயா. நான் உடையைக் கூட துறந்து அடைந்திருக்கிற ஆத்மஞானத்தை, குடும்ப வாழ்க்கையில் இருந்து கொண்டே பெற்றிருக்கிறார் அவர்.”

தன் வழியே சிறந்த வழி என்று கருதாமல் இலக்கை அடைகிற மாற்று வழியும் சிறந்த வழியே என்று தெளிவாக இருந்த த்ரைலங்க சுவாமி தன் கடைசி காலத்தை நெருங்க நெருங்க பேசுவதை யோக நித்திரையில் அதிக காலம் தங்கியிருக்க ஆரம்பித்தார். ஒரு

மலைப்பாம்பு எவ்வித அசைவும் இல்லாமல் மிக நீண்ட காலம் இருப்பது போல த்ரைலங்க சுவாமியும் இருக்க ஆரம்பித்தார்.

நோய்களைக் குணப்படுத்தும் யோகி, மகாசக்திகள் கொண்ட யோகி என்றெல்லாம் அவர் புகழ் நாடு முழுவதும் பரவ ஆரம்பித்ததால் அவரை தரிசித்து விட்டுச் செல்ல வரும் பக்தர்கள் கூட்டம் நாளுக்கு நாள் அதிகரிக்க ஆரம்பித்தது. அவரை தரிசித்தே நலம் பல பெற்ற பக்தர்களில் செல்வந்தர்கள் தங்கள் காணிக்கையாக தங்க நகைகளை அவர் மீது அணிவித்தும், பணத்தை அவர் காலடியில் போட்டு விட்டும் செல்ல ஆரம்பித்தார்கள். அந்த நகைகளையும், பணத்தையும் அவர் ஒரு பொருட்டாகவே நினைக்கவில்லை.

இரவு நேரங்களில் அவர் மீது போடப்பட்டிருந்த நகைகளை சில திருடர்கள் திருடிக் கொண்டு போனார்கள். அதையும் அவர் ஒரு பொருட்டாக நினைக்கவில்லை. யாரோ தருகிறார்கள். யாரோ எடுத்துக் கொண்டு போகிறார்கள். இந்த இரண்டுமே எனக்கு சம்பந்தமில்லாதது என்பது போல இருந்தது அவர் நிலை.

இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் வர்ணித்தது போல அந்திம காலத்தில் அவரை பக்தர்கள் சிவனின் வடிவாகவே பார்க்க ஆரம்பித்தார்கள். சிலர் அசைவற்று கிடக்கும் அவர் மேல் தண்ணீரால் அபிஷேகம் எல்லாம் செய்து வணங்க ஆரம்பித்தார்கள். அதுவும் அவரைப் பாதிக்கவில்லை. 1887 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 26 ஆம் நாள் கங்கையிலேயே ஜலசமாதி அடைந்த த்ரைலங்க சுவாமியின் உண்மையான பெருமை அவர் கொண்டிருந்த மகாசக்திகளில் இல்லை, அந்த மகாசக்திகளும் மாற்றி விடாத அவருடைய மெய்ஞ்ஞானத்திலும் பணிவிலும் இருந்தது என்று ஆர்வலர்கள் கருதுகிறார்கள்!

280 ஆண்டு காலம் வாழ்ந்த யோகியைப் பார்த்து விட்டோம். இனி 2000 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதாக ரஜினிகாந்த் உட்பட பலரும் நம்பும் மகா அவதார் பாபாஜியைப் பற்றி அறிந்து கொள்வோமா!

13. மகாசக்தி மனிதர்கள்

மகா அவதார் பாபாஜியைப் பற்றி பெரும்பாலான ஆன்மீகவாதிகள் அறிய ஆரம்பித்தது பரமஹம்ச யோகானந்தரின் “ஒரு யோகியின் சுயசரிதம்” 1946 ஆம் ஆண்டு வெளியான பின்னர் தான். தமிழகத்தில் ஆன்மீகவாதிகள் மட்டுமல்லாமல் சாதாரண மனிதர்களும் அவரைப்பற்றி கேள்விப்பட ஆரம்பித்தது திரைப்பட நடிகர் ரஜினிகாந்த் அவர்கள் அவரது பக்தராக மாறி, பாபா என்ற திரைப்படமும் வெளிவந்த பிறகு தான். நம் நாட்டில் துறவிகளை பாபாஜி என்று அழைக்கும் வழக்கம் இருக்கிறது. அதனால் மற்ற துறவிகளில் இருந்து அவரை வேறுபடுத்திக் காட்ட மகா அவதார் பாபாஜி என்று அழைக்கிறார்கள்.

இமயமலையில் இன்றும் வாழ்ந்து வரும் மகா அவதார் பாபாஜியின் வயது 620, 1200, 1800, 2000 க்கும் மேல் என்று பலரும் பல விதமாகச் சொல்கிறார்கள். ஆனால் அவர் வயது 1800 க்கும் மேல் என்பவர்கள் அவர் கிபி 203ல் கார்த்திகை மாதம் ரோஹிணி நட்சத்திரத்தில் தமிழ்நாட்டில் பரங்கிப்பேட்டை என்ற கடலோர கிராமத்தில் பிறந்தவர் என்று பிறந்த நாளையும் குறிப்பிடுகிறார்கள். இந்த வயதுகளில் எந்த வயதினராக அவர் இருந்தாலும் அது ஆச்சரியப்படத் தக்க விஷயமே. அதை விட ஆச்சரியப்படுத்தும் தகவல் என்ன என்றால் தோற்றத்தில் அவர் வயதை சுமார் 25க்கு அதிகமாகச் சொல்ல முடியாது என்று பார்த்தவர்கள் தெரிவிப்பது தான். பொன்னிறத்தில் மிக இளமையான தோற்றத்தில் தெரிந்த அவர் தோலில் சுருக்கம் சிறிதும் இருக்கவில்லை என்றும், இடுப்பில் இருந்து முழங்கால் வரை மறைத்த ஒரு ஆடையைத் தவிர வேறு எந்த ஆடையையும் அணிந்திருக்கவில்லை என்றும், அவருடைய நீண்ட தலைமுடி லேசான சென்னிறத்தில் இருந்தது என்றும், தெய்வீகமான ஆழமான பார்வை உடையவராக இருந்தார் என்றும் அவரைச் சந்தித்தவர்கள் கூறுகின்றனர்.

அவரை நேரில் பார்த்த அனுபவங்களை பரமஹம்ச யோகானந்தர் ‘ஒரு யோகியின் சுயசரிதை’யிலும், அவருடைய குரு யுக்தேஷ்வர் The Holy Science என்ற நூலிலும், ஸ்ரீ எம் என்ற பெயரில் அறியப்படும் மும்தாஸ்

அலி என்கிற முகமதிய யோகி *Apprenticed to a Himalayan master: a yogi's autobiography* என்ற நூலிலும் எழுதியுள்ளார்கள். அதுமட்டுமல்லாமல் ராபர்ட் மன்ரோ (Robert Monroe) என்ற மேலை நாட்டு ஆன்மிக எழுத்தாளர் 1994 ல் எழுதிய *Ultimate Journey* என்ற நூலில் தன் ஆவி வடிவ ஆன்மீகப்பயணத்தில் சுமார் 1800 வயதுடைய ஒரு மகாத்மாவை சந்தித்ததாகவும் அவர் கிபி 203 ஆண்டு வாக்கில் பிறந்தவர் என்றும் குறிப்பிடுகிறார். அவர் பெயர் எதுவும் குறிப்பிடா விட்டாலும் அவர் கூறுவது மகா அவதார் பாபாஜியையே என்று பலரும் கூறுகிறார்கள்.

அவரைப் பற்றி எழுதியவர்களுக்கும் கூட பாபாஜியின் பூர்விக வாழ்க்கை பற்றி தெளிவான ஒருமித்த கருத்து இல்லை. ஒரு குறிப்பு அவர் இயற்பெயர் நாகராஜன் என்றும், தமிழகத்தில் பிறந்த அவரை ஐந்து வயதாக இருக்கும் போதே ஒரு கொள்ளையர் கும்பல் வடநாட்டிற்குக் கடத்திச் சென்று விட்டதாகவும், அவரது தெய்வீகத் தன்மை உணர்ந்து அவரை விடுவித்து விட்டதாகவும் சொல்கிறது. பின்பு பாபாஜி நாடோடித் துறவிகளுடன் சுற்றித் திரிந்ததாகவும் அவர்களிடம் வேத உபநிடதங்களைக் கற்றதாகவும், போகர் என்ற சித்தரிடமும், பின் அகத்திய முனிவரிடமும் கிரியா குண்டலினி மகாசக்தி பயிற்சி பெற்று கடைசியில் பத்ரிநாத்தில் 18 மாத காலம் தான் கற்றதை எல்லாம் பயிற்சி செய்து மகாசக்திகளை அடைந்ததாகவும் அந்தக் குறிப்பு கூறுகிறது.

மகா அவதார் பாபாஜி செய்து காட்டிய அற்புதங்களாக பலவற்றைப் பலரும் சொல்கிறார்கள் என்றாலும் சாதாரண மனிதர்கள் அல்லாத சிலரின் அனுபவங்களை மட்டும் இனி பார்ப்போம்.

பரமஹம்ச யோகானந்தரின் குருவின் குருவான லாஹிரி மஹாசாயா குடும்பஸ்தர். அக்கவுண்டண்டாக இராணுவ பொறியியல் துறையில் தனப்பூர் என்ற ஊரில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர். திடீரென்று 1861 ஆம் ஆண்டில் ஒரு நாள் அவருக்கு இமயமலையில் நந்தாதேவி பர்வதத்தின் அடித்தளத்தில் உள்ள ராணிகேத் என்ற இடத்திற்கு இடமாற்ற உத்தரவு தந்தியில் வந்தது. 500 மைல்கள் தள்ளி உள்ள

ராணிகேத்திற்கு குடும்பத்துடன் இடம் பெயர முடியாததால் ஒரு வேலையாளுடன் அங்கு சென்றார்.

அங்கு ஒரு நாள் மதியம் மலைப்பகுதியில் அவர் உலாவிக் கொண்டிருந்த போது தொலைவிலிருந்து அவர் பெயரை யாரோ அழைப்பது போல் கேட்டது. குரல் வந்த திசையை நோக்கி லாஹிரி மஹாசாயா நடக்க ஆரம்பித்தார். நீண்ட தூரம் யாரும் தெரியவில்லை. கடைசியில் ஒரு குகை வாசலில் புன்னகைத்தபடி நின்று கொண்டிருந்த பாபாஜியை அவர் கண்டார்.

“கங்காதர், வந்து விட்டாயா?” என்று பாபாஜி பாபாஜியைப் பற்றி அறிந்திராத லாஹிரி ஏதோ ஒரு இளைஞன் நம்மை ஏன் வேறு பெயரில் அழைக்கிறான் என்று யோசித்தார். பாபாஜி அவரை அந்தக் குகைக்குள் அழைத்துச் சென்றார். உள்ளே சில கமண்டலங்களும், கம்பளிகளும் இருந்தன.

ஒரு மடித்து வைக்கப்பட்ட கம்பளியைக் காட்டிய பாபாஜி “எல்லாம் நினைவுக்கு வருகிறதா” என்று கேட்க லாஹிரி மஹாசாயாவுக்கு நடக்கின்ற எதுவும் இயல்பாகப் படவில்லை. இருட்டுவதற்குள் தங்குமிடத்திற்குத் திரும்பி விட வேண்டும் என்ற எண்ணமே மேலிட்டது.

“நான் இருட்டுவதற்குள் திரும்ப வேண்டும். ஆபிசில் நாளை காலை வேலை இருக்கிறது” என்று லாஹிரி சொன்னார்.

“உனக்காக தான் அந்த உத்தியோகம் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த உத்தியோகத்திற்காக நீ உருவாக்கப்படவில்லை” என்று பாபாஜி சொன்னார். “உன்னை இங்கு வரவழைக்கவே வேலையிட மாற்றல் தந்தியை அனுப்ப ஏற்பாடு செய்தேன். உண்மையில் ராணிகேத்திற்கு உன் மேலதிகாரி வேறொரு ஆளைத் தான் நினைத்திருந்தார். அவர் மனதில் அந்த எண்ணத்தை மாற்றியது நான் தான்”

ஒருவர் மனதில் புகுந்து எண்ணத்தை மாற்றிவிட முடியுமா என்ன என்று லாஹிரி மஹாசாயா திகைத்தார். பாபாஜி சொன்னார். “மனித

இனம் முழுவதிலுமே தனக்கு இருக்கும் ஒருமைத் தன்மையை ஒருவன் பரிபூரணமாக உணர முடிகிற போது எல்லா மனிதர்களுடைய எண்ணங்களிலும் ஒருவன் ஆதிக்கம் செலுத்த முடியும்”

என்ன சொல்வதென்று தெரியாமல் லாஹிரி மஹாசாயா விழித்த போது பாபாஜி அவரை நெருங்கி நெற்றியில் புருவமத்திக்கு மேல் லேசாகத் தட்டினார். மின்சாரத்தினால் தாக்கப்பட்டது போல உணர்ந்த லாஹிரி மஹாசாயாவுக்கு முந்தைய பிறவியின் நினைவுகள் மடை திறந்த வெள்ளம் போல் வந்தன. முந்தைய பிறவியில் தன்னுடைய பெயர் கங்காதர் என்றும், அந்தக் குகையில் அவர் பல ஆண்டுகள் தவம் புரிந்திருக்கிறார் என்றும் ஞானத் தேடலில் பேரார்வத்துடன் இருந்த தனக்கு பாபாஜி தான் குரு என்றும் நினைவுக்கு வர லாஹிரி மஹாசாயா கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் அருவியாகக் கொட்ட ஆரம்பித்தது.

பாபாஜி அவரிடம் ஒரு சிறிய பாத்திரத்தில் எண்ணெயைத் தந்து அதைக் குடிக்கச் சொல்லி பிறகு அருகிலிருந்த கோகாஷ் என்ற நதியில் குளித்து படுக்கச் சொன்னார். ஆன்மிக சுத்திக்கென பிரத்தியேகமாய் செய்யும் ஒரு வழிமுறை அது. லாஹிரி மஹாசாயா அவ்வாறே செய்தார்.

அப்போது இரவாகி விட்டிருந்தது. இமயத்தின் அந்த நதி நீர் சில்லிட்டிருந்தது. நதி இருந்த ஒரு பாறையில் கண்களை மூடி லாஹிரி மஹாசாயா படுத்திருந்த போது பேய்க் காற்று வீசியது. புலிகள் உறுமும் சத்தம் அருகில் கேட்டது. ஆனாலும் எந்த ஒரு பயமும் இல்லாமல் லாஹிரி மஹாசாயாவால் படுத்திருக்க முடிந்தது.

சிறிது நேரத்தில் பாபாஜியின் சீடர் ஒருவர் அவரை எழுப்பி இருட்டில் காட்டிற்குள் அழைத்துச் சென்றார். தூரத்தில் பொன்னிறமாய் ஏதோ ஒளிர லாஹிரி மஹாசாயா அதை தூரிய ஒளியென நினைத்து விடிந்து விட்டதா என்று கேட்டார். அதற்கு சீடர் சிரித்தபடி ”அது பாபாஜி உங்களுக்கென உருவாக்கிய தங்க மானிகையின் ஜொலிப்பு. சென்ற பிறவியில் ஒரு அரண்மனை போன்ற மானிகை அழகை ரசித்து வசிக்க

வேண்டும் என்று நீங்கள் ஆசைப்பட்டிருந்தீர்களாம். அந்த ஆசையை முடித்து பழைய கர்ம வாசனையை நீங்கள் முடித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று தான் பாபாஜி உருவாக்கியிருக்கிறார்” என்று சொன்னார்.

இரவைப் பகலாக்கி ஜொலித்த அந்த தங்க மாளிகையை நெருங்கிய போது அந்த பேரழகில் லாஹிரி மஹாசாயா மெய் மறந்து போனார்.

மகாசக்தி மனிதர்கள் 14

நள்ளிரவில் தங்க மாளிகை வண்ண விளக்குகளால் ஜொலித்தது மட்டுமல்லாமல் அருகே இந்த அமைதியான குளங்களில் அந்த பொன்னிற ஜொலிப்புகள் தெரிந்தது பேரழகாய் இருந்தது. அந்த மாளிகையை மேலும் லாஹிரி மஹாசாயா நெருங்கிய போது அங்கங்கே வளைவுகளில் வைரங்களும், வைடூரியங்களும், பவளங்களும், மாணிக்கங்களும் பதிக்கப்பட்டிருந்தன. மலர்களின் நறுமணங்கள் அந்த மாளிகையில் நிறைந்திருந்தன. பார்க்கிற பக்கமெல்லாம் அழகும், கலைத்தன்மையும் நிரம்பி இருந்த அந்த மாளிகையை மாயத்தோற்றம் என்று முதலில் லாஹிரி மஹாசாயா நினைத்தார். ஆனால் அந்த மாளிகையில் நுழைந்த முடிந்த போது அது மாயத்தோற்றமாக இருக்க சாத்தியமில்லை என்பது புரிந்தது.

தன் அருகில் இருந்த அந்த சீடரிடம் திகைப்போடு லாஹிரி மஹாசாயா கேட்டார். “இந்த மாளிகையின் கட்டமைப்பின் அழகு கற்பனைக்கும் எட்டாததாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. இந்தக் காட்டில் இப்படி ஒரு மாளிகையை உருவாக்குவது எப்படி சாத்தியம்?”

லாஹிரி மஹாசாயாவுக்கு மிகவும் விரிவாக அந்த சீடர் பதில் அளித்தார். அதன் சாராம்சம் இது தான். “பிரபஞ்சமே ஆரம்பத்தில் இறைவனின் கற்பனையில் உருவானது தான். ஆரம்பத்தில் இறைவனின் எண்ணமாக இருந்த பிரபஞ்சம் அவர் சக்தியின் பிரயோகத்தால் வடிவமும் கொண்டது. இறைவன் தன் எண்ணத்தை நிறுத்தி தன் சக்தி பிரயோகத்தையும் நிறுத்திக் கொள்ளும் போது வடிவங்கள் உருக்குலைந்து மறுபடியும் எல்லாமே அந்த மூலசக்திக்குத்

திரும்பி விடுகின்றன. இதே தத்துவத்தின் படி தான் பாபாஜி தன் சக்தியால் இந்த மாளிகையையும் உருவாக்கி இருக்கிறார். இந்த உலகம் எந்த அளவு உண்மையோ அந்த அளவு இந்த மாளிகையும் உண்மை.” என்ன தான் விளக்கம் சொன்னாலும் அதை முழுவதுமாக நம்ப முடியாமல் தவித்த லாஹிரி மஹாசாயாவிடம் ஒரு அழகான ஜாடியை எடுத்துத் தந்த அந்த சீடர் நன்றாக பரிசோதனை செய்து சந்தேகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளச் சொன்னார். லாஹிரி மஹாசாயா அந்த ஜாடியில் பதிக்கப்பட்டிருந்த விலை உயர்ந்த வைரங்களைத் தொட்டுப் பார்த்தார். எல்லாமே உண்மை வைரங்கள் தான். அங்கிருந்த தங்கச்சுவர்களையும் தொட்டுப் பார்த்தார். அந்தத் தொடு உணர்வும் பொய்யல்ல.

அந்தக் கணத்திலேயே தங்க மாளிகை குறித்து அவர் உள் மனதில் ஆழமாய் ஜென்ம ஜென்மங்களாய் தங்கியிருந்த ஆசை திருப்தி அடைந்து விலகிச் சென்றது போன்ற உணர்வை லாஹிரி மஹாசாயா பெற்றார். அவரை அந்த சீடர் மாளிகையின் மையப் பகுதிக்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கே தங்க சிம்மாசனத்தில் பாபாஜி அமர்ந்திருந்ததை அவர் கண்டார். அவர் காலடியில் லாஹிரி மஹாசாயா மண்டியிட்டார்.

பாபாஜி லாஹிரி மஹாசாயாவிடம் இனி உலக ஆசைகள் அனைத்தும் முற்றிலுமாக அவரை விட்டு நீங்கி விடும் நேரம் வந்து விட்டது என்று உறுதி அளித்தார்.

”கிரியா யோகா வழியாக இறையுணர்வை அடைய தீட்சை எடுத்துக் கொள்”

என்று சொல்லி பாபாஜி கையை நீட்ட அங்கு ஒரு ஹோம குண்டம் தோன்றியது. அதில் அக்னியும் எரிய ஆரம்பித்தது. ஹோம குண்டத்தைச் சுற்றி விதவிதமாக பழங்களும், பூக்களும் சூழ்ந்தன. அதிகாலை வரை லாஹிரி மஹாசாயாவுக்கு தீட்சை தரும் சடங்குகள் நடந்தன. எல்லாம் முடிந்த பிறகு பாபாஜி லாஹிரி மஹாசாயாவைக்

கண்களை மூடச் சொன்னார். லாஹிரி மஹாசாயாவும் கண்களை மூடிக் கொண்டார்.

கண்களை அவர் மறுபடியும் திறந்த போது அந்த தங்க மாளிகை மாயமாகி இருந்தது. அவரும் பாபாஜியும் சில சீடர்களும் மறுபடியும் காட்டுக்குள் இருந்தனர். ”அந்த மாளிகை எதற்காக உருவாக்கப்பட்டதோ அந்த நோக்கம் நிறைவேறி விட்டதால் இனி அது இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.” என்று அமைதியாகச் சொன்னார்.

லாஹிரி முந்தைய நாள் மதியத்திலிருந்து உணவு எதுவும் உட்கொள்ளாமல் இருந்ததால் அவர் பசியோடு இருப்பார் என்று அறிந்திருந்த பாபாஜி ஒரு காலிமண்சட்டியை அவரிடம் நீட்டி ”உனக்கு சாப்பிட என்ன உணவுப் பதார்த்தம் பிடிக்குமோ அதை நீ சாப்பிட்டுக் கொள்” என்று சொன்னார்.

லாஹிரி மஹாசாயா தனக்குப் பிடித்த பதார்த்தங்களை நினைத்துக் கொள்ள அந்த மண்சட்டி அந்தப் பதார்த்தங்களால் நிறைந்தது. தங்க மாளிகையே பார்த்த பின்னர் பின் எது தான் லாஹிரி மஹாசாயாவை ஆச்சரியப்படுத்த முடியும்? பாபாஜியின் மகாசக்திகளை நினைத்துக் கொண்டே லாஹிரி மஹாசாயா வயிறார சாப்பிட்டார். அவர் எடுக்க எடுக்க அந்த மண்சட்டி மறுபடி மறுபடி நிறைந்து கொண்டே இருந்தது. சாப்பிட்டு முடிந்த பின் அவருக்குத் தாகம் ஏற்பட பாபாஜி அந்த மண் சட்டியை நோக்கி கையை நீட்ட அந்த பதார்த்தங்கள் மறைந்து போய் தண்ணீரால் சட்டி நிறைந்தது. அந்த நீரைக் குடித்து தாகம் தீர்ந்த லாஹிரி மஹாசாயா ஆன்மிக அலைகளில் லயிக்க ஆரம்பித்தார். ஏழு நாட்கள் முழுவதும் நிர்விகல்ப சமாதியில் இருந்து விட்டு எட்டாவது நாள் மீண்ட அவருக்கு எல்லாவற்றையும் துறந்து விட்டு பாபாஜி கூடவே இருந்து விட வேண்டும் என்கிற ஆவல் மிகுந்தது.

தன் ஆவலை அவர் பாபாஜியிடம் சொல்லிய போது பாபாஜி அவரிடம் சொன்னார். ”நீ இல்லறத்தில் இருந்து கொண்டே சாதிக்க வேண்டியது நிறைய இருப்பதால் தான் நான் உன்னை சந்திக்கவில்லை. உன் வாழ்வின் நோக்கம் இல்லறத்தில் இருந்து கொண்டே ஆன்மிகத்தை

அணுகுபவர்களுக்கு வழி காட்ட வேண்டியதில் தான் உள்ளது. கிரியா யோகாவை தகுந்த உலக மக்களுக்கு பரப்பு. நீ எப்போது அழைத்தாலும் நான் உன்னிடம் வருவேன்.”

பாபாஜியின் அறிவுறுத்தலின்படி தன் உலகியல் வாழ்விற்குத் திரும்பினார். நாட்கணக்கில் இமாலயக் காடுகளில் காணாமல் போன லாஹிரி மஹாசாயா அலுவலகத்திற்குத் திரும்பவும் வந்து சேர்ந்த போது அலுவலக நண்பர்கள் நிம்மதி அடைந்தார்கள். சில நாட்களிலேயே அவருக்கு பழைய இடமான தனப்பூருக்கே இட மாற்றம் கிடைத்தது. தவறுதலாக இவர் பெயர் இடம் மாற்ற ஆணையில் வந்து விட்டதென்றும் உண்மையில் அந்த இட மாற்றம் இன்னொருவருக்குத் தரப்பட்டதென்றும் தெரிவித்திருந்தார்கள். அவர்களுக்கு பாபாஜியின் சித்தம் தான் என்பது தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை.

தனப்பூருக்குத் திரும்பிச் செல்லும் வழியில் மொராதாபாத் நகரில் ஒரு வங்காள குடும்ப நண்பர்களுடன் ஒரு சில நாட்கள் லாஹிரி மஹாசாயா தங்கினார். அங்கு ஒரு நாள் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் பேச்சு யோகிகளைப் பற்றி வந்தது.

அந்த நண்பர்கள் இந்தியாவில் நிஜமான யோகிகள் மிகவும் குறைந்து வருகிறார்கள் என்று ஆதங்கத்தைத் தெரிவித்தார்கள். அவர்களுக்கு பாபாஜி போன்ற ஒரு யோகி இருக்கிறார் என்று தெரிவிக்க ஆசைப்பட்ட லாஹிரி மஹாசாயா தன் இமாலய அனுபவத்தைச் சொன்னார். அங்கு பாபாஜி நிகழ்த்திக் காட்டிய அற்புதங்களை அவர் சொன்ன போது அவர்கள் நம்பவில்லை. “உங்களுக்கு அலைச்சல் அதிகமானதால் மனப்பிராந்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால் தான் இப்படி எல்லாம் உணர்ந்திருக்கிறீர்கள்” என்று சொன்னார்கள்.

உடனே லாஹிரி மஹாசாயா “நான் அழைத்தால் என் குரு இந்த இடத்துக்கே வருவார்” என்று பெருமையாகச் சொல்லி பாபாஜியைத் தியானம் செய்து அழைத்தார்.

அடுத்த கணம் மங்கிய ஒளி ஒன்று அந்த அறையில் ஒளிர ஆரம்பித்தது. ஒளியைத் தொடர்ந்து பாபாஜி அந்த அறையில்

<https://t.me/tamilbooksworld>

பிரத்யட்சமானார். வந்தவர் லாஹிரி மஹாசாயாவைக் கடிந்து கொண்டார். “இது போன்ற சில்லறைக் காரியங்களுக்கா என்னை அழைப்பது?”

பாபாஜியிடம் மன்னிப்பு கோரிய லாஹிரி மஹாசாயா அவர்களுக்கு உண்மை விளங்க வேண்டும் என்பதற்காக இவ்வாறு செய்ததாகச் சொன்னார். பாபாஜி சொன்னார். “இனி நீ அழைக்கும் போதெல்லாம் நான் வர மாட்டேன். உனக்கு உண்மையான தேவை இருக்கும் போது மட்டுமே வருவேன்”

பாபாஜியைப் பார்த்த பிறகும் ஹிப்னாடிச வேலையாக இது இருக்கலாம் என்று ஒருவர் சந்தேகப்பட தன் சிஷ்யனுக்காக அந்த நபரைத் தன்னைத் தொட்டுப்பார்க்கவும் பாபாஜி அனுமதித்தார். சிறிது நேரம் அவர்களுடன் அளவளாவிக் கொண்டிருந்து விட்டு பாபாஜி பின்னர் மறைந்தார்.

15. மகாசக்தி மனிதர்கள்

மரணத்தை வென்ற ஒரு மகாயோகியை நேருக்கு நேராக சந்தித்த பேரனுபவத்தில் லாஹிரி மஹாசாயாவின் மொராதாபாத் நண்பர்கள் பெரிதும் மனம் மகிழ்ந்தார்கள். அந்த அனுபவத்திற்குப் பின் அவர்களில் ஒருவரான மைத்ரா என்பவர் லாஹிரி மஹாசாயாவின் சீடராக மாறி விட்டார். மைத்ரா மஹாசாயா என்ற பெயரில் பெரிய ஆன்மிக குருவாக மாறியிருந்த அவரை பரமஹம்ச யோகானந்தர் பிற்காலத்தில் சந்தித்த போது மொராதாபாத்தில் பாபாஜியை சந்தித்த நிகழ்ச்சியை அவர் உறுதிபடுத்தியிருக்கிறார்.

லாஹிரி மஹாசாயா பிற்காலத்தில் அலகாபாத்தில் கும்பமேளா நடந்த போது சென்றிருந்தார். இந்தியாவின் பல்வேறு இடங்களிலிருந்தும் சாதுக்கள் பலரும் அங்கு வந்திருந்தார்கள். அலகாபாத்தில் காணும் இடமெல்லாம் அவர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களில் ஒரு சாது உடலெல்லாம் திருநீறு பூசிக் கொண்டிருந்தார். அவரைப் பார்த்தவுடனேயே அவர் போலி சாது என்ற எண்ணம் லாஹிரி மஹாசாயாவுக்கு வந்தது. வெளிப்புற வேஷத்திற்குப் பொருத்தமில்லாத

மனம் உடையவராக அந்த சாதுவை நினைத்தார். அந்த எண்ணம் வந்த போதே அந்த சாதுவின் காலில் விழுந்து வணங்கிக் கொண்டிருந்தவரைப் பார்த்து லாஹிரி மஹாசாயா துடுக்குற்றார். வணங்கிக் கொண்டிருந்தவர் வேறு யாருமல்ல பாபாஜியே தான்.

அவரைக் கண்டதும் வியந்து போன லாஹிரி மஹாசாயா பாபாஜியிடம் விரைந்தார். “குருவே நீங்கள் இங்கே என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்?”

“இந்தத் துறவியின் பாதங்களைக் கழுவிக் கொண்டிருக்கிறேன். இது முடிந்தவுடன் அவருடைய உணவுப்பாத்திரங்களைக் கழுவி சுத்தம் செய்து வைப்பேன்” என்று அமைதியாக பாபாஜி சொன்னார். தன்னுடைய நடவடிக்கையின் மூலம் பாபாஜி அறிவுறுத்துவது என்ன என்பது லாஹிரி மஹாசாயாவுக்கு நன்றாகப் புரிந்தது. “யாரைப்பற்றியும் விமர்சனம் செய்யாமல், உயர்ந்தவரோ, தாழ்ந்தவரோ எல்லோரிடமும் குடிகொண்டுள்ள இறைவனை வணங்குவது முக்கியம்!”

பாபாஜி லாஹிரி மஹாசாயாவிடம் சொன்னார். “ஞானிகளுக்கும், அஞ்ஞானிகளுக்கும் சேவகம் செய்வது மூலம் இறைவனுக்குப் பிடித்த நற்குணங்களிலேயே தலையாய பண்பான ‘பணிவை’ நான் கற்றுக் கொள்கிறேன்” வியக்கத்தக்க மகாசக்திகளைப் பெற்றிருந்த போதும் பாபாஜியிடம் கர்வம் சிறிதும் இருக்கவில்லை என்பதற்கு இந்த நிகழ்வை உதாரணமாகச் சொல்லலாம்.

கர்மவினைப் பலன்களும் கூட பெரிதாகத் தன் பக்தர்களையும், சீடர்களையும் பாதிக்காதபடி கவனமாக அவர்களைப் பாதுகாத்து அருள்புரிகிறார் என்று சொல்லப்படுகிறது. லாஹிரி மஹாசாயா ஒரு நிகழ்ச்சியை அதற்கு உதாரணமாகச் சொல்கிறார்.

இமயத்தில் ஒரு இரவு தீயை மூட்டி அவரும் அவருடைய சீடர்களும் குளிர்காய்ந்து கொண்டிருந்த போது திடீரென்று ஒரு எரியும் கொள்ளியை எடுத்து தன் சீடன் ஒருவரின் தோள்பட்டையில் பாபாஜி சொருகினாராம். அருகில் இருந்த லாஹிரி மஹாசாயா தாங்க

முடியாமல் “என்ன ஒரு குரூரமான செய்கை இது” என்று வாய் விட்டுச் சொன்னாராம்.

”இவனது முந்தைய கர்மவினைப்படி இவன் தீயில் வெந்து போய் விட வேண்டி இருந்தது. முற்றிலும் விளக்க முடியாத கர்ம வினையை ஓரளவு அனுபவித்து இவன் முடித்து விடத் தான் அப்படிச் செய்தேன்” என்று பாபாஜி விளக்கம் தந்திருக்கிறார்.

மஹாத்மா காந்தி, ஜவஹர்லால் நேரு ஆகியோருக்கு சிகிச்சை அளித்தவர் என சொல்லப்படுகிற டாக்டர் ராம் போஸ்லே (Dr Ram Bhosle) விடுதலைப் போராட்டத்தில் தீவிரமாக ஈடுபட்டவர். மும்பையைச் சேர்ந்த அவர் ஆங்கிலேயர் சிறைப்பிடித்தி விடுவார்கள் என்று பயந்து இமயமலைக்குத் தப்பித்து ஓடியவர். இமயமலையில் அவர் பதுங்கி இருந்த போது மகா அவதார் பாபாஜியைச் சந்தித்து அவருடைய சீடரானவர். 2005 ஆம் ஆண்டு காலமான அவர் இறுதி வரை மிகுந்த துடிப்புடன் செயல்பட்டவர். அவரும் பாபாஜியுடனான தன் அனுபவங்களை விரிவாகக் கூறியிருக்கிறார். பாபாஜி செய்து காட்டிய பல அற்புதங்களைக் கூறியிருக்கும் அவர் அந்த அற்புதங்கள் நமக்கு பிரமிப்பை ஏற்படுத்தினாலும் அவை எல்லாமே சூட்சும விஞ்ஞான அடிப்படையைக் கொண்டவையே என்று கூறுகிறார். அந்த விஞ்ஞான அடிப்படைகள் புரியாத போது தான் எல்லாமே அற்புதங்களாகத் தெரிகின்றன என்பது அவருடைய கருத்தாக இருக்கிறது.

இப்படி நமக்குத் தெரிந்து 19 ஆம் நூற்றாண்டு லாஹிரி மஹாசாயாவிலிருந்து 21 ஆம் நூற்றாண்டு ரஜினிகாந்த் வரை ஏராளமான பக்தர்களைக் கொண்டிருக்கிற மகா அவதார் பாபாஜியை நம்பி வணங்கினோர் கைவிடப் படமாட்டார்கள் என்ற திடமான நம்பிக்கை பலரிடத்தும் இருக்கிறது. லாஹிரி மஹாசாயா “மகா அவதார் பாபாஜியின் பெயரை பக்தியுடன் யார் உச்சரித்தாலும், உச்சரித்தவர்களுக்கு உடனடியாக அவர் அருள் வந்து சேரும்” என்று கூறி இருக்கிறார்.

பாபாஜியின் உபதேசமான கிரியா யோகா, மூச்சுப்பயிற்சியுடன் தியானப் பயிற்சி கலந்த ஒரு யோக முறை. இக்காலத்திற்குத் தகுந்தாற்போல் எளிமையாக அமைக்கப்பட்டதென்று கூறுகிறார்கள். பீகாரில் உள்ள ராஞ்சியில் பரமஹம்ச யோகானந்தர் அமைத்துச் சென்ற யோகதா சத்சங்க சொசைட்டி மூலமாக கிரியா யோகா பயிற்றுவிக்கப்படுகிறது. பாபாஜியை நம்பிக்கையோடு வணங்குபவர்களுக்கும், கிரியா யோகா பயிற்சியை முறையாக சிரத்தையோடு பின்பற்றுபவர்களுக்கும் அவர் அருள் பரிபூரணமாகக் கிடைக்கும் என்று கூறுகிறார்கள். இது வெறும் நம்பிக்கை அல்ல, அனுபவ உண்மை என்று மகா அவதார் பாபாஜியின் அருளுக்குப் பாத்திரமான பலரும் இன்றும் ஆணித்தரமாகக் கூறுகிறார்கள்.

சமீப காலங்களில் இமயமலையில் இருக்கும் மகா அவதார் பாபாஜியின் குகை மிகவும் பிரபலமாகி வருகிறது. அங்கு நிறைய பேர் செல்ல ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். பாபாஜி குகை துனகிரி (Dunagiri) மலையில் குகுசினா (Kukuchina) என்ற இடத்தில் இருக்கிறது. அங்கு செல்பவர்கள் கத்கொடம் (Kathgodam) என்கிற இடம் வரை ரயிலில் சென்று அங்கிருந்து ராணிகேத் வழியாக த்வாரஹத் (Dwarahat) என்ற இடம் வரை கார் அல்லது ஜீப் அல்லது பஸ்ஸில் செல்கிறார்கள். த்வாரஹத்தில் இருந்து குகுசினா சுமார் 15 கிமி தொலைவில் உள்ளது. அங்கு செல்ல ஜீப் அல்லது கார் கிடைக்கிறதாம் குகுசினாவில் இருந்து பாபாஜி குகைக்கு நடந்து செல்ல வேண்டுமாம். சுமார் ஒரு மணி நேரம் நடந்தால் பாபாஜி குகையை அடைந்து விடலாம் என்கிறார்கள். இரண்டு அல்லது மூன்று ஆட்கள் மட்டுமே நுழைய முடிந்ததாக மட்டுமே இருக்கும் பாபாஜியின் அந்தச் சிறிய குகையில் சில நிமிடங்கள் தியானம் செய்து விட்டு வருவதை அவர் பக்தர்கள் ஒரு மெய் சிலிர்க்கும் அனுபவமாகச் சொல்கிறார்கள்.

அந்தக் குகையில் மகா அவதார் பாபாஜியை நேரடியாக பார்க்க முடிந்த அனுபவம் கிட்டத்தட்ட இக்காலத்தினரில் யாருக்கும் இல்லை என்றாலும் அங்கு சூட்சும சரீரத்தில் அவர் இருக்கிறார் என்பது போல பலரும் உணர்வதாகச் சொல்கிறார்கள். யோகிகளும் சித்தர்களும் மனித உருவில் மட்டும் தான் இருப்பார்கள் என்று சொல்ல முடியாது.

அவர்கள் எந்த உருவிலும் இருக்க முடிந்தவர்கள். உருவமே இல்லாமல் சூட்சும சரீரத்திலும் இருக்க முடிந்தவர்கள் என்பதால் அந்த பக்தர்கள் அவரை உணர முடிந்தது உண்மையாகவும் இருக்கக்கூடும்.

ஆனால் செல்லும் இடங்களை விட அணுகும் மனநிலையின் தூய்மை தான் எல்லாவற்றையும் விட முக்கியம். அந்தத் தூய்மை மனத்தில் இருந்தால் மகா அவதார் பாபாஜி போன்ற யோகிகளின் அருளை இருக்கும் இடத்தில் இருந்தே ஒருவர் பெற்று விட முடியும்!

16 .மகாசக்தி மனிதர்கள்

காஷ்மீரத்தில் 1907 ஆம் ஆண்டு பிறந்த சுவாமி லக்ஷ்மண்ஜூ ரைனா (Swami Lakshmanjoo Raina)வுக்கு சிறு வயதிலேயே ஆன்மீகத்தில் அளவுகடந்த ஆர்வம் இருந்தது. அவர் மூன்று வயதில் மண்ணிலேயே சிவலிங்கத்தை உருவாக்கி வணங்கும் விளையாட்டில் ஈடுபட்டவர். ஐந்து வயதில் தியானத்தில் ஈடுபட முடிந்தவர். தங்கள் குழந்தை மற்ற குழந்தைகளைப் போல இல்லாமல் இப்படி இருந்தது அவர் பெற்றோரைக் கவலை கொள்ள வைத்தது. அவர்கள் தங்கள் குலகுருவிடம் தங்கள் கவலையைத் தெரிவித்த போது அவர் ‘உங்கள் மகன் முப்பிறவியில் யோகப்பயிற்சியிலும், ஆன்மீகத்திலும் ஆழமான நாட்டம் உடையவனாக இருந்திருக்க வேண்டும். அந்த மார்க்கத்தில் இன்னும் முன்னேறவே இந்தப் பிறவி எடுத்திருக்க வேண்டும்” என்றார்.

முதுமை வரையில் ஆன்மிகத்தில் ஈடுபட்டு தியானம் செய்து வந்தால் கூட மனம் அதில் லயிக்க மறுக்கிற நிலைமையில் பெரும்பாலான மனிதர்கள் இருக்கிற போது ஐந்து வயதில் தியானத்தில் ஆழ்ந்து போக முடிவது ஒரே பிறவியில் முடியக்கூடிய காரியமல்ல அல்லவா? ஒரு முறை பள்ளியிலும் ஆழ்நிலை தியானத்தில் ஈடுபட்டு சுற்றியுள்ள அனைத்தையும் மறந்து போன லக்ஷ்மண்ஜூ தியானத்திலிருந்து மீண்டு வந்த பிறகு ஒரு ஆசிரியர் ஆர்வத்துடன் “தியானத்தில் என்ன உணர்ந்தாய்?” என்று கேட்டதற்கு அவர் “பிரம்மாண்டமான இறைவனை உணர்ந்தேன்” என்று சொல்லி இருக்கிறார்.

இப்படி சிறு வயதிலிருந்தே இருந்த ஆன்மீகத் தேடல் வளர வளர
சுவாமி லக்ஷ்மணஜிவிற்கு அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது.
பெரும்பாலான யோகிகள் பண்டிதர்களாக இருந்ததில்லை. ஆனால்
நிறைய படித்தும், பல யோகிகளிடம் பயிற்சிகள் எடுத்தும்
லக்ஷ்மணஜி யோகியாகவும், பண்டிதராகவும் இருந்து தனிமுத்திரை
பதித்தார். கிட்டத்தட்ட அனைவராலும் மறக்கப்பட்டிருந்த காஷ்மீர்
சைவ சமய சித்தாந்தம் லக்ஷ்மணஜிவால் உயிர்ப்பிக்கப்பட்டது.
அவருடைய சொற்பொழிவுகளைக் கேட்க இந்தியாவிலிருந்து
மட்டுமல்லாமல் உலகத்தின் பல பாகங்களில் இருந்தும் ஆட்கள்
வந்தார்கள்.

சுவாமி லக்ஷ்மணஜி யோகசக்திகளையும் பெற்றிருந்தார் என்ற
போதிலும் அவற்றை மிக அத்தியாவசியமான போதும்
பொதுநலனுக்காகவும் மட்டுமே பயன்படுத்தினார். அதற்கு மிகச்சிறந்த
உதாரணமாக அவர் அமெரிக்காவில் லாஸ் ஏஞ்சல்ஸில் மழை
வரவழைத்த நிகழ்ச்சியைச் சொல்லலாம்.

1991 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாத இறுதியில் லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ்
மாகாணத்தில் சுவாமி லக்ஷ்மணஜி சென்ற போது லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ்
தொடர்ந்து ஐந்தாவது வருடமாக மழை இல்லாமல் வறட்சியில்
இருந்தது. லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ் நதி சுத்தமாய் வரண்டு போயிருந்தது.
அதனால் தண்ணீர் பஞ்சம் அங்கு கடுமையாக இருந்தது.
விவசாயிகளுக்கும், தொழிற்சாலைகளுக்கும் தண்ணீருக்கு கூட
கட்டுப்பாடு விதிக்கின்ற நிலை இருந்தது. அந்த மாநிலத்தில் அவர்
சென்றிருந்த தெற்கு கலிபோர்னியா பகுதியில் உடனடியாக நிவாரணம்
கிடைக்கவும் வழியில்லாமல் இருந்தது. ஏனென்றால் கோடை
காலத்தில் அங்கு எப்போதுமே மழை பெய்வது கிடையாது.

சுவாமி லக்ஷ்மணஜி சென்று தங்கிய வீட்டுக்காரர் அவருடைய பக்தர்.
அவர் அந்தப் பகுதியில் ஐந்தாவது வருடமாக சரியாக மழை
பெய்யாததால் ஏற்பட்டிருந்த தண்ணீர் பஞ்சத்தைப் பற்றிக் கூறினார்.
அதைக் கேட்ட லக்ஷ்மணஜி மழை பெய்ய உடனே ஏற்பாடு
செய்வதாகச் சொன்ன போது பக்தருக்கு மகிழ்ச்சி தாங்கவில்லை.

அவர் இந்தியாவில் ஒரு முறை இது போல சுவாமி லக்ஷ்மண்ணு மழை வரவழைத்ததை நேரில் கண்டவர். சிறிது கூட மேகமூட்டம் இல்லாமல் தெளிவாக இருந்த வானில் சுவாமி லக்ஷ்மண்ணு கருமேகங்களை ஏற்படுத்தி மழை வரவழைத்ததை அவர் மற்றவர்களிடம் நினைவுகூர்ந்தார். ஆனால் அவருடன் இருந்தவர்களுக்கு சந்தேகப்படாமல் இருக்க முடியவில்லை. 'மழை பெய்ய வேண்டிய காலத்திலேயே மழை பெய்யவில்லையே. அப்படி இருகையில் இவர் மழை எப்போதுமே மழை பெய்யாத காலத்தில் மழை பெய்ய வைப்பதாகச் சொல்கிறாரே. யோகியாக இருந்தாலும் இயற்கைக்கு எதிராக இயங்குவது எப்படி சாத்தியம்?' என்று அவர்கள் எண்ணினார்கள்..

அபூர்வ சக்திகள் பெற்றிருந்தாலும் அதை மந்திரம் போல் செய்து காட்டாமல் முறைப்படியான ஒரு நிகழ்வாக செய்து காட்ட விரும்பிய சுவாமி லக்ஷ்மண்ணு ஒரு ஹோமத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யச் சொன்னார். 22-06-1991 சனிக்கிழமை அன்று ஹோமம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஆனால் கிளம்பிய புகையைப் பார்த்தவுடன் பயந்து போன அண்டை வீட்டுக்காரர்கள் தீயணைப்புத் துறையில் புகார் தந்து விட்டார்கள். உடனே வந்த தீயணைப்புப்படை அந்த ஹோமத்தை நிறுத்தியது தீயணைப்புத் துறையில் முன் அனுமதி வாங்காமல் இது போல் ஹோமம் வளர்த்தக்கூடாது என்று அவர்கள் கண்டிப்பாகச் சொல்லி விட்டார்கள்.

சுவாமி லக்ஷ்மண்ணு தன் பக்தர்களுடன் தீயணைப்புத் துறை அலுவலகம் சென்று ஹோமம் செய்ய அனுமதி வேண்டினார். தீயணைப்புத் துறை மார்ஷல் எதற்காக குடியிருப்புப்பகுதியில் தீயை மூட்டுகிறீர்கள் என்று கேட்டார். அதற்கு லக்ஷ்மண்ணு 'இப்பகுதியில் மழை பொழிய வைக்கத் தான் நாங்கள் ஹோமம் நடத்த அனுமதி கோருகிறோம்' என்றார்.

நவீன காலத்தில் இது போன்ற காரியங்களா என்கிற வகையில் அந்த மார்ஷல் சிந்தித்திருக்க வேண்டும். அப்படி நாட்டில் மழை பெய்வதானால் பெய்யட்டும் என்பது போல லேசான சிரிப்புடன்

மார்ஷல் ஹோமம் நடத்த அனுமதி வழங்கினார். 30-06-1991

ஞாயிற்றுக்கிழமை அன்று மறுபடி ஹோமத்தை சுவாமி லக்ஷ்மணஜி நடத்தினார். சுமார் ஒரு மணி நேரம் ஹோமம் நடந்தது. ஹோமத்தில் பூக்களும், மற்ற பொருள்களும் ஆவாஹனம் செய்யப்பட்டது.

ஹோமத்தின் போது அங்கிருந்த ஒருவர் சுவாமி லக்ஷ்மணஜிவைக் கேட்டார். “இங்கு ஹோமம் செய்வதால் இந்தப் பகுதி முழுவதும் எப்படி மழை பெய்யும்?”

சுவாமி லக்ஷ்மணஜி சொன்னார். “இந்த ஹோம அக்னியில் உள்ள ஜுவாலைகளும் தூரியனின் ஜுவாலைகளும் ஒன்று தான். இந்த சிறிய ஜுவாலை அந்த தூரிய ஜுவாலைகளுக்கு செய்தி அனுப்பும். தூரியன் தான் தன்னைச் சுற்றும் எல்லா கிரகங்களையும் கட்டுப்படுத்தும் வலிமை பெற்றிருக்கிறது. அது இங்கு மழை பொழிய ஏற்பாடு செய்யும். விளைவுகள் ஏற்பட சில காலம் ஆகலாம். ஆனால் சிரத்தையுடன் சுயநலமில்லாமல் நாம் செய்வதால் கண்டிப்பாக இங்கு மழை பொழியும்”

அந்த நபர் சொன்னார். “இங்கு கோடையில் மழை பொழிவதில்லை. அப்படி ஒரு வேளை நீங்கள் கூறுவது போல மழை பெய்தால் அது கண்டிப்பாக அதிசயம் தான்”.

ஆனால் அந்த அதிசயம் நிகழவே செய்தது. சரியாக எட்டாவது நாளில் அதாவது 08-07-1991 அன்று பெய்ய ஆரம்பித்த மழை சாதாரண தூறலாக இருக்கவில்லை. சிறிது சிறிதாக அதிகரித்துக் கொண்டே போய் பெருமழையாகப் பெய்ய ஆரம்பித்தது. கிட்டத்தட்ட ஒரு மாதத்திற்கும் மேலாக பெய்த மழையில் லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ் நதி நிறைந்து மணிக்கு முப்பது மைல் வேகத்தில் கடலுக்குச் செல்ல ஆரம்பித்தது. அங்குள்ள முக்கிய அணைக்கட்டான செபுல்வெடா அணைக்கட்டு (Sepulveda dam) நிரம்பி வழிந்தது. சில இடங்களில் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடியது. மோட்டார் வாகனங்களில் சென்று கொண்டிருந்தவர்கள் பலர் திடீர் வெள்ளத்தை எதிர்பார்க்காமல் சிக்கிக் கொண்டு அவர்களை ஹெலிகாப்டர் மூலம் காப்பாற்ற வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது.

லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ் மாகாணத்தின் பஞ்சம் ஒரே மாதத்தில் முடிவுக்கு வந்தது.

வானிலை ஆய்வாளர்கள் திகைப்பில் ஆழ்ந்தார்கள். 1877 ஆம் ஆண்டு முதல் அவர்கள் பதிவு செய்திருந்த கோடைகால வானிலை அளவுகளில் இப்படி ஒரு அதிசயம் நிகழ்ந்திருக்கவேயில்லை என்பதே அவர்கள் வியப்பிற்கு காரணம்.

வின்சண்ட் ஜே. டாக்சின்ஸ்கீ (*Vincent J. Daczynski*) என்ற அமானுஷ்ய நிகழ்வுகளைப் பதிவு செய்யும் எழுத்தாளர், லக்ஷ்மணஜி நடத்திய ஹோமத்தில் கலந்து கொண்டவர்களில் ஒருவர். அவர் அந்த நிகழ்ச்சியைப் பதிவு செய்திருக்கிறார். அந்த அபூர்வ மழை பெய்த நிகழ்வை டெய்லி நியூஸ் என்ற பத்திரிக்கை வெளியிட்டிருந்த செய்திக்குறிப்பின் புகைப்படத்தை இங்கே காணலாம்.

மழையே பெய்யாத ஒரு கோடை காலத்தில் மழை பெய்து பஞ்சம் நீங்க காரணம் அங்கு நடந்த ஒரு மணி நேர ஹோமம் அல்ல, சுவாமி லக்ஷ்மண்ணுவின் யோகசக்தியே காரணம் என்று வின்சண்ட் ஜே. டாக்சின்ஸ்கீ போன்றவர்கள் நம்புகிறார்கள்.

அமெரிக்காவிலிருந்து திரும்பி வந்த பிறகு சுவாமி லக்ஷ்மண்ணு நீண்ட காலம் உயிர் வாழவில்லை. வாழ்ந்த காலத்தில் மட்டுமல்லாமல் மாண்ட பிறகும் அவருடைய சொற்பொழிவுகளுக்காகவும், எழுதிய காஷ்மீர் சைவசமயம் சம்பந்தமான புத்தகங்களுக்காகவும், அவருடைய யோகசித்திக்காகவும் உள்நாட்டு அறிஞர்கள் மட்டுமல்லாமல் மேனாட்டு அறிஞர்கள் பலரும் அவரை நினைவு வைத்திருக்கிறார்கள்!

17. மகாசக்தி மனிதர்கள்

83 வயதான ஒரு முதியவர் சுமார் எழுபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக உணவோ நீரோ உட்கொள்ளாமல் நம் இந்தியாவில் வாழ்ந்து வருகிறார்

<https://t.me/tamilbooksworld>

என்று யாராவது சொன்னால் நமக்கு அது அண்டப்புளுகாகவே தோன்றும். ஆனால் அவர் பற்றிய தகவல்கள் மேலை நாடுகளையும் எட்டி 2006ஆம் ஆண்டு டிஸ்கவரி சேனலில் “தெய்வீக சக்திகளுள்ள சிறுவன்” (The Boy with Divine Powers) என்ற ஒரு ஆவணப்படத்தில் அவரைப் பற்றி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னால் ஆச்சரியமாக இருக்கும் அல்லவா? அது மட்டுமல்ல 2010 ஆண்டு Independent Television Network (ITN) என்ற தொலைக்காட்சி 2010 ஆம் ஆண்டில் அவரை வைத்து நடத்திய ஆராய்ச்சிகள் பற்றிய நிகழ்ச்சியை ஒளிபரப்பியது. அதே ஆண்டு “ஆரம்பத்தில் ஒளி இருந்தது” ([In the Beginning There Was Light](#)) என்ற ஆஸ்திரிய நாட்டு ஆவணப்படத்தில் அவரைப் பற்றி குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்கள். யாரவர்?

அவர் பெயர் பிரஹலாத் ஞானி (Prahlaad Jani). ராஜஸ்தானில் பிறந்த அவர் சிறுவயதிலேயே வீட்டை விட்டு ஓடி காடுகளில் வசித்தவர். அவருடைய எட்டாம் வயதில் ஒரு தெய்வீக சக்தியுடைய பெண் (அவர் அம்பாள் என்று கூறுகிறார்) நேரில் வந்து அவர் நாக்கைத் தொட்டுப் போனதாகவும் அதற்குப் பின் அவருக்கு உணவோ, நீரோ தேவைப்படவில்லை என்றும் கூறுகிறார். அதற்குப் பிறகு அவர் ஒரு பெண்ணைப் போலவே சிவப்பு சேலை உடுத்திக் கொண்டு பெரிய மூக்குத்தி குத்திக் கொண்டு வளையல் அணிந்து கொண்டு வாழ ஆரம்பித்திருக்கிறார். 1970 ஆம் ஆண்டு முதல் குஜராத்தில் காட்டுப்பகுதியில் உள்ள அம்பாள் கோயில் ஒன்றின் அருகே பிரஹலாத் ஞானி வசித்து வருகிறார். அவரை அப்பகுதியினர் மாதாஜி என்றழைக்கிறார்கள்.

அவர் தொண்டைப் பகுதியில் ஒரு துளை இருக்கிறது. அது அம்பாள் ஏற்படுத்தியது என்றும் அதன் மூலம் உடல் தனக்கு வேண்டிய சக்தியை உள்ளே ஈர்த்துக் கொள்கிறது என்றும் பிரஹலாத் ஞானி கூறுகிறார். முக்கியமாய் சூரிய ஒளியில் உள்ள சக்தியை ஈர்த்துக் கொள்வதால் தான் தன்னால் எந்த பாதிப்பும் இல்லாமல் ஆரோக்கியமாக வாழ முடிகிறது என்று அவர் கூறுகிறார்.

உணவின்றி மனிதன் ஒருசில வாரங்கள் உயிர்வாழ முடியும், நீரின்றி ஒருசில நாட்கள் உயிர்வாழ முடியும் என்று விஞ்ஞானம் கூறுகிறது. அதற்கு மேல் மனிதன் உயிர்வாழ்வதென்பது முடியவே முடியாது என்று உடலியல் மருத்துவ சாஸ்திரம் கூறுகிறது. ஏனென்றால் மூளை இயங்கத் தேவைப்படும் க்ளுகோஸ் உணவில் இருந்தே கிடைக்கிறது. க்ளுகோஸ் மூளைக்குக் கிடைக்க சில வினாடிகள் தடைப்பட்டாலும் அது உடலுக்கும் உயிருக்கும் அபாயத்தை ஏற்படுத்திவிடும் என்பது அனுபவ உண்மை. அப்படி இருக்கையில் வருடக்கணக்கில் ஒருவரால் அப்படி இருக்க முடிகிறது என்பதைக் கேள்விப்பட்ட போது அது உண்மை தானா, இல்லை இதில் பித்தலாட்டம் ஏதாவது இருக்கிறதா என்பதை அறிய அவரை விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிக்கு உட்படுத்த சில மருத்துவர்கள் முன் வந்தார்கள்.

Defense Institute of Physiology and Allied Sciences (DIPAS) என்கிற மருத்துவ அமைப்பு அஹமதாபாதில் ஸ்டெர்லிங் ஆஸ்பத்திரியில் (Sterling Hospital in Ahmedabad) 2003 ஆம் ஆண்டு சுதிர் ஷா (Sudhir Shah) என்ற மருத்துவர் தலைமையில் மற்றும் சில மருத்துவ நிபுணர்களின் துணையோடு அவரைப் பரிசோதனைக்கு உட்படுத்தினார்கள். மருத்துவ பரிசோதனை தொடர்ந்து பத்து நாட்கள் நடைபெற்றது. ஒரு மூடப்பட்ட அறையில் அவரைத் தங்க வைத்து முழு கண்காணிப்பில் வைத்து நடத்திய பரிசோதனையின் முடிவில் அவருடைய எடை சற்று குறைந்ததே ஒழிய மற்றபடி எல்லா விதங்களிலும் அவர் ஆரோக்கியமாகவே இருந்தார்.

இந்த செய்தி வெளியான பின்னர் தான் 2006 ஆம் ஆண்டு டிஸ்கவரி சேனலில் அவர் பற்றிய செய்தி வெளியாகியது. சில மருத்துவ நிபுணர்கள் இந்த பத்து நாள் பரிசோதனை முழுமையானது அல்ல என்றும் அவருடைய எடை குறைந்தது தங்களுக்கு சந்தேகத்தை ஏற்படுத்துகின்றது என்றும் கூற ஆரம்பித்தார்கள்

அதனால் DIPAS அமைப்பு 2010 ஆம் ஆண்டு அதே மருத்துவர் சுதிர் ஷா தலைமையில் 35 ஆராய்ச்சியாளர்கள் கொண்ட ஒரு பெரிய குழு மூலம் மறு பரிசோதனை செய்ய முடிவெடுத்தது. அதற்கு பிரஹலாத்

ஞானி ஒத்துக் கொண்டார். 2010 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 22 ஆம் தேதியில் இருந்து மே மாதம் 6 ஆம் தேதி வரை பரிசோதனை நடைபெற்றது. இந்த முறை பரிசோதனை முறை முழுமையான விஞ்ஞான பூர்வமாக இருந்தது. அவர் தங்கி இருந்த அறையில் கண்காணிப்பு காமிராக்கள் பொருத்தப்பட்டன. அவரை தினமும் ரத்த பரிசோதனை, ஸ்கேன் முதலான எல்லா பரிசோதனைகளும் செய்தார்கள். அவர் தன் உடலுக்குத் தேவை என்று சொன்ன சூரிய ஒளியில் அவரை இருக்க வைத்த சமயத்தில் கூட காமிரா அவரை விட்டு விலகவில்லை. எல்லாம் வீடியோவில் பதிவானது.

சிறுநீர் மலம் கழிக்கத் தேவை இருக்காத காரணத்தால் பரிசோதனை நாட்களில் அவருடைய அறையை ஒட்டி இருந்த கழிவறையையும் பூட்டி வைத்திருந்தார்கள். அத்தனையும் அனில் குப்தா என்ற வேறொரு அமைப்பைச் சேர்ந்த ஒரு மருத்துவ பேராசிரியர் கண்காணிப்பில் நடைபெற்றது.

பதினைந்து நாட்கள் பரிசோதனை முடிவில் உடலின் முக்கிய உறுப்புகளான மூளை, சிறுநீரகம், இதயம் ஆகியவை பரிசோதிக்கப்பட்டன. மற்ற உடல்நலப் பரிசோதனைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அந்தப் பரிசோதனைகளில் பிரஹலாத் ஞானியின் உடல் நலம் அவர் வயதில் பாதி மட்டுமே உள்ள, தினசரி உண்டு, நீருந்தி வாழும் சராசரி மனிதனின் உடல்நலத்தை விட பலமடங்கு ஆரோக்கியமாக இருக்கிறது என்று மருத்துவர்கள் கூறினார்கள்.

ஆனால் அந்த அதிசயம் எப்படி நிகழ்கிறது என்பதை அந்த மருத்துவ ஆராய்ச்சிகளால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. DIPAS அமைப்பு அந்த ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொள்ள முக்கியமான காரணம் பிரஹலாத் ஞானி உண்மையா போலியா என்பது மட்டுமல்ல, உண்மையாக இருக்கும் பட்சத்தில் அது எப்படி என்று அறிந்தால் பல நாள் உணவு உட்கொள்ள முடியாத நிலைமையில் இருக்கும் விண்வெளி வீரர்கள், இயற்கை சீற்றங்களால் சில இடங்களில் சிக்கிக் கொள்ளும் மனிதர்கள், இராணுவ வீரர்கள் போன்றவர்களுக்கு அதைப்

பயன்படுத்தலாம் என்கிற காரணத்தால் தான். ஆனால் அந்த சக்தியை ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் விதத்தை அவர்களால் பிரஹலாத் ஞானி மூலம் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

ஆனால் அந்த ஆராய்ச்சி முடிவுகளுக்குப் பிறகு தான் ITN தொலைக்காட்சியும், ஆஸ்திரிய ஆவணப்படமும் அவரைப்பற்றி விரிவாகச் சொல்லி பிரபலப்படுத்தின.

யோகக்கலையில் உண்மையாக தேர்ச்சி அடைந்த இந்திய யோகிகள் காற்று, சூரிய ஒளி இரண்டினால் மட்டுமே வாழ முடிந்தவர்கள் என்று கூறுவார்கள். அவர்களுடைய யோகசக்திகளின் சாத்தியக்கூறுகளை பதஞ்சலியின் யோக சூத்திரங்களை படித்தவர்கள் மிகவும் நன்றாக அறியக்கூடும். அது விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிகளின் பிடியில் அடங்கக்கூடியவை அல்ல.

இங்கு நாம் குறிப்பிட்ட பிரஹலாத் ஞானி இந்த யோகசக்தி அல்லாமல் வேறெந்த அபூர்வ சக்தி படைத்தவராகவோ, மேலான ஆன்மிக ஞானம் பெற்றிருந்தவராகவோ நமக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் எல்லாமே ஒரு சாண் வயிற்றுக்குத் தானே என்று அடிக்கடி சொல்லும் நமக்கு அந்த ஒரு சாண் வயிற்றின் தேவைகளில் இருந்து விடுபட்ட ஒருவரைப் பார்க்கையில் பிரமிப்பு ஏற்படுவது இயல்பே அல்லவா?.

18 .மகாசக்தி மனிதர்கள்

தன் உடல் மீது ஒரு யோகிக்கு இருக்க முடிந்த கட்டுப்பாடு கற்பனைக்கும் எட்டாதது. யோகியால் தன் எண்ணத்திற்கேற்ப உடலின் இயல்பான செயல்முறைகளை மாற்ற முடியும். அதற்கு இது வரை பல உதாரணங்களைப் பார்த்தோம். ஆனால் உடலியல் செயல்பாடுகளை அளக்க முடிந்த விஞ்ஞானக்கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பிறகு மற்றவர்கள் செய்ய முடிந்திராத பல அற்புதங்களை முறையாக விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிக்கூடத்தில் செய்து காட்டிய யோகிகளில் முதலாமவர் சுவாமி ராமா.

(இவர் குறித்து சுருக்கமாக ஆழ்மனதின் அற்புத சக்திகளில் எழுதி இருக்கிறேன். விரிவாக இங்கே பார்ப்போம்)

1925 ஆம் ஆண்டு வட இந்தியாவில் பிறந்த சுவாமி ராமா குழந்தையாக இருக்கும் போதே பெங்காலி பாபா என்ற துறவியால் இமயமலையில் வளர்க்கப்பட்டவர். பல சாதுக்களிடமும், துறவிகளிடமும் யோகக் கலையையும் ஆன்மிக தத்துவங்களையும் கற்றுத் தேர்ந்த இவர் சில வருடங்கள் திபெத்தின் உட்பகுதியில் ஒரு மகாயோகியிடம் மேலும் பல பயிற்சிகள் எடுத்து விட்டு இந்தியா திரும்பியவர். கார்வீர்பீடம் என்ற பீடத்தின் சங்கராச்சாரியராக 1949 முதல் 1952 வரை இருந்த இவர் யோக வேட்கை காரணமாக அந்த பதவியைத் துறந்து மீண்டும் இமயமலையில் இருந்த குகைகளில் யோகப்பயிற்சிகளைத் தொடர்ந்தவர். இந்திய மெய்ஞ்ஞானத்தை அமெரிக்கா மற்றும் ஐரோப்பிய நாடுகளில் பரப்ப பயணம் மேற்கொண்டார்.

அப்படி அமெரிக்காவில் பயணத்தை மேற்கொண்ட போது 1969 ஆம் ஆண்டு மின்னெசோடா (Minnesota) பகுதியில் இருந்த ஒரு புகழ்பெற்ற மருத்துவமனையின் தலைமை மருத்துவரான டாக்டர் டேனியல் ஃபெர்குசன் (Dr. Daniel Ferguson) என்பவரை சந்திக்க நேர்ந்தது. அப்படி சந்திக்கையில் யோக சக்தி பற்றி பேச்சு வர யோகியால் தன் உடல் மீது தன் விருப்பத்திற்கேற்ப பல விதங்களில் ஆதிக்கம் செலுத்த முடியும் என்று சுவாமி ராமா சொல்ல ஏதாவது ஒன்றையாவது தனக்கு செய்து காட்டும் படி டாக்டர் டேனியல் ஃபெர்குசன் கூறினார். உடனடியாக அப்போதே சுவாமி ராமா தன் நாடித்துடிப்புகளைக் கூட்டியும் குறைத்தும் காட்டினார். மனித உடலை ஆராய்ந்து படித்து மருத்துவப் பட்டம் பெற்று அதில் அனுபவமும் பெற்றிருந்த டாக்டர் டேனியல் ஃபெர்குசனுக்கு சுவாமி ராமா செய்து காட்டியது பெரும் ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியது.

மருத்துவ சாஸ்திரத்திற்கே புதிராக ஒரு யோகியால் இன்னும் என்னென்ன செய்ய முடியும் என்பதை விஞ்ஞான முறைப்படி ஆராய டாக்டர் டேனியல் ஃபெர்குசன் விரும்பினார். தன் விருப்பத்தை அவர்

சுவாமி ராமாவிடம் தெரிவித்த போது சுவாமி ராமாவும் அதற்கு ஒத்துக் கொண்டார்.

டாக்டர் டேனியல் ஃபெர்குசன் உடனடியாக அமெரிக்காவின் தலைசிறந்த மனோசக்தி ஆராய்ச்சி நிறுவனமான மென்னிங்கர் ஃபௌண்டேஷனில் முன்பே உடல் மனம் சம்பந்தமான ஆராய்ச்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்த எல்மர் மற்றும் அலைஸ் க்ரீன் என்ற இரண்டு ஆராய்ச்சியாளர்களைத் தொடர்பு கொண்டார். மென்னிங்கர் ஃபௌண்டேஷன் ஆராய்ச்சிக்கூடம் அந்த சமயத்தில் மற்ற ஆராய்ச்சிகளுக்காக முன்பே பதிவாகி இருந்தது. அதனால் சுவாமி ராமா அடுத்த முறை அமெரிக்கா வரும் போது ஆராய்ச்சிகளைச் செய்ய முடிவு செய்தார்கள். அதன்படி 1970 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் கடைசி வாரம் (மார்ச் 28 முதல் மார்ச் 30 வரை) சுவாமி ராமாவை ஆராய்ச்சி செய்தார்கள்.

அந்த ஆராய்ச்சிகளை விரிவாக "Beyond Biofeedback" என்ற நூலில் Elmer & Alyce Green என்ற ஆராய்ச்சியாளர்கள் 1977 ல் வெளியிட்டுள்ளார்கள். அவற்றைப் பார்ப்போம் .

ஆறடிக்கு மேல் உயரம் கொண்ட 45 வயதுடைய சுவாமி ராமாவின் உடலை முதல் நாள் சோதித்து அவரது அப்போதைய உடல்நிலையின் அனைத்து குறிப்புகளையும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் எடுத்துக் கொண்டார்கள். பிறகு அவரிடம் என்னென்ன அபூர்வ செயல்கள் செய்து காண்பிக்கப் போகிறார் என்று கேட்டுக் கொண்ட ஆராய்ச்சியாளர்கள் அதனைக் கண்காணிக்கத் தேவையான நவீன கருவிகளைத் தயார் நிலையில் வைத்துக் கொண்டார்கள்.

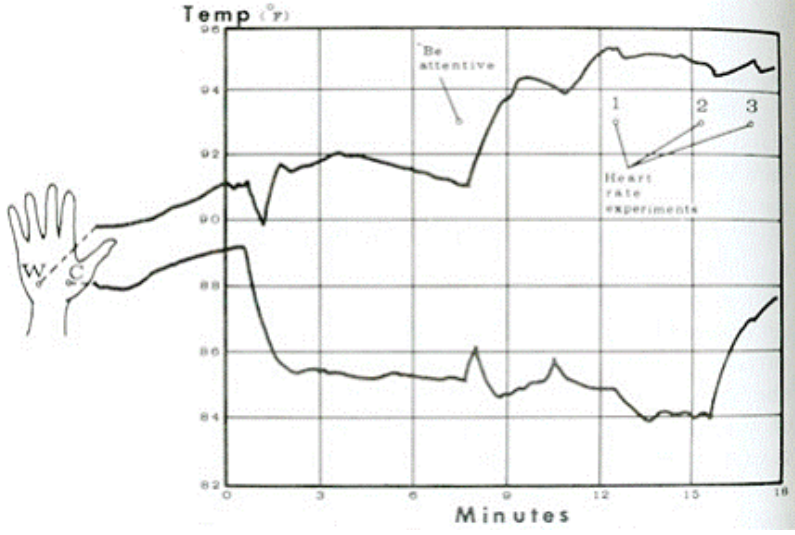
ஆராய்ச்சிக்கூடத்தை சற்று உயரத்தில் இருந்த இன்னொரு அறையில் இருந்து கண்காணிக்கவும் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. பிறகு அவர்கள் செய்யப்போகும் சோதனைகளுக்கான நிபந்தனைகளையும் அவரிடம் சொல்லி விளக்கினர். சுவாமி ராமா அது வரை எந்த பரிசோதனையிலும் ஈடுபடுத்தப்பட்டவரல்ல. அவருக்கும் தன் யோக

சக்திகளை அந்த அதிநவீன கருவிகளைக் கொண்டு பரிசோதித்துக் கொள்வதில் ஆர்வம் இருந்தது.

இரண்டாவது நாள் பரிசோதனைகள் ஆரம்பமாயின. ஆராய்ச்சிக்கூடத்தில் எல்மர் மற்றும் அலைஸ் க்ரீன் ஆராய்ச்சியாளர்களும், கண்காணிப்பு அறையில் டேல் வால்டர்ஸ் என்ற ஆராய்ச்சியாளரும் இருந்தார்கள். சுவாமி ராமா இரண்டாவது நாள் தன் வலது கையின் வலது பக்கத்திற்கும், இடது பக்கத்திற்கும் இடையே உடலின் வெப்பநிலையை மாற்றிக் காட்டுவதாகக் கூறினார். அவர் குறிப்பிட்ட இடங்களில் அவரது வலது உள்ளங்கையில் உடல் வெப்பத்தை அளக்கும் நவீன கருவிகள் தனித் தனியாகப் பொருத்தப்பட்டன. பரிசோதனை முடியும் வரை அந்தக் கையை எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் அசைக்கக் கூடாதென அந்த ஆராய்ச்சியாளர்கள் சொன்னார்கள். அவர்கள் அவர் கையை அசைக்காமல் இருக்கும்படியும் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

ஆரம்பத்தில் வலது கையின் வலது பக்க, இடது பக்க வெப்ப நிலைகள் ஒரே அளவில் (90 டிகிரி F) இருந்தன. பின் அவர் ஒரு பக்க வெப்ப நிலையை 89 டிகிரிக்கும், மறுபக்க வெப்ப நிலையை 91 டிகிரிக்கும் மாற்றினார். ஒரே கையில் இரு பக்கங்களுக்கு இடையில் 2 டிகிரி வித்தியாசம் இருந்தது. மூன்று நிமிடங்கள் கழித்து ஒரு பக்க வெப்பநிலை 88 டிகிரிக்கும், இன்னொரு பக்க வெப்பநிலை 95 டிகிரிக்கும் மாறியது. இரண்டாவது அளவீட்டில் இரு பக்கங்களுக்கும் இடையே 7 டிகிரி இருந்தது.

அப்படியே படிப்படியாக அந்த வித்தியாசத்தை 9 டிகிரிக்கும், கடைசியாக 11 டிகிரிக்கும் உயர்த்திக் காட்டினார். இது அந்த ஆராய்ச்சியாளர்களை அதிசயிக்க வைத்தது. மருத்துவ ரீதியாக ஒரு கையில் வேறு வேறு வெப்பநிலை இருப்பது சாத்தியமில்லை. அப்படி இருக்கையில் அந்தக் கையை அசைக்கக்கூட செய்யாமல் ஒரு பக்கத்திற்கும் மறுபக்கத்திற்கும் இடையே 11 டிகிரி வித்தியாசத்தை அவர் ஏற்படுத்தியது அற்புதமாகவே அவர்களுக்குத் தோன்றியது. அந்த பரிசோதனை வரைபடம் இதோ-

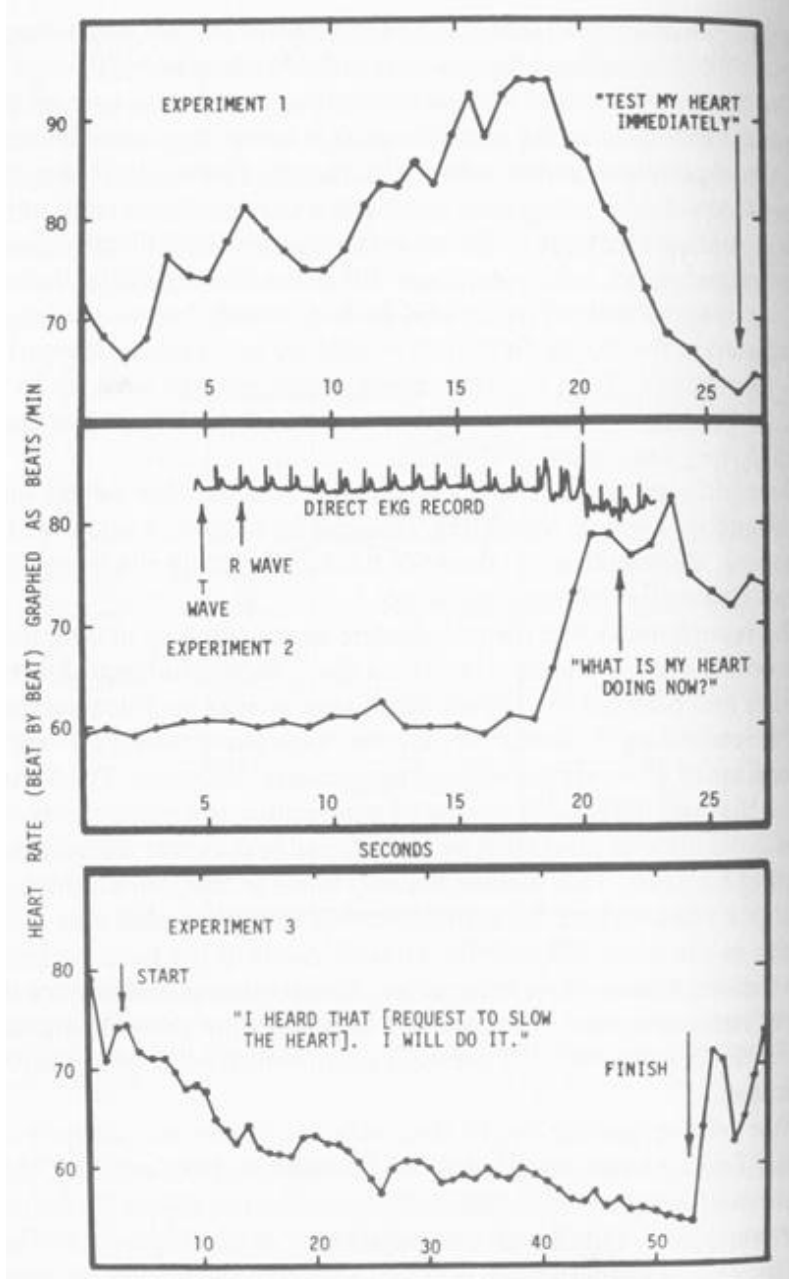

அந்த ஆராய்ச்சிகளின் முடிவில் உடனடியாக இதயத்துடிப்பு ஆராய்ச்சிக்கு சுவாமி ராமா தன்னை உட்படுத்திக் கொண்டார். “இப்போது என் இதயத்தின் செயல்பாட்டைக் கண்காணியுங்கள்” என்று உடனடியாக தன் இதயத் துடிப்பையும் ஏற்றிக் காட்டினார். இந்த முதல் ஆராய்ச்சியில் இதயத் துடிப்பை அதிகரித்துக் காட்டியதைப் பெரிய விஷயமாக ஆராய்ச்சியாளர்கள் நினைக்கவில்லை.

ஆனால் அடுத்ததாய் அவர் செய்து காட்டிய ஆராய்ச்சி அவர்களை வியப்படைய வைத்தது. இதயத்துடிப்புகளில் R மற்றும் T என்று இருவகையான அலைகள் இருக்கின்றன. இவை இதயத்தின் பகுதிகளின் இரு விதமான செயல்பாடுகளைக் குறிப்பவை. சாதாரணமாக R அலைகள் T அலைகளை விட உயரமாக இருக்கும். ஆனால் சுவாமி ராமா தன் உடலில் R அலைகளை விட T அலைகளை நீளப்படுத்திக் காட்டினார். இதயத்தின் சூட்சும அலைகளில் கூட யோகியின் ஆதிக்கம் இருந்தது ஆராய்ச்சியாளர்களை ஆச்சரியம் கொள்ள வைத்தது இயல்பே அல்லவா?

மூன்றாவது ஆராய்ச்சியில் இதயத்துடிப்பை தாங்கள் சொல்கிற சமயத்தில் குறைத்துக் காட்ட முடியுமா என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கேட்டதற்கு சுவாமி ராமா சம்மதித்தார். அவர்கள் சொன்ன சமயத்தில், ஒரு நிமிடத்திற்கு 21 இதயத்துடிப்புகள் குறைத்து பிரமிப்பூட்டினார். இது

வரை அவர்கள் அப்படியோர் அதிசயத்தை இதயத்துடிப்பு விவகாரத்தில் கண்டதில்லை. இந்த மூன்று ஆராய்ச்சிகளின் வரைபடங்கள் இதோ-

இந்த ஆராய்ச்சிகள் முடிந்து உணவருந்துகையில் அடுத்ததாய் இதயத்துடிப்பையே நிறுத்திக் காட்ட முடியும் அந்த யோகி சொன்ன போது அவர்களால் நம்ப முடியவில்லை.

19 .மகாசக்தி மனிதர்கள்

சுவாமி ராமா இதயத்துடிப்பை சில நிமிடங்களுக்கு நிறுத்தக் கூட தன்னால் முடியும் என்றும் அதற்கு மூன்று நாட்கள் உபவாசம் உட்பட சில ஆயத்தங்கள் செய்ய வேண்டியிருக்கும் என்றும் கூறினார். ஆனால் அப்போதே அவர் உணவருந்திக் கொண்டு தான் இருந்தார். மேலும் இன்னும் ஒரு நாள் தான் ஆராய்ச்சிக்கு பாக்கி இருக்கிறது என்பதால் அது சாத்தியமாக இருக்கவில்லை. ஆனால் அவருடைய குரு ஆயத்தமே இல்லாமல் மூன்று வினாடிகளில் அதைச் செய்து காட்டுவார் என்று ஸ்வாமி ராமா சொன்னார்.

மூன்று வினாடிகளில் ஆயத்தமாகி நிமிடக்கணக்கில் இதயத்துடிப்பை நிறுத்தவல்ல அவருடைய குருவைப் பற்றி ஆராய்ச்சியாளர்கள் கேட்டதற்கு அவருடைய குரு பிரமிக்கத்தக்க சக்திகள் படைத்த யோகி என்றாலும் அவருக்கு பிரபலமாவதில் விருப்பமில்லை என்றும் அது ஆன்மீக வாழ்க்கைக்கு இடைஞ்சல் என்று கருதுபவர் என்றும் சொன்னார்.

பிறகு சுவாமி ராமா உபவாசம் இருந்து ஆயத்தமாக சமயமில்லாததால் ஓரளவு இதயத்துடிப்பை மறுநாளே தன்னால் நிறுத்திக் காட்ட முடியும் என்றும் எத்தனை நேரம் நிறுத்திக் காட்டினால் அதை சாதனை என்று எடுத்துக் கொள்வீர்கள் என்றும் கேட்டார். ஆராய்ச்சியாளர்கள் பத்து வினாடிகள் நிறுத்திக் காட்டினால் போதும் அதுவே சாதனை தான் என்று சொன்னார்கள்.

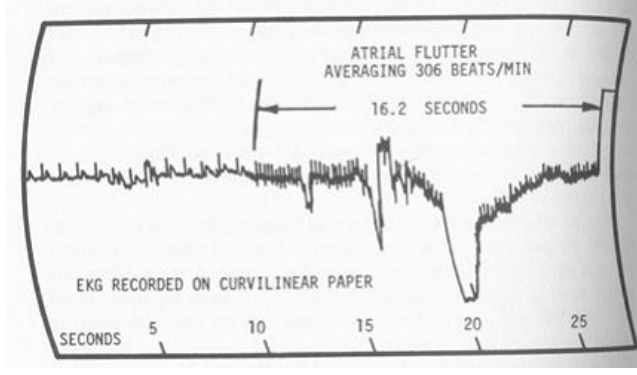
மறுநாளே அந்த ஆராய்ச்சிக்கு தன்னை உட்படுத்திக் கொள்வதாக சுவாமி ராமா சொன்னார். ஆனால் ஆராய்ச்சியாளர்கள் தயங்கினார்கள். என்ன தான் யோகியானாலும் அவரே முழு ஆயத்தமாக இல்லை என்று சொல்கின்ற ஒரு நிலையில் அந்த ஆராய்ச்சி உயிருக்கே உலை வைக்கலாம் என்கிற பயம் அவர்களுக்கு இருந்தது. ஆனால் சுவாமி ராமா இந்த ஆராய்ச்சிக்கு முழு மனதாக ஒப்புக் கொள்வதாகவும், அதன் மூலம் உயிருக்கு ஆபத்து வருமானால் மென்னிங்கர்

ஃபெளண்டேஷன் அதற்கு பொறுப்பு அல்ல என்றும் கையெழுத்திட்டத் தருவதாக உறுதியளித்தார்.

அதனால் மூன்றாவது நாள் ஆராய்ச்சிக்கு மென்னிங்கர் ஃபெளண்டேஷன் ஆயத்தமானது. இதயத்தையே சில வினாடிகளாவது நிறுத்திக் காட்டுவதாக சுவாமி ராமா சொன்னார் என்று கேள்விப்பட்டவுடனேயே மேலும் பல மருத்துவ ஆராய்ச்சியாளர்கள் பார்வையாளர்களாக அங்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்களில் டாக்டர் ஃபெர்குசனும், டாக்டர் சார்ஜெண்டும் முக்கியமானவர்கள். அவர்கள் கண்காணிப்பறையில் அமர்ந்து கொண்டு நடப்பதை ஆர்வத்துடன் கவனிக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

சுவாமி ராமா ஆராய்ச்சிக்கு முன்பு ஒரு கோரிக்கை வைத்தார். "சரியான ஆயத்தம் இல்லாமல் இருப்பதால் ஆராய்ச்சியின் போது ஒரு கட்டத்தில் "போதும். அவ்வளவு தான்" என்று சத்தமாகச் சொல்லுங்கள். நான் உடனே இயல்பு நிலைக்கு வந்து விடுகிறேன். ஏனென்றால் என்னை அறியாமல் தொடர்ந்து செய்து இதயத்தின் சூட்சும அலைகளை நான் பாழ்படுத்தி விட விரும்பவில்லை."

ஆராய்ச்சி ஆரம்பமானது. அந்த ஆராய்ச்சியில் 16.2 வினாடிகள் இதயத்தை நிறுத்தி ஆராய்ச்சியாளர்களைத் திகைக்க வைத்தார். பத்து வினாடிகளே பெரிய விஷயம் என்றவர்களுக்கு 16.2 வினாடிகள் இதயம் துடிக்காமல் இருந்தது அதிசயமாகவே தோன்றியது. அதுவும் 16.2 வது வினாடியில் 'போதும் அவ்வளவு தான்' என்று சொல்லி ஆராய்ச்சியாளர்கள் தான் நிறுத்தினர். அந்த சொல்லைக் கேட்டவுடன் மூச்சு விட ஆரம்பித்த சுவாமி ராமா மிக விரைவில் இயல்பு நிலைக்கு வந்தார். அந்த EKG ரிகார்டிங் இதோ உங்கள் பார்வைக்கு-

இங்கு யோகியே ஆனாலும் இயல்பு நிலைக்கு மாறாகச் செல்லும் போது தகுந்த ஆயத்தங்கள் இல்லாமல் செல்லத் தயங்குவதும், அப்படியே ஆயத்தம் இல்லாமல் போகும் போதும் ஒரு எல்லையைத் தாண்டிப் போக முற்படுவதில்லை என்பதும் நாம் கவனிக்க வேண்டிய விஷயம்.

சுவாமி ராமா சொன்னதில் அந்த ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கு பிடிபடாத ஒரு தகவல் இருந்தது. இதயத்தின் சூட்சும அலைகளைப் பாழ்படுத்தாமல் இருக்க விரும்புவதாக அவர் சொன்னது அவர்களுக்கு புரியவில்லை. அதைப் பற்றிக் கேட்ட போது 'இதயம் என்பது பெரிய சக்தி மையம். நீங்கள் பார்ப்பதும், ஆபரேஷன் செய்வதும் எல்லாம் அதன் அடர்த்தியான உருவமான உறுப்பையே. ஆனால் அதைச் சுற்றி உள்ள சூட்சும சக்திகள் அந்த உறுப்பை பாதிக்க வல்லவை. அவை பாழானால் அந்த உறுப்பே பாழாகி விடும்' என்று சொன்னார்.

அவர் சொன்னது மருத்துவ ரீதியாக அவர்களுக்குப் புரியவில்லை. ஆனால் யோகிகள் உடலின் நுட்பமான, கண்ணுக்குத் தெரியாத சக்தி அலைகளையும் ஆராய்ந்து அவற்றைக் கட்டுப்படுத்தவும் அறிந்திருந்ததால் தான் அதிசயங்களை நிகழ்த்த முடிந்திருக்கிறது என்பதை உணர்ந்தார்கள். அந்த ஆராய்ச்சியாளர்கள் தங்கள் நூலில் அவர் அப்படி இதயத்துடிப்பை நிறுத்தும் நிலைக்குப் போனது மட்டுமல்ல மறுபடி பழைய நிலைக்கு மீண்டு வர முடிந்ததும் அதிசயமே என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். ஏனென்றால் சிலருக்கு சில நிலைகளுக்குப் போய் விட முடியும் ஆனால் திரும்பி வர முடியாது.

மேலும் அவர் இதயத்துடிப்புகளின் EKG ரிகார்டிங்கில் அந்த 16.2 வினாடிக்குப் பிந்தைய பதிவுகளும் சற்று அசாதாரணமாக இருப்பதாக அவர்களுக்குத் தோன்றியதால் அந்த முழுக் குறிப்புகளையும் இதய சம்பந்தமான ஆராய்ச்சிகளில் அவர்களை விட சில படிகள் முன்னேறி இருந்த கான்சாஸ் யூனிவர்சிட்டி மருத்துவ மையத்திற்கு (Kansas University Medical Center) அனுப்பி வைத்தார்கள். . அதை எல்லாம் ஆராய்ந்து விட்டு அதன் தலைவரான டாக்டர் மார்வின் டுன்னே (Dr. Marvin Dunne) கேட்டார். “இந்த ஆள் அப்புறம் என்ன ஆனார்?” இப்படி இதயத்துடிப்புகள் பதிவாகி உள்ள ஆள் பிழைக்கவே வழியில்லை என்பது தான் அவர் கருத்தாக இருந்ததால் தான் அப்படி கேட்டார். அங்கு கண்காணிப்பாளராக இருந்த டாக்டர் சார்ஜெண்ட் சொன்னார். “வயரை எல்லாம் கழற்றி விட்டு ஒரு சொற்பொழிவுக்குக் கிளம்பிப் போய் விட்டார்”. டாக்டர் மார்வின் டுன்னேக்கு அதை ஜீரணிக்க கஷ்டமாக இருந்தது.

அதன் பின்னர் நாள் கணக்கில் ஆராய்ச்சிகளுக்கு ஒத்துக் கொள்வதை சுவாமி ராமா தவிர்த்தார். முதல் முறை விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிகள் எப்படி இருக்கின்றன என்பதை அறியவும், தன் சக்திகள் விஞ்ஞானக் கருவிகளில் எப்படி பதிவாகின்றன என்பதை அறியவும் இருந்த ஆர்வம் அந்த ஒன்றில் அறிந்து முடிந்த பின் அலுப்பு ஏற்பட்டது போலும். ஆனால் உடனடியான சவால்களை சந்திக்க அவர் என்றுமே மறுக்கவில்லை.

அவர் சிகாகோவில் ஒரு முறை உரையாற்றிக் கொண்டிருந்த போது உடலில் உள்ள 'சக்ரா'க்களைப் பற்றி விளக்கிக் கொண்டிருந்தார். அந்த சக்ராக்களின் சக்தியை அதிகப்படுத்த முடியும் என்றும் அப்போது அவை ஒளிர்வதை புறக் கண்ணால் கூடக் காண முடியும் என்றும் சுவாமி ராமா சொன்னார். அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மருத்துவர் ஒருவர் சந்தேகத்துடன் கேட்டார். "கண்ணால் காண முடியும் என்றால் அதைப் புகைப்படம் எடுக்கவும் முடியும் அல்லவா? நீங்கள் இப்போது செய்து காட்டினால் நான் என்னிடம் உள்ள பொலொராய்டு காமிராவில் இப்போதே புகைப்படம் எடுக்கிறேன். உங்களால் ஏதாவது ஒரு சக்ராவை ஒளிர வைக்க முடியுமா?"

அதற்கு சம்மதித்த ஸ்வாமி ராமா அங்கேயே தன் இதயச் சக்ராவிற்கு சக்தியை அனுப்பி அந்தச் சக்ராவை ஒளிரச் செய்தார். அப்போது அந்த மருத்துவர் அதைப் பல புகைப்படங்கள் எடுத்துப் பார்த்து பின் தான் சந்தேகம் தெளிந்தார். அந்தப் புகைப்படங்களில் ஒன்றை நீங்கள் இங்கே காணலாம்.

சக்ராக்கள் என்பது வெறும் கற்பனை மையங்கள் அல்ல, அவை உடலின் சக்தி மையங்களே என்பதை இந்த நிகழ்ச்சி உணர்த்துவதாகச் சொல்லலாம்.

சுவாமி ராமா செய்து காட்டிய அற்புதங்கள் இன்னும் முடியவில்லை. அடுத்த வாரம் அவற்றைப் பார்ப்போமா?

20. மகாசக்தி மனிதர்கள்!

மென்னிங்கர் :பெளண்டேஷனில் தன் யோக சக்தியை விஞ்ஞானக் கருவிகளால் பரிசோதனை செய்ய அனுமதித்திருந்த யோகி சுவாமி ராமா யோக சக்தியால் இன்னும் எத்தனையோ செய்து காட்ட முடியும் என்று அந்த ஆராய்ச்சியாளர்களிடம் சொல்லி இருந்தார். அவற்றில் முக்கியமானவை

- 1) இதயத்துடிப்பை நிமிடத்திற்கு இருபது வரை குறைத்து உடனடியாக அதை நிமிடத்திற்கு 250 வரை அதிகப்படுத்துவது.
- 2) இதயத்துடிப்பை ஒரேயடியாக ஒரு நிமிடத்தில் இருந்து மூன்று நிமிடம் வரை நிறுத்தி வைப்பது
- 3) உடலில் செயற்கையாய் அங்கங்கே கட்டிகளை ஏற்படுத்துவது. அந்தக் கட்டிகளைக் கரைக்கவும் முடிவது
- 4) உடலில் எந்தப் பகுதியில் ஊசியைக் குத்தினாலும் இரத்தம் வெளி வராதபடி இரத்த ஓட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்துவது.
- 5) கண்களை மூடிக் கொண்டு படிக்க முடிவது, மூடிய புத்தகம் அல்லது உறையில் போட்டு மறைத்திருக்கும் கடிதத்தைத் தொட்டுப் படிக்க முடிவது. தூரத்தில் இருக்கும் பொருள்களை கண்களை மூடியே பார்க்க முடிவது
- 6) தொடாமல் பொருள்களை நகர்த்த முடிவது
- 7) பிராணசக்தியுடன் சூரிய சக்தியையும் இணைத்து அற்புதங்கள் செய்ய முடிவது.

இப்படி ஆராய்ச்சியாளர்களிடம் அவர் சொல்லி இருந்த போதிலும் பின்னர் அவரால் அந்த ஆராய்ச்சிகள் அனைத்தையும் செய்து காட்டும் விஞ்ஞான சூழ்நிலைகள் பல காரணங்களால் அமையவில்லை. ஆனால் அவர் இந்தியா திரும்பிப் போய் மறுபடி பல சொற்பொழிவுகள் ஆற்றவும், ஆன்மீகப் பணிகளுக்காகவும் அமெரிக்கா வந்த போது சில ஆராய்ச்சிகளை அவரால் செய்து காட்ட முடிந்தது. அவற்றையும் ”Beyond Biofeedback” நூலில் ஆராய்ச்சியாளர்கள் எல்மர் மற்றும் அலைஸ் க்ரீன் (Elmer & Alyce Green) குறிப்பிட்டார்கள். அந்த சுவாரசியமான ஆராய்ச்சிகளையும் பார்ப்போம்.

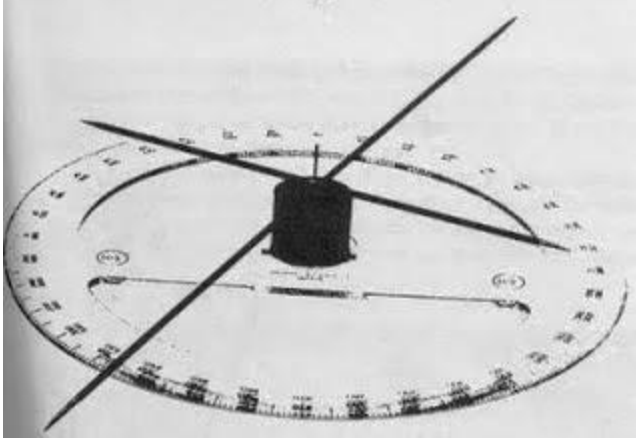
ஒரு முறை எல்மர் க்ரீன் சுவாமி ராமாவிடம் உடலில் ஏற்படும் கட்டிகளைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது செயற்கையாய்

உடலில் கட்டிகளை ஏற்படுத்தவும், அந்தக் கட்டிகளை கலைத்துக் கொள்ளவும் முடியும் என்று சுவாமி ராமா சொல்லி இருந்ததை அவர் நினைவு கூர்ந்தார். உடனே தன் உடலில் நான்கு வினாடிகளில் ஒரு இடத்தில் ஒரு பறவையின் முட்டையின் அளவில் ஒரு கட்டியை சுவாமி ராமா உருவாக்கிக் காட்டினார். எல்மர் அந்த கட்டியைக் கையால் தொட்டுப் பார்த்தார். கட்டி உறுதியாக இருந்தது.

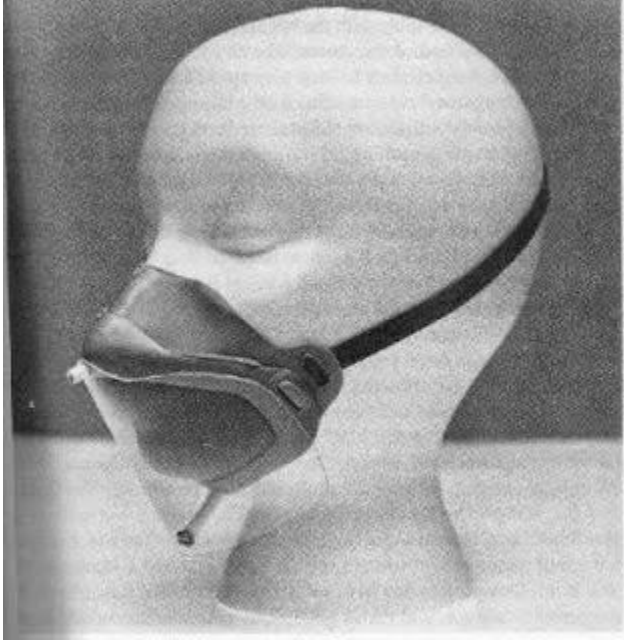
அதே போல் வேறொரு இடத்திலும் வேறு வடிவத்தில் இன்னொரு கட்டியை சுவாமி ராமா உருவாக்கிக் காட்டினார். அவற்றை உருவாக்குவது யோகசக்தியால் என்றாலும் கூட அந்தக் கட்டிக்குள் என்ன இருக்கிறது என்பதை சுவாமி ராமாவால் சொல்லத் தெரியவில்லை. சிறிது நேரத்தில் அந்தக் கட்டிகளைக் கலைத்தும் காட்டினார்.

தன்னால் தொடாமல் பொருள்களை சுழல வைக்கவோ நகர்த்தவோ முடியும் என்று சொல்லி இருந்ததையும் சுவாமி ராமா செய்து காட்டினார். ஒரு பென்சிலைக் கயிறில் கட்டித் தொங்கவிட்டு அதை அருகில் உற்றுப் பார்த்து சில மந்திரங்களைச் சொல்லி சுழல விட்டார். ஆனால் எல்மர் க்ரீன் அதை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தார். மூச்சுக் காற்றால் கூட அப்படி சுற்ற வைக்க முடியும் என்று சொன்னார். உடனே சுவாமி ராமா ஆராய்ச்சிகூட சூழ்நிலையிலும் கூட தன்னால் அப்படி செய்து காட்ட முடியும் என்று சொன்னார்.

உடனே வேறொரு சிறிய ஆராய்ச்சிகூடத்தில் ஆராய்ச்சிக்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள். அந்தப் பரிசோதனையில் 14 அங்குல, 7 அங்குல அலுமினிய ஊசிகள் இங்கு காட்டியுள்ள படத்தில் உள்ள படி அளவுகள் குறிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு வட்ட அமைப்பில் ஒரு மேசை மீது வைக்கப்பட்டிருந்தன.

ஐந்தடி தொலைவில் சுவரை ஒட்டி ஒரு கட்டிலில் ஸ்வாமி ராமா அமர்த்தப்பட்டிருந்தார். அவர் அந்த ஊசிகளை தன் மூச்சுக்காற்றால் எந்த விதத்திலும் அசைக்க முடியாதபடி ஒரு பிரத்தியேக முகமூடி இங்கு காட்டப்பட்டுள்ளது போல் அவருக்குத் தரப்பட்டது.

முகமூடி இல்லாமலும் கூட வெறும் மூச்சுக் காற்றால் ஐந்தடி தூரத்தில் இருந்த இந்த ஊசிகளைச் சுழல வைப்பது முடியாத காரியமே அல்லவா?

அந்த முகமூடியை அணிந்து கொண்டு சில மந்திரங்களை உச்சரித்து அந்த ஊசிகளை ஸ்வாமி ராமா பத்து பத்து டிகிரிகளாக அசைத்துக்

<https://t.me/tamilbooksworld>

காட்டினார். இந்த ஆராய்ச்சி ஆராய்ச்சிக்கூடத்தில் ஆறு பார்வையாளர்கள் முன் நடந்தது.

ஒரு முறை சுவாமி ராமா எல்மர் மற்றும் அலைஸ் க்ரீனுடன் மதிய உணவருந்திக் கொண்டிருக்கையில் பேட் நோரிஸ் (Pat Norris) என்ற அவர்களுக்குப் பரிச்சயமான பெண்மணி ஒருத்தி சுவாமி ராமாவை சந்திக்க ஆர்வம் கொண்டு போன் செய்திருந்தார். எல்மர் க்ரீன் சுவாமி ராமாவிடம் தங்கள் நண்பரான அந்த பெண்மணியைச் சந்திக்க முடியுமா என்று கேட்க சுவாமி ராமா உடனடியாக சம்மதம் தெரிவித்தார். சிறிது நேரத்தில் பேட் நோரிஸ் வந்து சேர்வதாகத் தெரிவித்தார்.

உணவருந்தி முடிந்ததும் சுவாமி ராமா ஒரு வெள்ளைத் தாளையும் ஒரு பென்சிலையும் தனக்குத் தரும்படி கேட்டுக் கொண்டார். எல்மர் க்ரீன் அவர் கேட்டுக்கொண்டபடியே வெள்ளைத் தாளையும், பென்சிலையும் அவருக்குத் தந்தார். சுவாமி ராமா அந்த வெள்ளைத் தாளில் என்னவோ எழுத ஆரம்பித்தார். எழுதி முடித்து அதை மேசையில் கவிழ்த்து வைத்தார்.

பேட் நோரிஸ் வந்தவுடன் அவரிடம் சுவாமி ராமா தன்னிடம் ஏதாவது கேள்வி கேட்கச் சொன்னார். திடீரென்று அவர் கேள்வி கேட்கச் சொன்னதால் திகைத்த பேட் நோரிஸ் அவர் மேலும் வற்புறுத்தவே “என் மகனைத் தனியார் பள்ளிக்குப் படிக்க அனுப்ப வேண்டுமா என்று கேட்டார்.

சுவாமி ராமா இன்னொரு கேள்வி கேட்கச் சொன்னார். பேட் நோரிஸ் “நான் பி.எச்.டி பட்டம் பெற கல்லூரிக்கு மீண்டும் செல்ல வேண்டுமா?” என்று கேட்டார். இப்படியே மீண்டும் ஒரு கேள்வி, மீண்டும் ஒரு கேள்வி என்று ஏழு கேள்விகளைக் கேட்கச் சொன்ன சுவாமி ராமா பேட் நோரிஸ் ஏழாவது கேள்வி கேட்டவுடன் தான் முன்பே எழுதி வைத்திருந்த தாளை எடுத்து அவரிடம் தந்தார்.

அந்தத் தாளில் சுவாமி ராமா ஏழு கேள்விகளுக்கு பதில் எழுதி இருந்தார். அவற்றில் ஐந்து கேள்விகளுக்கான பதில்கள் மிகத்

<https://t.me/tamilbooksworld>

துல்லியமாகவும், ஒரு கேள்விக்கான பதில் அந்தக் கேள்வி சம்பந்தப்பட்டதாகவும், ஒரு கேள்விக்கு பதில் சிறிதும் சம்பந்தமில்லாததாகவும் இருந்ததாக பேட் நோரிஸ் தெரிவித்தார்.

ஏழு கேள்விகளில் ஐந்து மட்டுமே மிகச்சரியாக இருப்பினும் கேள்விகள் கேட்கப்படும் முன்பே, என்ன கேள்விகள் கேட்கப்படும் என்பதை அறியாமலேயே, அவற்றிற்கு முன்கூட்டியே பதில் எழுதி வைக்க முடிவது பேராச்சரியமே அல்லவா?

”Beyond Biofeedback” நூலில் சுவாமி ராமா செய்ய முடியும் என்று சொன்ன சில ஆராய்ச்சிகளை தங்களால் செய்ய முடியாமல் போனதற்கு எல்மர் மற்றும் அலைஸ் க்ரீன் ஆராய்ச்சியாளர்கள் வருத்தம் தெரிவித்திருந்தார்கள்.

ஆனால் அவர்கள் அப்படி செய்ய முடியாமல் போன ஆராய்ச்சிகளில் இரண்டு வேறு சில யோகிகளால் செய்து காட்டப்பட்டிருப்பதை வாசகர்கள் நினைவுகூறலாம். குடா பக்ஸ் கண்களை மூடிக் கொண்டு படித்துக் காட்டியதும், சுவாமி விசுத்தானந்தர் சூரிய சக்தியைக் கொண்டு சில அற்புதங்களைச் செய்து காட்டியதும் முன்பே பார்த்திருக்கிறோமல்லவா?

இனி சுவாமி ராமா மற்றவர்கள் முன்னிலையில் செய்து காட்டிய சில அற்புதங்களைப் பார்ப்போமா?

21. மகாசக்தி மனிதர்கள்

அமெரிக்காவில் இருந்து வெளிவரும் Probe-the unknown பத்திரிக்கை 1973 ஜூன் மாத இதழில் அட்டைப்படத்தில் சுவாமி ராமாவைப் போட்டு அவர் பத்திரிக்கையாளர்கள் முன்னிலையில் செய்து காட்டிய சில அற்புதங்களையும் அவர் பேட்டியையும் பிரசுரித்துள்ளது. அவற்றில் சிலவற்றைப் பார்ப்போம்.

பத்திரிக்கையாளர்கள் அவர் தங்கியிருந்த ஓட்டலில் அவரைச் சந்திக்கச் சென்ற போது சுவாமி ராமா பத்மாசனத்தில் அமர்ந்திருந்தார்.

1970 ஆம் ஆண்டு மென்னிங்கர் ஃபவுண்டேஷனில் அவர் செய்து காட்டிய அற்புதங்களால் அமெரிக்காவில் 1973 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் அவர் பிரபலமாகி இருந்தார். ஆகவே பத்திரிக்கையாளர்களுக்கு அவர் செய்து காட்ட முடிந்த அற்புதங்களை நேரில் காண ஆர்வமாக இருந்தது.

ஒரு தியான நிலையில் ஆழ்ந்து தனது ஒரு காலில் இரத்த ஓட்டத்தைக் குறைத்து அந்தக் காலை மஞ்சள் நிறம் கலந்த பழுப்பு நிறத்திற்குக் கொண்டு வந்து மற்ற காலில் இயல்பான நிறத்தை இருக்க வைத்து பத்திரிக்கையாளர்களை வியக்க வைத்தார் சுவாமி ராமா. அடுத்ததாக இன்னொரு தியான நிலைக்குப் போய் மணிக்கட்டில் சில வினாடிகளில் ஒரேயடியாய் நாடித்துடிப்பை நிறுத்தியும் காட்டினார். இந்த இரண்டு இயற்கைக்கு மீறிய சக்திகளையும் கண்டு அமெரிக்க பத்திரிக்கையாளர்கள் அதிசயித்தார்கள்.

பிறகு ஒரு பெரிய டவலை எடுத்து பல மடிப்பாக மடித்து அவர் சுவாமி ராமா தன் கண்களை மறைத்துக் கட்டச்சொன்னார். பத்திரிக்கையாளர்கள் அவர் சொன்னபடியே கட்டி அவர் பார்க்கவே முடியாது என்று உறுதிப்படுத்திக் கொண்டனர். பிறகு யாராவது ஒரு வாக்கியத்தை ஒரு தாளில் எழுதுங்கள் என்று சொல்ல ஒரு பத்திரிக்கையாளர் ஒரு வாக்கியத்தை எழுத, கண்கள் மூடப்பட்ட நிலையிலேயே அதை சிறிய மாறுதலோடு படித்துக் காட்டினார். அந்தச் சிறிய மாறுதலும் கூட தொலைவில் இருந்து பார்க்கும் போது அப்படித் தெரியும்படி எழுதியிருந்த விதமே என்பதைப் பின்னர் பத்திரிக்கையாளர்கள் பரிசோதித்துத் தெரிந்து கொண்டனர்.

”இங்கு வந்திருப்பவர்களில் யாராவது ஏதாவது புத்தகத்தை வைத்திருந்தார்களேயானால் அதையும் என்னால் திறக்காமலேயே படித்துக் காட்ட முடியும்” என்று சுவாமி ராமா கூறிய போது வந்திருந்தவர்கள் யாரும் எந்தப் புத்தகத்தையும் கொண்டு வந்திருக்கவில்லை. முன்பே மென்னிங்கர் ஃபவுண்டேஷனில் அவர் செய்து காட்டிய அற்புதங்களைப் படித்திருந்ததும், கண் முன்னேயே அப்போது கண்ட மூன்று நிகழ்வுகளும் அவரை நம்ப அவர்களுக்குப்

போதுமானதாக இருந்தது. அவர்கள் அவருடைய யோகசக்தி எப்படி அற்புதங்களைச் செய்ய வல்லமை கொண்டதாக இருக்கிறது என்பதையும், அந்த யோகசக்தியை அடைவது எப்படி என்பதையும் அறிய ஆவலாய் இருந்தார்கள்.

“உண்மையில் எத்தனையோ சக்திகள் நம்முள்ளே புதைந்து கிடந்தாலும் மேற்பரப்பில் உள்ள சில்லறை சக்திகளை மட்டும் லேசாக சுரண்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்” என்றார் சுவாமி ராமா. உண்மையான புதையல் ஆழத்தில் இருக்கிறது. தியானம் செய்வதன் மூலம் ஆழத்தில் இருக்கும் சக்திகளை ஒருவரால் அடையாளம் காணவும் பயன்படுத்திக் கொள்ளவும் முடியும் என்பது அவர் கருத்தாக இருந்தது. ஆனால் இயற்கைக்கு எதிராக அல்லாமல் இயற்கைக்கு இசைந்தபடி முயற்சித்தால் மட்டுமே அது நல்ல விளைவுகளை ஏற்படுத்தும் என்றும், எதிராக முயற்சிக்க முனைந்தால் அது அழிவுக்கு அடிகோலும் என்றும் அவர் கூறினார்.

கதோபநிஷத் குறித்து அவர் எழுதியுள்ள The Book of Wisdom என்ற நூலில் தியானம் செய்யும் முறைகளை படிப்படியாக விளக்கியுள்ளார். மனம், மூளை, மூச்சு விடுதல் மூன்றுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பை விளக்கமாகக் கூறும் அவர் மூச்சைக் கட்டுப்படுத்தினால் மூளையின் செயல்பாட்டிலும், மனதின் செயல்பாட்டிலும் ஒருவர் ஆதிக்கம் செலுத்த முடியும் என்றார்.

எத்தனையோ விஷயங்களைத் தவறாகக் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். அதையே சரியென்றும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அப்படித் தவறாக கற்றுக் கொண்டதை விட்டொழித்தால் ஒழிய யோகசக்திகளை ஒருவரால் சரியாகக் கற்றுக் கொள்வதும், பயன்படுத்துவதும் இயலாத காரியம் என்று கூறும் சுவாமி ராமா இதையெல்லாம் செய்ய தியானம் மிக அவசியம் என்று சொன்னார்.

தியானம் நன்றாகக் கைகூடும் போது ஒரு மனிதனின் மூளை ஆல்ஃபா என்கிற அலைகளில் இயங்குகிறது. தியானம் ஆழமாக ஆழமாக அவன் மூளை தீட்டா மற்றும் டெல்டா என்கிற அலைகளில்

இயங்குகிறது. இந்த இரண்டும் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் மனிதன் இருக்கும் போதும் கூட மூளையில் வெளிப்படுகின்றன. மூளை இந்த அலைகளில் இருக்கும் போது தான் உடல் தன் ரிப்பேர் வேலைகளையும், புதுப்பித்தல் வேலைகளையும் செய்து கொள்கிறது. மிக ஆழமான தியானத்திலோ, உறக்கத்திலோ மனிதன் இருக்கையில் டெல்டா அலைகள் வெளிப்படுகிறது என்றாலும் இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள மிக முக்கியமான வித்தியாசம் என்னவென்றால் ஆழமான உறக்கத்தில் இருக்கும் போது மனிதனுக்குத் தன்னைச் சுற்றி நடப்பது எதுவும் தெரியாது. ஆனால் ஆழமான தியானத்தில் இருக்கையில் தன்னைச் சுற்றி நடக்கும் எல்லாவற்றையும் மனிதனால் துல்லியமாக அறிய முடியும். அதனால் அந்த மிக ஆழமான தியான நிலையை (கிட்டத்தட்ட சமாதி நிலை என்றே சொல்லலாம்) உறக்கமில்லா உறக்கம் என்று சுவாமி ராமா குறிப்பிட்டார்.

இந்த உறக்கமில்லா உறக்க நிலையில் சுவாமி ராமா சுமார் 25 நிமிடங்கள் வேறொரு முறை ஆராய்ச்சிக்கூடத்திலேயே இருந்து காட்டி இருக்கிறார். மூளை அலைகளை அளக்கும் கருவி (EEG) டெல்டா அலைகளைப் பதிவு செய்து காட்டியுமிருக்கிறது. அந்த தியானத்தில் இருந்து மீண்டு வந்த பின்னர் அவரைச் சுற்றிலும் அந்த 25 நிமிட காலத்தில் என்னவெல்லாம் நடந்திருக்கிறது என்று தெரிவித்து சுவாமி ராமா ஆராய்ச்சியாளர்களை அசத்தியுள்ளார்.

இது போன்ற டெல்டா அலைகள் மூளை வெளிப்படுத்தும் சமயங்களில் நாம் தகுந்த மனக்காட்சிகளுடன் கூடிய கட்டளைகளைப் பிறப்பித்து நம் உடல் நோய்களைக் குணப்படுத்திக் கொள்ள முடியும் என்று சுவாமி ராமா கூறினார். மனித உடல் ஆழமான உறக்கத்தில் தான் தன் ரிப்பேர் வேலைகளைச் செய்து கொள்கிறது என்பது மருத்துவ விஞ்ஞான உண்மை என்பதால் அவர் கூறும் இக்கருத்து அறிவு சார்ந்ததாகவே இருக்கிறது. இதை எல்லாம் பார்க்கும் போது மேற்போக்காக அல்லாமல் தியானம் ஆழமாக நிகழும் போது அதிசயங்களும் நிகழ்த்த முடியும் என்பதை சுவாமி ராமா மெய்ப்பித்துள்ளார் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

சுவாமி ராமா செய்து காட்டிய அற்புதங்கள் World book Science Annual, 1974, 1973 Encyclopedia Britannica Yearbook of Science, மற்றும் Time-Life 1973 Nature Science Annual ஆகிய விஞ்ஞான பத்திரிக்கைகளிலும் பதிவாகி உள்ளது. 1996 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 13 ஆம் தேதி வரை வாழ்ந்த சுவாமி ராமா Himalayan Institute of Yoga Science and Philosophy என்ற அமைப்பை அமெரிக்காவில் பெனிசில்வேனியாவில் நிறுவி அதன் கிளைகளை ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் இந்தியாவிலும் ஏற்படுத்தியுள்ளார். மேலும் Himalayan Institute Hospital Trust என்ற தொண்டு நிறுவனத்தை இமயமலைப் பகுதியில் ஏற்படுத்தி 750 படுக்கைகள் கொண்ட மிகப்பெரிய மருத்துவமனை, 400 மாணவர்கள் படிக்கக் கூடிய மருத்துவக்கல்லூரி, 300 பேர் படிக்கக்கூடிய நர்சிங் கல்லூரி, ஒரு புற்றுநோய் ஆராய்ச்சி மையம் ஆகியவற்றை ஹரித்வார், ரிஷிகேஷ், டேராடூன் பகுதிகளில் சுவாமி ராமா இந்தியாவில் துவக்கியுள்ளார்.

யோகசக்தியால் என்னவெல்லாம் செய்து காட்ட முடியும் என்பதை நிரூபித்த சுவாமி ராமா அதை வைத்து விளம்பரம் செய்து புகழ் தேடுவதை இகழ்வாக நினைத்தார். 1974க்குப் பிறகு அவர் கவனம் அதிகமாக தியானத்தை கற்பிப்பதிலும், ஆன்மிக கருத்துகளைப் பரப்புவதிலும், சமூக சேவை செய்வதிலும் தான் இருந்தது.

இனி இன்னொரு சுவாரசியமான யோகியைப் பார்ப்போமா?

22. மகாசக்தி மனிதர்கள்

ஒரு யோகியால் இயற்கையின் பல விதிகளைத் தன்வசப்படுத்தி ஜெயிக்க முடியும். அதற்கான எத்தனையோ உதாரணங்களை இது வரை பார்த்து விட்டோம். இனி புவி ஈர்ப்பு விசையை வென்று அந்தரத்தில் மிதக்க முடிந்த யோக சக்தியைப் பார்ப்போம்.

அந்தரத்தில் மிதப்பது இந்திய யோகிகளுக்கு மட்டும் முடிந்த சக்தி அல்ல. அந்த சக்தி கொண்டவர்களைப் பற்றிய உதாரணங்களை ஐரோப்பா, ஆசியா கண்ட நாடுகளின் வரலாற்றுப் பக்கங்களில் நம்மால் பார்க்க முடியும். பதினாறாம் நூற்றாண்டில் ஸ்பெயினின் அவிலாவைச் சேர்ந்த புனித தெரசா ஆழ்ந்த இறை நிலை அனுபவங்களின் போது

<https://t.me/tamilbooksworld>

தரையில் இருந்து சுமார் ஒன்றரை அடி மேலே அந்தரத்தில் மிதப்பார் என்றும் அப்படியே சுமார் அரை மணி நேரம் அந்தரத்தில் இருப்பார் என்றும் கண்டவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். அதே போல பதினோராம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திபெத்திய குரு மிலாரெப்பாவும் அந்தரத்தில் மிதக்கவும் நடக்கவும் முடிந்தவர் என்று சொல்கிறார்கள். சீன ஷாவொலின் பிக்குகளில் சிலரும் குறுகிய காலத்திற்கு புவி ஈர்ப்பு சக்தியை வெல்ல வல்லவர்கள் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அதனால் இந்த குறிப்பிட்ட சக்தி பரவலாக உலகின் பல பகுதிகளில் குறிப்பிட்ட சிலரிடம் இருந்திருக்கிறது என்றே நாம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

நம் நாட்டின் ஒரு யோகி, அதுவும் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த ஒரு யோகி இந்த மகாசக்தியைப் பெற்றிருந்தார். அவர் பலர் முன்னிலையில் அந்தரத்தில் படுத்த காட்சியை ஒரு ஆங்கிலேயர் புகைப்படம் எடுத்து அந்தப் புகைப்படத்துடன் செய்தி ஒரு பிரபல இங்கிலாந்துப் பத்திரிக்கையில் வெளியாகி இருக்கிறது. அந்த சுவாரசியமான நிகழ்ச்சியை இனி பார்ப்போம்.

அந்த யோகியின் பெயர் சுப்பையா புலவர். (அவரைப் புகைப்படம் எடுத்த ஆங்கிலேயர் அவரை சுப்பையா புல்லவர் (Subbayah Pullavar) என்று குறிப்பிட்டதால் அப்படியே அந்தப் பெயரையே ஆங்கிலப் பத்திரிக்கையும் பயன்படுத்தி இருக்கிறது. தமிழ் யோகி என்பதால் சுப்பையா புலவர் என்பதே அவரது சரியான பெயராக இருக்கலாம் என்று நமக்குத் தோன்றுகிறது).

யோகி சுப்பையா புலவர் அந்தரத்தில் சிறிது நேரம் இருக்க முடிந்தவர் என்றும் அவர் அப்படி 1936 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் ஆறாம் தேதி ஒரு பொது இடத்தில் இருந்து காட்டுவார் என்றும் கேள்விப்பட்ட போது பி.டி.ப்ளங்கெட்ட் (P. T. Plunkett) என்ற பிரிட்டிஷ் தேயிலைத் தோட்டக்காரருக்கு ஆச்சரியமும் சந்தேகமும் ஒருசேர ஏற்பட்டன. மிகுந்த ஆர்வத்துடன் காமிரா சகிதம் அந்த நாள் அந்த இடத்தை அடைந்தார்.

அந்த இடத்தில் சுமார் 150 பேர் நிகழ்ச்சியைக் காண நண்பகல் வேளையில் குழுமி இருந்தனர். மேகங்கள் இல்லாமல் ஆகாயம் தெளிவாக இருந்தது. நிகழ்ச்சி நடைபெறும் இடத்தில் ஏமாற்றுவேலை நடைபெறுவதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் இல்லை என்பதை பி.டி.ப்ளங்கெட்ட் கண்டார். சுப்பையா புலவரின் சீடர்கள் முதலில் அந்த இடத்தில் ஒரு கூடாரம் எழுப்பினார்கள். பின் கூடாரத்தைச் சுற்றிலும் தண்ணீர் தெளித்தார்கள். தண்ணீர் தெளித்த இடத்தைத் தாண்டி செருப்புக் காலோடு உள்ளே செல்ல யாருக்கும் அனுமதி இல்லை என்பதைத் தெரிவித்தார்கள்.

சற்று நேரத்தில் சுப்பையா புலவர் வந்தார். அவர் கருத்த நிறத்தோடு உயரமாகவும் மெலிந்த உடல்வாகோடும் இருந்தார். எல்லோரும் பரபரப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் சுப்பையா புலவர் கூடாரத்திற்குள் நுழைந்து சில நிமிடங்கள் மறைவாக இருந்தார். அதன் பிறகு அவரது சீடர்கள் கூடாரத்தை அவிழ்த்து விட்டார்கள். சுப்பையா புலவர் பூமியிலிருந்து சில அடிகள் உயரத்தில் அந்தரத்தில் படுத்துக் கொண்டிருந்தார். ஒரு கையில் தலையை வைத்துப் படுத்துக் கொண்டிருந்த அவர் மறு கையை ஒரு கம்பின் நுனியில் வெறுமனே வைத்துக் கொண்டிருந்தார். அந்தக் கம்பில் அவர் எந்த பலமும் பிரயோகிக்காமல் இருந்தது மிகவும் தெளிவாகத் தெரிந்தது. அந்தக் கம்பை துணி சுற்றி மூடி இருந்தார்கள்.

பி.டி.ப்ளங்கெட்டும் மற்ற பார்வையாளர்களும் பிரமித்துப் போனார்கள். பி.டி.ப்ளங்கெட்ட் உட்பட அனைவரும் சுப்பையா புலவர் அந்தரத்தில் படுத்துக் கொண்டிருந்த காட்சியைக் கூர்ந்து கவனித்தார்கள். அனைவரும் படுத்துக் கொண்டும், உட்கார்ந்து கொண்டும் பல கோணங்களில் பார்த்தார்கள். எந்த தில்லுமுல்லும் அவர்களுக்குப் புலப்படவில்லை. சுப்பையா புலவரைத் தாங்கிப் பிடிக்க கண்ணுக்குத் தெரியாத மறை பொருள்கள் எதுவும் கூட இல்லை. அப்படி ஏதாவது இருக்கிறதா என்பதை ஆராய அங்கிருந்தவர்களுக்கு அனுமதி தரப்பட்டது. பரபரப்புடன் பி.டி.ப்ளங்கெட்டும் மற்றவர்களும் அருகில் சென்றே மேலேயும் கீழேயும் கூர்ந்து பார்த்தார்கள். கம்பின் மீது அவர் வைத்திருந்த கையையும் ஆராய்ந்தார்கள். அந்தக் கம்பில் சுப்பையா

புலவர் சிறிதாவது பலத்தைப் பிரயோகித்திருந்தால் அருகிலிருந்து பார்க்கும் அவர்களுக்குத் தெரியாமல் போக வாய்ப்பே இல்லை. அப்படி பலம் பிரயோகித்து பிடித்துக் கொண்டிருந்தாலும் அந்தப் பலத்தில் குறுக்கே நீண்ட நேரம் படுப்பதும் சாத்தியமில்லை. பி.டி.ப்ளங்கெட்ட் அவரைப் பல கோணங்களில் புகைப்படம் எடுத்தார்.

நான்கு நிமிடங்கள் அப்படியே இருந்து அனைவரையும் சுப்பையா புலவர் ஆச்சரியத்தில் மூழ்க வைத்த பின் அந்த அனைவரையும் அந்த வட்டத்திற்கு வெளியே போகச் சொன்னார்கள். அனைவரும் தங்கள் பழைய இடங்களுக்குச் சென்று அமர்ந்து கொள்ள சுப்பையா புலவரின் சீடர்கள் பழையபடி சுப்பையா புலவரைச் சுற்றி கூடாரத்தை எழுப்பினார்கள். கூடாரத்தின் உள்ளே சுப்பையா புலவர் அந்தரத்திலேயே ஊசலாட ஆரம்பித்து சூரிய வெளிச்சத்தின் உதவியால் கூடாரத்துணி வழியாக பி.டி.ப்ளங்கெட்டுக்கு மங்கலாகத் தெரிந்தது. கடைசியில் அப்படியே சுப்பையா புலவர் தரையில் சரிந்தார். பழையபடி கூடாரம் கலைக்கப்பட்டது. சுப்பையா புலவர் கட்டையைப் போல ஒருவித ஆழ்தியான நிலையில் படுத்திருந்தார்.

அவரது கைகால்களை மடக்க முயன்ற சீடர்களுக்கு அது எளிதில் முடியாமல் போக அவர்கள் பார்வையாளர்களை உதவிக்கு அழைத்தார்கள். பார்வையாளர்கள் முயன்றும் கட்டை போல் விறைத்திருந்த அவரது கைகால்களை மடக்க முடியவில்லை. கடைசியில் சுப்பையா புலவரின் முகத்தில் சீடர்கள் நீரைத் தெளித்தார்கள். பின் அவர் கை கால்களைத் தேய்த்து சூடாக்கிய பின் அவர் பழைய நிலைக்குத் திரும்பினார்.

இந்த நிகழ்ச்சியை The Illustrated London News என்ற இங்கிலாந்துப் பத்திரிக்கை பி.டி.ப்ளங்கெட்டின் புகைப்படங்களுடன் பிரசுரித்தது. அமானுஷ்ய நிகழ்வுகளில் ஆர்வம் உள்ள பலரையும் அந்தச் செய்தி ஈர்த்தது. அந்தத் தெளிவான புகைப்படங்கள் அந்த நிகழ்ச்சியில் தில்லு முல்லு எதுவும் இல்லை என்பதை அவர்களுக்கு உணர்த்தியது. காரணம் 1936 ஆம் ஆண்டு காலத்தில் எல்லாம் புகைப்படம் எடுப்பதே

அரிதானதாக இருந்ததால் புகைப்படங்களில் போலியான மாற்றங்கள் செய்யும் நவீன நுட்ப வித்தைகள் ஆரம்பித்திருக்கவில்லை.

சொல்லப்போனால் புகைப்படங்கள் மூலமாகத் தான் சில போலி தந்திரங்களை அடையாளம் கண்டார்கள். உதாரணத்திற்கு கயிறு வித்தை (Rope Trick) என்ற அக்காலத்தில் பிரபலமான வித்தையைச் சொல்லலாம். இந்த வித்தையில் கயிறு ஒன்றை வித்தை காட்டுபவர் எல்லோரிடமும் காட்டி அது கயிறுதான் என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளச் சொல்வார். பிறகு கயிறை உதறி கம்பு போல் நிற்க வைத்து வித்தை காட்டுபவர் கம்பில் மேலேறி நுனிக்குச் செல்வார். இது பார்ப்பவர்களை நம்ப வைக்கும் ஒரு வகை ஹிப்னாடிச வித்தை. இந்தக் காட்சியைப் படமெடுத்துப் பார்த்தால் கயிறு தரையிலேயே விழுந்து கிடக்கும். வித்தை காட்டுபவர் ஒரு இடத்தில் பதுங்கி இருப்பார். இதைப் பலர் படமெடுத்து வெளிப்படுத்தி இருக்கிறார்கள். அதனால் புகைப்படங்கள் எடுத்த பின்னும் காட்சிகள் பார்த்தபடியே பதிவாகி இருந்தது அனைவரையும் நம்ப வைத்தது.

துரதிர்ஷ்டவசமாக பி.டி.ப்ளங்கெட்ட் மூலம் அந்தப் பத்திரிக்கையில் வந்த செய்தி தவிர சுப்பையா புலவர் பற்றிய வேறு எந்தத் தகவல்களும் நமக்கு கிடைக்கவில்லை. இனி அடுத்த வாரம் இன்னொரு பிரமிக்க வைத்த யோகியைப் பார்ப்போமா?

23மகாசக்தி மனிதர்கள் .

தன் உடலை தனது முழுக்கட்டுப்பாட்டுக்குள் ஒரு ஹத யோகியால் வைத்துக் கொள்ள முடியும் என்பதற்கு பல உதாரணங்களை வரலாறு ஆதாரபூர்வமாக பதிவு செய்துள்ளது. பதிவு செய்யப்பட்ட ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதத்தில் சராசரி மனிதன் செய்ய முடியாததைச் செய்து காட்டி இருக்கிறார்கள். அந்தப் பதிவுகளில் ஒரு சிறப்பான இடம் யோகி ஹரிதாஸுக்கு உண்டு. இவர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வடநாட்டின் மலைப்பகுதிகளில் வாழ்ந்து வந்த யோகி. இவரால் பல நாட்கள் உணவு நீரின்றி மட்டுமல்ல நிலத்தடியில்

புதைந்திருக்கவும் முடியும். இந்த யோகியைப் பற்றி இந்தியர்களும், மேலை நாட்டவர்களும் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

முக்கியமாய் ஜேம்ஸ் ப்ரெய்ட் (James Braid) என்ற ஸ்காட்லாந்தைச் சேர்ந்த மருத்துவரும் விஞ்ஞானியுமானவர் தன் சமகாலத்தவரான யோகி ஹரிதாஸ் பற்றி எழுதியுள்ளார். அவர் நவீன ஹிப்னாடிசத்தின் தந்தையாக மேலை நாடுகளில் கருதப்படுபவர். அவர் 1850 ஆம் ஆண்டு எழுதிய Observations on Trance or Human Hibernation நூலில் யோகி ஹரிதாஸ் 3, 10, 30 மற்றும் 40 நாட்கள் உயிரோடு புதைந்திருந்ததைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவற்றில் முதல் மற்றும் கடைசி சுவாரசியமான நிகழ்வுகளை விரிவாக இங்கே பார்ப்போம். 1828 ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கத்தில் இருந்த ஒரு பகுதியில் அப்பகுதி கனவான் ஒருவரிடமிருந்து பிரிட்டிஷ் மேஜரிடம் ஒரு வித்தியாசமான விண்ணப்பம் வந்தது. அப்பகுதியில் ஒரு யோகி உயிரோடு ஒன்பது நாட்கள் புதைந்தும் இறக்காமல் எழும் பரிசோதனை ஒன்றை நடத்திக் காட்ட அனுமதியை அந்தக் கனவான் கேட்டிருந்தார்.

அது போன்ற அமானுஷ்யங்களில் நம்பிக்கை இல்லாத மேஜர் உடனடியாக அதற்கு அனுமதி தரவில்லை. ஆனாலும் மிலிட்டரி ஆதிக்கத்தில் இருக்கும் ஒரு பகுதியில் அவர்கள் மேற்பார்வையிலேயே ஒரு பரிசோதனை நடந்தால் அதன் நம்பகத்தன்மை உறுதிப்படும் என்று நம்புவதாக அந்தக் கனவான் தொடர்ந்து வற்புறுத்தவே இறுதியில் அந்த மேஜர் அனுமதி தந்தார். அதே சமயம் இந்தப் பரிசோதனையில் எந்த தில்லுமுல்லும் நடக்காமல் இருக்க தன்னுடைய வீரர்களையே காவலுக்கும் நிறுத்த உத்தரவிட்டார்.

யோகி ஹரிதாஸைப் புதைக்கும் நிகழ்ச்சி சுமார் ஆயிரம் இந்தியர்கள் முன்னிலையில் நடந்தது. சுமார் மூன்று முதல் நான்கு அடிகள் வரை வெட்ட வெளியில் குழி தோண்டி, யோகி ஹரிதாஸை சுவப்பெட்டியில் வைக்காமல் ஒட்டகத்தின் தோலால் சுற்றி வைத்துப் புதைத்தார்கள். அவரைப் புதைத்து விட்டு மறுபடியும் மண்ணைப் போட்டு

முடினார்கள். புதைத்த இடத்தில் காவலுக்கு தன் படையில் இருந்த முகமதிய வீரர்களை மேஜர் நிறுத்தினார். காவலுக்கு இந்து வீரர்களை நிறுத்தினால் அவர்கள் அந்த யோகிக்கு சாதகமாக இருந்தார்கள் என்று பரிசோதனையின் மீது சிலருக்கு சந்தேகம் வரலாம் என்பதால் அவர் அப்படி செய்தார். ஆனால் அவர்கள் ஏதாவது செய்து பரிசோதனையைக் குழப்பி விடுவார்களோ என்ற அச்சத்தில் உள்ளூர் ஆட்கள் சிலரும் அந்த இடத்தைக் கண்காணிக்க ஆரம்பித்தார்கள். அதனால் என்னேரமும் ராணுவ வீரர்களும், உள்ளூர் மக்களும் அந்த இடத்தில் இருந்தார்கள்.

மூன்று நாட்கள் இப்படி நகர்ந்தன. ஆனால் புதைக்கப்பட்ட ஆள் இறந்து போவது உறுதி என்று அந்த பிரிட்டிஷ் மேஜருக்குத் தோன்றியதால் இந்த சூழ்நிலை அது வரை இல்லாத ஒரு புதிய அச்சத்தை அவருக்கு ஏற்படுத்தியது. அப்படி அந்த யோகி இறந்தால் உள்ளூர் மக்களுக்கும் முகமதிய வீரர்களுக்கும் இடையே பிரச்னை ஏற்பட்டு கலவரமாக அது மாறினால் மேலிடத்தில் தான் அனாவசியமாக விசாரணைக்கு உள்ளாக வேண்டும் என்று அவர் பயந்தார். ஒரு கொலைக்கு உடந்தையாக இருந்ததாகக் கூட நீதிமன்றத்தில் தண்டனைக்குள்ளாகலாம் என்கிற அளவுக்கு அவரது சிந்தனை ஓடியதால் ஒன்பது நாட்கள் தந்திருந்த அனுமதியை அவர் மூன்றாவது நாளிலேயே விலக்கி விட்டார். அவருடைய அனுமதியைக் கோரிய கனவான் கண்டிப்பாக அந்த யோகியின் உயிருக்கு ஆபத்தில்லை என்றும் முன்பு கொடுத்த அனுமதியை விலக்கிக் கொள்ள வேண்டாம் என்றும் வேண்டிக் கொண்டார். இது போல் பல முறை அந்த யோகி அபாயத்திற்கு உட்படாமல் புதைக்கப்பட்டிருக்கிறார் என்று சொன்னார். ஆனால் அந்த மேஜர் அனாவசியமாக ஒரு சிக்கலில் மாட்டிக் கொள்ள விரும்பாததால் அவர் கோரிக்கையை ஏற்கவில்லை. உடனடியாக அந்த மண்ணைத் தோண்டி யோகியின் உடலை வெளியே எடுக்க உத்தரவிட்டார். அப்படியே நூற்றுக் கணக்கானவர்கள் முன்னிலையில் உடல் வெளியே எடுக்கப்பட்டது.

அந்த பிரிட்டிஷ் மேஜர் உடலைத் தொட்டுப் பார்த்தார். உடல் சில்லிட்டு கட்டையாகப் போயிருந்தது. நினைத்தபடியே அந்த யோகி இறந்து

விட்டாரே என்று மேஜர் பயந்து போனார். ஆனால் யோகி ஹரிதாஸின் சீடர்கள் அப்படி பயப்படவில்லை. அவர்கள் சாவகாசமாக வந்து அந்த யோகியின் தலை, கண்கள், நெஞ்சு, கை கால் பகுதிகளை நீவ ஆரம்பித்தார்கள். முக்கியமாக நெஞ்சுப்பகுதியில் ஏதோ ஒரு லேகியத்தால் நீவினார்கள். கால் மணி நேரம் எந்த ஒரு முன்னேற்றமும் மேஜருக்குத் தெரியவில்லை. பின்னர் யோகியின் உடலில் உயிர் இருப்பதற்கான அறிகுறிகள் தெரிய ஆரம்பித்தன. ஒரு மணி நேரத்தில் யோகி புதைக்கப்படும் முன் இருந்த நிலைக்கே திரும்ப வந்து விட்டார். மேஜர் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டார்.

இந்தப் பரிசோதனை நம்பிக்கை இருந்தவர்கள், நம்பிக்கை இல்லாதவர்கள் என்ற இரு சாராரின் முன்னிலையிலும் நடந்து சம்பவத்தின் உண்மைத் தன்மை நிரூபிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அது மூன்று நாட்கள் மட்டுமே நடந்து முடிந்ததால் அந்த நிகழ்ச்சியை ஏற்பாடு செய்தவர்களுக்கு அதில் முழுத் திருப்தி ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. ஒன்பது வருடங்கள் கழிந்து 1937 ஆம் ஆண்டு யோகி ஹரிதாஸை நாற்பது நாட்கள் வரை புதைத்து பரிசோதிக்கும் சந்தர்ப்பம் வந்தது.

பஞ்சாபின் மகாராஜாவாக இருந்த ரஞ்சித் சிங்கிடம் யோகி ஹரிதாஸைப் பற்றி சொல்லப்பட்டது. நாற்பது நாட்கள் வரை கூட அவரால் மண்ணில் புதைந்து இருக்க முடியும் என்று சொன்ன போது மகாராஜாவுக்கும் அந்த பிரிட்டிஷ் மேஜரைப் போலவே நம்பிக்கை வரவில்லை. மகாராஜாவின் மேற்பார்வையிலேயே அந்தப் பரிசோதனையை நடத்த யோகி ஹரிதாஸ் முன் வந்தார். மகாராஜா ரஞ்சித் சிங் அந்தப் பரிசோதனையை லாகூரில் நடத்த அனுமதி வழங்கினார். ஆனால் அவர் இதில் ஏதாவது ஏமாற்று வேலை இருப்பதை தான் அறிய நேர்ந்தால் கடுமையான தண்டனையும் உறுதி என்றும் அச்சுறுத்தினார். யோகி ஹரிதாஸ் அதற்குச் சம்மதித்தார்.

நாற்பது நாட்கள் லாகூரில் யோகி ஹரிதாஸ் மண்ணில் புதைந்திருந்த நிகழ்ச்சியை மகாராஜா ரஞ்சித் சிங்கின் அரசவையில் பிரிட்டனின் பிரதிநிதியாக இருந்த சர் க்ளாட் வாட் (Sir Claude Wade) என்பவரும்

கேப்டன் ஆஸ்போர்ன் (Hon. Capt. Osborn) என்ற மற்றொரு ஆங்கிலேயரும் நேரடியாக கண்டு அது பற்றி விரிவாக எழுதி இருக்கிறார்கள்.

நடப்பது நாற்பது நாட்கள் என்ற நீண்ட கால புதைந்திருத்தலாக அந்த நிகழ்வு இருந்ததால் அதற்கு யோகி ஹரிதாஸ் தன்னை சில நாட்கள் முன்பிருந்தே கவனமாக தயார்ப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டி வந்தது. அவர் எப்படி தன்னைத் தயார்ப்படுத்திக் கொண்டார் என்பது துவங்கி அந்த நிகழ்வு எப்படி நடத்தப்பட்டது என்பதை முடிவு வரை நேரடியாகக் கண்டு சின்னச் சின்ன விவரத்தையும் விடாமல் அவர்கள் இருவரும் எழுதியிருப்பதை அடுத்த வாரம் பார்ப்போம்.

மகாசக்தி மனிதர்கள்-24

லாகூரில் புதைக்கப்படும் நாளுக்கு சில நாட்களுக்கு முன்பே யோகி ஹரிதாஸ் அதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்திருந்தார். அந்த நாட்களில் வெறும் பால் ஆகாரம் மட்டுமே சாப்பிட்டு வந்த அவர் புதைக்கப்படும் நாளில் அதையும் தவிர்த்து விட்டார். அந்த நாளில் சுமார் முப்பது கஜ நீள, மூன்று அங்குல லினன் துணியை விழுங்கி மறுபடி வெளியே உருவி எடுத்து தன் வயிற்றை சுத்தப்படுத்தி துடைத்து எடுத்துக் கொண்டார். இந்த வகை தயார்ப்படுத்திக் கொள்ளும் நிலை மற்றவர்களுக்கு விசித்திரமாகத் தோன்றக் கூடும். ஆனால் ஹத யோகிகள் தங்கள் உடலைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் பல விதங்கள் அவர்களுக்கு உதவுவதாகவே உள்ளன.

அன்றைய நாள் யோகி ஹரிதாஸ் தன் தாடியை நீக்கி சவரம் செய்து கொண்டு வந்திருந்தார். மகாராஜா ரஞ்சித்சிங்கின் சேவையில் இருந்த சில பிரெஞ்ச் மற்றும் ஆங்கிலேய மருத்துவர்கள் யோகி ஹரிதாஸின் உடல்நிலையைப் பரிசோதனை செய்து குறிப்புகள் எடுத்துக் கொண்டார்கள். நீராகாரம் மட்டுமே சில நாட்கள் உட்கொண்டு வந்ததால் யோகி ஹரிதாஸ் பலவீனமாகவே தோன்றினார். யோக ஆசன நிலையில் நிமிர்ந்து நேராக அமர்ந்த அவர் தன் நாக்கை தொண்டைக் குழியில் மடித்து வைத்து, கைகளை நெஞ்சுக்கு குறுக்காக

கட்டிக் கொண்டார். பின் மூச்சை நிறுத்திக் கொண்டார். அவர் உடலின் துவாரங்கள் பஞ்சாலும் மெழுகாலும் அடைக்கப்பட்டன. அவர் உடல் லினன் துணியால் சுற்றப்பட்டு பின்னர் நான்கு அடி நீளமும், மூன்று அடி அகலமும் கொண்ட ஒரு மரப் பெட்டியில் வைக்கப்பட்டது.

மகாராஜா ரஞ்சித் சிங் யோகி ஹரிதாஸால் ஏமாற்றாமல் இந்த அற்புதத்தை நிகழ்த்திக் காட்ட முடியாது என்று நம்பினார் என்று கேப்டன் ஆஸ்போர்ன் தெரிவிக்கிறார். அதனால் மகாராஜா ரஞ்சித் சிங் இந்த நிகழ்ச்சிக்கு ஏமாற்றவே முடியாதபடி பிரத்தியேக முயற்சிகள் மேற்கொண்டிருந்தார். முதலாக அந்த மரப்பெட்டியைத் தன் கையாலேயே ஒரு பெரிய வலுவான பூட்டைக் கொண்டு மகாராஜா பூட்டினார்.

அந்த மரப்பெட்டியை லாகூர் அரண்மனையை அடுத்த ஒரு பெரிய தோட்டத்தில் சில அடிகள் ஆழத்தில் தோண்டி இருந்த ஒரு குழியில் இறக்கி வைத்து விட்டு பிறகு மண்ணால் மூடினார்கள். மூடிய மண்ணில் தண்ணீர் ஊற்றி சில பார்லி விதைகளை அந்த மண்ணின் மீது தூவினார்கள். அந்த இடத்தைச் சுற்றி செங்கல் சுவர் அறை ஒன்று முன்பே எழுப்பப்பட்டிருந்தது. அந்த அறையைப் பூட்டினார்கள். அந்தப் பூட்டில் தன்னுடைய முத்திரையைப் பதித்து மகாராஜா ரஞ்சித் சிங்கே மூடினார். பூட்டிய அந்த அறைக்கு வெளியே பகலில் நான்கு காவலாளிகளும், இரவில் எட்டு காவலாளிகளும் காவலுக்கு இருத்தப் பட்டார்கள். இரண்டிரண்டு மணி நேரங்களுக்கு ஒரு முறை காவலாளிகள் மாற்றப்பட்டார்கள். இருபத்தி நாலு மணி நேரமும் காவல் இருந்தது. அந்தக் காவல் நாற்பது நாட்களும் நீடித்தது.

இந்த ஏற்பாட்டில் எந்தவித ஏமாற்று வேலையும் நடைபெற வாய்ப்பே இருக்கவில்லை. மூச்சை சில நிமிடங்கள் நிறுத்துவதே முடியாத காரியம் என்கிற போது மூக்கின் துவாரங்கள் கூட மூடப்பட்ட ஒருவர் சில மணி நேரங்கள் கூட உயிர் பிழைக்கவே வாய்ப்பில்லை. அதில் ஏதாவது தில்லுமுல்லு இருந்தால் கூட மூடப்பட்டிருந்த மரப்பெட்டியில், அதுவும் மண்ணில் புதைக்கப்பட்ட மரப்பெட்டியில் உயிர்வாழ்வது முடியவே முடியாத காரியம்.

அந்த மரப்பெட்டியில் இருந்து தப்பித்து மேலே வருவதும் அசாத்தியமானது. அப்படி எதாவது நிகழ்ந்தால் மேலே விதைக்கப்பட்டிருந்த பார்லிச் செடி அரும்புகள் அகற்றப்பட்டு காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டு விடும். அதையும் தாண்டி வெளியே வர வாய்ப்பே இல்லை. மகாராஜா ரஞ்சித் சிங்கே தன் முத்திரையை வைத்துப் பூட்டியிருந்த அந்த செங்கல் கட்டிட அறையை விட்டு வருவதும், அங்கு எப்போதுமே காவலுக்கு இருந்த நான்கு அல்லது எட்டு காவலாளிகள் கண்களில் மண்ணைத் தூவித் தப்பிப்பதும் நடக்கவே முடியாத காரியம். எனவே நாற்பது நாட்கள் கழிந்த பின் யோகி ஹரிதாஸின் பிணத்தைத் தான் வெளியே எடுக்கப் போகிறோம் என்பதில் மகாராஜாவுக்கு சந்தேகம் இருக்கவில்லை.

நாற்பது நாட்கள் வேகமாக நகர்ந்தன. புதைந்திருந்த யோகியை மறுபடி வெளியே எடுக்கும் நாள் வந்ததும் மகாராஜா ரஞ்சித் சிங்கும் மற்றவர்களும் பரபரப்பானார்கள். மகாராஜா ரஞ்சித் சிங் யானையின் மீதேறி அந்தத் தோட்டத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். அவருடன் பிரிட்டனின் பிரதிநிதியான இருந்த சர் க்ளாட் வாட்டும், புதைக்கும் போது உடன் இருந்த பிரெஞ்சு மற்றும் ஆங்கிலேய மருத்துவர்களும், அரசவையின் முக்கியஸ்தர்களும் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். பொது மக்களும் பெருமளவு வந்திருந்தனர். அனைவருக்கும் யோகி ஹரிதாஸ் இன்னும் உயிருடன் இருக்கிறாரா என்பதை அறிய பேராவல் இருந்தது.

மகாராஜா ரஞ்சித்சிங் தன் முத்திரை பூட்டில் இப்போதும் இருக்கிறதா என்று முதலில் பார்த்தார். இருந்தது. பின் பூட்டு திறக்கப்பட்டு உள்ளே சென்றார்கள். யோகி புதைக்கப்பட்ட இடத்தில் பார்லி செடிகள் நன்றாகவே முளைத்திருந்தன. மண்ணைத் தோண்டி பெட்டியை எடுத்து அந்தப் பெரிய பூட்டையும் கழற்றினார்கள். வெள்ளை நிற லினன் துணியால் சுற்றியிருந்த யோகியின் உடலை வெளியே எடுத்தார்கள். பிணம் போலவே சில்லிட்டு கட்டை போல் ஆகி இருந்த உடல் தோற்றத்தில் அவர்கள் வைத்தது போலவே இப்போதும் இருந்தது. சவரம் செய்து மழித்திருந்த யோகி ஹரிதாஸின் முகம் இப்போதும் வழுவழுவென்றே இருந்தது.

மருத்துவர்கள் யோகி ஹரிதாஸின் உடலைப் பரிசோதித்தார்கள். இதயத் துடிப்போ, நாடித்துடிப்போ இருக்கவில்லை. உடல் சில்லிட்டுப் போயிருந்தாலும் தலையில் மூளைப்பகுதியில் மட்டும் வியக்கத்தக்க வகையில் லேசான வெப்பம் இருந்தது.

யோகி ஹரிதாஸின் சீடன் ஒரு யோகியின் உடலை வெந்நீரால் குளிப்பாட்ட ஆரம்பித்தான். சில்லிட்டு கட்டை போல ஆகி இருந்த உடலின் இறுக்கம் தளர ஆரம்பித்தது. கை கால்களைத் தேய்க்கும் பணியில் சீடன் ஈடுபட்டான். திகைப்பில் ஆழ்ந்திருந்த மகாராஜா ரஞ்சித் சிங்கும், சர் களாட் வாட்டும் யோகியின் இரு கைகளையும் ஆளுக்கொருவர் தேய்க்கும் வேலையை மேற்கொண்டார்கள். உடலில் வெப்பம் தங்க ஆரம்பித்தது.

பின் சீடன் யோகியின் மூக்கிலும் காதிலும் அடைத்திருந்த பஞ்சையும் மெழுகையும் அகற்ற ஆரம்பித்தான். பின் கத்தி முனையைக் கவனமாக யோகியின் உதடுகளுக்கு இடையே வைத்து கஷ்டப்பட்டு வாயை இடது கையால் திறந்து மடிந்து கிடந்த யோகியின் நாக்கை விரித்து வைத்தான். நாக்கு மறுபடியும் மடிந்து கிடந்த பழைய நிலைக்கே போய் விட்டது. இப்படியே சில முறை ஆனது. மிகவும் பொறுமையுடன் சீடன் முயன்று ஒருவழியாகத் தன் முயற்சியில் வெற்றியடைந்து நாக்கை இயல்பான நிலைக்குக் கொண்டு வந்தான்.

யோகியின் கண்களில் சீடன் நெய்யை வைத்துத் தேய்த்து அவருடைய தலையில் ஏதோ ஒரு மருந்துக்கட்டியை வைத்து பல முறை தேய்த்தான். கடைசியில் யோகியின் உடல் பயங்கரமாக ஒரு முறை சிலிர்த்து நடுங்கியது. யோகி லேசாக மூச்சு விட ஆரம்பித்தார். சீடன் யோகியின் வாயில் சிறிது நெய்யை விட்டு அவரை மெல்ல விழுங்க வைத்தான். யோகி பழைய நிலைக்கு மெல்ல வர ஆரம்பித்தார்.

மருத்துவர்கள் பரிசோதிக்கையில் யோகியின் நாடித் துடிப்பு லேசாக கேட்க ஆரம்பித்தது. ஆனால் யோகி இன்னமும் பலவீனமாகவே இருந்தார். இதை எல்லாம் மிகுந்த வியப்புடன் மகாராஜா

ரஞ்சித்சிங்கும், சர் க்ளாட் வாட்டும் மிக அருகில் இருந்து பார்த்துக் கொண்டே இருந்தனர்.

யோகி ஹரிதாஸ் பலவீனமான குரலில் மகாராஜாவைப் பார்த்துக் கேட்டார். “இப்போதாவது என்னை நம்புகிறீர்களா மகாராஜா?”

“பூரணமாக நம்புகிறேன்” என்று கூறிய மகாராஜா ஒரு முத்து மாலையையும், ஒரு ஜதை தங்க கைக்காப்புகளையும் யோகி ஹரிதாஸுக்கு அணிவித்ததோடு பொன்னாடைகள் போர்த்தி வாழ்த்தினார்.

இந்தப் பரிசோதனை நிகழ்ச்சி சர் க்ளாட் வாட் மற்றும் கேப்டன் ஆஸ்போர்ன் ஆகிய இருவர் அருகில் இருந்து பார்த்து எழுதியதால் உலக அளவில் மிகவும் பேசப்பட்டது. லண்டனில் இருந்து வெளிவரும் டெய்லி டெலிகிராஃப் என்ற பிரபல பத்திரிக்கையும் இந்த நிகழ்ச்சி பற்றி விரிவாகவே 1880ஆம் ஆண்டு எழுதியது. உயிர் வாழ்தல் என்பதை சில காலம் நிறுத்தி வைத்துப் பின் தொடர முடியும் என்பதை யோகிகளால் அல்லாமல் வேறு யாரால் செய்து காட்ட முடியும்?

மகாசக்தி மனிதர்கள்-25

திபெத்திய பாபா என்றழைக்கப்பட்டாலும் உண்மையில் அவர் இந்திய யோகி தான். மேற்கு வங்காளத்தில் பிறந்த அந்த யோகியின் இயற்பெயர் நவீன்சந்திர சட்டோபாத்யாயா. பிறந்த வருடம் யாருக்கும் தெரியாது. இறந்த வருடம் 1930 (நவம்பர் 19). இந்தியாவில் பிறந்த அவர் அஷ்டமகா சித்திகள் பெற்றவர் என்று சான்றோரால் அறியப்பட்டவர். ஆனாலும் அந்த சித்திகளை தனிப்பட்ட பெருமைக்காக உபயோகிக்காதவர். இந்தியா, திபெத், நேபாளம், பர்மா, சீனா, ஆப்கானிஸ்தான், ரஷியா ஆகிய நாடுகளில் அக்காலத்திலேயே பயணம் செய்தவர். ஹிந்தி, வங்காள மொழிகள் மட்டுமல்லாமல் ஆங்கிலம், பர்மிய, சீன, ரஷிய மொழிகளையும் நன்றாக அறிந்தவர். அத்தகைய மகாசக்தி மனிதரைப் பற்றி அறிந்து கொள்வோம் வாருங்கள்.

சிறு வயதிலேயே ஆன்மிக நாட்டம் கொண்டிருந்த அவர் தந்தையை சிறு வயதிலேயே இழந்திருந்தார். அவர் தாய் ஒரு சிறந்த சிவபக்தை. தாயும், மற்ற பெரியோர்களும் கடவுள் பற்றி கொண்டிருந்த கருத்துகளும், அவர் அறிவுபூர்வமாக கடவுள் பற்றி அனுமானித்திருந்த கருத்துகளும் ஒத்துப் போகவில்லை. அவருக்கு இதில் எது சரி என்று முழுமையாகத் தெரிந்து கொள்ளும் பேராவல் இளம் வயதிலேயே ஏற்பட்டிருந்தது. தர்க்கவாதங்களாலும், புனித நூல்களாலும் இறைவனைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது என்பதைப் புரிந்து கொண்ட அவர் இளம் வயதிலேயே ஒரு சிவராத்திரி அன்று வீட்டை விட்டு வெளியேறி இமயமலைக்குப் பயணமானார்.

இமயமலையில் ஒரு நதி அருகே சிறிய குடிசை ஒன்றை அமைத்து வாழ்ந்து கொண்டிருந்த ஒரு துறவியுடன் சில காலம் தங்கி இருந்தார். ஒரு கடுங்குளிர் கால இரவு நேரத்தில் அந்தத் துறவியிடம் பிரபஞ்சத்தைப் படைத்த இறைவனைக் காண வேண்டும் என்ற தன் பேராவலைத் தெரிவித்து விட்டு அதற்கு உதவ தன்னை ஒரு சீடராக ஏற்றுக் கொள்ள நவீன்சந்திரர் வேண்டினார். அந்தக் காலத்தில் தகுதி வாய்ந்தவர்களையே சீடர்களாக உண்மையான துறவிகள் ஏற்றுக் கொள்வார்கள். தேடி வந்தவர்களை எல்லாம் சீடர்களாக ஏற்றுக் கொள்ளாமல் பரீட்சித்துப் பார்த்தே ஏற்றுக் கொள்வார்கள். துறவி அப்போதே நதியில் குளித்து வர நவீனைப் பணித்தார். இமயமலையில் கடுங்குளிர் காலத்தில் இரவு நேரத்தில் நதியில் குளிப்பது என்பதே ஒரு பரிட்சை தான். இந்தக் குளிரிலா, இந்த நேரத்திலா என்பது போன்ற கேள்விகளை எழுப்பாமல் உடனடியாகச் சென்று நவீன்சந்திரர் நதியில் மூழ்கி குளித்து வந்தார்.

பொதுவான உபதேசங்கள் தன் சீடனின் இறைவேட்கைக்குப் பதிலாகாது என்பதை உணர்ந்திருந்த துறவி நவீன்சந்திரரிடம் நீ உன் வீட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கையில் மிகவும் நேசித்தது எதை என்று கேட்டார். நவீன்சந்திரர் ஒரு சிறிய ஆட்டுக்குட்டியைத் தான் மிகவும் நேசித்து வந்ததாகக் கூறினார். "அந்த ஆட்டுக்குட்டியை மனதில் எண்ணி உன் முழு கவனத்தையும் அதில் செலுத்தி தியானம் செய்" என்று குருவான துறவி பணித்தார். சில ஆண்டுகள் தொடர்ந்து அப்படி

தியானம் செய்து வேதாந்தத்தில் சகுண பிரம்மம் என்று
சொல்லப்படுகிற வகை பிரம்ம ஞானத்தை நவீனசந்திரர் அடைந்தார்.

அது தான் தேடிய மெய்ஞானத்தில் ஒரு பகுதி தான் என்பதை
உணர்ந்த நவீனசந்திரர் மேலும் தன் ஞானத்தை விருத்தியாக்கிக்
கொள்ள திபெத்தில் இருக்கும் மானசரோவர் புனிதக் குளத்தை
நோக்கிப் பயணித்தார். அக்காலத்தில் கால்நடையாக அங்கு
சென்றடைவது அவ்வளவு சுலபமல்ல. கடுமையான குளிரில்,
சரியில்லாத சிக்கலான ஆபத்தான பாதைகளில் பயணித்து
மானசரோவரை அடைந்தார். அங்கு ஒரு குகையில் தொடர்ந்து சில
ஆண்டுகள் தவம் புரிந்தும் அவர் நாடியது கிடைக்கவில்லை. காரிருளே
மிஞ்சியது.

ஒரு நாள் அவர் தியான நிலையில் இருந்து கண் விழித்த போது
குகை வாசலில் ஒரு புத்த பிக்கு நிற்பதைக் கண்டார். தன் தேடுதலுக்கு
வழி காட்ட இறைவனே வேறொரு குருவைத் தன்னிடம் அனுப்பி
உள்ளார் என்று நினைத்த நவீனசந்திரர் அவரிடம் தன்னைச் சீடனாக
ஏற்றுக் கொள்ளும்படி வேண்டினார். நவீனசந்திரரோ இது வரை
வேதாந்த நெறிப்படி வந்தவர். பிக்குவோ புத்தரின் மகாயான
தத்துவத்தைப் பின்பற்றுபவர். அந்த வித்தியாசங்களை
நவீனசந்திரருக்குப் புத்த பிக்கு சுட்டிக் காட்டினார். தன்னால் மகாயான
புத்தமத வழிகளையே போதிக்க முடியும் என்றும் சொன்னார்.

வேதாந்தக் கருத்துகளையே புத்தரும் தன் போதனைகளில் பெரிதும்
பின்பற்றி இருக்கிறார் என்பதை சுட்டிக்காட்டிய நவீனசந்திரர் அந்த
மகாயானக் கருத்துகளும் வேதாந்தத்தின் அத்வைதக் கருத்துகளும்
ஒருமித்துப் போகின்றன என்பதால் அந்த வழியிலேயே தனக்கு
வழிகாட்டச் சொன்னார். யோகிகள் தங்களுக்கு வேண்டிய ஞானத்தை
மாறுபட்ட மதங்களில் இருந்தும் பெற்றுக் கொள்ளத் தயங்குவதில்லை
என்பதற்கு இது ஒரு நல்ல உதாரணம்.

சில வருடங்கள் மகாயான புத்த மத வழியில் தியானம் செய்து
நிர்குண பிரம்ம ஞானத்தையும் நவீனசந்திரர் பெற்றார். இரு வகை

பிரம்ம ஞானத்தையும் பெற்ற ஒரு யோகிக்கு அஷ்டமகா சித்திகள் தானே வந்து சேர்கின்றன என்பதால் இமயமலையில் அவற்றையும் பெற்றார். ஒரு சின்ன சக்தியைப் பெற்று விட்டால் தன்னைக் கடவுளாகவே எண்ணிக் கொண்டு தன்னை வழிபட கூட்டத்தையும் சேர்த்துக் கொள்ளும் உலகில் அஷ்டமகா சக்திகளைப் பெற்றிருந்தாலும் நவீன்சந்திரர் சாதாரண துறவியாகவே மக்களுக்கு சேவை செய்ய ஆரம்பித்தார்.

ஆன்மிகக் கருத்துகளை மக்களிடம் பரப்புவது மட்டுமல்லாமல் நோய்களால் அவதிப்படும் ஏழை எளிய மக்கள் குணப்பட இயற்கை மூலிகை வைத்தியங்கள் இலவசமாகச் செய்தார். மூலிகைகளால் குணப்படுத்த முடியாத நோய்களை தன் யோகசக்தியால் குணப்படுத்தி இருக்கிறார் என்று அவர் வாழ்க்கை வரலாறை எழுதிய சீடர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

முன்பு குறிப்பிட்டது போல பல அண்டை நாடுகளுக்குப் பயணித்த நவீன்சந்திரர் அந்த நாடுகளிலும் கூடத் தன் சேவையைத் தொடர்ந்திருக்கிறார். வியாதிகளைக் குணப்படுத்தியது அல்லாமல் அவர் யோக சக்திகளை உபயோகித்த இரண்டு சந்தர்ப்பங்களை அவர்கள் சீடர்கள் பதிந்திருக்கிறார்கள். அவற்றைப் பார்ப்போம்.

1857 ஆம் ஆண்டு முதல் இந்திய சுதந்திரப் போராட்டம் ஆரம்பித்த போது நவீன்சந்திரர் கான்பூர் நகருக்கு வந்திருந்தார். நானா சாஹிப் பேஷ்வாவாக அறிவிக்கப்பட்டு, பிரச்சனையாகி ஆங்கிலேயர் டிசம்பர் மாதம் கான்பூரை தங்கள் வசமாக்கிக் கொண்டார்கள். நானா சாஹிப்பும் அவர் தளபதி டாண்டியா டோபும் கான்பூரில் இருந்து தப்பித்துச் சென்றார்கள். அந்தக் கோபத்தை பிரிட்டிஷ் அதிகாரி பொதுமக்கள் மீது காட்டினார். பொதுமக்கள் மீது அடக்குமுறை பிரயோகிக்கப்பட்டது. அப்பாவிப் பொதுமக்களில் பலர் சிறைப்படுத்தப்பட்டனர். பொதுமக்களின் துயரத்தைப் பார்த்து மனம் வருந்திய நவீன்சந்திரர் 'போராட்டத்தில் ஈடுபடாத அப்பாவிப் பொதுமக்களைத் துன்புறுத்துவது எந்த விதத்திலும் நியாயமல்ல' என்பதை அங்கிருந்த பிரிட்டிஷ் அதிகாரியிடம் தெரிவித்தார்.

ஒரு துறவியிடம் அறிவுரை கேட்டுத் திருந்துகிறவராக அந்த பிரிட்டிஷ் அதிகாரி இருக்கவில்லை. வன்முறை தொடர்ந்தது. நவீனசந்திரர் தன் யோக சக்தியால் அந்த பிரிட்டிஷ் அதிகாரியின் இராணுவ வீரர்களைத் தற்காலிகமாகச் செயலற்றவர்களாக்கினார். அந்த இராணுவ வீரர்கள் பொதுமக்கள் மீது எந்த அடக்குமுறையையும் பிரயோகிக்க முடியவில்லை. அதைக் கண்டு திகைத்துப் போன பிரிட்டிஷ் அதிகாரி சிறையில் அடைக்கப்பட்ட பொதுமக்களை விடுவித்ததோடு, இனி போராட்ட வீரர்கள் தவிர யாரையும் துன்புறுத்தக் கூடாது என்ற கட்டளையையும் பிறப்பித்தார். பின் அந்த இராணுவ வீரர்கள் பழைய நிலைக்கு வந்தனர். விடுதலையாகிய பொதுமக்கள் தங்களை விடுவிக்கக் காரணமாய் இருந்த துறவி திபெத்தில் பல காலம் இருந்து யோக சக்திகளைப் பெற்றவர் என்று கேள்விப்பட்டிருந்ததால் "திபெத்திய பாபா எங்களைக் காப்பாற்றினார்" என்று கொண்டாடினர். அதிலிருந்து அவருக்கு திபெத்திய பாபா என்ற பெயரே நிலைக்க ஆரம்பித்தது.

தன் முதிய வயதில் உடல் மிக பலவீனமாக இருக்கையில் அவர் கூடு விட்டு கூடு பாய்ந்தார் என்றும் சொல்கிறார்கள். பர்மா இளவரசனின் இறந்த உடலில் அவர் ஆவி சேர்ந்தது என்று ஒரு சாராரும், திபெத்திய இளம் பிக்கு ஒருவரின் உடலில் அவர் ஆவி சேர்ந்தது என்று ஒரு சாராரும் கூறுகிறார்கள். இதில் ஒருமித்த கருத்து இல்லை.

இந்தியாவில் இரண்டு இடங்களில் ஆசிரமங்கள் அமைத்து தன் சீடர்கள் மூலம் ஆன்மிக சேவையை திபெத்திய பாபா தொடர்ந்தார். அவர் சீடர்களும் மிகப் பிரபலமானார்கள். அப்படி பிரபலமான ஒரு சீடரின் மகாசக்தியைப் பற்றி அடுத்த வாரம் பார்ப்போமா?

மகாசக்தி மனிதர்கள்-26

வெறும் கைகளால் புலிகளை அடக்க முடிந்தவர்களைக் காண முடிவது அபூர்வம். மயக்க மருந்து தந்து புலியின் வலிமையைக் குறைத்தும் சர்க்கஸ் போன்ற இடங்களில் பயிற்றுவிக்கப்பட்ட புலியைக் கையாண்டும் புலியை அணுக முடிந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

ஆனால் கடுமையான காட்டுப் புலிகளைத் தனிமனிதனாக வெறும் கைகளாலேயே கட்டுப்படுத்தி அடக்குவது என்பது பெரும் சாகசமே! அப்படி அடக்க முடிந்த ஒருவர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து இருபதாம் நூற்றாண்டு முற்பகுதி வரை வட இந்தியாவில் வாழ்ந்திருக்கிறார்.

புலி சுவாமி (Tiger Swami) மற்றும் சோஹம் சுவாமி (Soham Swami) என்ற பெயர்களால் அழைக்கப்பட்ட அவர் வட இந்தியாவில் டாக்காவில் (தற்போதைய பங்களாதேஷில்) பிறந்து வளர்ந்தவர். இவருடைய இயற்பெயர் ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயா. பெரும் உடல் பலத்தைப் பெற்றிருந்த இவர் எப்படிப்பட்ட சீற்றமுள்ள புலியாக இருந்தாலும் அதைப் பூனை போல் அடங்க வைக்கும் சக்தியைப் பெற்றிருந்தார். இத்தனைக்கும் அவர் புலியை அடக்க எந்த ஆயுதத்தையும் பயன்படுத்தவில்லை. எத்தனை தான் பலசாலியாக இருந்தாலும் சீறும் புலியை எதிர்கொள்கையில் செயலிழந்து போவது தான் இயல்பு என்பதால் ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயாவை அக்காலத்தில் பல நிகழ்ச்சிகளுக்கு அழைத்து புலிகளை அவர் அடக்குவதைப் பலரும் கண்டு களித்தார்கள்.

ஒரு நாள் ஒரு துறவி ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயாவின் தந்தையிடம் வந்து "உங்கள் மகன் மீது புலிகளின் இனத்தில் பெரும் வெறுப்பும் ஆத்திரமும் இருக்கிறது. அதனால் அவர் தேவையில்லாமல் புலிகளின் வெறுப்பை மேலும் சம்பாதித்துக் கொள்வதை நிறுத்த வேண்டும். இல்லா விட்டால் அவர் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் புலிகளால் பெரும் அபாயத்தைச் சந்திக்க வேண்டி வரும். அதன் விளைவு பயங்கரமாக இருக்கும். ஆறு மாத காலமாவது கடும் நோயால் அவதிப்பட நேரிடும்" என்று கூறினார்.

அந்தத் தந்தையும் மகனிடம் வந்து துறவியின் எச்சரிக்கையைத் தெரிவித்தார். ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயாவுக்கு துறவியின் எச்சரிக்கை வேடிக்கையாகவும் அர்த்தம் இல்லாததாகவும் தோன்றியது. பெரும் உடல் வலிமையையும், மன தைரியத்தையும் பெற்றிருந்த அவர்

துறவியின் எச்சரிக்கையைக் கேட்டுப் பயப்படும் தந்தையைக் கடிந்து கொண்டார்.

அது வரை எத்தனையோ புலிகளைச் சந்தித்து வென்றிருந்த அவர் புலிகள் போன்ற கொடிய விலங்கினங்கள் மனிதர்களால் அடக்கவும் வெல்லவும் பட வேண்டியவையே என்று தந்தையிடம் வாதாடினார். புலிகளால் எத்தனையோ பாவப்பட்ட மனித உயிர்கள் பறி போயிருக்கின்றன என்பதையும் சுட்டிக் காட்டினார். அதற்கு மேல் அவருடைய தந்தைக்கு என்ன செய்வதென்று விளங்கவில்லை.

அந்த எச்சரிக்கைக்குப் பின் சில மாதங்கள் கழித்து ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயா கிழக்கு இமாலய அடிவாரத்தில், தற்போதைய மேற்கு வங்காளத்தில், உள்ள கட்ச் பீகார் (Cooch Behar) பகுதிக்குச் சென்றார். அந்தப் பகுதி அப்போது ஒரு தனி அரசரின் ஆட்சியில் இருந்தது. ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயா புகழ் அப்போது இந்தியா முழுவதும் பரவி இருந்ததால் அவர் வருகை அந்த நாட்டில் பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது. அவரைப் பார்த்து விட்டுப் போவதற்கென்றே மக்கள் வர ஆரம்பித்தனர்.

அச்செய்தி அரசரின் செவிக்கும் எட்டியது. அரசரிடம் ராஜா பேகம் என்ற ராயல் பெங்கால் புலி இருந்தது. அது சீற்றம் மிகுந்த வலிமையான புலி. அதைச் சில மாதங்கள் முன்பு தான் அவர் காட்டில் இருந்து பிடித்து வந்திருந்தார். அரசர் ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயாவை அரண்மனைக்கு வரச் சொல்லி ஆள் அனுப்பினார். ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயாவும் அரசரைச் சந்திக்கச் சென்றார்.

அரசர் ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயாவிடம் ஏளனமாகக் கேட்டார். “நீங்கள் புலியை அடக்குபவர் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். நீங்கள் மயக்க மருந்து தரப்பட்ட கிழப்புலியை அடக்குபவரா இல்லை நிஜமாகவே காட்டுப்புலியையும் அடக்குவீர்களா?”

அந்தக் கேள்வி ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயாவை ரோஷமடையச் செய்தது. “மயக்க மருந்து தரப்பட்ட கிழப்புலிகளை அடக்க என்னைப் போன்ற ஆட்கள் தேவை இல்லை அரசரே. நான் இது வரை அடக்கிய

புலிகள் எல்லாம் காட்டுப்புலிகள் தான். அதுவும் புலிகளை அடக்க நான் என் கைகளையே நம்பி இருக்கிறேன். ஆயுதங்களைக் கூடப் பயன்படுத்தியதில்லை.”

”அப்படியானால் உங்களால் என்னிடம் உள்ள ராயல் பெங்கால் புலியான ராஜா பேகத்தை அடக்க முடியுமா?” அரசர் கேட்டார்.

“எந்தப் புலியையும் என்னால் அடக்க முடியும்” என்றார் ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயா.

“என் புலியான ராஜா பேகத்தை அதன் கூண்டில் சந்தித்து அதை அடக்கி சங்கிலியால் கட்டி உயிரோடு நீங்களாகவே வெளியே வர வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் நீங்கள் வென்றவர் என்று நான் ஒத்துக் கொள்வேன். உங்களுக்குப் பரிசாக அந்தப் புலி ராஜா பேகத்தையே தருகிறேன். கூடவே சில ஆயிரம் ரூபாய்களும் தருவேன். ஆனால் தோற்றாலோ நீங்கள் பலரும் புகழ்வதற்கு உகந்தவர் அல்ல போலி என்று நாடு முழுவதும் பறைசாற்றுவேன்” என்றார் அரசர். ராஜா பேகம் புலியை வெல்ல ஒரு வார அவகாசம் தந்த அரசர் போட்டிக்கு முன்பு அந்தப் புலியை ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயா பார்க்கக் கூடாது என்ற நிபந்தனையும் விதித்தார். அந்தப் புலியைப் பார்த்தால் அவர் ஹிப்னாடிசம் ஏதாவது செய்து விடுவாரோ என்று அரசர் பயந்தது போல இருந்தது.

ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயா அரசருடைய சவாலை ஏற்றார். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் சில ஆயிரம் ரூபாய்கள் என்பது இக்கால மதிப்பில் கோடி ரூபாய் பெறும் என்றாலும் அந்தப் பணத்தை விட அவருக்கு தன் கௌரவத்தை நிலைநாட்டுவது மிக முக்கியமாகப் பட்டது.

அரசர் அவரிடம் பேசிய நாளில் இருந்து அந்தப் புலிக்கு உணவளிப்பதை மிகவும் குறைத்து விட்டார். இயல்பாகவே மிக ஆக்ரோஷமான அந்தப் புலிக்கு தரப்படும் உணவும் மிகவும் குறைவாக இருந்ததால் அந்தப் புலியின் ஆக்ரோஷம் பலமடங்காகப் பெருக ஆரம்பித்தது. அந்த உண்மையை ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயாவிடம்

அவரது சீடர்கள் அரண்மனை வேலையாட்கள் மூலம் அறிந்து வந்து சொன்னார்கள். அந்தப் புலியை சாதாரண காலத்திலேயே சமாளிக்க பல ஆட்கள் தேவை என்றும் இப்போது அது கடும்பசியில் இருப்பதால் மிகமிக ஆபத்தானது என்று தெரிவித்த அவர்கள் அரசர் அப்படிப்பட்ட புலியை ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயா கண்டிப்பாக வெல்ல முடியாது என்று அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையோடு இருப்பதாகத் தெரிவித்தார்கள்.

அந்தச் செய்திகளால் ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயா மனம் மாறவில்லை. குறித்த நாள் அன்று ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயா நிகழ்ச்சி நடக்க இருக்கும் இடத்துக்குச் சென்றார். ஒரு பெரிய மைதானத்தின் மையத்தில் ஒரு பெரிய இரும்புக் கூண்டில் ராஜா பேகம் வைக்கப்பட்டிருந்தது. கூண்டுக்குள் புலி கடும்பசியோடு ஆக்ரோஷமாக உலாவிக் கொண்டிருந்தது. இரத்தத்தை உறைய வைக்கும் சீற்றமான உறுமல்களை ராஜா பேகம் வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. அந்த நிகழ்ச்சியைக் காண ஆயிரக்கணக்கில் மக்கள் பரபரப்புடன் கூடியிருந்தார்கள். அவரைப் பார்த்தவுடன் அவர்கள் கரகோஷம் வானைப் பிளந்தது.

அந்தக் கூண்டின் உள்ளே நுழைந்து ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயா கதவைச் சாத்தினார். வேகமாகத் தான் சாத்தி தாளிட்டார். ஆனால் அதற்குள் வெகுவேகமாய் அவர் மீது பாய்ந்த புலி அவரது வலது கையை ருசி பார்த்து விட்டது. சுதாரித்துக் கொண்ட ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயா தன் இடது கையாலேயே இடி போன்ற அடிகளை அந்தப்புலி மீது செலுத்தி அடங்க வைத்தார். அதை ஒரு சங்கிலியால் கூண்டின் கம்பியில் கட்டி விட்டு வெளியேற முனைந்தார். அவர் திரும்பிய அந்த வேளையில் அந்த பசித்த புலி ஆக்ரோஷமாய் அந்தச் சங்கிலியை அறுத்துக் கொண்டு அவர் முதுகில் பாய்ந்து அவர் தோளைக் கவ்வியது. ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயா இரத்த வெள்ளத்தில் கீழே சாய்ந்தார்.

மகாசக்தி மனிதர்கள்-27

சங்கிலியையே அறுத்துக் கொண்டு பாயும் ஆவேசமும், வலிமையும் கொண்ட அந்த கொடும்புலி பாய்ந்து தோள் சதையையும் ருசி பார்த்ததில் ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயா இரத்த வெள்ளத்தில் அப்படியே கீழே சாய்ந்தாலும் உடனடியாக சுதாரித்துக் கொண்டார். ஆனால் மனித ரத்தத்தின் ருசி பார்த்து விட்ட அந்த பசித்த புலியை ஒரு கையால் மட்டும் சமாளிக்க வேண்டிய நிலையில் அவர் இருந்தார். இடது கையால் அவர் வேகமாக புலியைத் தாக்க புலியும் அவரைக் கடுமையாகத் தாக்கியது. கூண்டுக்குள் இரத்த வெள்ளம் வழிந்தோட ஆரம்பித்தது.

கூடியிருந்த கூட்டத்தினர் அவர் உயிரை ராஜா பேகம் பறித்து விடும் என்று பயந்து போய் கத்தினார்கள். “புலியைச் சுட்டுத் தள்ளுங்கள்.... புலியைச் சுட்டுத் தள்ளுங்கள்”. ஆனால் காவலாளிக்கு புலியும், ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயாவும் வேகமாகப் புரண்டு இடம் மாறிக் கொண்டிருந்ததால் துப்பாக்கியைச் சரியாகக் குறிபார்க்கவும் முடியவில்லை. கடைசியில் ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயா அந்தப் புலியைக் கீழே தள்ளி அதன் மீது விழுந்து தன் எடையைக் கூட்டி அதை அசைய விடாமல் செய்து சகல பலத்தையும் திரட்டி தன் இடது கையால் இடி போல சரமாரியாகப் புலியைத் தாக்க ராஜா பேகம் புலி சோர்ந்து போய் மயங்கி சாய்ந்தது. பின்பு மிக ஜாக்கிரதையாக அந்தப் புலியை மறுபடியும் பலமாகக் கூண்டுக் கம்பியில் கட்டி விட்டு வெற்றியுடன் ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயா வெளியே வந்தார். இந்த முறை கூடி இருந்தவர்களின் கரகோஷம் இரண்டு மடங்காக இருந்தது. கூடி இருந்த அனைவரும் ஒருமனதாக அவரைப் பாராட்டினார்கள். ஆனால் எப்போதும் வெற்றி அடைந்த பின்பு அடையும் பெருமிதம் அவருக்கு அப்போது ஏனோ இருக்கவில்லை.

கட்ச் பீகார் அரசர் அவருடைய வெற்றியை ஒத்துக் கொண்டு அவருக்கு ராஜா பேகம் புலியையும் பணத்தையும் பரிசளிக்க ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயாவின் வெற்றி எல்லோராலும் பரிபூரணமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது. ஆனால் அந்தப் புலியோடு சண்டையிட்ட போது ஏற்பட்ட காயங்களில் விஷக்கிருமிகள் தாக்கி துறவி முன்பு எச்சரித்தது போல ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயா கடும் நோய்வாய்ப்பட்டு

படுத்த படுக்கையானார். மரணத்தின் விளிம்புக்கே சென்று விட்ட அவருக்கு மருத்துவம் மிகவும் தாமதமாகத் தான் பலனளிக்க ஆரம்பித்தது. அவர் குணமாக ஆறு மாதங்கள் தேவைப்பட்டன. அந்த ஆறு மாத காலம் அவருக்கு சுயபரிசோதனைக் காலமாக மாறியது. அவர் மனம் பழைய வாழ்க்கை முறையில் சலிப்பை உணர்ந்தது.

சிகிச்சை முடிந்து பூரண குணமடைந்து தன் சொந்த ஊருக்குத் திரும்பிய அவர் புதிய மனிதராய் மாறி இருந்தார். அவருடைய தந்தையிடம் முன்பு ஒரு துறவி எச்சரிக்கை விடுத்திருந்தது எத்தனை சரியாகப் போயிற்று என்பதை அவர் அடிக்கடி எண்ணிப் பார்த்தார். அந்தத் துறவி ஒரு மகானாக இருக்க வேண்டும் என்று அவருக்குத் தோன்ற ஆரம்பித்தது. அந்த மகானை ஒரு முறையாவது சந்திக்க வேண்டும் என்ற பேராவல் அவருக்குள் எழ ஆரம்பித்தது. அதைத் தன் தந்தையிடமும் தெரிவித்தார்.

அவர் விருப்பப்படியே திடீரென்று ஒரு நாள் அந்தத் துறவி அவரைச் சந்திக்க வந்தார். "மனதில் இருக்கும் கொடிய விலங்குகளை வெல்லாமல் வனத்தில் இருக்கும் விலங்குகளை வெல்வதில் என்ன பலன்?" என்று கேட்டார். அந்தக் கேள்வியில் இருந்த உண்மை அவர் மனதில் தைத்தது.

அந்தத் துறவி மேலும் தொடர்ந்து சொன்னார். "என்னுடன் வா. உன் மன விலங்குகளை அடக்கி உன்னை நீ வெற்றி கொள்வது எப்படி என்று நான் கற்றுத் தருகிறேன். இத்தனை நாட்கள் சில நூறு மனிதர்கள் முன் உன் சாதனையைக் காட்டப் பழக்கப்பட்டிருக்கிறாய். பிரபஞ்சத்தின் தேவதைகள் முன் உன்னை நீ வென்று சாதனையைக் காட்ட இனி பழகிக்கொள்."

தன் வாழ்வில் அந்தத் தருணத்திற்காகவே இது வரை காத்திருந்ததாய் ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயா உணர்ந்தார். உடனடியாக அவர் அந்தத் துறவியை குருவாக ஏற்றுக் கொண்டு சன்னியாசியாக மாறினார். அந்தத் துறவி வேறு யாருமல்ல. திபெத்திய பாபா தான்.

திபெத்திய பாபா தன் முதல் தவத்தை தான் மிகவும் நேசித்த ஆட்டை மனதில் நிறுத்திச் செய்தது நினைவிருக்கலாம். அப்படி ஆரம்பித்து அஷ்டமகா சித்திகளை அடைந்திருந்த அவருக்கு மற்ற மனிதர்களுடைய எண்ணங்கள் மட்டுமல்ல, விலங்கினங்களின் உணர்வுகளையும் படிக்க முடிந்திருந்தது. அதனால் தான் அவர் புலி இனத்தின் உணர்வுகளைப் படித்து ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயாவுக்கு எச்சரிக்கை விடுக்க முடிந்தது. அஷ்டமகாசித்திகளைப் பெற்றிருந்த அவருக்கு எதிர்காலத்தையும் அறிய முடிந்திருந்ததால் தான் ஆறு மாத காலம் நோய்வாய்ப்பட வேண்டி இருக்கும் என்பதையும் தெரிவித்திருந்தார்.

அப்படிப்பட்ட மகாசக்தி வாய்ந்த திபெத்திய பாபாவுடன் ஷ்யாமகண்ட உபாத்யாயா இமயமலைக்குப் பயணமானார். அவருடைய குருவான திபெத்திய பாபா அவருக்கு வைத்த பெயர் “சோஹம் சுவாமி”. சோஹம் என்றால் சமஸ்கிருதத்தில் ‘நானே அது’ என்று பொருள். தன்னிடம் இருக்கும் இறைத்தன்மையை உணர்ந்த சுவாமி என்ற பொருளில் அழைக்கப்பட்ட அவருடைய ஆன்மிகப் பயணம் 1899 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பமாகியது. புலிகளை அடக்குவதை முழுமையாக விட்டு விட்டு ஆன்மிக மார்க்கத்தில் அவர் பயணிக்க ஆரம்பித்தாலும், அவரை குரு வைத்த சோஹம் சுவாமி என்ற பெயரில் அழைப்பதை விட அதிகமாய் ‘புலி சுவாமி’ என்ற பெயரிலேயே பலரும் அழைத்தார்கள்.

புலன்களை முழுமையாக வெல்வதற்கு புலிகளை வெல்வதை விட கூடுதல் மகாசக்தி தேவை அல்லவா? புலி சுவாமியிடம் இயல்பாகவே அமைந்திருந்த மன உறுதி துறவறத்திலும் முழுமையான புலனடக்கத்துடன் இருந்து மன விலங்குகளை அடக்கி சாதனை புரிய வைத்தது. அது வரை அவர் ஓய்ந்து விடவில்லை.

ஆன்மிக ஞானத்திலும் முத்திரை பதித்த புலி சுவாமி தான் பெற்ற ஞானத்தை பிற்கால மக்களும் பெற வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் நைனிடாலிலும் ஹரித்வாரிலும் ஆசிரமங்கள் அமைத்தார். சோஹம் கீதா, சோஹம் சம்ஹிதா, பொது அறிவு, உண்மை, முதலான நூல்களையும் எழுதி அறிவுபூர்வமான ஆன்மிகத்தைப் பரப்பினார்.

பொது அறிவு என்ற நூலில் ஆன்மிகம் என்ற பெயரில் பின்பற்றப்படும் மூட பழக்க வழக்கங்களை அவர் கடுமையாகச் சாடியிருக்கிறார்.

அவருடைய உபதேசங்களில் மிக முக்கியமான கருத்து மனிதன் தன்னை உடல்ரீதியாக அடையாளம் கண்டு உடலே தான் என்று இருத்தல் ஆகாது என்பதே. உடலே தான் என்று எண்ணுகையில் கர்வமும், அச்சமும் மனிதனுக்கு வரலாம். ஆனால் அழிவற்ற ஆத்மாவாகவே தன்னை அறியும் போது மட்டுமே அவன் பிரச்னைகளில் இருந்து விடுபட்டவனாகிறான் என்கிறார் புலி சுவாமி. உடலே தான் என்று வாழ்ந்து, உடல் ரீதியாக நாடு போற்றும் பலத்தையும் பெற்று, பின் தெளிவு பெற்ற அவருடைய உபதேசத்தின் உண்மைக்கு அவருடைய வாழ்க்கை வரலாறே சான்று அல்லவா?

அடுத்த வாரம் இன்னொரு சுவாரசியமான மகாமனிதரைப் பார்ப்போம்.

மகாசக்தி மனிதர்கள்-28

கங்கை நதிக்கரையோரம் செரம்பூர் என்ற ஊரில் ஆன்மிகத்தில் மிகுந்த நாட்டமுள்ள பெற்றோருக்கு 1855 ஆம் ஆண்டு பிறந்த பிள்ளை பிரியாநாத் கரார். இளம் வயதிலேயே அவர் தந்தையை இழந்தாலும் அவர் குடும்பம் வசதியான குடும்பமாக இருந்ததால் பள்ளிக்குச் செல்வதிலும், கல்வி கற்பதிலும் அவருக்குப் பிரச்னைகள் இருக்கவில்லை. இயல்பிலேயே அறிவுக்கூர்மை, தைரியம், பல துறைகளில் ஆர்வம் கொண்டவராக இருந்த அவருக்குப் பல மொழிகள் படிக்கும் ஆர்வமும் இருந்தது. அதனால் அவர் இளம் வயதிலேயே பெங்காலி, ஹிந்தி, சம்ஸ்கிருதம், ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு மொழிகளில் பாண்டித்தியம் கொண்டவராக விளங்கினார். ஆனால் கூடவே குறும்பும் நிறையவே அவரிடம் இருந்தது.

சிறு வயதிலேயே எதைக் கேள்விப்பட்டாலும் அது எந்த அளவு உண்மை என்று அறிவதில் அவர் அதிக அக்கறை காட்டினார்.

”எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்

மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு”

என்று திருவள்ளுவர் சொன்னதைச் சிறுவயதில் இருந்தே கடைபிடித்தவர் நம் பிரியாநாத் கரார்.

மகனின் குறும்பை அடக்கி பயமுறுத்தி வைக்க அவரது தாய் ஒருமுறை ஒரு இருட்டான அறையில் பேய் வாசம் செய்வதாகச் சொல்ல, அடுத்த கணம் அவர் அந்த இருட்டான அறைக்கு விரைந்தார். பேயை அந்த அறையில் காண முடியவில்லை என்பதில் அவருக்கு பெரிய வருத்தமும் கூட ஏற்பட்டது. அன்றிலிருந்து மகனிடம் பேய்க்கதைகள் சொல்வதை அவர் தாய் தவிர்த்தார்.

அவரிடம் ஒரு யோகி தினமும் இரவு அந்தரத்தில் மிதந்தபடி தியானம் செய்வார் என்று பலரும் சொன்னார்கள். அவர் தன்னிடம் கூறியவர்களிடம் எல்லாம் கேட்டார், “நீங்கள் அதை நேரில் கண்டிருக்கிறீர்களா?”. சிலர் தாங்கள் கண்டதில்லை, மற்றவர்கள் சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். சிலர் தாங்கள் கண்டதில்லை, ஆனால் தங்களுக்குத் தெரிந்தவர்கள் நேரில் பார்த்திருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். சிறுவன் பிரியாநாத் கராருக்கு அந்தப் பதில்கள் திருபதி அளிக்கவில்லை. இந்தியாவில் அக்காலத்திலும் கூட போலிகள் நிறைய இருந்ததால் கேள்விப்பட்ட தகவல் உண்மையா பொய்யா என்று அறியும் ஆர்வம் அந்தச் சிறுவனுக்கு ஏற்பட்டது.

அந்த யோகியின் இருப்பிட விலாசம் தெரிந்து கொண்டு நேராக தானே அங்கு ஒரு மாலை நேரத்தில் சென்று விட்டார். யாருக்கும் தெரியாமல் அந்த யோகியின் அறைக்குள் சென்று பிரியாநாத் கரார் கட்டிலுக்கு அடியில் சென்று ஒளிந்து கொண்டார். இரவு வந்தது. அந்த யோகி தனதறைக்கு வந்து கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டார். பின் கட்டிலில் அந்த யோகி படுத்துக் கொண்டார்.

காலம் சென்று கொண்டே இருந்தது. பிரியாநாத் கரார் அடிக்கடி ரகசியமாய் அந்த யோகி அந்தரத்தில் மிதக்க ஆரம்பிக்கிறாரா என்று கவனித்துக் கொண்டே இருந்தார். யோகி மிதக்க ஆரம்பிக்கிறது போல்

<https://t.me/tamilbooksworld>

தெரியவில்லை. ஒரு கட்டத்தில் பொறுமை இழந்து போய் பிரியாநாத் கரார் கட்டிலுக்கு அடியிலிருந்தபடியே கேட்டே விட்டார். “ஏன் இன்னும் நீங்கள் மிதக்க ஆரம்பிக்கவில்லை”

திடுக்கிட்டுப் போன யோகி எழுந்து கட்டிலுக்கு அடியே எட்டிப் பார்த்து “பொடியனே, நீ இருப்பதால் தான் எனக்கு இன்று இன்னும் சமாதானம் எட்ட மாட்டேன்கிறதா?” என்று திட்டி விரட்டி விட்டார். ஒரே ஓட்டத்தில் அந்த இடத்தைக் காலி செய்த பிரியாநாத் கராருக்கு அன்று அந்த ஆள் நிஜமாகவே யோகி தானா, அந்த சக்தி உண்மையாகவே இருக்கிறதா இல்லையா என்பதைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. ஆனால் இது போன்ற பெரும்பாலான அசாதாரண சக்திகள் பெற்றவர்கள் பற்றிய கதைகள் எல்லாம் கட்டுக்கதைகளே என்கிற எண்ணம் அவரிடம் தங்கி விட்டது.

பிரியாநாத் கரார் குடும்பத்திற்கு கோஸ்வாமி என்ற குலப்பெயர் கொண்ட குடும்பத்துடன் நெருங்கிய நட்பு இருந்தது. அந்த கோஸ்வாமி குடும்பத்தினரும் ஆன்மிகத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் ஆன்மிகப் பெரியோரைத் தங்கள் வீட்டுக்கு அழைத்து கௌரவித்து அவர்கள் உபதேசங்களையும், ஆன்மிகக் கருத்துகளையும் கேட்பது வழக்கம். அப்படி ஒரு முறை ஒருவரை அழைத்திருந்தார்கள். அந்த நபர் சம்ஸ்கிருத சுலோகங்களைக் கரைத்துக் குடித்தவராக இருந்தார். என்ன கேள்வி கேட்டாலும் அதற்கு சில சம்ஸ்கிருத சுலோகங்களைச் சொல்லி இதில் பதில் இருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அதற்கு திருப்தி அளிக்கக் கூடிய கருத்துச் செறிவு மிக்க மேலதிக விளக்கங்கள் அவரிடமிருந்து கிடைக்கவில்லை.

பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருந்த போதிலும் பிரியாநாத் கரார் அப்போதே சம்ஸ்கிருதத்தில் நல்ல புலமை பெற்றிருந்தார். அந்த சம்ஸ்கிருத வல்லுனர் மொழிப் புலமை பெற்றிருந்த போதும் ஆன்மிக மெய்யறிவு இல்லாதவர் என்பது பிரியாநாத் கராரின் அபிப்பிராயமாக இருந்தது. வேத நூல்களில் இருந்து மேற்கோள்கள் மட்டும் காட்டி விட்டு அது ஏன் சரி என்ற அறிவார்ந்த விளக்கமோ, அனுபவ

விளக்கமோ தர முடியாமல் இருப்பது மெய்ஞானம் அல்ல என்று அவர் எண்ணினார்.

அந்த சம்ஸ்கிருத வல்லுனர் இது போல சுலோகங்களைப் பதிலாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் அவர் காது கேட்கும் படி தன் வயதை ஒத்த சிறுவர்களிடம் சற்று தள்ளி இருந்தபடி இவரும் ஒரு சுலோகத்தைச் சொல்லி இது மெய்ஞானத்தை அடைய ஒரே வழி என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். சிறுவர்களுக்கு அந்தச் சுலோகத்தின் பொருள் என்ன என்று விளங்கவில்லை. அவர்களிடம் தாழ்ந்த குரலில் பிரியாநாத் கரார் சொன்னார். “இதை அடைய ஒரே வழி தெருவெல்லாம் சிறுநீர் கழித்துக் கொண்டு போவதே’ என்பது தான் நானே உருவாக்கிய இந்த சம்ஸ்கிருத சுலோகத்தின் பொருள்”. அங்கிருந்த சிறுவர்களுக்குத் தங்கள் சிரிப்பைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

அந்த சம்ஸ்கிருத வல்லுனுக்கு பிரியாநாத் கரார் உருவாக்கிய சுலோகத்தின் பொருளும் கேலியும் புரிய சிறிது நேரம் பிடித்தது. கடுமையாக சினம் கொண்ட அவர் “ராஸ்கல் நீ என்ன சொன்னாய்? என்னையே கேலி செய்கிறாயா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே நெருங்குவதற்குள் பிரியாநாத் கரார் அங்கிருந்து ஓட்டமெடுத்து விட்டார்.

அங்கிருந்த கோஸ்வாமி வீட்டுப் பெரியவர்கள் பிறகு தனியாக பிரியாநாத் கராரை அழைத்துக் கடிந்து கொண்டார்கள். அப்போது பிரியாநாத் கரார் சொன்னார். “எதையுமே உணர்ந்து விளக்குவதற்கு அந்த ஆளுக்குத் தெரியவில்லை. . நான் சொன்னதும் ஒரு சம்ஸ்கிருத சுலோகம் தான். அதனால் என்ன பலன்? எதையும் விளங்கிக் கொள்ளாமல் சும்மா சுலோகங்களைச் சொல்வதால் மட்டும் யாராவது ஞானம் பெற முடியுமா? அதைச் சுட்டிக் காட்டத் தான் நான் அப்படிச் செய்தேன் ” பெரியவர்களுக்கு அவர் சொன்னதில் உள்ள உண்மையை மறுக்க முடியவில்லை.

இப்படி வயதிற்கு மீறிய அறிவுக்கூர்மையும், உண்மையானதை மட்டுமே அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்கிற கொள்கையும் கொண்ட பிரியாநாத் கரார் கல்வியிலும் வேகமாக முன்னேறினார். ஒரு கிறிஸ்துவ மிஷினரி கல்லூரியில் படித்து பட்டம் பெற்ற அவருக்கு பைபிள் மீது ஆழ்ந்த ஈடுபாடு ஏற்பட்டது. இந்திய வேதாந்த நூல்களைப் போலவே அவர் பைபிளையும் ஆழமாகப் படித்தார். கிறிஸ்துவ மிஷனரிக் கல்லூரிப் படிப்பு முடிந்தவுடன் கல்கத்தா மருத்துவக் கல்லூரியிலும் சுமார் இரண்டாண்டுகள் பயின்றார்.

கல்வியை முடித்த அவர் தங்கள் குடும்ப சொத்துகளை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பை முழுமையாக ஏற்றுக் கொண்டார். அவருடைய தாய் அவருக்கு ஒரு பெண் பார்த்து மணம் முடித்து வைத்தார். எதிர்காலத்தில் ஒரு சிறந்த யோகியாய் ஆகப் போகிற அவரைக் குடும்ப வாழ்க்கையில் நிம்மதியாய் நிலைத்து விட விதி விடவில்லை. ஒரு பெண் குழந்தையைப் பெற்றுத் தந்து அவர் மனைவி இறந்து விட்டார். பிரியாநாத் கராரிடம் இயல்பாகவே இருந்த ஆன்மிக வேட்கை அதிகரித்தது.

ஒரு மகாசக்தி மனிதராய் எப்படி அவர் மாறினார், அவரது பிற்காலப் பிரபலமான பெயர் என்ன என்பதை அடுத்த வாரம் பார்ப்போமா?

மகாசக்தி மனிதர்கள்-29

பிரியாநாத் கராரின் வாழ்க்கை மனைவியின் மரணத்திற்குப் பின்னால் மாறிப் போனது. ஆன்மிகத்திலும், வேதாந்த தத்துவங்களிலும் உண்மையாகவே நாட்டம் இருந்த அவருக்கு ஒரு குருவின் வழிகாட்டல் அந்தக் கணத்தில் அதிகமாகத் தேவைப்பட்டது. அந்த சமயத்தில் கோஸ்வாமி குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் வாரணாசியில் ஒரு யோகியிடம் ஏதோ உபதேசம் பெற்று திரும்பி வந்தார். அவர் தினமும் தன் அறையின் உள்ளே கதவை மூடிக் கொண்டு ஒரு ஆன்மிகப் பயிற்சியைச் செய்து வந்தார். பிரியாநாத் கரார் அவரிடம் என்ன செய்கிறீர்கள் என்று விசாரித்த போது அவர் 'வாரணாசியில் இருக்கும் ஒரு யோகியிடம் கற்று வந்த பயிற்சியைத் தினம் செய்து

வருகிறேன்' என்று மட்டும் பதில் அளித்தார். ஆனால் யார் அந்த யோகி என்பதையோ, என்ன பயிற்சி என்பதையோ சொல்ல அந்த கோஸ்வாமி மறுத்து விட்டார். அக்காலத்தில் சில தீட்சை பெற்றவர்கள் தங்கள் குருவைப் பற்றியோ, அவரிடம் கற்றுக் கொண்ட வித்தைகள் பற்றியோ மிக நெருங்கியவர்களிடம் கூடச் சொல்ல மாட்டார்கள். அப்படித் தெரிவித்தால் அந்த வித்தைகளின் பலிதம் குறைந்து விடும் என்கிற அச்சம் தான் அதற்குக் காரணம்.

திடீரென பிரியாநாத் கராரின் மனம் அந்த வாரணாசியில் இருக்கும் யோகியைக் காணத் துடித்தது. அதற்கான சரியான காரணம் அவருக்கே விளங்கவில்லை. பெரும்பாலான ஆன்மிக முடிவுகளுக்கு அறிவு ரீதியான பதில் கிடைப்பதில்லை அல்லவா? பிரியாநாத் கரார், பெயரோ விலாசமோ கூடத் தெரியாத தன் குருவைத் தேடி வாரணாசிக்குக் கிளம்பினார். ரயிலில் வாரணாசியை வந்தடைந்த அவருக்கு அங்கு ஒரு குருவைத் தேடுவது என்பது திருப்பதியில் மொட்டையைத் தேடுவது போலத் தான். பல விதமான துறவிகள், குருக்கள் வாரணாசியில் ஆயிரக் கணக்கில் இருந்தார்கள்.

தன் மனதில் இருந்த குருவைப் பலரிடமும் விசாரித்து கிடைத்த பதில்களில் இருந்து தேவையானதை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு கடைசியில் ஒரு யோகியின் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார். வீட்டில் ஒரு அறையில் அந்த யோகி யோகாசனத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அவருக்கு எதிரில் சில சீடர்கள் அமர்ந்திருந்தார்கள். அங்கே பேரமைதி நிலவியது. அந்த அமைதியில் அவர்கள் ஆழ்ந்து போயிருந்தார்கள். அந்தக் காட்சி பிரியாநாத் கராரின் அந்தராத்மாவை அசைத்தது. இந்த அமைதியைத் தேடி அல்லவா அவர் இவ்வளவு தூரம் வந்திருக்கிறார்! அவர் ஒரு ஓரமாக உட்கார்ந்து கொண்டார்.

சிறிது நேரத்தில் அந்த சீடர்கள் அங்கிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டார்கள். அந்த யோகி மட்டும் தனித்திருந்தார். பிரியாநாத் கரார் எழுந்து அவர் காலடியில் வணங்கினார். “பல ஜென்மங்களாக நீங்களே எனக்கு குருவாய் இருந்திருக்கிறீர்கள் என்று உணர்கிறேன்” என்ற வார்த்தைகள் அவர் இதயத்தின் ஆழத்தில் இருந்து வந்தன.

அந்த யோகி பெருங்கருணையுடன் புன்னகைத்தார். "கங்கையில் குளித்து விட்டு வா சீடனே. உனக்கு தீட்சை அளிக்கிறேன்" என்று கனிவுடன் சொன்னார். பிரியாநாத் கரார் அவர் சொன்னபடியே கங்கையில் குளித்து விட்டு வந்தார். அவருக்கு கிரியா யோகா பயிற்சிக்கான தீட்சை அந்த யோகியால் தரப்பட்டது. அந்த யோகி வேறு யாருமல்ல, மகா அவதார் பாபாஜியின் நேரடிச் சீடரான ஷ்யாம்சரண் லாஹிரி மஹாசாயா தான். (இவருக்காக தான் தங்கத்தால் ஆன மாளிகையை இமயமலையில் மகா அவதார் பாபாஜி உருவாக்கினார் என்பதை மகாசக்தி மனிதர்கள் 13, 14 அத்தியாயங்களில் படித்தது வாசகர்களுக்கு நினைவிருக்கலாம்).

1884 ஆம் ஆண்டு அவரது சீடரான பிரியாநாத் கரார் தான் பிற்காலத்தில் ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி என்ற பெயரில் பிரபல யோகியானவர்.

ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி உடனடியாக துறவியாகி விடவில்லை. கிரியா யோகா தீட்சை துறவுக்கானதும் அல்ல. சில ஆன்மிகப் பயிற்சிகளை குறிப்பிட்ட முறைப்படி தொடர்ந்து செய்ய குருவிடம் இருந்து கற்றுக் கொண்டு திரும்பவும் வீட்டுக்கே வந்த ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி மேலோட்டமாக அந்தப் பயிற்சிகளை மேற்கொள்கிறவராக இருக்கவில்லை. எதிலும் ஆழம் வரை செல்லும் அவர் தூய்மையும் உறுதியும் கொண்ட மனதுடன் யோக மார்க்கத்தில் முழுமையாக ஈடுபட்டார். அவ்வப்போது வாரணாசிக்குப் போய் குருவிடம் சில சந்தேகங்களை நிவர்த்தி செய்து கொண்டும் தன்னை மெருகு படுத்திக் கொண்டும் இருந்த ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி யோக மார்க்கத்தில் விரைவாகவே நல்ல முன்னேற்றம் அடைய ஆரம்பித்தார். அது பலரை அவரைப் பின்பற்ற வைத்தது.

குறிப்பாக மேற்கு வங்கத்தில் இருக்கும் மிட்னாப்பூரில் அவருக்கு நிறைய சீடர்கள் உருவாகி இருந்தார்கள். ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி அப்போதும் கூடத் தன் ஆன்மிகத் தாகத்தைத் தீர்க்கும்படியாக எங்காவது மகான்கள் இருக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டால் அங்கு போய் பலனடைந்து வரும் பழக்கத்தை வைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவருடன் அந்தச் சீடர்களும் போவார்கள். அப்படிப் போகும் போது ஒரு நதியை அவர்கள் படகில் அடிக்கடி கடக்க வேண்டி இருக்கும்.

அப்படி ஒரு முறை சென்று படகில் அவர்கள் மிட்னாப்பூருக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்த போது படகில் திடீரென்று ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி தியான சமாதியில் லயிக்க ஆரம்பித்தார். திடீரென்று படகை பனியும் சூழ்ந்து கொள்ள படகை ஓட்டி வந்த அவருடைய சீடர்களுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி இந்த உலகில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. படகை பனிமூட்டம் சூழ்ந்து கொண்டதால் போகிற வழியும் தெரியவில்லை.

ஒரு சீடர் பீதியுடன் “மிட்னாப்பூர் எங்கிருக்கிறது?” என்று கேட்டார்.

தியான சமாதி நிலையிலேயே இருந்த ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி எதோ ஒரு உலகில் இருந்து பதில் அளிப்பவர் போலச் சொன்னார். “மிட்னாப்பூர்... இந்த உலகில் இல்லை....”

சிறிது நேரத்தில் அவர் பழைய நிலைக்கு வந்தார். பனியும் விலகியது. ஆனால் அந்த சமாதி நிலையில் அவர் எந்த உலகத்தில் இருந்தார், என்ன உணர்ந்தார் என்பதை தன் சீடர்களிடம் விவரிக்கவில்லை. சிறு வயதில் இருந்தே அது போன்ற சக்திகளை பிரபலப்படுத்திக் கொள்கிறவர்கள் மீது அவருக்கு சந்தேகம் அதிகம் இருந்ததாலோ என்னவோ தன் சக்திகளைப் பற்றியும் அவர் அதிகம் யாரிடமும் விவரிப்பதில் நாட்டம் கொள்ளவில்லை.

மாறாக அவருடைய உபதேசம் எல்லாம் வேதாந்த தத்துவங்களை எளிமையாக்கி மக்களிடம் பரப்பும் விதமாகவே இருந்தது. அவருடைய குருவான லாஹிரி மஹாசாயா அவரிடம் பகவத் கீதைக்கு எளிமையாகத் தெளிவுரை எழுதச் சொல்ல, அவர் அப்படியே செய்தார்.

1894 ஆம் ஆண்டு அலகாபாத்தில் கும்பமேளாவுக்குப் போய் விட்டுத் திரும்புகையில் ஒரு மரத்தடியில் நின்று கொண்டிருந்த யாரோ அவரை “சுவாமிஜி, சுவாமிஜி” என்று அழைப்பது கேட்டது. அப்போது ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி துறவியாகி இருக்கவில்லை என்பதால் வியப்புடன்

திரும்பிப் பார்த்தார். தெய்வீகக் களையுடன் நின்று கொண்டிருந்த அந்த சாதுவுக்கு லாஹிரி மஹாசாயாவின் சாயல் இருந்தது. "நான் துறவியல்ல" என்று ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி தெரிவித்தார்.

அதற்கு அந்த சாது "இன்றில்லா விட்டாலும் நாளை ஆவீர்கள். அதனால் தான் அப்படி அழைத்தேன்" என்று சொன்னார். உற்றுப் பார்த்த ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரிக்கு அந்த சாது வேறு யாருமல்ல மகா அவதார் பாபாஜி தான் என்பது புலனாகியது. பரவசத்தில் என்ன செய்வதென்று அறியாமல் திக்குமுக்காடிப் போன ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி பேரானந்தத்துடன் வணங்கினார்.

அப்போது பாபாஜி அவரிடம் பைபிளையும் கீதையையும் இணைத்து இந்த மதங்களில் உள்ள ஒருமைத் தன்மையை உலகத்திற்குப் புரியும்படி ஒரு நூலாக எழுதச் சொன்னார். ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி கிறிஸ்துவ மிஷினரி கல்லூரியில் படிக்கையில் பைபிளில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டிருந்தது நினைவிருக்கலாம். அடிப்படையில் எல்லா மதங்களுக்கும் மத்தியில் இருந்த ஒருமைத் தன்மையை விளக்கும் பொறுப்பை பாபாஜி அவருக்கு அளித்தார்.

அதை ஏற்றுக் கொண்ட ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி தன் இருப்பிடத்திற்கு வந்தருளும்படி பாபாஜியை வேண்டிக் கொண்டார். பாபாஜி மறுத்தார். தன் குருவின் குருவுக்கு எதுவுமே தராமல் விடைபெற மனதில்லாத ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி அவரை அங்கேயே இருக்கச் சொல்லி விட்டு தன் இருப்பிடத்திற்கு வந்து பல பொருள்களை எடுத்துக் கொண்டு திரும்பி அதே இடத்திற்கு வந்த போது பாபாஜி அங்கிருக்கவில்லை. அங்கு விசாரித்த போது யாருமே அவர் சொல்கிற அடையாளங்கள் இருக்கிற சாதுவைத் தாங்கள் பார்க்கவே இல்லை என்றார்கள். பாபாஜி இல்லாதது ஏமாற்றம் அளித்தாலும் தனக்கு மட்டுமே காட்சி அளித்திருந்த பாபாஜிக்கு அவர் சொன்ன நூலை எழுதி வெளியிடுவதே உண்மையான சமர்ப்பணம் என்பதை பாபாஜி மறைமுகமாகத் தெரிவித்திருப்பதாக ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி உணர்ந்தார்.

மகாசக்தி மனிதர்கள்-30

பாபாஜியின் ஆணைப்படி கீதை, பைபிள் என்ற இரண்டு புனித நூல்களின் சாராம்சங்களின் ஒருமைத் தன்மையையும், தனித்தன்மைகளையும் விளக்கி ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி 1894 ஆம் ஆண்டு “கைவல்ய தரிசனம்” (The Holy Science) என்ற நூலை எழுதி முடித்தார். அதன் பின் அவர் வாழ்க்கை துறவு வாழ்க்கையாக இருந்தது. தனது செரம்பூர் வீட்டை ஆசிரமமாக மாற்றி பல சீடர்கள் இலவசமாகத் தங்கி ஆன்மிகக் கல்வி கற்றுச் செல்ல வழி வகுத்தார். அது போல பூரியிலும் ஒரு ஆசிரமத்தை அவர் அமைத்தார். அந்த ஆசிரமத்தில் எல்லோரும் ஒரே விதமாக பார்க்கப்பட்டனர். பணக்காரர்கள், ஏழைகள், அறிவாளிகள், அறியாதவர்கள் என்ற பாகுபாடு ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரியிடம் இருக்கவில்லை. அங்கு படிக்கும் சீடர்களுக்கு மட்டுமல்லாமல், உணவு உண்ணும் நேரத்தில் வரும் பார்வையாளர்களுக்கும் உணவு இலவசமாக தரப்பட்டது.

ஆசிரமம் அமைத்து வசூல் மன்னர்களாக மாறி ஆன்மிகப் போர்வையில் பணம், புகழ் மட்டுமே குறியாக இருக்கும் பலரை இன்று நம்மால் காண முடிகிறது. அதோடு ஒப்பிடுகையில் ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி தன்னுடைய சொத்தையே இப்படி தர்ம காரியங்களுக்குப் பயன்படுத்தியது அவரது தன்னலமில்லாத உயர்ந்த உள்ளத்தையே காட்டுகிறது அல்லவா?

அவர் ஒரு கண்டிப்பான குருவாக இருந்ததால் அரை மனதாகப் படிப்பவர்களும், ஆர்வம் இல்லாமல் இருந்தவர்களும் அதிக காலம் அவருடைய ஆசிரமங்களில் தங்க முடியவில்லை. ஆனால் உண்மையான ஆர்வமும், தேடலும் உள்ளவர்கள் அங்கு தங்கி ஆன்மிக அறிவு மட்டுமல்லாமல் குருவின் நேரடிக் கண்காணிப்பில் நல்ல அனுபவ அறிவையும் பெற்றார்கள். அப்படிப்பட்ட சீடர்களில் பரமஹம்ச யோகானந்தர், சுவாமி சத்யானந்த கிரி, பாபானந்த கிரி, சுவாமி ஹரிஹரானந்த கிரி ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள். அவர்களில் பரமஹம்ச யோகானந்தர் தன் ‘யோகியின் சுயசரிதை’ நூலில் குருவுடனான தன் அனுபவங்களையும், சுவாமி சத்யானந்த கிரி ‘சுவாமி ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி மகராஜ் வாழ்க்கை வரலாறு’ நூலில் குருவின் வாழ்க்கை வரலாற்றையும் எழுதியுள்ளார்கள்.

<https://t.me/tamilbooksworld>

இனி ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரியுடன் அவருடைய சீடர்களுக்கும்,
மற்றவர்களுக்கும் ஏற்பட்ட சில சுவாரசியமான நேரடி
அனுபவங்களைப் பார்ப்போம்.

பரமஹம்ச யோகானந்தர் தன் ஆன்மிகத் தேடலின் ஆரம்பத்தில் பல
இடங்களுக்குச் சென்றவர். கடைசியில் ஒரு ஆசிரமத்தில் சேர்ந்து
ஆன்மிக மார்க்கத்திலேயே நிலைத்து விட வேண்டும் என்று
முடிவெடுத்து வாரணாசியில் இருந்த ஒரு ஆசிரமத்திற்குத் தன்
நண்பனுடன் சென்றார். அங்கு ஆசிரமத்தலைவர் நல்லவராகவும்
யோகானந்தர் மீது அன்பு கொண்டவராகவும் இருந்த போதிலும்
ஆசிரமத்தில் இருந்த மற்றவர்களுக்கும் யோகானந்தருக்கும் ஒத்துப்
போகவில்லை. அவர்கள் கேலியும் கிண்டலும் செய்த வண்ணம்
இருந்தனர்.

ஒரு நாள் ஆசிரம வேலையாக யோகானந்தரும் இன்னொரு இளம்
சீடரும் வாரணாசி கடைத்தெருவுக்குச் சென்றனர். அவர்கள் செல்கின்ற
வழியில் ஒரு இடைப்பட்ட குறுகிய தெருவின் கோடியில்
ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் நின்று கொண்டிருந்தார். ஏதோ ஒன்று காந்தமாய்
யோகானந்தரை அவரிடம் ஈர்த்தது. போகின்ற வேலையை விட்டு
விட்டு முன்பின் பார்த்தறியாத ஒரு நபரிடம் போவது சரியல்ல என்று
நினைத்த யோகானந்தர் நேராக நடக்க ஆரம்பித்தார். ஆனால் சிறிது
தூரம் போன பிறகு அவரால் தொடர்ந்து நடக்க முடியவில்லை.
கால்கள் கனக்க ஆரம்பித்தன. திரும்பி அந்த குறுகிய தெரு பக்கம்
நடக்க ஆரம்பிக்க கால்கள் இயல்பு நிலைக்குத் திரும்பின. இதென்ன
விசித்திரமாக இருக்கிறதே என்று நினைத்த யோகானந்தர் மறுபடி
எதிர்பக்கம் நடக்க ஆரம்பிக்க கால்கள் பழையபடி கனக்க ஆரம்பித்தன.

யோகானந்தர் தன் கூட நடக்காமல் முன்னோக்கிப் போவதும்
பின்னோக்கிப் போவதுமாக இருப்பதைப் பார்த்ததும் கூட வந்த
ஆசிரமத்து சீடனுக்குச் சிரிப்பு தாங்கவில்லை. “உனக்கு என்ன
ஆயிற்று? கிறுக்கு பிடித்து விட்டதா?” என்று கேட்டு வயிறு குலுங்க
சிரித்தான். பதில் ஏதும் சொல்லாமல் யோகானந்தர் அந்த குறுகிய

தெருவை நோக்கி வேகமாக நடந்தார். கால்கள் இப்போது ஒத்துழைத்தன.

குறுகிய தெருவின் மறுகோடியில் இப்போதும் ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி அமைதியாக நின்றிருந்தார். ஓடிச்சென்று யோகானந்தர் “குருதேவரே” என்று அவர் காலில் விழுந்தார். முதல் முறை சந்தித்துக் கொள்பவர்கள் போல் அவர்களுடைய நிலை இருக்கவில்லை. பல ஜென்மங்களாகத் தொடர்கின்ற குரு சிஷ்யன் உறவின் உணர்வாக அது இருந்தது.

சிறிது உரையாடி விட்டு ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி சொன்னார். “இன்னும் நான்கு வாரங்கள் கழித்து விட்டு என் ஆசிரமத்திற்கு வந்து சேர். எப்படியும் நீ இப்போதிருக்கும் ஆசிரமத்தில் நீ சந்தோஷமாக இல்லை”

யோகானந்தர் தற்போதைய ஆசிரமத்தில் தனக்கு இருக்கும் பிரச்னைகள் குறித்து அவரிடம் சொல்லவில்லை என்ற போதும் தன் ஞான திருஷ்டியால் அதை அறிந்திருந்த ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி அது ஒரு பெரிய விஷயம் என்பது போல காட்டிக் கொள்ளவில்லை. தன்னுடைய அப்போதைய வாழ்க்கை மட்டுமல்லாமல் முழு வாழ்க்கையையுமே குரு அறிவார் என்கிற உணர்வு யோகானந்தருக்கு வந்தது. அப்படி இருந்தும் கர்வம் கொள்ளாத அடக்கம் அவரை வியக்க வைத்தது.

குருதேவரின் ஞான திருஷ்டி தன்னிடம் இல்லாததால் யோகானந்தர் அவரிடம் கேட்டார். “கண்டிப்பாக வருகிறேன் குருதேவரே. உங்கள் பெயரையும் ஆசிரம விலாசத்தையும் தயவு செய்து தெரிவியுங்கள்”

ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி தன் பெயரையும் செராம்பூர் ஆசிரம விலாசத்தையும் சொல்லி யோகானந்தரை அனுப்பி வைத்தார். அவர் வாரணாசியில் இருந்த அவருடைய தாயுடன் சில நாட்கள் தங்கி இருக்க வந்த இடத்தில் பிற்கால பிரதான சீடர் யோகானந்தரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது விதியின் முன்னேற்பாடாக இருப்பதாகவே தோன்றுகிறது.

யோகானந்தர் தன் பழைய ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பினார். ஆனால் நாளுக்கு நாள் அந்த ஆசிரமத்தில் இருந்த மற்றவர்களுடனான உறவு மோசமாக ஆரம்பித்தது. கடைசியில் அங்கிருந்து கிளம்பி விட்டார். ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரியின் செரம்பூர் ஆசிரமத்திற்கு சொன்னபடி நான்கு வாரங்கள் கழித்து போய் சேர்ந்த யோகானந்தரை நிரந்தரமாக ஆசிரமத்தில் இருத்திக் கொள்ள ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி சம்மதிக்கவில்லை. பட்டப்படிப்பு படித்து முடித்தே வந்தால் போதும் என்று சொல்லி விட்டார். கல்லூரிப் படிப்பு என்பதே வேம்பாக யோகானந்தருக்குக் கசந்தது என்றாலும் தன் குருதேவரின் கட்டளையை மீறவில்லை. ஆனால் அடிக்கடி ஆசிரமத்திற்கு வந்து தங்க அனுமதி கேட்டார். ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி அதற்கு அனுமதி தந்தார்.

செரம்பூர் ஆசிரமத்தில் இருந்த நாட்களில் யோகானந்தர் குருவின் நிழலாகவே இருந்தார். இரவு உறங்குவது கூட குரு அருகில் தான். செரம்பூர் ஆசிரமத்தில் கொசுக்களின் தொந்திரவு அதிகமாக இருந்தது. கொசுக்கள் பெரியதாக இருந்ததோடு அவர்கள் படுக்க ஆரம்பித்தவுடன் படை எடுத்து வந்தன. யோகானந்தர் வீட்டில் கொசுவலைக்குள் படுத்து பழக்கப்பட்டவர். தலையிலிருந்து கால்கள் வரை கொசுக்களால் கடிக்கப்பட்ட யோகானந்தர் ஒருநாள் குருதேவரிடம் கொசுவலை வாங்கினால் உறங்க வசதியாக இருக்கும் என்று சொன்னார். அனுமதி தந்த குருதேவர் தனக்கும் ஒரு கொசுவலை சேர்த்து வாங்கச் சொன்னார். 'நீ மட்டும் கொசுவலை போட்டுக் கொண்டால் அத்தனை கொசுக்களும் என்னிடம் வந்து விடும்' என்றார். அப்படியே இரண்டு கொசுவலைகள் யோகானந்தர் வாங்கினார்.

ஒவ்வொரு இரவும் கொசுவலை விரிக்க குருதேவர் உத்தரவிட்டால் தான் யோகானந்தர் கொசுவலை விரிப்பார். இரண்டு நாட்கள் அப்படியே நடந்தது. மூன்றாவது நாள் குருதேவர் ஒன்றும் சொல்லாமல் உறங்கப் போய் விட யோகானந்தருக்கு உறக்கம் வரவில்லை. மெல்ல புரண்டு பார்த்தார். கனைத்துப் பார்த்தார். குருதேவர் எழுகிற மாதிரி தெரியவில்லை. குருதேவர் பிணம் போல் படுத்துக் கிடந்தது யோகானந்தருக்கு சந்தேகத்தைக் கிளப்பியது. உடலைத் தொட்டுப்பார்த்தார். உடல் சில்லிட்டிருந்தது. மூக்கில் கை வைத்துப்

பார்த்தார். மூச்சு விடுகிற மாதிரி தெரியவில்லை. பயந்து போன யோகானந்தர் மற்றவர்களை எழுப்பி உதவிக்கு அழைக்கலாம் என்று எழுந்த போது ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி குலுங்கிக் குலுங்கி சிரிக்க ஆரம்பித்தார்.

யோகானந்தருக்கு அப்போது தான் அவர் யோகநித்திரையில் இருந்திருக்கிறார் என்பது தெரிந்தது. ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி "நீ ஏன் இன்னும் உறங்கவில்லை" என்று கேட்ட போது வெட்கத்துடன் யோகானந்தர் கொசுக்களைக் காரணம் காட்டினார்.

"நீ ஏன் கொசுக்களின் நினைவாகவே இருக்கிறாய். கவனத்தை அதிலிருந்து திருப்பு. உறங்கு" என்று ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி சொன்னார். அதன்பின் பேராச்சரியமாக அந்த இரவில் ஒரு கொசு கூட அவரை அண்டவில்லை. அப்போது தான் குருதேவரின் சக்தியின் வலிமையும், அவர் விளையாட்டாகத் தான் அவருக்கும் சேர்த்து கொசுவலை வாங்கச் சொல்லி இருக்கிறார் என்பதும் யோகானந்தருக்கு விளங்கியது.

மகாசக்தி மனிதர்கள் 31.

ஒரு சீடன் தன் குருவிடம் இருந்து எவ்வளவு கற்றுக் கொள்ள முடியும் என்பதும், எதை எல்லாம் கற்றுக் கொள்ள முடியும் என்பதும் அவன் ஆர்வத்தின் தன்மையையும் விழிப்புணர்வையும் பொருத்தது. அவை இரண்டும் இருப்பின் சின்னச் சின்ன சம்பவங்களிலும் தெளிவான பாடங்களை ஒரு சீடனால் படிக்க முடியும். ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரியிடம் அப்படி பரமஹம்ச யோகானந்தர் கற்றுக் கொண்டது ஏராளம்.

கொசுக்களின் தொந்தரவு கூட யோகிகளை அணுகுவதில்லை என்று யோகானந்தர் புரிந்து கொண்டதைப் பார்த்தோம். அதே போல் ஒரு கொசுக்கடி மூலமாகவே இன்னொரு பாடமும் யோகானந்தர் தன் குருவிடம் இருந்து கற்றுக் கொண்டார். அதைப் பார்ப்போம்.

ஒரு நாள் ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி புனிதநூல்களில் ஒன்றைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அவர் காலடியில் அமர்ந்து கொண்டு

யோகானந்தர் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். அந்த நேரமாகப் பார்த்து ஒரு பெரிய கொசு யோகானந்தர் தொடையில் உட்கார்ந்து அவர் இரத்தத்தை உறிஞ்ச ஆரம்பித்தது. அதை அடிக்க யோகானந்தர் கையை உயர்த்தினார். ஆனால் பதஞ்சலியின் யோகசூத்திரங்களில் கூறியிருந்த அஹிம்சை நினைவுக்கு வந்தது. கொசுவைக் கொன்றால் அதுவும் ஒரு உயிருக்கு இழைக்கும் தீங்கே அல்லவா? அந்த நினைவு வந்தவுடன் பரமஹம்ச யோகானந்தர் அந்தக் கொசுவை அடித்து நசுக்காமல் விட்டு விட்டார்.

அதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி “ஏன் நிறுத்தி விட்டாய்?” என்று கேட்டார்.

“ஒரு உயிரைப் பறிப்பது பாவமல்லவா குருதேவா?”

“ஆனால் நீ கையை உயர்த்தும் போதே எண்ணத்தால் அந்த உயிரைக் கொன்று விட்டாய். பதஞ்சலியின் யோகசூத்திரத்தில் அஹிம்சை என்று சொல்லி இருப்பது எண்ணத்தினாலும் ஒரு உயிரைக் கொல்லாமல் இருப்பதே. எண்ணங்கள் மிக முக்கியம். எண்ணத்தினால் கூட ஒரு உயிருக்குத் தீங்கு இழைக்காமல் இருப்பது முக்கியம். சில நேரங்களில் சில கொடிய விலங்குகளை நாம் கொல்ல வேண்டி வரலாம். அப்படி அவசியமான போது அழிக்க நேர்ந்தாலும் வெறுப்போ, கோபமோ இல்லாமல் அதைச் செய்ய வேண்டும்.”

யோகானந்தருக்கு சந்தேகம் வந்தது. “கொடிய விலங்கானாலும் அதன் உயிரைப் பறிப்பதை விட நாமே அதற்குப் பலியாவது சாலச் சிறந்தது அல்லவா குருதேவா?”

ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி சொன்னார். “மனித உயிர் மற்ற எல்லா உயிரினங்களை விட உயர்ந்தது. பரிணாம வளர்ச்சியில் மிகுந்த முன்னேற்றம் கண்டிருக்கும் மனித இனம் இறையுணர்வுக்கு நெருக்கமானது. தன்னை அழிவில் இருந்து காத்துக் கொள்ளும் மனிதன் அந்த இறையுணர்வின் துணை கொண்டு நடந்தால் உலகத்திற்கு எத்தனையோ நன்மைகளைச் செய்ய முடியும். அதனால் மனிதன் தன் உடலையும் உயிரையும் பாதுகாத்துக் கொள்வது மிக

அவசியம். நீ சொன்னது போல அந்தக் கொடிய விலங்கின் உயிரைப் பறிப்பதும் சிறிய அளவில் பாவமே. ஆனால் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளாமல் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வது நம் சாஸ்திரங்களின்படி மகாபாவம்”

யோகானந்தர் தெளிவடைந்தார். இந்த நிகழ்ச்சியில் கொசுவை அடிக்கப் போகும் முன் பதஞ்சலியின் யோகசூத்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட அஹிம்சை பற்றிய நினைவு உட்பட அவர் சொல்லாமலேயே அறிந்து கொண்டு அதற்கும் சேர்த்து விளக்கத்தை அளித்தது யோகானந்தருக்கு பெரும் வியப்பை ஏற்படுத்தியது.

ஒரு மனிதன் தன்னைக் காத்துக் கொள்ள அவசியமான சமயங்களில் கொடிய விலங்கினங்களைக் கொல்வது நியாயமே என்று காரணத்தோடு ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி விளக்கினாலும் அதைப் பொதுவாகச் சொன்னாரே ஒழிய தன் வாழ்க்கையில் கொடிய விலங்கினத்தையும் நேசத்தோடே அணுகினார் என்பதை அவரது பூரி ஆசிரமத்தில் சீடராக இருந்த ப்ரபுல்லா என்பவர் நினைவுகூறுகிறார்.

ஒரு முறை பூரி ஆசிரமத்திற்கு வெளியே தன் சீடர்களுடன் ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி அமர்ந்திருந்த போது ஒரு கொடிய நாகம் அங்கே வந்தது. நாகம் சுமார் நான்கு அடி நீளம் இருந்தது. அது தன் விஷ நாக்கை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு வேகமாக வந்தது. அதைக் கண்டு உடனே சீடர்கள் அலறினார்கள். ஆனால் சிறிதும் அமைதி இழக்காத ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி சிரித்துக் கொண்டே, இருந்த இடத்தில் இருந்து கொண்டே தன் கைகள் இரண்டையும் ஒருவித தாளலயத்துடன் தட்ட ஆரம்பித்தார். அவரை மிக அருகில் நெருங்கிய அந்த கொடிய நாகம் அப்படியே அவர் அருகில் சிறிது நேரம் அசைவற்று நின்றது. பின் தன் நாக்கை உள்ளிழுத்துக் கொண்டு அவருடைய பாதங்களைக் கடந்து பக்கத்தில் இருந்த புதருக்குள் சென்று மறைந்து விட்டது.

ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரியுடன் இருக்கும் தருணங்களில் யாருமே அவர் அறியாமல் எதையும் நினைத்து விடக் கூட முடியாது. அவர் பாடம் நடத்திக் கொண்டிருக்கையில் ஒரு சீடன் கவனம் வேறெங்காவது

இருந்து அதைப் பற்றி அவன் நினைத்துக் கொண்டிருந்தால் அதை அவர் சொல்லிக் காட்டுவதுண்டு.

ஒரு முறை அவர் ஏதோ விளக்கிக் கொண்டிருக்கையில் யோகானந்தர் அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் அவர் மனம் எதிர்காலத்தில் எங்கெங்கு ஆசிரமங்கள் அமைத்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று கற்பனையும் செய்து கொண்டு இருந்தது.

ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி "நான் பாடம் நடத்துகின்ற பாடத்தில் உன் முழு கவனம் இல்லை" என்றார்.

யோகானந்தர் "கவனமாய் தான் இருக்கிறேன். வேண்டுமானால் நான் நீங்கள் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததை அப்படியே திருப்பிச் சொல்லுவா" என்று கேட்டார். சூட்டிப்பான மாணவர்களுக்கே இருக்கக்கூடிய இயல்பான குணமல்லவா?

"தேவையில்லை. நான் சொன்னதை நீ ஒத்துக் கொள்ளாததால் நான் உன் எண்ணத்தைச் சொல்ல வேண்டி இருக்கிறது. பாடத்தோடு, நீ சமவெளியில் ஒரு ஆசிரமமும், மலைமுகட்டில் ஒரு ஆசிரமமும், சமுத்திரக்கரையில் ஒரு ஆசிரமமும் அமைப்பது பற்றிக் கூட யோசித்துக் கொண்டிருந்தாய். மூன்றுமே கண்டிப்பாக ஒரு நாள் நடக்கும். இப்போது நீ பாடத்தை முழுமனதோடு கவனி" என்று ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி சொன்னது யோகானந்தருக்கு பிரமிப்பாக இருந்தது. தன் குருவின் முன்னால் தனிப்பட்ட எண்ணங்களையும் அவர் அறியாமல் வைத்துக் கொள்ள முடிவதில்லையே என்று வியந்தார்.

ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி சொன்னது போலவே யோகானந்தர் பிற்காலத்தில் இந்தியாவில் சமவெளியான ராஞ்சியில் ஒரு ஆசிரமமும், லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ் மலைமுகட்டில் அமெரிக்க ஆசிரமங்களின் தலைமையகமும், கலிபோர்னியா அருகில் பசிபிக் சமுத்திரத்தின் அருகில் ஒரு ஆசிரமமும் அமைத்தது வரலாறு. ஒருவரின் எண்ணங்களைப் படிக்க முடிவது மட்டுமல்லாமல் அந்த எண்ணங்கள் நிறைவேறுமா இல்லையா என்று கூடச் சொல்ல முடிவது யோகசக்தியால் மட்டுமே முடிந்த ஒன்றல்லவா?

<https://t.me/tamilbooksworld>

யோகானந்தர் ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரியுடன் இருந்த ஆரம்ப நாட்களில் மிகவும் ஒல்லியாக இருந்தார். அவருக்கு வயிற்றுக் கோளாறும் இருந்தது. நிறைய மருந்துகளும், டானிக்குகளும் அவர் சாப்பிட்டு வந்தார்.

ஒரு முறை ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி யோகானந்தரிடம் “முகுந்தா (யோகானந்தரின் பூர்வாசிரமப் பெயர்) நீ மிகவும் ஒல்லியாக இருக்கிறாய்” என்று சொன்னார்.

யோகானந்தருக்கு அக்காலத்தில் அவர் உடல்நிலை தாழ்வு மனப்பான்மையை ஏற்படுத்தி இருந்தது. தன் உடல் பிரச்சனைகளைச் சொல்லி எத்தனையோ மருந்தும் டானிக்குகளும் சாப்பிட்டும் கூட பயனில்லாமல் இருந்ததை வருத்தத்துடன் குருவிடம் சொன்னார்.

“மருத்துவத்தில் எப்போதுமே எல்லைகள் உண்டு. எல்லைகள் இல்லாதது எதையும் உருவாக்க முடிந்த இறைசக்தியே. அந்த சக்தியால் நோய்கள் குணமாக முடியும் என்றும் நீ நல்ல ஆரோக்கியத்துடன் இருக்க முடியும் என்பதையும் உறுதியாக நம்பி அப்படியே நடக்கும்” என்று ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி சொன்னார்.

அப்படிப்பட்ட குருவிடம் இருந்து வந்த வார்த்தைகள் யோகானந்தர் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்தன. குரு சொன்னபடியே செய்தார். இரண்டே வாரங்களில் அவர் உடல் எடை கணிசமாகக் கூடியது. வயிற்று பிரச்சனைகள் நிரந்தரமாக அவரை விட்டு நீங்கியது. பல வருடங்களாக மருத்துவத்தால் முடியாதது குருவருளாலும், நம்பிக்கையான எண்ணங்களாலும் முடிந்தது!

மகாசக்தி மனிதர்கள்-32

குருவருளால் யோகானந்தரின் உடல்நலம் எப்படி இரண்டே வாரங்களில் மேம்பட்டது என்று பார்த்தோம். அது யோகானந்தரைப் பிரமிக்க வைத்தது. நவீன மருந்துகளாலும், மருத்துவத்தாலும் முடியாததை நம் குருதேவர் தன் யோகசக்தியாலேயே சாதித்துக் காட்டி விட்டாரே என்று மகிழ்ந்தார்.

ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரியிடம் பொய்யான தோரணைகளோ, தன்னை மேம்படுத்திக் காட்டிக் கொள்ளும் பாசாங்குகளோ கிடையாது என்பதை முதலிலேயே பார்த்தோம். தன் சீடரின் பிரமிப்பை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் தன்னுடைய குருவான லாஹிரி மஹாசாயா இதை விடப் பெரிய அற்புதங்களை இதை விடக் குறுகிய காலத்திலேயே செய்து காட்டி உள்ளார் என்று சொல்லித் தன் சொந்த உடல்நலத்தில் தன் குருவின் சக்தி எந்த விதத்தில் அற்புதத்தை நிகழ்த்திக் காட்டியுள்ளது என்பதைத் தெரிவித்தார்.

ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி லாஹிரி மஹாசாயாவிடம் சீடனாகச் சேர்ந்த காலத்தில் எப்போதும் உடல்நலக் குறைவால் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அதன் விளைவாக அவர் உடல் எடையும் வெகுவாகக் குறைந்திருந்தது. குருவிடம் அவ்வப்போது தனக்கு ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் உடல் உபாதைகளைப் பற்றி அவர் சொல்லிக் கொண்டிருப்பது வழக்கமாக இருந்தது.

தன் சீடன் ஆன்மிக விஷயங்களில் மிகவும் ஆழமாகவும் உண்மையாகவும் இருந்த போதும் உடல்நல விவகாரங்களில் கொண்டிருக்கும் கவனம் சிறிதும் போதாது என்பது லாஹிரி மஹாசாயாவின் அபிப்பிராயமாக இருந்தது.

“உன் எண்ணங்களில் உன் ஆரோக்கியம் குறித்த அபிப்பிராயம் உயர்வாக இல்லை. உன் உடல் பலவீனமானது என்று ஆழமாக நம்புகிறாய். அதனால் தான் உனக்கு அடிக்கடி உடல்நலக் குறைவு ஏற்படுகிறது. உன் எண்ணங்களில் உடல் பலவீனம் குறித்த சிந்தனையை மாற்று. உடல் உடனடியாக நலமடைய ஆரம்பிக்கும். ஆழ்மன எண்ணங்களையும் நம்பிக்கையையும் ஒட்டியே உடல் தன்னை வைத்துக் கொள்கிறது.” என்று லாஹிரி மஹாசாயா தன் சீடனான ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரியிடம் சொன்னார்.

ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி தன் குருவிடம் கேட்டார். “அப்படியானால் நான் என் உடல் வலிமையானது என்று நம்பினால் அப்படியே என் உடல்

வலிமையாகி விடுமா. நான் என் முந்தைய உடல் எடையைப் பெற்று விடுவேனா?”

“ஆம். நீ நம்பு. இப்போதே அது நிகழும்” என்று சொன்ன லாஹிரி மஹாசாயா ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரியின் கண்களையே கூர்மையாகப் பார்க்க ஆரம்பித்தார். குருவின் பார்வை தன் மீது நிலைத்திருக்கையிலேயே அவர் சொன்னபடியே தன் எண்ணங்களை பலவீனத்தில் இருந்து பலத்திற்கு ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி மாற்றினார். சில மணி நேரங்களிலேயே உடல் சக்தி கூடியது மட்டுமல்லாமல் உடலின் எடையும் கூட ஆரம்பித்தது.

ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி சில மணி நேரங்கள் கழித்து வீட்டுக்குப் போன போது அவருடைய தாயார் திகைத்துப் போனார். “மகனே உனக்கு என்ன ஆயிற்று. உடம்பு ஏன் இப்படி வீங்கி விட்டது?” மிக ஒல்லியாக வீட்டிலிருந்து கிளம்பிய மகன் அதே நாள் நல்ல பருமனோடு திரும்பி வந்தால் வீக்கம் என்று தானே தாயார் நினைக்க முடியும்?

மறுநாள் ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி தன் எடையைப் பார்த்தார். ஒரே நாளில் ஐம்பது பவுண்டுகள் கூடி இருந்தது தெரிந்தது. ஒரே நாளில் நிகழ்ந்த இந்த அற்புதத்தைக் கண்ட ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரியின் நண்பர்களும், அவரை அறிந்தவர்களும் பலர் உடனடியாக லாஹிரி மஹாசாயாவின் சீடர்களாக மாறினார்கள்.

இந்தத் தகவலைத் தன் சீடர் யோகானந்தரிடம் தெரிவித்த ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி அன்று ஒரே நாளில் கூடிய எடை பின் எப்போதும் குறையாமல் அப்படியே தொடர்ந்து இருந்து வருகிறது என்பதையும் தெரிவித்தார். அவர் யோகானந்தரிடம் இந்த நிகழ்ச்சி பற்றி தெரிவித்ததன் மூலம் ‘என்னுடைய குருவின் சக்திக்கு முன் என் சக்தி ஒன்றுமில்லை’ என்று தெரிவிக்கும் பணிவு அல்லவா நமக்குத் தெரிகிறது.

பரமஹம்ச யோகானந்தருக்குத் தன் குருவின் அருளைத் தன் நண்பர்கள் அனைவரும் பெற வேண்டும் என்ற பேராவல் இருந்தது. முடிந்த வரை அவ்வப்போது தன் நண்பர்களை வற்புறுத்தி செராம்பூர்

<https://t.me/tamilbooksworld>

ஆசிரமத்திற்கு அழைத்து வர ஆரம்பித்தார். அப்படி வந்த நண்பர்களில் ஒருவன் பெயர் சசி!

சில முறை சசி வந்த பின் அவனிடம் ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி சொன்னார். “நீ உன் பழக்க வழக்கங்களை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். இல்லா விட்டால் இனி ஒரு வருடம் கழித்து நீ கடும் நோயால் அவஸ்தைப்படப் போகிறாய்”

சசியிடம் உடல் நலத்திற்கு எதிரான பல பழக்க வழக்கங்கள் இருந்தன. அதை மாற்றிக் கொள்ளச் சொல்லி தான் அவர் அவனுக்கு எச்சரிக்கை விடுத்தார். ஆனால் விளையாட்டுப் பேர்வழியான சசி “நீங்கள் சொல்வது புரிகிறது. ஆனால் எனக்கு என்னை மாற்றிக் கொள்ளும் மனபலம் இல்லை.” என்று சொல்லி அப்படியே இருந்தான். அவன் ஜாதகப்படி பவள மோதிரம் அணிந்து கொள்வது நல்லது என்று அவர் சொன்னதையும் அவன் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

ஒரு வருட காலம் கழித்து ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரியும் யோகானந்தரும் மாடியில் இருக்கையில் கீழே கதவு திறக்கப்படும் சத்தம் கேட்டது. “உன் நண்பன் சசியாகத் தான் இருக்க வேண்டும். அவன் நுரையீரல் இரண்டும் போய் விட்டது. என் எச்சரிக்கையை அவன் பொருட்படுத்தவில்லை. இப்போது வந்து என்ன பயன்? நான் அவனைச் சந்திக்க விரும்பவில்லை என்று சொல்” என்று ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி கூறினார்.

யோகானந்தருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவர் நண்பன் சசி அங்கே வந்து பல மாதங்களாகிறது. அப்படி இருக்கையில் வந்தது அவன் தான் என்றும் அவன் நுரையீரல் இரண்டும் பழுதாகி விட்டது என்றும் இப்போது குரு கூறுகிறாரே என்று எண்ணியவராக கீழே விரைந்து சென்றார்.

ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி கூறியது போல வந்திருந்தது சசி தான். அவன் அவசரமாகப் மாடிப்படி ஏறிக் கொண்டிருந்தான். “குரு இருக்கிறாரா?” என்று அவன் கேட்ட போது யோகானந்தர் “இருக்கிறார், ஆனால் உன்னைக் காண அவர் விரும்பவில்லை” என்று சொன்னார்.

ஆனால் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் அவரைத் தாண்டி ஓடி வந்து ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி கால்களில் வந்து சசி விழுந்தான். “குருவே எனக்கு காச நோய் இருப்பதாகவும் நான் இன்னும் மூன்று மாதங்கள் தான் உயிர் வாழ முடியும் என்றும் மருத்துவர்கள் கூறுகிறார்கள். உங்களால் தான் என்னைக் குணப்படுத்த முடியும். எனக்கு கருணை காட்டுங்கள்” என்று கண்ணீர் விட்டு அழுதான். அவன் அவர் காலடியில் மூன்று அழகான பெரிய பவளங்களையும் வைத்தான்.

“எச்சரித்த போது நீ உன்னை சரிப்படுத்திக் கொள்ளாமல் இப்போது வந்து என்ன பயன்? இந்தப் பவளங்களால் இனி உனக்கு எந்தப் பயனும் இல்லை.” என்று கடுமையாகச் சொன்னார் ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி.

சசி தொடர்ந்து அவர் காலடியிலேயே கதறிக் கொண்டிருந்தான். ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி ஒன்றுமே சொல்லாமல் அமைதியாக அமர்ந்து கொண்டிருந்தார். கடைசியில் மனம் கனிந்த ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி “சரி எழுந்து வீட்டுக்குப் போ. நீ இந்தக் காச நோயால் இறக்க மாட்டாய்” என்று உத்திரவாதம் அளித்தார். அந்தப் பவளங்களைத் திருப்பித் தந்து விடும்படியும் அதற்குப் பதிலாக வேறு ஒரு வளையத்தைக் கையில் போட்டுக் கொள்ளும்படியும் சொன்னார்.

சசி கேட்டான். “மருத்துவர்கள் சொன்ன மருந்தைச் சாப்பிட வேண்டுமா வேண்டாமா”

“அது உன் இஷ்டம். ஆனால் அந்த மருந்தால் உனக்கு இப்போது எந்தப் பலனும் கிடைத்து விடப் போவதில்லை” என்று ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி சொன்னார்.

சசி மனநிம்மதி அடைந்து அவரைத் தொழுது விட்டு வீடு திரும்பினான். ஆனால் தொடர்ந்த நாட்களில் அவன் உடல்நலம் மோசமாகிக் கொண்டே போனது. ஒரு நாள் யோகானந்தர் கல்கத்தாவில் இருந்த சசியைப் பார்க்கப் போன போது சசி எலும்பும் தோலுமாக இருந்தான். மருத்துவர் அவன் அன்றைய இரவு வரை கூடத் தாங்க மாட்டான் என்று யோகானந்தர் முன்னிலையிலேயே தெரிவித்தார்.

மருத்துவர் சொன்னதும், சொன்னதற்கு ஏற்றப்படி நண்பனின் உடல்நிலை இருந்ததும் யோகானந்தரைக் குழப்பியது. மருத்துவம் மெய்யாகுமா, குருவின் வாக்கு மெய்யாகுமா?

மகாசக்தி மனிதர்கள்-33

இன்று இரவு வரை கூட நண்பன் உயிரோடு இருக்க முடியாது என்று மருத்துவர் திட்டவட்டமாகச் சொன்னதைக் கேட்டு விட்டு யோகானந்தர் கல்கத்தாவில் இருந்து குருவைப் பார்க்க செரம்பூர் ஆசிரமத்திற்கு விரைந்து வந்தார். மருத்துவர் இப்படிச் சொல்லி இருக்கிறார், அதற்கேற்றாற் போல் தான் சசியின் உடல்நிலையும் உள்ளது என்ற தகவலைக் கவலையுடன் குருவிடம் சொன்னார். ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி அலட்டிக் கொள்ளாமல் சொன்னார். “அவன் இந்த நோயால் சாக மாட்டான் என்று நான் தான் சொல்லி விட்டேனே. பின் ஏன் கவலைப்படுகிறாய்”

இந்த நிலையிலும் இவ்வளவு உறுதியாக குரு சொல்கிறாரே என்று வியந்த யோகானந்தர் மறுபடி கல்கத்தாவில் உள்ள சசி வீட்டுக்கு விரைந்தார். அங்கு ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியமாய் சசி ஆரோக்கியமாய் படுக்கையில் சாய்ந்து அமர்ந்து பாலைக் குடித்துக் கொண்டிருந்தான். நான்கு மணி நேரத்திற்கு முன் ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி தன் அறைக்குள் இருப்பதாக தான் உணர்ந்ததாகவும், அதன் பின் நோயின் அறிகுறிகள் அனைத்தும் தன்னை விட்டு விலகியதாகவும் சசி தெரிவித்தான். குருதேவரின் அருள் தன்னை மரணத்தின் பிடியிலிருந்து விலக்கி விட்டது என்று மிகுந்த பக்தியுடன் அவன் தெரிவித்தான்.

சில நாட்களில் சசி பூரணகுணம் அடைந்து நல்ல ஆரோக்கியத்துடன் வாழ ஆரம்பித்தான். ஆனால் பின் அவன் செரம்பூர் ஆசிரமம் வருவது மிகவும் குறைந்து விட்டது. யோகானந்தர் அது பற்றி சசியிடம் கேட்ட போது தன் பழைய வாழ்க்கைக்கு வருத்தப்படுவதாகவும் அதனால் குருதேவரை சந்திப்பதற்கு வெட்கப்படுவதாகவும் நொண்டிச்சாக்கு சொன்னான். யோகானந்தருக்கு அது சுத்த நன்றி கெட்டத்தனமாகத் தோன்றினாலும் ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி அதை ஒரு பொருட்டாக

நினைக்கவில்லை. சாதாரண மனிதர்களின் மனப்போக்கைக் கடந்து விட்ட யோகிகள் தங்கள் செயல்களுக்காக மற்றவர்களிடம் நன்றியைக் கூட எதிர்பார்ப்பதில்லை என்பதற்கு இது மிக நல்ல உதாரணம்.

இன்னொரு சுவாரசியமான சம்பவத்தையும் ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி குறிப்பிடுகிறார். யோகானந்தரின் இன்னொரு நண்பன் சந்தோஷின் தந்தை டாக்டர் நாராயண் சந்தர் ராய் ஒரு மிருக டாக்டர். அவர் யோகானந்தரும் சந்தோஷும் ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி அவர்களைப் பற்றி அடிக்கடி மிகவும் பெருமையாகச் சொல்வதைக் கேட்டு தானும் சந்திக்க எண்ணினார்.

அந்தக் காலத்தில் படித்தவர்கள் மிகவும் குறைவு. அதனால் கல்லூரி வரை சென்று படித்து நகரில் அனுபவம் மிக்க மிருக டாக்டராக இருந்த டாக்டர் நாராயண் சந்தர் ராயிற்கு படித்தவர் என்ற கர்வம் உண்டு. ஆன்மிக நாட்டம் கொண்டு ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி அவர்களைச் சந்திக்க எண்ணாமல் அவரை எடை போடும் எண்ணத்தோடு தான் சந்திக்க எண்ணினார். யோகானந்தர் அவரை செராம்பூர் ஆசிரமத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்.

முடிய பாத்திரத்தோடு சமுத்திரத்திற்கே சென்றாலும் வெறும் பாத்திரத்தோடு தானே ஒருவர் திரும்ப வேண்டி இருக்கும். அது போல அந்த மிருக டாக்டர் ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரியை சந்தித்த போதும் எந்த அருளையும் பெற முடியவில்லை. இருவரிடையேயும் கனத்த மவுனம் நிலவியது. டாக்டர் நாராயண் சந்தர் ராய் பெரிதாக ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரியால் கவரப்படவில்லை. சீக்கிரமே அங்கிருந்து கிளம்பிச் சென்று விட்டார்.

“இறந்த மனிதனை ஏன் இந்த ஆசிரமத்திற்கு அழைத்து வந்தாய்?” என்று ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி யோகானந்தரிடம் கேட்டார்.

“குருவே அவர் உயிரோடு தானே இருக்கிறார்?” என்று யோகானந்தர் வியப்புடன் கேட்டார்.

“விரைவில் இறந்து விடுவார்” என்று ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி தெரிவித்தார்.

நண்பனின் தந்தை கர்வம் பிடித்தவர் என்ற போதும் அவரது இறப்பால் நண்பனுக்கு ஏற்படக் கூடிய துக்கத்தை யோசித்த யோகானந்தர் கவலையுடன் தன் குருவிடம் விவரமாகச் சொல்லும்படி கேட்டுக் கொண்டார்.

என்ன நடக்கப் போகிறது என்பதைத் தன் ஞான திருஷ்டியால் அறிந்திருந்த ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி “அந்த மிருக டாக்டர் நீரிழிவு நோயின் உச்சத்தில் இருக்கிறார். அவர் அதை இன்னமும் அறியவில்லை. பதினைந்து நாட்களில் அவர் படுத்த படுக்கையாக மாற நேரிடும். டாக்டர்கள் கைவிரித்து விடுவார்கள். அவருக்கு இன்னும் ஆறு வார காலம் தான் ஆயுள் உள்ளது” என்று கூறினார்.

“குருவே என் நண்பனுக்காக அவரை நீங்கள் காப்பாற்ற வேண்டும்” என்று யோகானந்தர் கெஞ்சினார்.

“சரி ஆனால் ஒரு நிபந்தனை. அவர் ஒரு தாயத்து கட்டிக் கொள்ள வேண்டும். அவ்வளவு சுலபமாக அவர் அதைக் கட்டிக் கொள்ள ஒப்புக் கொள்ள மாட்டார். குதிரைக்கு அறுவை சிகிச்சை செய்யப் போனால் அது எப்படி முரண்டு பிடிக்குமோ அவரும் அப்படியே முரண்டு பிடிப்பார். அதையும் மீறி அவரை தாயத்து கட்டிக் கொள்ள சம்மதிக்க வைத்தால் அவர் ஒரு மாதத்தில் குணமடைவார். அவருக்கு ஆறு மாத கால ஆயுளை நீட்டிக்க வைக்கலாம். அவர் குணமான பிறகு அவர் மாமிச உணவைத் தவிர்க்க வேண்டும். ஆனால் நீங்கள் சொன்னாலும் கேட்க மாட்டார். அவர் அதைச் சாப்பிட ஆரம்பிப்பார். ஒரு நாள் திடீரென்று இறந்து விடுவார்” என்று ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி விரிவாக அந்த மிருக டாக்டர் வாழ்க்கையில் இனி என்ன எல்லாம் ஆகலாம் என்பதைச் சொன்னார்.

ஆறு வார காலம் ஆயுள் உள்ளவரை ஆறு மாத காலமாகவாவது வாழ வைக்க வேண்டும் என்று தன் நண்பனுக்காக உறுதி கொண்ட யோகானந்தர் தன் நண்பன் சந்தோஷிடம் தன் குரு சொன்னதைச் சொன்னார்.

சந்தோஷ தன் தந்தையிடம் அதைத் தெரிவித்து அவரைத் தாயத்து கட்டிக் கொள்ளும்படி வற்புறுத்தினான். அவர் ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி தெரிவித்தது போலவே ஆக்ரோஷமாக மறுத்தார். “நான் முழு ஆரோக்கியத்தோடு இருக்கிறேன். இது போன்ற மூட நம்பிக்கை விஷயங்களை எல்லாம் சொல்லி என்னை வற்புறுத்த வேண்டாம். கண்டிப்பாக தாயத்து எல்லாம் அணிய மாட்டேன்”

ஆனால் சில நாட்களில் அவர் திடீர் என்று நோய்வாய்ப்பட்டார். படுத்த படுக்கையானார். நோய் வந்தவுடன் அவர் பிடிவாதம் தளர்ந்தது. தாயத்து கட்டிக் கொள்ள அவர் சம்மதித்தார். ஆனால் நோயின் தாக்கம் அதிகமாகவே இருந்தது. அவரைப் பரிசோதித்த டாக்டர் “சர்க்கரை வியாதி அவரைக் கடுமையாக பாதித்திருக்கிறது. அவர் உயிர் பிழைப்பது கஷ்டம்” என்று சொல்லி விட்டார்.

ஆனால் யோகானந்தர் அந்த மருத்துவரிடம் தெளிவாகச் சொன்னார். “இவர் சர்க்கரை வியாதியால் பாதிக்கப்படுவார் என்பதை என் குருநாதர் முன்பே சொல்லி இருக்கிறார். ஆனால் அவரே இவர் ஒரு மாதத்தில் குணமடைவார் என்பதையும் சொல்லி இருக்கிறார்.”

அந்த டாக்டர் யோகானந்தரை வினோதமாகப் பார்த்தார். எந்த உலகத்தில் இவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று அவர் மனதில் நினைத்திருக்கலாம்.

ஆனால் அவரே சில நாட்களில் யோகானந்தரை அழைத்துச் சொன்னார். “உண்மையாகவே டாக்டர் நாராயண் சந்தர் ராய் அந்த நோயின் பிடியில் இருந்து தப்பி விட்டார். இது மருத்துவ வரலாற்றில் அதிசயம் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். ஏனென்றால் நான் இது வரை நான் மரணம் வரை சென்ற ஒரு ஆள் இப்படி குணமாகிப் பிழைப்பதைப் பார்த்ததில்லை. உங்கள் குரு பெரிய தீர்க்கதரிசி தான்”

டாக்டர் நாராயண் சந்தர் ராய் குணமான பின் மகன் சந்தோஷ சொன்னதையும் கேளாமல் மறுபடி மாமிச உணவு சாப்பிட ஆரம்பித்து விட்டார். சந்தோஷ அதை வருத்தத்துடன் யோகானந்தரிடம்

தெரிவிக்க, யோகானந்தர் உடனடியாக அவரிடம் சென்று தன் குரு சொல்லி இருந்ததைத் தெரிவித்து எச்சரித்தார்.

ஒருமுறை நோய்வாய்ப்பட்டு தாயத்து கட்டிப் பிழைத்துக் கொண்டதை மறந்து டாக்டர் நாராயண் சந்தர் ராய் யோகானந்தரிடம் சொன்னார். “உன் குருவிடம் சொல். இப்போது மாமிசம் சாப்பிட ஆரம்பித்து என் உடல் வலிமை அடைந்து தான் வருகிறது. அறிவிற்கு எதிர்மாறான அவரது கருத்துகளை இனியும் நான் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டேன்.” அவர் கூறியது போலவே மிக ஆரோக்கியமாகத் தான் தெரிந்தார்.

வருத்தத்துடன் யோகானந்தர் திரும்பினார். மறு நாள் சந்தோஷிடம் இருந்து திடீர் என்று தந்தை இறந்து விட்டதாகத் தகவல் வந்தது.

மகாசக்தி மனிதர்கள்-34

பரமஹம்ச யோகானந்தர் தன் குருவான ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரியின் பூரி ஆசிரமத்திற்குச் சென்றிருந்த ஒரு சமயத்தில் தன் கையால் நட்டு வளர்த்த செடியில் காய்த்த ஆறு காலிபிளவர்களை ஒரு கூடையில் எடுத்துச் சென்றிருந்தார். குருவிடம் கொடுத்து “இது என் அன்பான கண்காணிப்பில் விளைந்த காய்கறி” என்று சொன்னார். “சரி உன் அறையில் வைத்திரு. நாளை சமையலுக்கு இதைப் பயன்படுத்தலாம்” என்று ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி சொல்ல யோகானந்தரும் அதை எடுத்துக் கொண்டு போய் தன் அறையில் வைத்துக் கொண்டார்.

பூரி கடற்கரை நகரமானதால் அங்கு இருக்கும் போது தன் சீடர்களுடன் காலையில் நடைபயிற்சி செல்வது வழக்கம். மறுநாள் காலை குரு அழைத்தவுடன் நடைபயிற்சிக்குக் கிளம்பிய யோகானந்தர் தான் ஆசையாகக் கொண்டு வந்திருந்த காலிபிளவர்களை பத்திரமாக கட்டிலுக்குக் கீழே தள்ளி விட்டுப் போனார்.

போகின்ற வழியில் ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி யோகானந்தரிடம் கேட்டார். “நீ நம் ஆசிரமத்தின் பின்வாசலைப் பூட்டினாயா?”

“ஆம். பூட்டியதாகத் தான் ஞாபகம்” என்றார் யோகானந்தர். சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்த ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி “இல்லை நீ ஆசிரமத்தின் பின் வாசலைப் பூட்டவில்லை” என்றார்.

தன் குரு ஞானதிருஷ்டியால் அதைக் கண்டு தெரிவிக்கிறார் என்பதைப் புரிந்து கொண்டார் யோகானந்தர். ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி புன்னகையுடன் சொன்னார். “உன் அஜாக்கிரதைக்குத் தண்டனையுண்டு. நீ கொண்டு வந்திருந்த ஆறு காலிபிளவர்கள் ஐந்தாகக் குறையப் போகிறது”

யோகானந்தருக்குப் புரியவில்லை. நடைபயிற்சி முடிந்து குருவும் சீடர்களும் ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பினார்கள். ஆசிரமத்திற்கு அருகே வந்தவுடன் ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி தன் சீடர்கள் அனைவரையும் அப்படியே நிற்கச் சொன்னார். பின் யோகானந்தரிடம் சொன்னார். “தெருவின் இடது புறத்திலிருந்து ஒருவன் வருவான். அவன் தான் உனக்கு தண்டனையைத் தருபவன்”

யோகானந்தருக்கு என்ன நடக்கப் போகிறது என்கிற ஆவல் அதிகரித்தது. அவர் தன் குரு சொன்னபடியே தெருவின் இடக்கோடியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ஒரு ஏழை குடியானவன் அங்கிருந்து வந்து கொண்டிருந்தான். அவன் வினோதமாக கைகளை அசைத்து ஆடிக் கொண்டே வந்தான். அப்படியே அவர்களைக் கடந்து போகவும் செய்தான். தெருவின் மறு கோடி வரை போயும் விட்டான்.

ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி சொன்னார். “இப்போது அந்த ஆள் திரும்பி வருவான் பார்”. அவர் சொல்லி முடித்தவுடன் அந்தக் குடியானவன் சடாரென்று திரும்பினான். திரும்பியவன் அதே பழைய ஆட்டத்தோடு நடந்து சென்று ஆசிரமத்தின் பின்வழியாகச் சென்று சிறிது நேரத்தில் கையில் ஒரு காலிபிளவருடன் வெளியே வந்தான். இப்போது அவனிடம் ஆட்டமில்லை. அமைதியாக நடந்து சென்று கடைசியில் அவர்கள் பார்வையிலிருந்து மறைந்து போனான்.

யோகானந்தர் திகைப்புடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற விதத்தைக் கண்டு ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரிக்குச் சிரிப்பு தாள முடியவில்லை. அவர்

<https://t.me/tamilbooksworld>

குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தார். திகைப்பு குறையாமல் யோகானந்தர் தன் அறைக்கு விரைந்தார். அவர் அறையில் மேசையின் மேலேயே அவரது தங்க மோதிரம், கடிகாரம், பணம் எல்லாம் இருந்தது. அந்த காலிபிளவர் திருடன் அதை எல்லாம் தொடக்கூட இல்லை. ஆனால் கட்டிலுக்கு அடியில் அவர் ஆசையாக மறைத்து வைத்திருந்த காலிபிளவர்களில் ஒன்றை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு சென்றிருக்கிறான்.

ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி சொன்னார். “பாவம் அந்தக் குடியானவன். காலிபிளவர் சாப்பிட வேண்டுமென்று நிறைய நாளாக ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். நீ கொண்டு வந்திருந்த காலிபிளவர்களில் ஒன்று அவனுக்குக் கிடைத்தால் அவன் சந்தோஷப்படுவான் என்று நினைத்தேன்”

காலிபிளவர் மீது ஆசை கொண்ட ஒருவன் வந்து கொண்டிருப்பதை அறிந்து, அவன் அறியாமலேயே காலிபிளவர் இருக்குமிடத்தை அவனுக்கு உணர்த்தி, அங்கு செல்ல வைத்து, அதை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு வெளியேற வைத்த இந்த சம்பவத்தில் தன் குரு ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரியின் சக்திப் பிரயோகம் யோகானந்தரைப் பிரமிக்க வைத்தது.

ஆனால் ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி இது போன்ற சக்திகளை சில்லரை விஷயங்களுக்குப் பயன்படுத்துவதை என்றுமே விரும்பியதில்லை. இந்த காலிபிளவர் நிகழ்ச்சி நடந்து சில தினங்களில் ஆசிரமத்தின் மண்ணெண்ணெய் விளக்கு ஒன்று காணாமல் போயிற்று. அதைத் தேட யோகானந்தர் பெரிய முயற்சிகள் எதுவும் எடுக்கவில்லை. குருவைக் கேட்டால் அவர் தன் ஞான திருஷ்டியால் பார்த்துச் சொல்வார் என்று நினைத்தார். அதைப் புரிந்து கொண்ட ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி சீடர்களிடம் அந்த விளக்கு பற்றி விசாரித்தார். ஒரு சீடர் முந்தைய நாள் இரவு கிணற்றருகே அந்த விளக்கைக் கடைசியாகக் கொண்டு சென்றதாகச் சொன்னார். “அங்கேயே தேடுங்கள்” என்று ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி சொன்னார். யோகானந்தர் ஓடிச் சென்று அங்கே விளக்கைத் தேடினார். அங்கு அந்த விளக்கு கிடைக்கவில்லை. ஏமாற்றத்துடன் யோகானந்தர்

திரும்பி வந்த போது வாய்விட்டுச் சிரித்த ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி அதை ஞான திருஷ்டியால் கண்டுபிடிக்கும் சிரமத்தை மேற்கொள்ளவில்லை. இதுவும் யோகானந்தருக்கு ஒருவிதத்தில் பாடமாக அமைந்தது.

ஒரு முறை பூரி ஆசிரமத்தின் சார்பாக ஒரு ஆன்மிக பாதயாத்திரைக்கு ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி ஏற்பாடு செய்தார். அது கடுமையாக வெயில் இருந்த கோடைகாலம். ஆன்மிக பாதயாத்திரை என்பதால் சீடர்கள் காலில் செருப்பில்லாமல் செல்ல வேண்டும். யோகானந்தர் “குருவே இந்த சுட்டெரிக்கும் வெயிலில் எப்படி செருப்பில்லாமல் சீடர்களை அழைத்துச் செல்வது? என்று கேட்டார்.

“கவலைப்படாதே கடவுள் மேகங்களைக் குடையாக அனுப்பி வைப்பார். நீங்கள் நிழலிலேயே நடந்து செல்லலாம்” என்று ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி சொன்னார். யோகானந்தர் ஆகாயத்தைப் பார்த்தார். மழையின் அறிகுறியே இல்லை. ஆனாலும் குரு சொன்ன பின் சந்தேகப்பட ஏதுமில்லை என்று யோகானந்தர் ஒத்துக் கொண்டார்.

அவர்கள் பாதயாத்திரைக்குத் தயாரானார்கள். அவர்கள் ஆசிரமத்தை விட்டுக் கிளம்பிய போது திடீரென்று கருமேகக் கூட்டம் வானில் திரண்டது. சீடர்கள் அனைவரும் குதூகலமாயினர். சிறிது மழை தூற்றலும் விழுந்தது. வானிலை மிகவும் ரம்யமாயிருக்க அனைவரும் பாத யாத்திரை கிளம்பினார்கள். பாதயாத்திரை சென்று அவர்கள் ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பி வர இரண்டு மணி நேரங்கள் ஆனது. அது வரை அப்படியே வானிலை நீடித்தது. அவர்கள் ஆசிரமம் வந்து சேர்ந்ததும் பழையபடி வெயில் கொளுத்த ஆரம்பித்தது.

யோகானந்தர் தன் குருவுக்கு நன்றி தெரிவித்தார். ஆனால் ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி எல்லாப் புகழும் இறைவனுக்கே என்று வாயால் மட்டும் தெரிவிப்பவராக இல்லாமல் மனதார எண்ணுபவராகவும் இருந்தார். அவர் யோகானந்தரிடம் சொன்னார். “எல்லாம் வல்ல இறைவன் எப்போதுமே ஆத்மார்த்தமான பிரார்த்தனைகளுக்கு அருள்பவராக இருக்கிறார். எந்த அளவு அவர் நம் பிரார்த்தனைகளுக்குச் செவி சாய்க்கிறார் என்பதை நாம் பல

நேரங்களில் அறிவது கூட இல்லை. சிலருக்கு மட்டுமே சாதகமாகவும், மற்றவர்களை கண்டு கொள்ளாமலும் கடவுள் இருப்பதில்லை. நம்பிக்கையோடு அணுகுபவர்கள் அனைவருக்கும் அவர் அருள்கிறார்.”

கடவுளைப் பெயருக்கு முன்னால் நிறுத்தி விட்டு அந்தக் கடவுளுக்கு இணையானவராகத் தன்னை காட்டிக்கொண்டோ அல்லது கடவுளே நான் தான் என்று நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் பறைசாற்றிக் கொண்டோ பல குருமார்கள் மலிந்து வரும் இக்காலத்தில் எத்தனையோ அற்புதங்கள் செய்து காட்டிய பின்பும் கூட அதற்கு தனக்கென்று எந்தப் பெருமையையும் ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி ஏற்றுக் கொள்ளாதது உண்மையான உயர்வே அல்லவா?

அவர் செய்து காட்டிய மேலும் பல அதிசயங்களை அடுத்த வாரம் பார்ப்போம்.

மகாசக்தி மனிதர்கள்-35

யோகானந்தருக்கு படிப்பில் சிறிதும் ஆர்வம் இருக்கவில்லை. ஆனால் ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி ஒரு பட்டப்படிப்பு அவசியம் என்று வலியுறுத்தி படிப்பை யோகானந்தர் நிறுத்தி விடாமல் பார்த்துக் கொண்டார். கல்லூரிப் படிப்பு ஆன்மிகத்திற்கு சம்பந்தம் இல்லாமல் இருந்ததால் அப்படிப்பு வேம்பாக யோகானந்தருக்கு கசந்த போதிலும் குருவின் வற்புறுத்தலுக்காகக் கல்லூரிக்குப் போய் வந்தார்.

யோகானந்தர் அடிக்கடி குரு தங்குமிடத்திற்குப் போய் ஒருசில நாட்கள் தங்கி சேவை செய்து விட்டு வருவார். ஒரு முறை ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி தன் ஆசிரமத்தில் ஒரு ஆன்மிக நிகழ்ச்சிக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அந்த நிகழ்ச்சிக்கு பக்தர்கள் நாட்டின் பல பாகங்களில் இருந்தும் வந்திருந்தார்கள். அதிகாலை ஆரம்பித்து இரவு வரை பஜனை, ஆன்மிகச் சொற்பொழிவு, சங்கீதம் முதலான நிகழ்ச்சிகள் இருந்தன. அதில் எல்லோரும் உற்சாகமாகக் கலந்து கொண்டார்கள்.

அத்தனை பேருக்கும் சமையல், பரிமாறுதல், உபசரிப்பு வேலைகள் எல்லாம் யோகானந்தருக்கும், மற்ற சீடர்களுக்கும் இருந்தன.

சமையலும், பாத்திரங்கள் கழுவுவதுமாகவே முழு நாள் வேலை இருந்ததால் யோகானந்தரால் அந்த நிகழ்ச்சிகளில் கூடக் கலந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஆனாலும் தனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த வேலையை யோகானந்தர் மகிழ்ச்சியாகவே செய்தார்.

வெளியூரில் இருந்து வந்தவர்கள் எல்லாம் தங்கள் ஊருக்கு பஸ்களிலும் ரயில்களிலும் செல்லக் கிளம்பிய பிறகு களைத்துப் போய் யோகானந்தர் படுக்கச் சென்றார். ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரியும் படுத்து விட்டார். ஆனால் சில நிமிடங்களிலேயே அவர் எழுந்து விட்டதைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்ட யோகானந்தர் “ஏன் எழுந்து விட்டீர்கள் குருவே?” என்று கேட்டார்.

“இன்று வந்த நண்பர்களில் சிலர் ரயிலைத் தவற விட்டு விட்டார்கள். அவர்கள் பசியோடு வருவார்கள். அவர்களுக்காக சமைக்க வேண்டும். அதனால் தான் எழுந்தேன்” என்று ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி சொன்னார். யோகானந்தருக்கு அந்த நண்பர்கள் ரயிலைத் தவற விட்டாலும் திரும்பவும் அந்த நள்ளிரவு நேரத்தில் ஆசிரமத்திற்கு வருவார்கள் என்று தோன்றவில்லை. அதை வெளிப்படையாக அவர் குருவிடம் சொன்னார்.

“அவர்கள் வருவார்கள். நீ இன்று நிறைய வேலைகள் செய்து களைத்துப் போயிருக்கிறாய். அதனால் உறங்கு. நான் சமைக்கிறேன்” என்று சொல்லி ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி சமையலறைக்குச் சென்றார். களைத்துப் படுத்திருந்த மற்ற சீடர்களையும் அவர் எழுப்ப விரும்பவில்லை. என்னவொரு உயர்ந்த உள்ளம் பாருங்கள்!

தன் குரு வேலை செய்யும் போது படுத்திருக்க மனம் வராமல் யோகானந்தரும் சமையலறைக்குச் சென்றார். இருவரும் சேர்ந்து எளிய உணவு சமைத்தார்கள். ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி சொன்னது போலவே அந்த அன்பர்கள் ரயிலைத் தவற விட்டு சிறிது நேரத்தில் ஆசிரமத்திற்கே திரும்பி வந்தார்கள்.

அவர்களை வரவேற்க விரைந்த யோகானந்தரிடம் அவர்கள் “தொந்திரவுக்கு மன்னியுங்கள் அன்பரே. ரயிலைத் தவற விட்டு

<https://t.me/tamilbooksworld>

விட்டோம். ரயில் நேரம் பற்றி நாங்கள் குறித்துக் கொண்டது தவறாக இருந்திருக்கிறது” என்று சொன்னார்கள்.

“பரவாயில்லை வாருங்கள். நீங்கள் பசியோடு வருவீர்கள் என்று நம் குருநாதர் உங்களுக்காக சமைத்தும் வைத்திருக்கிறார். வாருங்கள். பசியாறுங்கள்” என்று சொன்ன போது அந்த அன்பர்களுக்கு ஆச்சரியம் தாங்கவில்லை. பசியோடு இருந்த அவர்கள் குரு சமைத்த ருசியான உணவை உண்டு மகிழ்ந்தார்கள்.

எந்தப் பிரதிபலனையும் எதிர்பாராமல் தன் சீடர்களுக்கும், பக்தர்களுக்கும் கூடச் சேவை செய்யும் குருவின் அருகிலேயே இருப்பதில் ஆர்வம் கொண்டிருந்த யோகானந்தருக்கு பரிட்சை நெருங்கும் போது தான் அது குறித்த பயம் வந்தது.

பரிட்சைக்கு ஐந்தே நாட்கள் இருந்த போது அவர் ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரியிடம் சென்று இந்த முறை பரிட்சை எழுதப் போவதில்லை என்று தெரிவித்தார். ஏன் என்று ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி கேட்ட போது “நான் ஒன்றுமே படிக்கவில்லை. இனி படிக்க ஐந்து நாட்கள் போதவே போதாது” என்று யோகானந்தர் தெரிவித்தார்.

“நீ பரிட்சை எழுதாவிட்டால் எனக்கும் சேர்த்து தான் கெட்ட பெயர் வந்து சேரும். உன் வீட்டார் நான் தான் உன்னைப் படிக்க விடாமல் செய்து விட்டேன் என்று ஏசுவார்கள். அதனால் கண்டிப்பாக பரிட்சை எழுது.” என்று ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி சொன்னார்.

“எழுதி என்ன பயன்? நான் தான் ஒன்றும் படிக்கவில்லையே. நான் எழுதுவதானால் எல்லா பரிட்சைகளிலும் உங்கள் அருமை பெருமைகளைப் பற்றியும் உங்கள் உபதேசங்களைப் பற்றித் தான் எழுத வேண்டும்” என்று யோகானந்தர் சொன்னார்.

ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி சிரித்துக் கொண்டே “முடிந்த வரை படி. பரிட்சை முடிகிற வரை இங்கே வராதே. படிப்பில் கவனம் செலுத்து. நீ சோம்பலால் படிக்காமல் இருந்து விடவில்லை. ஆன்மிக ஆர்வம்

காரணமாகவே நீ படிக்க முடியாமல் போயிருக்கிறது. அதனால் கவலைப்படாதே” என்று சொன்னார்.

யோகானந்தர் சரியென்றார். ஒரு நிமிட மவுனத்திற்குப் பின் “உன் வகுப்பில் மிக நன்றாகப் படிக்கும் ரமேஷ் சந்திர தத்தின் உதவியை நாடு.” என்று ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி சொன்னார். ரமேஷ் சந்திர தத் அந்தக் கடைசி நேரத்தில் போனால் உதவுவானா என்ற இயற்கையான சந்தேகம் வந்த போதும் சரியென்று சொல்லி விட்டு யோகானந்தர் சென்றார்.

ரமேஷ் சந்திர தத் யோகானந்தரை வரவேற்றான். ஆனால் வருடம் முழுவதும் படிக்காமல் கடைசி ஐந்து நாட்களில் ஒரு சப்ஜெக்ட் மட்டுமல்லாமல் அனைத்து சப்ஜெக்ட்களும் படிக்க உதவுவது என்பது அந்த மாணவனையும் மலைக்கத் தான் வைத்தது. ஆனாலும் ஒவ்வொரு சப்ஜெக்டிலும் முக்கியமான கேள்விகளாகத் தேர்ந்தெடுத்து யோகானந்தருக்கு முடிந்த வரை விளக்கினான்.

முதலிரண்டு சப்ஜெக்ட்களில் அவன் தேர்ந்தெடுத்த முக்கியக் கேள்விகள் அந்தந்த பரிட்சைகளில் பாஸ் ஆகும் அளவு வந்திருந்தன. யோகானந்தருக்கு மகிழ்ச்சி தாங்கவில்லை. ரமேஷ் சந்திர தத் சொன்னதை நினைவு வைத்துக் கொண்டிருந்ததை எழுதினார்.

ஆங்கில இலக்கியப் பரிட்சையில் அதே போல் கேள்விகள் வந்திருந்த போதும் ஒரு பெரிய தவறை யோகானந்தர் செய்தார். அந்த வினாத்தாளில் A அல்லது B, C அல்லது D கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்க வேண்டும் என்று இருந்தது. யோகானந்தர் அதைக் கவனிக்காமல் ஏதோ இரண்டு எழுத வேண்டும் என்று எண்ணி A B இரண்டு வினாக்களையும் எழுதி விட்டு C D இரண்டு வினாக்களையும் எழுதாமல் விட்டு விட்டார். அதை பரிட்சை முடிந்து வெளியே வந்த பிறகு தான் அவர் உணர்ந்தார்.

இந்தத் தவறால் அவருக்குப் பாஸாக குறைந்த பட்ச மதிப்பெண்களுக்கும் குறைவாகவே கிடைக்கும் என்பது உறுதியாகத் தெரிந்தது. தன் குருவின் அருளால் தெரிந்த கேள்விகளே வந்தும்

<https://t.me/tamilbooksworld>

கவனக்குறைவால் இப்படி தவறு இழைத்து விட்டோமே என்ற குற்ற உணர்வுடன் அவர் குருவிடம் ஓடோடி வந்து நடந்ததைத் தெரிவித்தார்.

ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி “கவலைப்படாதே. நீ இந்தப் பரிட்சையில் பாஸ் ஆவது உறுதி” என்று சொல்லி விட்டார்.

கடைசி பரிட்சையான வங்காள மொழிப் பரிட்சையில் இரண்டு பெரிய கேள்விகளுக்குப் பக்கம் பக்கமாக பதில் எழுத வேண்டும். எந்தக் கேள்வி கேட்பார்கள் என்று அனுமானிக்க முடியாத அளவு கேட்க நிறைய விஷயங்கள் இருந்தன. ரமேஷ் சந்திர தத், வித்யாசாகர் என்கிற வங்காள சமூகம், மற்றும் கல்வி சீர்திருத்தவாதி ஒருவரைப் பற்றிய விவரங்களைச் சொன்னான். மறு நாள் பரிட்சையில் அவர் பற்றியே ஒரு கேள்வி இருந்தது. இரண்டாவது கேள்வி பொதுவானதாக இருந்தது “உன்னை மிகவும் கவர்ந்த ஒரு உயர்ந்த மனிதரின் வாழ்க்கையைப் பற்றி எழுது”. முதல் கேள்விக்கு ரமேஷ் சந்திர தத் சொன்னதையும், இரண்டாவது கேள்விக்குத் தன் குருவான ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி பற்றியும் பக்கம் பக்கமாய் எழுதிய யோகானந்தருக்குத் தன் குருவிடம் ஆரம்பத்தில் “உங்களைப் பற்றித் தான் எழுத வேண்டும்” என்று சொன்னதும் பலித்தது குறித்து அவருக்குப் பரம சந்தோஷம்.

ஆங்கிலப் பாடத்தின் குறைந்த பட்ச மதிப்பெண்ணை அந்த முறை அரசாங்கம் திடீரென்று குறைக்க யோகானந்தர் அது உட்பட எழுதிய அனைத்து பரிட்சைகளிலும் பாஸானார்.

மகாசக்தி மனிதர்கள் - 36

ஒரு மேன்மையான குருவுக்கு ஒரு உண்மையான சீடன் கிடைத்தால் இருவருமே பெரும் பாக்கியசாலிகளாகிறார்கள். அது அடிக்கடி நடக்கும் சம்பவம் அல்ல. லட்சங்களில் ஒரு ஜோடி அப்படி அமைந்தால் அதுவே பெரிய விஷயம். ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரிக்கு பரமஹம்ச யோகானந்தர் சீடராக வாய்த்தது அப்படி ஒரு வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க சம்பவமே.

ஆன்மிக உணர்வின் சிகரமாக மெய்ஞான நிலையை அடைய எத்தனையோ ஜென்மங்கள் ஒருவர் எடுத்து அதற்கான வழிகளில் பயணித்து அதன் பலனாகப் பெறும் பேரானந்த அனுபவம் அது. வார்த்தைகளுக்கு எட்டாத அந்த பேரானந்த அனுபவத்தை ஒரு மேன்மையான குரு தகுதியுள்ள உண்மையான சீடனுக்கு ஒரு கணமாவது உணர்த்தி விட்டுப் போவதுண்டு. அப்படி ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரியும் தன் பிரிய சீடரான யோகானந்தருக்கு அந்த அனுபவத்தை ஒரு முறை ஏற்படுத்தினார்.

யோகானந்தருக்கு தியானம் சரிவர சித்திக்காத ஒரு நாளில் அவரைத் தன்னருகே அழைத்த ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி அவரது இதயப்பகுதிக்கு மேலே நெஞ்சில் லேசாக தட்ட யோகானந்தர் தன் உடலிலிருந்து திடீரென வெளிப்பட்டதாக உணர்ந்தார். பிரபஞ்சம் பிரகாசமயமாகி எல்லாரும் எல்லாமும் ஒளிமயமாக இருந்ததை அவர் கண்டார். சாதாரண புறக்கண்ணின் எல்லைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட காட்சிகளையும் அகக்கண்ணால் மிகத் துல்லியமாகக் கண்டார். உடலோடு இருந்த போது முக்கியமாகவும், இன்றியமையாதவையாகவும் தோன்றிய எத்தனையோ விஷயங்கள் உடலில் இருந்து விடுபட்டிருந்த அந்த உணர்வு நிலையில் அர்த்தமில்லாதவையாகவும், முக்கியமில்லாதவையாகவும் தோன்றின. ஆனந்தத்தின் உச்சத்தில் இருக்க வைத்த அந்த நிலை சிறிது நேரம் நீடித்து மறைந்தது.

இந்த மேல் நிலை அனுபவத்தைத் தன் குருநாதரிடம் இருந்து பெற்ற யோகானந்தர் தன் குருவின் நிழலாக இருந்து மேலும் பலவற்றைக் கற்றுக் கொண்டார். குறிப்பாக தன்னடக்கமும், பணிவும் உயர்ந்தோருக்கல்லாமல் மற்றவர்களுக்கு வராது என்பதைக் குருவிடம் இருந்து அவர் கற்றுக் கொண்டார். அதற்கு ஒரு சிறிய நிகழ்வை உதாரணமாகச் சொல்லலாம்.

ஒருமுறை ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரியின் தாயார் மகனைப் பார்த்து விட்டுச் செல்ல ஆசிரமத்திற்கு வந்திருந்தார். அப்போது அவர் ஏதோ சொல்ல அதற்கு ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி ஏதோ விளக்கம் சொல்ல அந்தத் தாய் “இந்த பிரசங்கத்தை எல்லாம் உன் சீடர்களிடம் வைத்துக் கொள்.

என்னிடம் வேண்டாம்” என்று ஆரம்பித்து நன்றாகப் பொரிந்து தள்ள சின்னப் பையன் போல தாய் திட்டுவதைச் சிறிதும் எதிர்த்துப் பேசாமல் கேட்டுக் கொண்டு நின்றதை யோகானந்தர் கண்ணாரக் கண்டார். எத்தனை பெரிய யோகியாக இருந்தாலும் தாயிற்குப் பிள்ளையாக அவர் அமைதியாக இருந்த காட்சியை யோகானந்தர் மிகவும் பெருமையுடன் எழுதியிருக்கிறார்.

பிற்காலத்தில் துறவியாகி கிரியா யோகாவையும், இந்திய ஆன்மிகத்தையும் அமெரிக்காவில் பரப்ப பயணமான யோகானந்தர் தன்னுடைய குருவுடன் என்றும் தொடர்பிலேயே இருந்தார். 1936 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் அலகாபாத்தில் கும்பமேளா நடக்க இருந்த சமயத்தில் யோகானந்தர் இந்தியா வந்து தன் குருவை செராம்பூர் ஆசிரமத்தில் கண்டார். அப்போது ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி எண்பது வயதைக் கடந்திருந்தார். மிகவும் மெலிந்து பலவீனமாய் இருந்த போதும் ஞானத்திற்கே உரிய அமைதியோடு இருந்த குருவைக் காணும் போது யோகானந்தருக்கு மிகவும் பெருமையாக இருந்தது.

ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி தன் பிரிய சீடரிடம் தன் அந்திமக் காலம் வந்து விட்டதென்றும், தான் விட்டுச் சென்றிருந்த பணியை யோகானந்தர் சிரத்தையுடன் தொடர வேண்டும் என்பதைத் தெரிவித்தார். இனி செய்ய வேண்டிய காரியங்கள் என்னென்ன என்பதை மிகவும் விளக்கமாகவே யோகானந்தரிடம் ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி சொன்னார். அதைச் செவிமடுத்த யோகானந்தர் அப்படியே செய்வதாக உறுதியளித்தார். யோகானந்தர் கும்பமேளாவிற்குக் கிளம்பினார். அப்போது அவர் தன் குருவை உயிரோடு பார்ப்பது அதுவே கடைசி முறை என்பதை அறிந்திருக்கவில்லை.

யோகானந்தர் கும்ப மேளாவிற்குப் போய் விட்டு செராம்பூர் ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பிய போது ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி பூரி ஆசிரமத்திற்குப் போய்விட்டிருந்தார். அவர் உடல்நிலை பூரி ஆசிரமத்தில் கவலைக்கிடமாக இருப்பதாகத் தந்தி வந்தது. உடனே பூரிக்கு யோகானந்தர் கிளம்பினார். ரயிலில் அவர் சென்று கொண்டிருக்கையில் திடீரென்று ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரியின் உருவம்

யோகானந்தரின் கண்ணெதிரே தோன்றியது. அவரது இருபக்கங்களிலும் ஒளிவெள்ளம் பாய்ந்திருந்தது.

யோகானந்தர் அந்தக் காட்சி தெரிவித்த செய்தியை உணர்ந்து மிகுந்த துக்கத்தோடு கேட்டார். “எல்லாம் முடிந்து விட்டதா?”

ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரியின் உருவம் தலையசைத்தது. பின் மறைந்தது. உலகத்தில் எல்லோரையும் விட அதிகமாய், உயர்வாய் நினைத்த, நேசித்த குருவை இழந்த துக்கம் யோகானந்தரை ஆட்கொண்டது. ஆன்மிகத் தேடலில் சிறுவனாக சுற்றிக் கொண்டிருந்த போது அவரைக் காந்தமாக இழுத்த குரு பிறகு அவருக்குக் கற்றுக் கொடுத்தது தான் எத்தனை, காட்டிய அன்பு தான் எவ்வளவு? அதை எல்லாம் எண்ணிப் பார்த்த போது துறவியானாலும் அவருக்கு அந்த இழப்பினைத் தாங்குவது சுலபமாக இருக்கவில்லை. பெருந்துக்கத்துடன் பூரி ஆசிரமத்திற்கு வந்து சேர்ந்த யோகானந்தர் தன் குருவுக்குச் செய்ய வேண்டிய அந்திம கிரியைகளைச் செய்தார். பின்பும் குருவின் நினைவாகவே இருந்தார்.

இப்படி மீளாத் துக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்த யோகானந்தர் அமெரிக்கா திரும்பும் முன் மும்பை ஓட்டலில் ஆழ்தியான நிலையில் அமர்ந்திருந்த போது அவருக்கு மீண்டும் காட்சி அளித்தார் ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி. இதை குரு மீண்டும் உயிர்த்தெழுந்த நிகழ்ச்சியாகவே கருதி அதைப் பற்றி மிக விரிவாக யோகானந்தர் யோகியின் சுயசரிதையில் எழுதியிருக்கிறார். இது நடந்தது ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி இறந்த நாளிலிருந்து சரியாகப் பத்தாவது நாளில்.

அந்த அறையே ஒளிமயமாகி ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி தன் பழைய உருவத்திலேயே அங்கு பிரத்தியட்சமாக வந்தது யோகானந்தருக்கு மறக்க முடியாத அனுபவமாக மாறி விட்டது. இது வெறும் காட்சியாக மட்டுமல்லாமல் உண்மையாக தொட முடிந்த உருவமாகவே குருநாதர் இருந்தது தான் யோகானந்தருக்குப் பேராச்சரியமாக இருந்தது. எல்லா சந்தேகங்களையும் குருவிடமே கேட்டு தெளிவு பெற்று வந்த யோகானந்தர், பூரி ஆசிரமத்தில் புதைத்த குருநாதர் மறுபடி அதே

உருவம் பெற்று வந்ததெப்படி என்ற சந்தேகத்தை குருவிடமே கேட்டார்.

பிரபஞ்ச அணுக்களில் இருந்து எதையும் பழைய வடிவிலேயே புதிதாக உருவாக்கலாம் என்று தெளிவுபடுத்திய ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி பின் நீண்ட நேரம் தன் ஆத்மார்த்த சீடரிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

இறந்த பின் மனிதன் அடையும் நிலை, அவன் செல்லும் உலகங்கள் பற்றி எல்லாம் யோகானந்தர் ஆர்வமாகக் கேட்க, வாழ்ந்த போது விளக்கம் அளித்த விதமாகவே மாண்ட பிறகும் தன் சீடருக்கு விளக்கம் ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி அளித்தார்.

கடைசியில் யோகானந்தர் “உங்கள் மரணத்தை என்னால் தாங்க முடியவில்லை” என்று துக்கத்துடன் சொன்ன போது “நான் எப்போது இறந்தேன்?” என்று சீடரிடம் விளையாட்டாகக் கேட்ட ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி உண்மையில் வாழ்க்கையில் காண்பதெல்லாம் நீர்க்குமிழி கனவு நிலைகளே என்றும் அதனால் அவை கலைவது சகஜமே என்றும் ஆத்மாவுக்கு உண்மையில் மரணமில்லை என்றும் சீடருக்கு தெளிவித்து விட்டு மறைந்தார். குரு மரணம் குறித்த யோகானந்தரின் துக்கமும் அந்தக் கணத்திலேயே மறைந்தது.

ஞானாவதாரம் என்று எப்போதுமே தன் குருநாதரை யோகானந்தர் குறிப்பிடுவார். அது போன்ற யோகிகள் குருநாதராகக் கிடைப்பது என்பது மிக அரிது. வாழும் போதும், மாண்ட பின்னும் யோகசக்தியின் பல அமானுஷ்ய நிலைகளை வாய்மொழியால் மட்டுமில்லாமல் சீடருக்கு நிதர்சனமாகவே ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரி காட்டிச் சென்றிருப்பது விந்தையிலும் விந்தை!.

இனி அடுத்த யோகியைப் பார்ப்போமா?

மகாசக்தி மனிதர்கள் - 37

இது வரை நாம் பார்த்த யோகிகள் அனைவரும் தங்கள் காலத்தவர்களை ஆச்சரியப்பட வைத்தவர்கள். அவர்களில் சிலர்

தங்களுக்கென்று சீடர்களையும், ஆசிரமங்களையும் உருவாக்கிக் கொண்டவர்கள். அவர்கள் புகழ் பெற்றவர்களாகவும், சீடர்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவர்களாகவும் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் யாருமே கடவுளுக்கு இணையாக பூஜிக்கப்பட்டவர்கள் அல்ல. நாம் இனி அற்புதங்கள் செய்து காட்டி, பக்தர்கள் பலரைத் தன் காலத்திலேயே ஏற்படுத்தியது மட்டும் அல்லாமல் பூதவுடலை நீத்த பின்பும் லட்சக்கணக்கான மக்களால் கடவுளாகவே தொடர்ந்து பூஜிக்கப்பட்டு வரும் ஒரு மகானைப் பற்றி பார்ப்போமா?

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் மகாராஷ்டிர மாநிலத்தில் ஒரு பிராமணத்தம்பதியருக்கு மகனாய் பிறந்தவர். பிறந்த சில ஆண்டுகளிலேயே ஒரு முஸ்லீம் தம்பதியிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டவர். சில ஆண்டுகள் அந்த முஸ்லிம் தம்பதியால் வளர்க்கப்பட்ட அவர் அந்த முஸ்லீம் வளர்ப்புத்தந்தையின் மரணத்திற்குப் பின் உள்ளூர் ஜமீந்தாரும், திருப்பதி வேங்கடநாதனின் பரமபக்தருமான கோபால்ராவ் தேஷ்முக் என்பவர் ஆதரவில் வாழ்ந்தவர். கோபால்ராவ் தேஷ்முக்கின் மரணத்திற்குப் பின் ஷிரடி என்ற ஊரில் வந்து சேர்ந்து அங்கேயே வாழ ஆரம்பித்தவர். ஊர் பெயரைச் சொன்னவுடன் அந்த மகான் யார் என்று யூகித்திருப்பீர்கள். ஆம் அவர் தான் ஷிரடி சாய்பாபா.

ஷிரடி பாபா வாழ்க்கை வரலாறு பற்றி எத்தனையோ பேர் எழுதியிருந்தாலும் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாக கருதப்படுபவை மூன்று நூல்கள். அவை-

- 1) ஷிரடி பாபா வாழ்ந்த காலத்திலேயே ஷிரடியில் வாழ்ந்து தன் நேரடி அனுபவங்களை ஷிரடி டயரி (*Shirdi Diary*) என்ற தலைப்பில் கணேஷ் ஸ்ரீகிருஷ்ண காபார்டே (*Ganesh Shrikrishna Khaparde*) என்பவர் எழுதிய நூல்
- 2) ஷிரடி பாபா வாழ்ந்த காலத்திலேயே அவர் ஷிரடியில் வாழ்ந்த கோவிந்தராவ் ரகுநாத் தபோல்கர் (*Govindrao Raghunath Dabholkar*) என்ற இன்னொரு பக்தர் ஸ்ரீ சாய் சத்சரிதம் (*the Shri Sai Satcharita*) என்ற பெயரில் எழுதிய நூல். இவரை ஷிரடி சாய்பாபா ஹேமத்பந்த் என்ற

செல்லப்பெயரில் அழைத்தார். இதன் மூலம் இவருக்கு ஷிரடி பாபாவிடம் இருந்த நெருக்கம் தெரிகிறது. இவர் இந்த நூலை மராத்தியில் எழுதி இருக்கிறார்.

3) சாய்பாபாவின் வாழ்க்கை வரலாறு (Life of Sai Baba) என்ற பெயரில் பி.வி. நரசிம்ம ஸ்வாமி (B.V. NARASIMHA SWAMI) என்பவர் எழுதிய நான்கு தொகுதிகள் கொண்ட நூல். இது ஷிரடி சாய்பாபாவின் காலத்திற்குப் பிறகு எழுதப்பட்டது என்ற போதும் ஷிரடி சாய்பாபா காலத்தில் வாழ்ந்தவர்களின் நேரடி அனுபவங்களைக் கேட்டறிந்து தொகுத்த நூல்.

இந்த நூல்களின் மூலமாக ஷிரடி பாபாவின் வாழ்க்கை வரலாற்றின் சுருக்கத்துடன் அவர் நிகழ்த்திக் காட்டிய அற்புதங்களையும், அவர் அறிவுறுத்திய உபதேசங்களையும், நம் தலைப்பிற்கு உட்படக்கூடிய மற்ற சுவாரசிய நிகழ்வுகளையும் பார்ப்போமா?

முஸ்லிம் பெற்றோரால் வளர்க்கப்பட்டதால் இஸ்லாம் மார்க்கத்திலும், கோபால்ராவ் தேஷ்முக்குடன் சில ஆண்டுகள் வாழ்ந்ததால் இந்து முறை வழிபாட்டிலும் ஆழமான ஈடுபாடு கொண்டிருந்த ஷிரடி சாய்பாபா தன் இளமையிலேயே இரண்டு மார்க்கங்களின் சாராம்சத்தையும் தனக்குள் முழுமையாக கிரகித்துக் கொண்டவராக விளங்கினார். உலகியல் வாழ்க்கையில் எந்த ஆர்வமும் இல்லாமலிருந்த அவர் ஷிரடி மண்ணில் காலடி வைத்த போது அவரைப் பைத்தியம் என்றே அந்த ஊர் மக்கள் எண்ணினார்கள்.

அதற்குக் காரணம் இருந்தது. பெரும்பாலும் ஊருக்கு ஒதுக்குப்பறத்தில் இருந்த ஒரு வேப்ப மரத்தடியிலேயே வாழ்ந்த அவர் யாரிடமும் எதுவும் பேசாமல் இருந்தார். அடிக்கடி தியானத்தில் ஆழ்ந்து விடும் அவருக்கு அந்த நேரங்களில் சுற்றுப்புற பிரக்கை சுத்தமாய் இருக்கவில்லை. வெப்பமும், குளிரும், மழையும், காற்றும் அவரைப் பாதித்தது போல் தெரியவில்லை. அடிக்கடி நீண்ட நேரம் பக்கத்தில் இருக்கும் காட்டுப்பகுதிகளில் சஞ்சரிக்கும் பழக்கமும் அவரிடம் இருந்தது. அந்தக் காட்டு விலங்குகளும் அவரைப் பயப்படுத்தியது

போல் தோன்றவில்லை. தோற்றத்திலும் அவர் எந்தக் கவனமும் செலுத்தாதவராக இருந்தார்.

பைத்தியம் போல் தெரிந்த இளைஞன் சாய்பாபாவை ஆரம்பத்தில் சந்தேகக் கண்ணுடனேயே பார்த்த விரடி மக்கள் நாட்போக்கில் அவரை தங்களுள் ஒருவராக ஏற்றுக் கொண்டார்கள். வேப்ப மரத்தின் அடியில் மழை, வெயில், குளிர் முதலான இயற்கை சக்திகளின் தாக்கத்தில் அவர் வாழ்வதைக் கண்டு இரங்கிய அவர்கள் அவர் முஸ்லீமாகவும் தோன்றியதால் விரடியில் இருந்த ஒரு பாழடைந்த மசூதியில் தங்க அவரை அனுமதித்தார்கள். (அந்த பாழடைந்த மசூதியே விரடி சாய்பாபா கடைசிவரை தங்கிய வசிப்பிடம் ஆகியது).

தியானத்தில் ஆழ்ந்திருக்காத போது சாய்பாபா கபீரின் பாடல்களை வசீகரிக்கும் குரலில் பாடவும் செய்தார். பாடிக்கொண்டே ஆடவும் செய்தார். அவர் பாடிய பாடல்கள் பெரும்பாலும் பாரசீக மொழியிலோ, அராபிய மொழியிலோ இருந்ததால் உள்ளூர் மக்களுக்கு அப்பாடல்களின் பொருளும் புரியவில்லை. அதனால் அவர்கள் பைத்தியமாக நினைத்ததில் தவறில்லை என்றே எண்ணினார்கள்.

ஆனால் நாட்கள் செல்லச்செல்ல தியானமும், ஆடல் பாடலும் இல்லாத நேரங்களில் சாய்பாபா ஊர் மக்களில் நோயாளிகளைக் கண்டு அவர்கள் நோய் தீர்க்க உதவவும் ஆரம்பித்தார். அவருக்கு மூலிகைகள், மாற்று மருத்துவ முறைகள் குறித்த ஞானம் சிறப்பாகவே இருந்தது. கடுமையான நோய்களுக்கும் எளிமையான மருந்துகள் தந்து குணப்படுத்திய அவர் தன் சேவைக்கு யாரிடமும் காசு வாங்கவில்லை. அது மட்டுமல்லாமல் உபயோகப்படுத்தாமல் வெறுமனே விட்டிருந்த ஊர்ப் பொது இடங்களில் பூச்செடிகள் நட்டு தோட்டமாக்கினார். தினமும் குடங்களில் தானே தண்ணீர் சுமந்து கொண்டு போய் அந்தச் செடிகளுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றி, வளர்த்து பூக்களைப் பறித்து கோயில்களுக்கும், மசூதிகளுக்கும் தர ஆரம்பித்தார்.

ஊர்மக்கள் தொடர்பில் ஆரம்பத்தில் அதிகம் இல்லாதிருந்த சாய்பாபாவின் பிற்கால இத்தகைய செயல்களால் ஊர்மக்களும்

<https://t.me/tamilbooksworld>

அவரைத் தேடி வர ஆரம்பித்தார்கள். இரவு நேரங்களில் அவரைச் சந்திக்க வரும் மக்களுக்கு இருட்டு பெரிய அசவுகரியமாக இருந்தது. எனவே சாய்பாபா ஊரில் இருந்த இரண்டு எண்ணெய் வணிகர்களிடம் எண்ணெயைத் தானமாக வேண்டினார். சில நாட்கள் எண்ணெயை சாய்பாபாவிற்குத் தந்த அந்த இரண்டு வணிகர்களும் ஒரு நாள் தங்களுக்குள் பேசி வைத்துக் கொண்டு தங்களிடம் எண்ணெய் இல்லை என்று பொய் சொல்லி விட்டார்கள்.

சாய்பாபா சரி என்று சொல்லி காலி எண்ணெய் டின்னுடன் திரும்பி விட்டார். அந்த இரண்டு வணிகர்களுக்கும் அவர் என்ன செய்கிறார், எப்படி சமாளிக்கிறார் என்று அறியும் ஆர்வமும் இருந்தது. அதனால் அவர்கள் இருவரும் அவரைப் பின் தொடர்ந்து அவரைக் கண்காணித்தார்கள்.

தான் வசிக்கும் பாழடைந்த மசூதிக்கு சாய்பாபா சென்ற போது இருட்ட ஆரம்பித்திருந்தது. அங்கு சென்றதும் அவர் தண்ணீர் கூலாவில் இருந்த நீரை காலி எண்ணெய் டின்னில் ஊற்றி நன்றாகக் குலுக்கினார். பின் அந்த நீரைத் தன்னிடம் இருந்த நான்கு மண்விளக்குகளிலும் ஊற்றினார்.

அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வணிகர்களுக்கு ஒரே சிரிப்பு. இந்தப் பைத்தியம் தண்ணீரிலும் விளக்கு எரியும் என்று நம்புகிறதே என்று உள்ளுக்குள் பரிகாசம். சாய்பாபா அந்த மண்விளக்குத் திரிகளில் நெருப்பைப் பற்ற வைத்தார். அதிசயமாய் விளக்குகள் எரிந்தன. வணிகர்களுக்குத் தங்கள் கண்களை நம்ப முடியவில்லை. ஆனாலும் விளக்குகள் உடனடியாக அணைந்து விடும் என்று எதிர்பார்க்க ஆரம்பித்தார்கள். ஆனால் விளக்குகள் அணையாமல் இரவு முழுவதும் எரிந்து கொண்டிருந்தன. அப்போது தான் சாய்பாபா தாங்கள் நினைத்தது போல் பைத்தியக்காரரோ சாதாரண மனிதரோ அல்ல என்பதையும், மகான் என்பதையும் அவர்கள் இருவரும் உணர்ந்தார்கள். இத்தனை சக்தி வாய்ந்த மனிதர் தங்கள் பொய்யை அறியாதிருக்க மாட்டார், அவர் தங்களைச் சபித்தாலும் சபிக்கலாம் என்ற பயம் அவர்களை ஆட்கொள்ள ஆரம்பித்தது. உடனடியாக அவர் காலில்

விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்ட அவர்கள் தங்கள் பிழையைப் பொறுத்தருளும்படி வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

மகாசக்தி மனிதர்கள் 38

எண்ணெயை வைத்துக் கொண்டே இல்லை என்று சொல்லிய வணிகர்கள் பாபா வெறும் நீரால் மண்விளக்குகளை எரிய வைத்த அதிசயத்தைப் பார்த்து விட்டுத் தங்களைப் பொறுத்தருளும்படி அவர் காலில் விழுந்து மன்னிப்பு கேட்டவுடன் ஷிரடி சாய்பாபா அவர்களைக் கோபித்துக் கொள்ளவோ, கடுமையாகக் கண்டிக்கவோ இல்லை.

அவர்களுக்கு அன்பாகவே அறிவுரை வழங்கினார். எண்ணெய் வைத்துக் கொண்டே பொய் சொன்னதும் அல்லாமல் அவரும், அவரிடம் வருபவர்களும் இருட்டில் எப்படி சமாளிக்கப் போகிறார்கள் என்று கண்டு களிக்க வந்தது தவறு என்பதைப் புரிய வைத்த அவர் ஒரு அழகான உதாரணத்தையும் சொன்னார். “அனைவருக்கும் அன்னை இறைவன் தான். இறைவனின் குழந்தைகள் கஷ்டப்படும் சந்தர்ப்பத்தை உருவாக்கி விட்டு அவர்கள் படும் கஷ்டத்தைக் கண்டு ரசிப்பது மிகப்பெரிய குற்றம். ஒரு தாயின் குழந்தைக்கு தீங்கிழைத்து விட்டு அந்தத் தாயின் கருணைக்கு யாராவது பாத்திரமாக முடியுமா? இனி எப்போதும் இந்தத் தவறைச் செய்யாதீர்கள்”

பாபாவின் இந்த உதாரணம் எக்காலத்திலும் எவரும் நினைவில் வைத்திருக்க வேண்டிய பேருண்மை. இதனை மனதில் நிறுத்தியவர்களால் அடுத்தவர்க்குத் தீங்கிழைக்க எண்ணவும் மனம் உடன்படாதல்லவா?

பாபாவின் அறிவுரையால் அந்த வணிகர்களும் மனம் திருந்தி திரும்பினார்கள். அந்த நிகழ்ச்சி ஷிரடியில் பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. பைத்தியக்காரர் என்று பரிகசிக்கப்பட்ட பாபாவுக்கு வைத்தியம் தெரிந்திருப்பது மட்டுமல்ல நீரில் விளக்கை எரிய வைக்கிற அளவு அவர் பெரிய மகான் என்கிற செய்தி காட்டுத்தீயாக அங்கும் சுற்றுப்பகுதிகளிலும் பரவ ஆரம்பித்தது.

அவரை நாடிப் பலரும் அதிகமாக வர ஆரம்பித்தார்கள். அவர் தன்னை நாடி வந்த அனைவரையும் சமமாகவே நடத்தினார். இந்து, முஸ்லிம், கிறிஸ்துவர், சீக்கியர் என்ற பாகுபாடோ ஏழை, பணக்காரர், பணம் தருபவர், தராதவர் என்ற பாகுபாடோ அவரிடம் இருக்கவில்லை.

அன்பு, ஒழுக்கம், மன அமைதி, இரக்கம், உதவும் குணம், பக்தி, திருப்தி ஆகியவற்றிற்கு அதிக முக்கியம் தந்தவராக இருந்த ஷிரடி சாய்பாபா எந்த மதத்தின் கோட்பாட்டுக்கும் முழுமையாக அடங்காதவராக இருந்தார்.

“எல்லோருக்கும் இறைவன் ஒருவனே” “அல்லாவே இறைவன்” என்ற வாசகங்களை அடிக்கடி சொல்கிற வழக்கம் சாய்பாபாவிற்கு இருந்தது. அவர் அப்படி சொல்வதும், அவர் பாழடைந்த மசூதியில் வசிப்பதும் அவரை ஒரு முஸ்லீம் என்று சிலரை நினைக்க வைத்தது. ஆனால் அவர் தான் வசிக்கும் மசூதிக்கு துவாரகமயி என்று பெயர் வைத்ததும், அங்கு வருபவர்கள் இந்து முறைப்படி பூஜைகள் நடத்த அவர் அனுமதித்ததும் அவரை இந்து மதத்திற்கு சாதகமானவராக சிலரை நினைக்க வைத்தது. இதனால் இரு மதங்களையும் தீவிரமாகப் பின்பற்றுபவர்கள் அவரிடம் அதிருப்தி கொண்டவராகவே இருந்தார்கள்.

அவருடைய ஆன்மிக சக்தியால் பெருமளவு ஈர்க்கப்பட்ட சிலர் அங்கே அவரையே தெய்வமாக நினைத்து வணங்கவும் ஆரம்பித்தார்கள். அவர் நெற்றியில் சந்தனப்பொட்டு வைத்தும், அவர் கால்களில் மலர்களை வைத்தும் சிலர் வழிபட்ட போது ஆரம்பத்தில் ஷிரடி சாய்பாபா அவர்களைத் தடுத்துப் பார்த்தார். உங்கள் வீடுகளுக்கும், கோயில்களுக்கும் சென்று உங்கள் இறைவனை இப்படி பூஜியுங்கள் என்று சொன்னாலும் அவர்கள் கேட்பதாய் இல்லை. “நீங்களே எங்கள் நடமாடும் இறைவன்” என்று சொல்லி அவரையே பூஜித்தனர்.

அப்படி அவரை ஆரம்பத்தில் பூஜிக்க ஆரம்பித்தவர்களில் ராமகிருஷ்ண ஆயி என்ற இளம் விதவைப் பெண்மணி முக்கியமானவர். அவர் அங்கு வருபவர்களை பாபாவை தெய்வமாக வணங்க ஊக்கப்படுத்தினார். பாபாவிடம் வந்தவர்கள் வாழ்வில் அதிசயிக்கத்தக்க பல மாறுதல்கள்

ஏற்பட ஆரம்பிக்கவே அவருடைய பக்தர்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகமாக ஆரம்பித்தது.

பக்தர்களிடம் பணம் வசூலிப்பதில் ஆரம்பத்தில் இருந்தே பாபாவிற்கு விருப்பம் இருக்கவில்லை. எத்தனையோ பேரின் நோய் தீர்த்த போதும் கூட அவர் அவர்களிடமிருந்து எந்தவித பிரதிபலனையும் எதிர்பார்க்காமல் இருந்தார் என்பதை முன்பே குறிப்பிட்டும் இருந்தோம். ஆனால் தன்னுடைய பக்தர்கள் தனக்கு எதையும் செய்யத் தயாராக இருந்தார்களே ஒழிய ஏழை எளிய மக்களுக்கு எந்த உதவியும் செய்யத் தயாராக இல்லாத மனநிலையில் இருப்பதை பாபா உணர்ந்தார். மக்கள் சேவையே மகேசன் சேவை என்று எத்தனை போதித்தும் அது பணக்கார பக்தர்களின் மனதில் ஆழமாகப் பதியவில்லை என்று அவர் கண்டு கொண்டதால் அது போன்ற பக்தர்களிடம் அவர் அவர்களுடைய நிதிநிலைமைக்கு ஏற்ப பணம் வசூல் செய்து ஏழை எளிய மக்களின் தேவைக்கு ஏற்ப தானே நேரடியாக உதவிகள் செய்ய ஆரம்பித்தார். ஏழை எளியவர்களின் உணவு உடைக்கும், மருத்துவத்திற்கும், அவர்களது தீர்த்த யாத்திரைக்கும் கூட பாபா வாங்கிய பணம் உதவியாக இருந்தது. பெரும்பாலும் அன்றன்று வசூலான பணம் அன்றன்றே பட்டுவாடாவும் ஆகியது.

அக்காலத்திலேயே தினசரி பெரும் தொகை வசூல் ஆன போதும் பாபா தனக்கென்றும், தன் சவுகரியங்களுக்கென்றும் எந்தப் பணத்தையும் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. அவர் 1918ல் தன் பூதவுடலை நீத்த போது அவர் கையிருப்பில் பதினாறு ரூபாய் மட்டுமே இருந்தது. அவர் பெயரில் எந்த சொத்தும் இருக்கவில்லை.

இந்து இஸ்லாம் மதங்களைத் தீவிரமாக எழுத்து பிசகாது பின்பற்றுபவர்கள் பாபாவிடம் கொண்டிருந்த அதிருப்தி மட்டும் அவ்வளவு சீக்கிரம் மாறவில்லை. ஆனால் அவர்களும் கூட அவரை காலப்போக்கில் போற்ற ஆரம்பித்தார்கள். சில விசேஷ நாட்களில் பகல் நேரங்களில் பஜனைகளும், பூஜைகளும், வேத பாராயணங்களும் நடக்க இரவு நேரங்களில் குரான் ஒதுவதும், இஸ்லாம் வழி

வழிபாடுகளும் நடந்தன. இரு மதத்தினரும் ஒருங்கிணைந்து போகும் ஒரு புனித இடமாக துவாரகமயி மாற ஆரம்பித்தது.

எல்லாக் கடவுளும் ஒருவரே என்ற சித்தாந்தம் போதனையில் மட்டுமல்லாமல் தன் உருவத்திலேயே பாபா பக்தர்களுக்குப் புரிய வைத்த விசேஷ நிகழ்ச்சிகளும் விரடியில் சகஜமாயின.

தென்னமெரிக்காவில் டாக்டராக இருக்கும் ஒரு உயர்வகுப்பு இந்தியர் இராமரைத் தவிர வேறு யாரையும் வணங்காதவர். ஒரு முறை அவருடைய நண்பரின் வற்புறுத்தலால் விரடி வந்த போதும் அவர் பாபாவை வணங்க முன் வரவில்லை. அவர் நண்பர் மட்டும் துவாரகமயிக்குள் நுழைந்து வணங்க, அவர் வெளியேவே நின்று கொண்டார். ஒரு மகூதிக்குள் செல்லவோ, அங்கிருப்பவரை வணங்கவோ அவருக்கு சம்மதம் இருக்கவில்லை. அப்படிப்பட்டவர் திடீரென்று உள்ளே நுழைந்து பக்திப் பரவசத்துடன் பாபாவின் கால்களில் விழுந்தார். “நீல மேக சியாமனான ராமனின் வடிவாகவே இவர் என் கண்களுக்குத் தெரிந்தார்” என்று பரவசத்துடனேயே மற்றவர்களிடம் அவர் தெரிவிக்கவும் செய்தார்.

அதே போல போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டராக இருந்த எம். எஸ். நிமோன்கர் (M.S. Nimonkar) தன் இஷ்ட தெய்வமான அனுமார் வடிவையும், இன்னொருவர் தன் இஷ்ட தெய்வமான தத்தாத்ரேயரையும், இன்னொரு இளம் பெண்மணி தன் இஷ்ட தெய்வமான கணபதியையும் பாபாவின் உருவில் பார்த்து பிரமித்தனர்.

ஒரு டெபுடி கலெக்டர் மும்பை கோயிலில் லக்ஷ்மி நாராயணரை வழிபட்டுக் கொண்டிருக்கையில் திடீரென்று அந்த விக்கிரக உருவம் மறைந்து பாபாவின் உருவம் தெரிந்திருக்கிறது. அவர் அதற்கு முன் பாபாவைப் பார்த்ததில்லை என்பதால் வேறெதோ உருவம் தெரிகிறதே இது வழிபாட்டில் மனம் ஒருமைப்பட்டு நிற்காததன் காரணமே என்று தன்னையே கடிந்து கொண்டார். சில நாட்கள் கழித்து அவர் விரடி வந்து பாபாவைக் கண்ட போது தான் அன்று பார்த்த உருவம் கற்பனை உருவம் அல்ல என்பதை அவர் புரிந்து கொண்டார்.

இப்படி பாபாவின் உருவத்தில் பல தெய்வங்களும், அந்த தெய்வங்களின் உருவத்தில் பாபாவும் பக்தர்களுக்குப் பல முறை காட்சி அளித்திருப்பதால் தான் பாபாவின் உருவப்படங்களிலேயே இந்து தெய்வங்களைச் சித்தரிக்கும் போக்கு ஆரம்பித்திருக்கும் என்று தோன்றுகிறது.

மகாசக்தி மனிதர்கள் - 39

பொதுவாக மக்கள் விரும்பும் இந்த உலக சவுகரியங்களையும், செல்வத்தையும், படாடோபத்தையும் விரிசு சாய்பாபா கடைசி வரை விரும்பவில்லை. துறவிகளும் சாதுக்களும் தங்கள் வாழ்க்கையில் பகட்டும், படாடோபமும் நுழையாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று அடிக்கடி அவர் கூறுவார். துவாரகமயி என்று இந்துப் பெயரால் அழைக்கப்பட்டு அவர் கடைசி வரை வாழ்ந்த மகூதியில் ஆரம்ப நாட்களில் ஒரு நாற்காலியில் கூட அவர் அமர்ந்ததில்லை, கட்டிலில் கூட அவர் படுத்ததில்லை. சாக்குத்துணியில் மட்டுமே அமர்ந்தும் படுத்தும் வசித்த அந்த மகானை அப்படியே தொடர அவரது பக்தர்கள் அனுமதிக்கவில்லை.

கடவுளாகவே அவரை நினைக்க ஆரம்பித்து விட்ட அவரது பக்தர்கள் அவரை சிம்மாசனத்தில் உட்கார வைத்தார்கள், தலையில் கிரீடம் வைத்தார்கள். தங்களுக்குப் பிடித்தபடியெல்லாம் தங்கள் பாபாவைப் பார்க்க ஆசைப்பட்ட பக்தர்களின் செய்கைகள் அவரைப் போன்ற ஒரு சன்னியாசிக்குப் பெரும் தொந்தரவாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் தன் மீது திணிக்கப்பட்ட படாடோபத்தை எல்லாம் அவர் தன் பக்தர்களுக்காக சகித்துக் கொண்டார்.

இந்த நேரத்தில் இதற்குச் சில வருடங்கள் முந்தைய அவர் அனுபவங்களையும் நாம் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது பாபாவின் உயர்விற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டை அளிக்கும். விரடியில் ஒரு பைத்தியக்கார பக்கிரி என்று அவர் நம்பப்பட்ட காலத்தில் சில சிறுவர்கள் அவர் மீது கற்கள் வீசி அலைக்கழித்தது உண்டு. அந்தச் சிறுவர்களிடம் கூட அவர் கடுமையாக நடந்து கொண்டது இல்லை. பெரியவர்கள் பலர் அவரை

எள்ளி நகையாடியதுண்டு. அவர்கள் மீதும் அவர் சினம்
கொண்டதில்லை. அனைவர் மீதும் அன்பு செலுத்தி நல்லதே செய்து
வந்தார்.

இப்படி பைத்தியக்காரராக இழிவுபடுத்தப்பட்ட போதும் சரி,
பிற்காலத்தில் கடவுளாகக் கொண்டாடப்பட்ட போதும் சரி அன்பையும்
அருளையும் மட்டுமே காட்ட முடிந்த ஷிரடி பாபாவின் குணாதிசயம்
கம்பன் இராமனை வர்ணிப்பதைத் தான் நமக்கு நினைவுபடுத்துகிறது.

அசோக வனத்தில் சீதை இராமனைப் பற்றி எண்ணி உருகுவதாகப்
பாடப்படும் பாடல்களில் மிக அழகான பாடல் ஒன்று உண்டு.

**"மெய்த்திருப்பதம் மேவென்ற போதிலும்
இத்திருத்துறந்து ஏகென்ற போதிலும்
சித்திரத்தில் அலர்ந்த செந்தாமரை
ஒத்திருந்த முகத்தினை உன்னுவாள்"**

அரசு பதவியை ஏற்றுக் கொள் என்று முந்தைய தினம் சொன்ன
போதும் சரி, இந்த நாட்டையே துறந்து நீ காட்டுக்குப் போ என்ற
போதும் சரி சித்திரத்தில் வரைந்த செந்தாமரையின் மலர்ச்சி
இராமனின் முகத்தில் இருந்ததை சீதை நினைத்துப் பார்ப்பதாக வரும்
பாடல் அது. அதாவது சாதாரண செந்தாமரையில் மலர்ச்சி இருக்கும்,
வாட்டமும் இருக்கும். ஆனால் சித்திரத்தில் வரைந்த செந்தாமரையில்
மட்டுமே மாறாத மலர்ச்சி இருக்கும் என்பதை அழகான உவமையுடன்
கம்பர் கூறுவார்.

பக்தர்கள் அவருக்காக ஒரு வெள்ளிப் பல்லக்கும், வெள்ளிக்
குதிரைகளும் கூட செய்து அதை துவாரகமயிக்குள் கொண்டு வர
முற்பட்ட போது மட்டும் ஷிரடி சாய்பாபா அதை அனுமதிக்கவில்லை.
அதனால் அந்த வெள்ளிப் பல்லக்கும், குதிரைகளும் துவாரகமயியின்
வெளிப்புறத்திலேயே வைக்கப்பட்டன. சில நாட்கள் கழித்து யாரோ
அந்த வெள்ளிக் குதிரைகளைத் திருடிக் கொண்டு போய் விட்டார்கள்.

அதை மிகுந்த வருத்தத்துடன் பக்தர்கள் அவரிடம் தெரிவித்த போது சிறிதும் வருத்தமோ, அதிர்ச்சியோ காட்டாமல் “திருடர்கள் ஏன் அந்தப் பல்லக்கைத் திருடிக் கொண்டு போகவில்லை” என்று விளையாட்டாக பாபா கேட்டார். இது போன்ற விலை உயர்ந்த படாடோபப் பொருள்களுக்கு பாபாவின் மனதில் எந்த அளவு முக்கியத்துவம் இருந்தது என்பதைக் காட்டுகிறது அல்லவா?

அதே போல உணவின் சுவையிலும் ஷிரடி பாபா பெரிய அக்கறை காட்டவில்லை. ஆரம்ப காலங்களில் வீடுகளில் மிஞ்சியதைத் தான் ஷிரடி மக்கள் அவருக்கு உண்ணக் கொடுத்தார்கள். அவரை மகானாகவும், கடவுளாகவும் எண்ண ஆரம்பித்த பிறகு அப்படிப் பழைய உணவை அவருக்கு அளிக்கவில்லை என்றாலும் எல்லா நேரங்களிலும் அந்த உணவு சுவையாக இருந்திருக்கும் என்று சொல்ல முடியாது அல்லவா? சிலர் தங்களுக்குச் சமைத்து சாப்பிடும் உணவே ருசியில்லாமல் இருப்பதுண்டு. அதையே பாபாவுக்கும் கொண்டு வந்து தருவதில் அவர்கள் மீது குற்றம் காண முடியாது. எப்படிப்பட்ட உணவாக இருந்தாலும் எந்த முக சுளிப்பும் இல்லாமல் உண்பது பாபாவின் வழக்கமாக இருந்தது.

கர்மவினைகளின் பலனை அனுபவிக்காமல் யாரும் தப்ப முடியாது என்று சான்றோர் சொல்வதுண்டு. தன் பக்தர்களின் கர்மவினைகளின் பலன்களைத் தான் ஏற்றுக் கொண்டு பக்தர்களை ஷிரடி பாபா காத்த நிகழ்ச்சிகள் அவர் காலத்து ஆட்களால் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

ஒரு முறை துவாரகமயியில் எப்போதுமே எரிந்து கொண்டிருக்கும் நெருப்பில் ஷிரடி பாபா திடீரென்று கையை விட்டு சுட்டுக் கொண்டார். அருகில் இருந்தவர்கள் பதறிப் போய் காரணம் கேட்ட போது தன் பக்தனான கொல்லன் ஒருவனுடைய குழந்தை அவன் வீட்டில் நெருப்பில் விழுந்து விட்டதாகவும் அந்தக் குழந்தையைக் காப்பாற்ற அந்த நெருப்பின் சூட்டைத் தான் ஏற்றுக் கொண்டதாகவும் பாபா சொன்னார். பாபாவின் காயத்தைப் பார்த்து வருந்திய பக்தர்களிடம் “என்னுடைய காயத்தை இறைவன் குணப்படுத்தி விடுவார்” என்று சொல்லி விட்டார். பின்பு விசாரித்த போது வேறொரு ஊரில் அவரது

பக்தன் கொல்லன் ஒருவனது பட்டறையில் அவன் குழந்தை தீயில் விழுந்து விட்டதாகவும், அது பெரிய காயமின்றி தப்பித்து விட்டதாகவும் தெரிய வந்தது. இப்படி தன் பக்தர்களின் நலனையே பெரிதாக நினைத்து தன் நலனை அதிகம் பொருட்படுத்தாமல் பாபா வாழ்ந்தார்.

1886 ஆம் ஆண்டு ஒரு நாள் தன் சீடனான மல்சபதி (Mahlsapathy) என்பவரை அழைத்து “நான் அல்லாவிடம் போகிறேன். மூன்று நாட்கள் இந்த உடம்பைப் பத்திரமாகக் காத்து வா. நான் திரும்ப வந்தால் இந்த உடலைப் பிறகு பார்த்துக் கொள்கிறேன். ஒருவேளை அப்படி வராவிட்டால் மூன்று நாள் கழித்து இந்தப் பிணத்தை அந்த வேப்ப மரத்தின் அருகே புதைத்து விடு” என்று சொல்லி வேப்ப மரத்தைக் காண்பித்த ஷிரடி பாபா மறு கணம் அப்படியே மல்சபதியின் மீது சாய்ந்தார். பாபாவின் மூச்சு நின்று போனது. உடல் சில்லிட்டுப் போனது. உடலின் நிறமும் மாறிப் போனது. ஷிரடி பாபா இறந்து விட்டார் என்ற செய்தி பரவ ஆரம்பித்தது.

ஷிரடி பாபாவின் மீது பரிபூரண நம்பிக்கை வைத்திருந்த மல்சபதி அவரைப் புதைக்கச் சம்மதிக்கவில்லை. அரசு அதிகாரிகளும், போலீஸாரும் வந்தும் கூட அவர் மூன்று நாட்கள் கழித்தும் பாபா இந்த உடலுக்குத் திரும்பா விட்டால் தான் புதைக்க சம்மதிப்பேன் என்று உறுதியாகச் சொல்லி விட்டார். அவர்களுக்கோ இறந்தவர் மூன்று நாட்கள் கழித்து மீண்டும் உயிர் பெறுவார் என்று நம்பக் கஷ்டமாக இருந்தது. ஷிரடி பாபாவின் சக்திகளைப் பற்றி அவர்கள் முன்பே கேள்விப்பட்டிருந்தாலும் எந்த சக்தியும் மரணத்திற்குப் பின் மீண்டும் ஒருவரை உயிர்பெற விடாது என்று பகுத்தறிவு அவர்களுக்குச் சொன்னது. ஆனால் மல்சபதியும் மற்ற பக்தர்களும் பாபா கூறியபடி மூன்று நாட்கள் காத்திருப்பதில் உறுதியாய் இருந்தார்கள்.

ஷிரடி பாபாவின் உடல் துவாரக மயியில் மல்சபதி மேற்பார்வையில் அப்படியே வைக்கப்பட்டிருந்தது. மூன்றாவது நாளின் இறுதியில் பாபாவின் உயிரற்ற உடலில் திடீரென்று கை விரல் ஒன்று அசைந்தது. அருகே இருந்த பக்தர்கள் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக்

கொண்டிருக்கையில் அவருடைய கண்கள் விழித்தன. ஷிரடி பாபா எழுந்து உட்கார்ந்தார்.

பரமஹம்ச யோகானந்தரின் குருவான ஸ்ரீயுக்தேஷ்வர் கிரியும் அப்படி இறந்த சில நாட்கள் கழித்து உயிர்த்தெழுந்து யோகானந்தரிடம் சில மணி நேரங்கள் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார் என்பதை முன்பு பார்த்திருக்கிறோம். ஆனால் உயிர்த்தெழுந்த ஷிரடி பாபா அதன் பிறகு 32 ஆண்டுகள் வாழ்ந்து பக்தர்களுக்கு அருள் புரிந்தார் என்பது தான் பேராச்சரியம்!

மகாசக்தி மனிதர்கள்-40

1886க்குப் பின் ஷிரடி சாய்பாபாவின் புகழ் நாடெங்கும் பரவ ஆரம்பித்தது. தொலை தூர மக்களும் ஆயிரக்கணக்கில் அவர் பக்தர்கள் ஆயினர். எண்ணற்ற மக்களுக்கு அருள் புரியவும், சேவை செய்யவும் இறைவனிடம் கூடுதல் ஆயுள் காலம் அவர் பெற்று வந்தது போல் இருந்தது அவர் உயிர்த்தெழுந்த நிகழ்ச்சி.

அவரைப் பலர் கடவுளாகவே கண்டார்கள் என்ற போதும் அவர் தன்னைக் கடவுளாக அறிவித்துக் கொண்டதில்லை. எத்தனையோ அற்புதங்களை அவர் செய்து காட்டினார் என்ற போதும் அது குறித்த அகந்தையும் அவரிடம் இருந்ததில்லை. அவர் செய்து காட்டிய அற்புதச் செயல்கள் பற்றி வெளிப்படையாக எவராவது பாராட்டினாலோ, குறிப்பிட்டாலோ கூட அவர் அடக்கத்துடன் “இறைவன் ஆணை இட்டதை மட்டும் நான் அவன் அருளால் செய்கிறேன்” என்று சொன்னார்.

ஷிரடி பாபாவிடம் இருந்த விசேஷ குணாதிசயம் என்னவென்றால் அவரை நெருங்கும் மனிதர்களின் அறிவுக்கும், தன்மைக்கும் தகுந்தபடி அவர்களுக்கு வழி காண்பிப்பதில் அவர் வல்லவராய் இருந்தார். எந்த சமயத்திலும் எந்த விதத்திலும் தன்னை மேம்படுத்திக் காட்டாமல் தேடுபவர்களுக்குத் தேவையானது என்னவோ அதைச் சொல்லி வழி நடத்தினார். ஒரு முறை அவருடைய பக்தர்களில் ஒரு இளைஞரை

அவர் வேதாந்த வகுப்புகளுக்குச் சென்று ஆன்மிக ஞானத்தை மேம்படுத்திக் கொள்ளச் சொன்னார்.

அந்த வகுப்புகளுக்குச் சென்று வந்த அந்த இளைஞனுக்கு அவர்கள் ஒரு வேதாந்த உண்மையை வலியுறுத்தினார்கள். "சில மனிதர்கள் விசேஷ சக்திகளைப் பெற்றிருக்கலாம். ஆனால் அதற்கென்று அவர்களை கடவுள் என்று கூறிவிட முடியாது. இறைவன் ஒருவனே" என்று திட்டவட்டமாக அவர்கள் சொன்னார்கள். ஷிரடி பாபாவைக் கடவுளாகவே நம்ப ஆரம்பித்திருந்த அந்த இளைஞனுக்கு அவர்கள் சொன்னது பிடிக்கவில்லை.

அந்த வகுப்புகளுக்குத் தன்னை அனுப்பிய ஷிரடி பாபாவிடம் அவன் வந்து அவர்கள் சொன்ன தனக்கு உடன்பாடில்லாத அந்த உபதேசம் பற்றி சொன்னான். உடனே ஷிரடி பாபா "அவர்கள் சொன்னதில் தவறு என்ன இருக்கிறது. நான் வெறும் ஒரு பக்கிரி மட்டுமே. இறைவனோடு யாரைத் தான் ஒப்பிட முடியும்" என்று சொன்னார். நான் என்ற அகந்தையை வேரோடு பிடுங்கி எறிந்திருந்த ஒருவரால் மட்டுமே அல்லவா அதைச் சொல்ல முடியும்.

வேறொரு சமயத்தில் பாபாவின் தெய்வீகச் செயலைச் சுட்டிக்காட்டி அந்த இளைஞன் "அன்று நான் வெறும் பக்கிரி மட்டுமே என்றீர்களே. இப்போது என்ன சொல்கிறீர்கள்?" என்று அவன் கேட்ட போது அவர் வெறுமனே புன்னகைத்தார்.

பல நேரங்களில் பிரச்னைகளோடு தீர்வு தேடி தன்னிடம் வந்தவர்களிடம் அவர்களுக்குத் தகுந்த வழிபாட்டு முறையை ஷிரடி பாபா காட்டிக் கொடுத்தார். ஒருவரைக் குறிப்பிட்ட கோயிலுக்குச் சென்று சிவனை வணங்கச் சொல்வார். இன்னொருவரை இன்னொரு புனிதத் தலத்தில் இருக்கும் விஷ்ணுவை வணங்கச் சொல்வார். வேறொருவரை சரஸ்வதியைத் துதிக்கச் சொல்வார். அவர்களும் அவர் சொன்னபடி சென்று வழிபட்டு தங்கள் பிரச்னைகள் தீர்வதைக் கண்டார்கள்.

சில நேரங்களில் அவருடைய பக்தர்களுக்கு அவர்கள் கேட்காமலே அருளும் அபூர்வ அன்பு அவரிடம் இருந்தது. அப்படி ஒரு நிகழ்வை இங்கு பார்ப்போம்.

தாத்யா பட்டில் என்பவர் ஷிரடி சாய்பாபாவின் தீவிர பக்தர். அவருடைய தாய், பாபா ஷிரடிக்கு வந்த புதிதில் அவருக்கு உணவளித்த புண்ணியவதிகளுள் ஒருவர். பாபா தெய்வீகத் தன்மை வாய்ந்தவர் என்று அறியும் முன்னரே, பைத்தியக்கார பக்கிரியாக சுற்றிக் கொண்டிருந்த காலத்திலேயே, உணவு வேண்டும் என்று கேட்காமல் இருந்தாலும் அவரைத் தேடி உணவளித்த அந்த தாயின் மகனான தாத்யா பட்டில் பிற்காலத்தில் அவரைக் கடவுளாகவே பார்த்தவர். ஒரு முறை தாத்யா பட்டிலின் ஆட்கள் அறுவர் அவருக்கு எதிரான கோஷ்டியால் பொய் வழக்கு போடப்பட்டு கைதானார்கள். வலுவான பொய் சாட்சிகளும் இருந்ததால் கோபர்காவுன் நீதிமன்ற நீதிபதி அவர்களுக்குக் கடுமையான சிறைத்தண்டனை விதித்து தீர்ப்பு கூறினார்.

தாத்யா பட்டிலின் ஆறு ஆட்களில் ஒருவனான ரகு என்பவன் ஷிரடி பாபாவிடம் பக்தி கொண்டவன். அவன் அந்தத் தீர்ப்பால் மனமுடைந்து போனான். அகமதுநகர் சிறையில் அடைக்கப்பட்ட அவன் துக்கம் தாளாமல் அழுது கொண்டே அவன் உறங்கிப் போன போது சிறையில் பாபாவின் திருவுருவம் அவன் கனவில் தோன்றியது. "கவலைப்படாதே. நீ சிக்கிரம் விடுதலையாகி விடுவாய்" என்று பாபா அவனுடைய கனவில் உறுதி அளித்தார்.

அக்காலத்திலேயே ஷிரடி பாபாவின் திருவுருவம் தீவிர பக்தர்கள் கனவில் தோன்றுவது அடிக்கடி நிகழும் நிகழ்வாக இருந்தது. தாத்யா பட்டில் அந்த வழக்கின் அப்பீல் மனுவை எடுத்துக் கொண்டு போய் பிரபல வக்கீல்களின் உதவியை நாடினார். வழக்கைப் படித்துப் பார்த்த அவர்கள் வழக்கு அப்பீலுக்குப் போனாலும் ஜெயிக்காது எனவும், அந்த அளவு வழக்கு எதிர் கோஷ்டி பக்கம் வலுவாக இருக்கிறது எனவும் சொல்லி விட்டார்கள்.

தாத்யா பட்டில் வேறு வழி தெரியாமல் ஷிரடி பாபாவிடமே அந்த அப்பீல் மனுவை எடுத்துக் கொண்டு வந்தார். பாபா நாசிக்கில் உள்ள பாவ் எஸ்.பி. தூமல் (Bhav, S.B. Dhumal) என்ற ப்ளீடரிடம் அந்த வழக்கு சம்பந்தமான காகிதங்களை எடுத்துச் செல்லுமாறு தாத்யா பட்டிலைப் பணித்தார். அந்த ப்ளீடரிடம் அப்பீல் மெம்மோவுடன் அந்த வழக்கை அகமதுநகர் மாவட்ட நீதிபதி முன்னிலையில் வைக்கும்படி சொன்னார். வழக்கு பற்றியோ, வழக்கு நடைமுறை வழிகள் பற்றியோ, அந்த ப்ளீடர் மற்றும் நீதிபதி பற்றியோ அறிந்திராத பாபா இப்படிச் சொன்னது தாத்யா பட்டிலுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவர் பாபா சொன்னது போலவே செய்தார். அப்படியே அந்த ப்ளீடர் அகமதுநகர் மாவட்ட நீதிபதியிடம் அப்பீல் மெம்மோவுடன் வழக்கை முன் வைக்க அவர் அதிக விசாரணை இல்லாமல் ரகுவையும் மற்ற ஐவரையும் விடுதலை செய்து உத்தரவிட்டார். நீதி வென்றது. வெல்லவே முடியாத வலுவான வழக்கு என்று சட்ட நிபுணர்கள் சொன்ன ஒரு வழக்கை பாபாவின் சக்தி வெல்ல வைத்ததாகவே அந்த வழக்கைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த அவருடைய பக்தர்கள் கருதினார்கள்.

ஷிரடி சாய்பாபாவை நாடி வரும் பக்தர்கள் தங்கள் சின்னச் சின்னப் பிரச்னைகளை அவர் முன் வைத்து அதற்கு தீர்வு வேண்டுவது அதிகரித்துக் கொண்டே போனது. இது அவருடைய சில சீடர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. பாபாவைப் போன்ற பெரிய மகானிடம் சின்னச் சின்னப் பிரச்னைகளைச் சொல்வதே தவறு என்று கருதினார்கள். ஞானப் பொக்கிஷமான அவரிடம் ஞான மார்க்க வழி கேட்கலாமே ஒழிய லௌகீக வேண்டுகளை அவர் முன் வைப்பது அவமரியாதை என்றே அவர்கள் நினைத்தார்கள். அதனால் அவற்றைத் தடுக்கவும் முற்பட்டார்கள்.

ஆனால் அவர்களை ஷிரடி பாபா கண்டித்தார். “அவர்களைத் தடுக்காதீர்கள். சின்னச் சின்ன வேண்டுகோள்களுடன் ஆரம்பத்தில் என்னை நெருங்கும் அவர்கள் அந்தப் பிரச்னைகள் தீர்ந்தவுடன் அதற்கும் மேலான உண்மையான ஆன்மிக மார்க்கத்திற்காகவும் என்னைப் பின்பற்றுவார்கள். என்னை நாடி வருபவர்கள் அவர்களாக வருவதில்லை. நானே அவர்களை என்னிடத்தில் வரவழைக்கிறேன்.

<https://t.me/tamilbooksworld>

அவர்களது பிரச்னைகள் உங்களுக்கு சிறியதாகவும் அர்த்தம் இல்லாததாகவும் கூடத் தோன்றலாம். ஆனால் அவர்களுக்கு அந்தப் பிரச்னைகள் பிரம்மாண்டமாகத் தெரிகின்றன. அப்படியே அவர்களை அழுத்துகின்றன. அந்தப் பிரச்னைகள் தீரும் வரை அவர்கள் அதைத் தாண்டிய ஆன்மிகத்திற்கு நுழைவதில்லை. அதனாலேயே அவர்கள் பிரச்னைகளை நான் தீர்த்து வைக்கிறேன். உண்மையான ஆன்மிகத்துக்குள் நுழைய நான் வழி வகுக்கிறேன்.”

எத்தனை தீர்க்கமான சிந்தனை பாருங்கள். ஷிரடி பாபாவின் பக்தர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் இருந்து அவர் வாழ்ந்த காலத்திற்குப் பின்னால் லட்சக்கணக்காக மாறியதற்குக் காரணம் புரிகிறதல்லவா?

மகாசக்தி மனிதர்கள்-41

ஷிரடி பாபா வாழ்ந்த காலத்தில் அவருடனே மிக நெருக்கமாக இருந்த பக்தர்களில் முக்கியமானவர் நாராயண் கோவிந்த் சந்தோர்கர். அவரை அனைவரும் நானா சாஹேப் சந்தோர்கர் என்று அழைத்தார்கள். அவர் டெபுடி கலெக்டராக இருந்தவர். வேதாந்த தத்துவ விசாரங்களில், முக்கியமாய் பகவத் கீதையில் மிக நல்ல பாண்டித்தியம் கொண்டவர். ஷிரடி பாபா பிரபலமடைய ஆரம்பிக்காத காலத்தில் நானா சாஹேப் சந்தோர்கரை சந்திக்க விரும்புவதாகச் சொல்லி அனுப்பினார். பொதுவாக ஷிரடி பாபா பெரிய பதவியில் இருப்பவர்கள், செல்வந்தர்கள் ஆகியோரை அவர்களுடைய பதவிக்கும் செல்வத்துக்கும் மதிப்பு தந்து சந்திப்பதில் ஆர்வம் காட்டுவதில்லை. துறவிக்கு வேந்தன் துரும்பு என்பார்களே அந்த வகையைச் சார்ந்தவர் அவர். அப்படி இருக்கையில் குறிப்பாக நானா சாஹேப் சந்தோர்கரை மட்டும் காண அவர் ஆர்வம் காட்டியது அழைப்பு விடுக்கச் சென்ற உள்ளூர் கர்ணத்திற்கு ஆச்சரியம். ஆனாலும் அவர் சொன்னதைச் செய்தார்.

ஒரு டெபுடி கலெக்டரை ஒரு பக்கிரி சந்திக்க விரும்புவதாகச் சொல்லி அனுப்புவது இக்காலத்தில் கூட பரிகசிக்கக்கூடிய விஷயம் என்னும் போது படித்தவர்கள் மிகவும் அரிதாக இருந்த அக்காலத்தில் எப்படி

இருந்திருக்கும் என்பதைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. நானா சாஹேப் சந்தோர்கர் அந்த அழைப்பைக் கண்டு கொள்ளவில்லை. பாபா சலிக்காமல் மேலும் இரு முறை சொல்லி அனுப்பினார். கடைசியில் நானா சாஹேப் சந்தோர்கர் விரடி வந்து பாபாவைப் பார்த்தார். தன்னைக் காண விரும்பிய காரணம் என்ன என்று கேட்டார். விரடி பாபா தனக்கும் அவருக்கும் குரு சிஷ்ய பந்தம் நான்கு ஜென்மங்களாக இருக்கின்றன என்றும் அதைத் தொடரத்தான் அவரை அழைத்ததாக பாபா தெரிவித்தார்.

படிப்பறிவற்ற ஒரு பக்கிரியைத் தன் குருவாக நினைத்துப் பார்ப்பது துவக்கத்தில் நானா சாஹேப் சந்தோர்கருக்கு எளிதாக இருக்கவில்லை. ஆனால் நாளாவட்டத்தில் அவர்கள் இருவருடைய பிணைப்பு மிக வலிமையாகவும் ஆழமானதாகவும் மாறி விட்டது. தன் தேவை எதுவாக இருந்தாலும் அதைத் தன் குருவான விரடி பாபா பார்த்துக் கொள்வார் என்று ஆழமாக நம்புகிற அளவு நானா சாஹேப் சந்தோர்கர் மாறி விட்டார்.

அவர் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களில் விரடி பாபாவின் மகாசக்திகள் எந்த அளவு செயல்பட்டன என்பதற்குச் சில நிகழ்ச்சிகள் பார்ப்போம்.

விரடியில் இருந்து நாற்பது மைல் தூரத்தில் ஹரிச்சந்திர மலை இருக்கிறது. அதன் உச்சியில் அம்மன் ஆலயம் ஒன்று இருந்தது. அந்த மலை மரங்கள் இல்லாமல், வெற்றுப் பாறைகள் மட்டுமே நிறைந்த மலை. ஒரு கோடைகாலக் கொளுத்தும் வெயிலில் நானா சாஹேப் சந்தோர்கர் அந்த ஆலயத்திற்குச் செல்ல மலை ஏறினார். பாதியில் அவருக்குக் கடுமையான தாகம் எடுத்து விட்டது. தன்னை அழைத்து வந்த அதிகாரி நண்பரிடம் தண்ணீர் கேட்டார். அந்த நண்பர் தண்ணீர் இல்லை என்று தெரிவித்தார். தாகமும் தாங்காமல் தங்க நிழலும் இல்லாமல் அவதிப்பட்ட நானா சாஹேப் சந்தோர்கர் “பாபா இருந்திருந்தால் எப்படியாவது தண்ணீர் வரவழைத்து தந்திருப்பார்” என்று ஆற்றாமையுடன் கூறினார்.

உடன் வந்த நண்பர் “பாபா தான் இங்கில்லையே இப்போது அவரைப் பற்றிப் பேசி என்ன பயன்?” என்று கேட்டார். நானா சாஹேப் சந்தோர்கர் பயணத்தை மேலே தொடர முடியாமல் அங்கிருந்த ஒரு பாறையின் மேலே இருந்த கல்லில் அமர்ந்து விட்டார். அந்த சமயத்தில் அவர்களை நோக்கி ஒரு மலைவாழ் மனிதன் வந்தான். அவனை நிறுத்தி நானா சாஹேப் சந்தோர்கர் ‘இங்கு குடிக்கத் தண்ணீர் கிடைக்குமா?’ என்று கேட்டார். அவன் “நீங்கள் உட்கார்ந்திருக்கிற கல்லின் கீழேயே தண்ணீர் இருக்கிறது” என்று சொல்லி விட்டுச் சென்று விட்டான்.

இந்த மலைக்கல்லில் தண்ணீரா என்று எண்ணிய நானா சாஹேப் சந்தோர்கர் தான் அமர்ந்திருக்கிற கல்லைத் தூக்கிப் பார்த்தார். அந்தப் பாறையின் ஒரு பள்ளத்தில் அவர் தாகத்தைத் தீர்க்கிற அளவுக்குத் தண்ணீர் தேங்கி இருந்தது. நானா சாஹேப் சந்தோர்கர் மிகவும் குளுமையாக இருந்த அந்தத் தண்ணீரைக் குடித்து தாகம் தீர்த்துக் கொண்டார். இது தற்செயலான நிகழ்வு என்று நினைப்பவர்களுக்கு ஒரு செய்தி. நானா சாஹேப் சந்தோர்கர் தாகத்தோடு தவித்த அதே நேரத்தில் துவாரகமயியில் தன் பக்தர்கள் சிலரோடு உரையாடிக் கொண்டிருந்த பாபா திடீரென்று “நானாவுக்குத் தாகமாக இருக்கிறது. தண்ணீர் தர வேண்டாமா?” என்று சொல்லி இருக்கிறார். நானாவுக்குத் தாகமாக இருந்தால் அவருக்குத் தண்ணீர் எடுத்துத் தர எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள். இதை ஏன் பாபா சொல்கிறார் என்று பக்தர்கள் நினைத்திருக்கிறார்கள். பின்பு தான் அவர்களுக்கும் நானாவுக்கும் நடந்ததெல்லாம் பாபாவின் அருளாலேயே என்பது தெளிவாக விளங்கியது.

இன்னொரு ஆச்சரியமான சம்பவம் பார்ப்போம். 1904 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் நானா சாஹேப் சந்தோர்கர் ஜாம்னர் என்ற நகரில் டெப்டி கலெக்டராக இருந்தார். அப்போது ஜாம்னர் நகருக்கு ரயில் போக்குவரத்து கிடையாது. சாலை வழியாக மட்டுமே செல்ல முடிந்த ஊராக அது இருந்தது. நானா சாஹேப் சந்தோர்கரின் மகள் தலைப்பிரசவத்திற்கு அங்கு வந்திருந்தாள். வலி எடுக்க ஆரம்பித்து நீண்ட நேரம் ஆகியும் பிரசவம் ஆகவில்லை. மிகவும் கவலை

கொண்ட நானா கஷ்ட நிவாரண ஹோமம் என்ற ஒரு ஹோமத்தையும் தன் வீட்டில் நடத்தினார். ஆனால் அதுவும் நிலைமையை மாற்றவில்லை. நானாவுக்கு பாபாவைப் பிரார்த்திப்பதைத் தவிர வேறு வழி தெரியவில்லை.

தன் ஞான திருஷ்டியால் நிலைமையை அறிந்த பாபா துவாரகமயியில் சதா எரிந்து கொண்டிருக்கும் விறகின் சாம்பலைப் பொட்டலம் கட்டி ராம்கிர் புவா என்கிற ஆளிடம் தந்து நானாவிடம் விரைவாகத் தந்து விடுமாறு பணித்தார். பாவாவின் பக்தர் ஒருவர் போக்குவரத்திற்கு ராம்கிர் புவாவிடம் இரண்டு ரூபாய் தந்தார்.

ஜல்காவுன் நகருக்கு ரயிலில் சென்று பின் முப்பது மைல் சாலை வழிப் பயணம் செய்தால் தான் ஜாம்னர் நகரை அடைய முடியும். ஜல்காவுன் நகருக்கு ரயிலில் போகவே ஒரு ரூபாய் பதிநான்கு அணாக்கள் டிக்கெட் செலவு இருந்தது. மீதி இரண்டு அணாவில் ஜாம்னர் எப்படிச் சென்று அடைய முடியும் என்று ராம்கிர் புவா கேட்டான். ஜாம்னர் செல்லவும் பணம் போதாது. அவனுக்குச் சாப்பிடவும் இந்தப் பணத்தில் எதுவும் கிடையாது.

பாபா சொன்னார். “பாபுகிர் நீ முதலில் கிளம்பு. எல்லாம் உனக்குக் கிடைக்கும்”. ராம்கிர் புவாவை பாபா பாபுகிர் என்று தான் அழைப்பார். பாபா சொன்ன பின் மறுத்துப் பேச முடியாமல் ராம்கிர் புவா கிளம்பினான். ஆனால் அவனுக்கு ஜல்காவுன் நகரை அடைந்த பின் எப்படி ஜாம்னர் நகருக்குச் செல்வது என்று மனதில் பெரும் கவலை தங்கியே இருந்தது. ஜல்காவுன் நகரை அவன் அடைந்த போது அங்கு அதிகாரிகளின் கெடுபிடி அதிகமாய் இருந்தது. காலரா பரவிக் கொண்டிருந்த காலம் ஆனதால் வெளியூரில் இருந்து பயணிகளைச் சோதிக்காமல் ரயில் நிலையத்தில் இருந்து வெளியே செல்லக்கூட யாரையும் அவர்கள் அனுமதிக்கவில்லை. கையில் இரண்டு அணாக்களை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு இந்த சூழ்நிலையில் என்ன தான் செய்வது என்று ராம்கிர் புவா திகைத்து நின்றான்.

அப்போது சீருடை அணிந்த ஒரு பியூன் “ஷிரடியில் இருந்து வந்திருக்கும் பாபுகிர் புவா யார்?” என்று சத்தமாகக் கேட்டான். ராம்கிர் புவா நான் தான் அது என்று முன்னுக்கு வர அந்தப் பியூன் “உன்னை அழைத்து வர எஜமான் வண்டி அனுப்பி இருக்கிறார்” என்று சொல்லி வரிசையில் காத்திருந்த ராம்கிரி புவாவைத் தனியாக அழைத்துச் சென்றான். உண்ண உணவு கொடுத்து விட்டுப் பின் குதிரை வண்டியில் ஜாம்னர் நகருக்கு அழைத்துச் சென்று நானா சாஹேப் சந்தோர்கர் வீட்டுக்கு சற்று தள்ளியே வண்டியை நிறுத்தி “அது தான் எஜமான் வீடு” என்று வீட்டைக் காண்பித்தான்.

இறங்கிக் கொண்ட ராம்கிர் புவா நானாவின் வீடு நோக்கி நடந்தான். சில அடிகள் நடந்து விட்டுத் திரும்பிப் பார்த்த போது குதிரை வண்டியும் பியூனும் மாயமாய் மறைந்திருந்தார்கள். நானாவின் வீட்டுக்குச் சென்று பாபாவின் விபூதியைத் தர நானா தன் மகளுக்கு அந்த விபூதியைப் பூசிவிட சிறிது நேரத்தில் சுகப்பிரசவம் ஆனது. ஆனால் குதிரை வண்டியில் வந்ததை ராம்கிர் புவா சொன்ன போது நானாவுக்குப் பேராச்சரியம். ஏனென்றால் அவர் வண்டி அனுப்பி வைத்திருக்கவில்லை! ராம்கிர் புவாவுக்கும் நானாவுக்கும் அது பாபாவின் அருளால் நிகழ்ந்த அற்புதம் என்று பிறகு தான் புலனாகியது.

மகாசக்தி மனிதர்கள் 42

ஷிரடி பாபாவின் பக்தரான நானா சாஹேப் சந்தோர்கர் என்ற டெபுடி கலெக்டர் வாழ்வில் பாபா நிகழ்த்திய அற்புதங்களைப் பார்த்தோம். நானாவிற்கு எதிர்மாறாய் படிப்பறிவே இல்லாமல் பக்தி மட்டுமே இருந்த இன்னொரு பக்தரான மல்சபதி வாழ்வில் நடந்த நிகழ்வுகளை இனி பார்ப்போம். பாபா ஷிரடியில் வந்த போது ஒரு கோயிலின் உள்ளே செல்ல முற்பட்ட போது முஸ்லீமான பக்கிரி இந்து கோயிலுக்குள்ளே நுழையக்கூடாது என்று மறுத்தவர் மல்சபதி. “இந்துக்களுக்கும் முஸ்லீம்களுக்கும், ஏன் எல்லா உயிரினங்களுக்கும் இறைவன் ஒருவனே. அப்படி இருக்கையில் என்னை ஏன் தடுக்கிறாய்?” என்று கேட்டு விட்டு பாபா வேறிடம் சென்றார்.

தத்துவ ஞானமோ, உயர் உண்மை நுணுக்கங்களோ புரியும் அளவு அறிவு படைத்தவர் அல்ல மல்சபதி. அதனால் பாபா சொன்னது அவர் அறிவை அப்போது எட்டவில்லை. ஆனால் காலப்போக்கில் அவர் பாபாவின் பரம பக்தராக மாறியது தான் ஆச்சரியம். 1886 ஆம் ஆண்டு உடலை விட்டு மூன்று நாட்கள் பிரிந்து போகும் முன்னர் பாபா இவரிடம் தான் தன் உடலை ஒப்படைத்துப் போனார் என்கிற அளவு மிக நெருங்கிய பக்தராக மாறி இருந்தார்.

துவாரகமயியில் பாபாவிற்கு சேவகம் செய்வதையே தன் பாக்கியமாக நினைத்திருந்த மல்சபதி அதற்குப் பிரதிபலனாக எதையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. பிற்காலத்தில் ஷிரடி பாபா பிரபலமாக ஆரம்பித்து அவருடைய பக்தர்கள் தட்சிணையாகப் பெரிய தொகைகளைக் கொடுக்க ஆரம்பித்த போது மிக ஏழ்மையான நிலையிலேயே இருந்த மல்சபதிக்குப் பணம் தந்து உதவ பாபா முன் வந்தார். "மூன்று ரூபாயாவது தினமும் எடுத்துக் கொள். வறுமையில் இருந்து நீ மீள்வாய். சவுகரியமாய் வாழ்வாய். ஏழை என்பதால் உன்னைத் துச்சமாய் நினைப்பவர்கள் எல்லாம் உன்னை மரியாதையுடன் நாடி வருவார்கள்" என்று சொல்லிப் பார்த்தார். 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் மூன்று ரூபாய் தினசரி கிடைப்பது என்பது பெரிய தொகை தான். மூன்று பெண் குழந்தைகளைப் பெற்று அவர்களை வளர்க்கப் பாடுபட்டுக் கொண்டிருந்த போதும் அந்தத் தொகையை வேண்டாம் என்று மல்சபதி வாங்க மறுத்து விட்டார். "உங்கள் சேவையைச் செய்து கொண்டிருக்கும் பாக்கியமே போதும்" என்று இருந்து விட்டார்.

மூன்று மகள்கள் மட்டும் இருந்த மல்சபதிக்கு ஒரு ஆண் குழந்தையும் பிறக்க வேண்டும் என்று விரும்பிய பாபா அதை ஒரு ஜென்மாஷ்டமி அன்று மல்சபதியிடம் தெரிவித்தார். துவாரகமயியே கதியாய் இருக்கும் அவரைக் கட்டாயப்படுத்தி வீட்டுக்கு அவ்வப்போது அனுப்பியும் வைத்தார். அடுத்த ஜென்மாஷ்டமி அன்று, 1897ல் மல்சபதிக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான். மகனை எடுத்துக் கொண்டு மல்சபதி பாவாவிடம் வந்தார். அந்தக் குழந்தையை ஆசிரவதித்த பாபா "உன் மகனை 25 வருட காலம் பார்த்துக் கொள். அது போதும்" என்றார்.

உண்மையில் இனி 25 ஆண்டு காலம் தான் மல்சபதிக்கு ஆயுள் உள்ளது என்பதை உணர்ந்து சொன்ன வார்த்தைகள் அது. “என்னுடைய சக்தியில் எதுவுமில்லை. எல்லாம் உங்கள் அருளாலேயே நடக்க வேண்டும்” என்று பணிவோடு மல்சபதி கூறினார்.

சில காலம் கழித்து மல்சபதி துவாரகமயியிலேயே வசிக்க ஆரம்பித்தார். இரவில் ஷிரடி பாபா ஒரு பழந்துணியினை விரித்துப் பாதித் துணியில் படுத்துக் கொள்வார். மல்சபதி மறு பாதியில் படுத்துக் கொள்வார். சில நாட்கள் பாபா எழுந்து ஜபம் செய்ய ஆரம்பித்து விடுவார். அப்போது மல்சபதி தானும் எழுந்து உட்கார்ந்து கொள்வார். பாபா மல்சபதியிடம் சொல்வார். “நான் இறை நாமத்தை ஜபிக்கும் போது நீ என் நெஞ்சில் கை வைத்து என் இதயத்துடிப்பைக் கவனித்துக் கொண்டே வா. நான் ஜபித்துக் கொண்டே உறங்கி விட்டால் என் இதயத்துடிப்பில் நிச்சயம் மாற்றம் ஏற்படும். அப்படி ஏற்பட ஆரம்பித்தால் நீ என்னை எழுப்ப வேண்டும்”.

அவர் சொன்னபடியே மல்சபதி செய்து வந்தார். பாபா தன் பக்தர்களின் நலனுக்காக இறைவனை ஜபிப்பார். அவர் அப்போது உறங்கி விட்டால் அவரை மல்சபதி எழுப்புவார். இப்படி தன்னலம் இல்லாமல் சேவை செய்து வந்த சேவகன் பாபா மனதில் எப்படிப்பட்ட இடத்தைப் பெற்றிருப்பார் என்று சொல்லத் தேவை இல்லை.

ஒரு முறை மல்சபதியின் மனைவி வெளியூரில் இருந்த தன் தாய் வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தார். அப்போது அவருக்கு தொண்டையில் கட்டி வந்து அவதிப்பட்டார். கணவருக்கு அதை அவர் தெரிவிக்கவில்லை. ஆனால் அதை ஞான திருஷ்டியால் அறிந்த பாபா “உன் மனைவி தொண்டையில் கட்டி வந்து அவதிப்படுகிறாள். அதை நான் சரி செய்கிறேன்” என்று கூறி தன் சக்தியால் ஷிரடியில் இருந்தே குணப்படுத்தியும் விட்டார். சில நாட்களில் மனைவி தனக்குத் தொண்டையில் கட்டி வந்ததையும் அது தன்னாலேயே குணமானதையும் தெரிவித்து கணவருக்குக் கடிதம் எழுதினார்.

ஞான மார்க்கத்தில் மல்சபதிக்குப் புரிகிற மாதிரி உபதேசங்கள் சொல்ல முடியாதென்று உணர்ந்த பாபா அவருக்கு வேறு வழியில் சில விஷயங்களைப் புரிய வைப்பார். ஒரு அழகான உதாரணம் பார்க்கலாம். எப்போதும் எல்லா உயிர்களிடமும் அன்பாக இருக்கும் மல்சபதி சில சமயங்களில் கோபப்படுவதும் உண்டு. ஒரு நொண்டி நாயிற்கு இரவு தினமும் அவர் உணவளிப்பது வழக்கம். சாப்பிட்ட பிறகு போகச் சொன்னால் அந்த நாய் போய் விடும். ஆனால் ஒரு நாள் சாப்பிட்ட பின் அவர் போகச் சொன்ன பிறகும் போகாமல் அங்கேயே அது அமர்ந்திருந்தது. கோபத்தில் தடியால் அடித்துத் துரத்தினார். வலி தாளாமல் கத்திக் கொண்டே அந்த நாய் ஓடிப் போனது.

அன்று பாபாவின் பாத பூஜை அவர் செய்த போது பாபா தன் அருகில் இருந்தவர்களிடம் சொன்னார். “இந்த ஊரில் என்னைப் போலவே உடம்பு சரியில்லாத ஒரு நாயும் இருக்கிறது. அதை எல்லாரும் அடிக்கிறார்கள்”

மல்சபதிக்கு சுருக்கென்றது. மிகச்சிறிய விஷயம் தான். ஆனால் ஆன்மிகத்தில் பண்பட்டு மேம்பட்டு வரும் போது சின்னச் சின்ன குறைகளையும் கூட ஒருவர் தவிர்க்க வேண்டும் என்பதையும், எந்த உயிரினத்திற்கும் சிறிய அளவில் கூடத் தீங்கிழைக்கலாகாது என்பதையும் சொல்லாமல் பாபா சொன்னார். எல்லா உயிர்களிலும் அந்தர்யாமியாய் இறைவன் இருக்கையில் எந்த உயிருக்குத் தீங்கிழைத்தாலும் அது இறைவனுக்கே இழைக்கின்ற தீங்கல்லவா? அதைப் புரிந்து கொண்ட மல்சபதி அது போன்ற சின்னக் குறைகளையும் தவிர்த்து வாழ ஆரம்பித்தார்.

1918ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் தன் அந்திமக்காலம் நெருங்குவதை உணர்ந்த பாபா அதைத் தன் பக்தனுக்கு குறிப்பால் உணர்த்தினார். அவருக்கு மல்சபதி சேவை செய்து கொண்டிருந்த போது ‘இன்னும் சில நாட்களில் நான் எங்கோ சென்று விடுவேன். அதன் பின் இரண்டு அல்லது நான்கு ஆண்டுகள் இரவு வந்து கொண்டிரு’ என்று அவர் சொன்னார். அப்போது அவர் சொன்னதன் உள் அர்த்தம் மல்சபதிக்குப் புரியவில்லை. சில நாட்களில் பாபா காலமான போது தான்

மல்சபதிக்கு அர்த்தம் புரிந்தது. பாபாவின் மறைவைத் தாங்க முடியாமல் 13 நாட்கள் மல்சபதி உண்ணாவிரதம் இருந்தார். மற்றவர்கள் வற்புறுத்தலுக்குப் பின் உண்ண ஆரம்பித்த மல்சபதி பாபா கூறியபடி தினமும் இரவு வந்து பாபாவுக்கு பூஜை செய்து வந்தார்.

நான்கு ஆண்டுகள் பூஜை செய்த பின் பாபா முன்கூட்டியே சொன்னபடி மல்சபதியின் அந்திமக்காலமும் வந்தது. 1922 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் ஏகாதசி அன்று தன் ஊன்று கோலை மகனிடம் கொடுத்து மல்சபதி சொன்னார். “உன்னதமான பக்தி மார்க்கத்தில் உன் காலத்தைக் கழி”. பின் ராமநாமத்தை ஜபித்தபடியே அவர் உயிர் நீத்தார்.

பகவத் கீதையில் எட்டாம் அத்தியாயத்தில் ஆறாம் சுலோகத்தில் ‘மரணகாலத்தில் எதை நினைத்தபடி ஒருவன் உயிரை விடுகிறானோ அந்த நிலையையே அவன் அடைகிறான்’ என்று கிருஷ்ண பரமாத்மா கூறுகிறார். அதன்படி புண்ணியமான ஏகாதசி நாளில் ராம நாமத்தைச் சொன்னபடி உயிர் பிரிந்த மல்சபதி வைகுண்டத்திற்கே சென்றிருப்பார் என்பது பலரின் நம்பிக்கை. பாபாவிற்கு கடைசி வரை சேவை செய்ததன் பலன் அல்லவா அது!

மகாசக்தி மனிதர்கள் 43

ஷிரடி பாபா அஷ்டமகா சக்திகள் பெற்றிருந்த மகான். அவர் பல தெய்வங்களின் வடிவில் பக்தர்கள் சிலருக்குக் காட்சி அளித்தார் என்பதை முன்பு பார்த்தோம். அவர் தெய்வங்களின் ரூபத்தில் மட்டுமல்லாமல் பல வித மனிதர்கள் ரூபத்திலும் பல்வேறு இடங்களில் பக்தர்களுக்குக் காட்சி அளித்திருந்தார்.

ஒரு முறை நாசனே என்ற பக்தரின் அண்ணா உடல்நலக்குறைவால் மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தார். நாசனே தன் அண்ணனின் அறுவை சிகிச்சை நல்ல விதமாக முடிந்து அவர் குணம் அடைய வேண்டும் என்று பாபாவை ஆழ்ந்த பக்தியுடன் வேண்டிக் கொண்டிருந்தார். அறுவை சிகிச்சை நடந்த அந்த மருத்துவமனையில் ஒரு உருவத்திலும், அவர்கள் வீட்டில் வேறு ஒரு சாது உருவத்திலும்

காட்சி அளித்தார். அந்த உருவங்களில் வந்தது பாபா தான் என்பதை நாசனே அறிந்திருக்கவில்லை. விரடி வந்து பாபாவை நேரில் தரிசித்த போது மருத்துவமனையில் நடந்த ஒரு நிகழ்வை அப்படியே விவரித்தார். அடுத்ததாய் பாபா “உன் வீட்டுக்கு நான் வந்த போது நீ வெண்டைக்காய் கறி எனக்குத் தரவில்லை” என்று சொன்னார்.

அப்போது தான் நாசனேக்கு ஒரு நாள் ஒரு சாது தனக்கு ரொட்டி வேண்டும் என்று கேட்டதும், அந்த சாதுவுக்கு அவருடைய அண்ணி ரொட்டி அளித்ததும் நினைவுக்கு வந்தது. வீட்டில் வெண்டைக்காய் கறி இருந்த போதும் அது மிக மலிவான ஒரு உணவாக அங்கு அக்காலத்தில் கருதப்பட்டதால் ஒரு சாதுவுக்கு மலிவான உணவுப் பொருளை அளிப்பதா என்று நினைத்த அண்ணி அந்த வெண்டைக்காய் கறியைப் பரிமாறாமல் மற்ற சமையலைப் பரிமாறினார். சாப்பிட்டு விட்டு அந்த சாது மருத்துவமனையில் அறுவை சிகிச்சை வெற்றிகரமாக நடந்து முடிந்தது என்று அவர்களிடம் சொல்லி விட்டுப் போயிருந்தார்.

இன்னொரு முறை பி.வி.தேவ் என்பவர் தன் வீட்டில் நடக்கும் ஒரு விருந்துக்கு வருமாறு பாபாவை வேண்டி பாபாவின் சேவையில் இருந்த ஷாமா என்பவருக்குக் கடிதம் எழுதி இருந்தார். பாபாவும் வருவதாக ஒத்துக் கொண்டார். ஆனால் அந்த விருந்துக்கு பாபா செல்லவில்லை என்பதில் பி.வி.தேவுக்கு நிறைய வருத்தம். அவர் மறுபடி ஷாமாவுக்குக் கடிதம் எழுதி பாபா விருந்துக்கு வராமல் ஏமாற்றி விட்டார் என்று மிகவும் வருத்தப்பட்டார்.

அந்தக் கடிதத்தை ஷாமா பிரித்துப் படிக்கும் முன்னேயே பாபா சொன்னார். “இவன் ஏன் நான் அந்த விருந்துக்குப் போகவில்லை என்று வருத்தப்படுகிறான். நான் தான் இரண்டு பேருடன் போய் “பணத்துக்காக நான் இங்கு வரவில்லை. சாப்பாட்டுக்காகத் தான் வந்திருக்கிறேன்” என்று சொன்னேனே. அவனுக்கு நினைவு இல்லையா”

ஷாமா அதை பி.வி தேவுக்குத் தெரிவிக்கையில் தான் ஒரு துறவி இரண்டு சீடர்களுடன் விருந்துக்கு வந்ததையும், பாபா சொன்ன அதே வார்த்தைகளை அந்தத் துறவி சொன்னதையும் நினைவு கூர்ந்தார். அப்போது தான் அந்தத் துறவி வடிவில் பாபா வந்து போயிருப்பது பி.வி.தேவுக்குத் தெரிய வந்தது.

மனித ரூபங்களில் மட்டுமல்லாமல் விலங்கு ரூபங்களிலும் ரூப பக்தர்களிடம் சென்றிருக்கிறார். அதற்கு ஒரு உதாரணம் பார்ப்போம். ஹன்ஸ்ராஜ் என்ற பக்தர் ஆஸ்துமா நோயால் பாதிக்கப்பட்டு இருந்ததால் தயிர் சாப்பிட வேண்டாம் என்று பாபா கூறி இருந்தார். ஆனால் ஹன்ஸ்ராஜுக்கு தயிரைத் தவிர்ப்பது கஷ்டமாக இருந்தது. ஒரு முறை அவர் வீட்டுக்குத் தயிர் சாப்பிடப் பூனை ஒன்று போன போது அதை அவர் அடித்துத் துரத்தி விட்டார். பின்னர் அவர் பாபாவைப் பார்க்கச் சென்ற போது பாபா உடலில் காயம் இருந்தது. என்ன என்று கேட்ட போது "நீ தயிர் சாப்பிடக்கூடாது என்பதற்காக பூனை வடிவில் வந்தேன். நீ என்னை அடித்துத் துரத்தி விட்டாய்" என்று சொன்னவுடன் ஹன்ஸ்ராஜ் பதறி விட்டார். இது போல நடந்த நிகழ்ச்சிகள் ஏராளம்.

இனி பாபாவின் மற்ற அபூர்வ சக்திகள் சிலவற்றையும் பார்ப்போம்.

ஷிரடியில் நந்த்ராம் மார்வாடி என்பவர் வீட்டில் ஆரம்ப காலங்களில் பாபாவுக்கு பிச்சை இட்ட புண்ணியவான்களில் ஒருவர். ப்ளேக் நோய் பரவிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் அவரும் ப்ளேக் நோய்க்கிருமிகளால் பாதிக்கப்பட்டார். அவர் ஷிரடியை விட்டே ஓடிப்போய் எங்காவது இறந்து விட எண்ணிய போது பாபா அவரிடம் "நான் வாழும் வரை உங்களிடம் மரணம் நெருங்காது. நீங்கள் எங்கேயும் செல்ல வேண்டியதில்லை" என்று சொன்னார். அது போலவே அந்த சமயத்தில் நந்த்ராம் மார்வாடி இறக்காமல் தப்பித்தது மட்டுமல்ல பாபா மறைந்த பிறகும் பல காலம் உயிர் வாழ்ந்தார்.

அந்தக் காலக்கட்டத்திலேயே நடந்த இன்னொரு சுவாரசியமான சம்பவம் பாபா முக்காலமும் அறிந்த யோகி என்பதை மேலும்

தெளிவுபடுத்துகிறது. காகா தீக்ஷித் என்பவர் பாபாவின் சேவையில் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட இன்னொரு மகாபக்தர். ஆரம்ப காலங்களில் காகா தீக்ஷித் தன் குடும்ப விவகாரங்களுக்காகக் கவலைப்பட்ட போதெல்லாம் “நீ ஏன் கவலைப்படுகிறாய். உன் விவகாரங்களைச் சரிப்படுத்தும் முழுப் பொறுப்பும் என்னுடையது” என்று பாபா அவரிடம் சொல்வதுண்டு. காகா தீக்ஷித்தும் அதை முழுமையாக நம்பி விரடியிலேயே தங்கி விட்டார்.

காகா தீக்ஷித்தின் மகன் மும்பையில் படித்துக் கொண்டிருந்தான். 1913 ஆம் ஆண்டு பொதுத்தேர்வுக்கு இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னால் அவனுக்கு வந்த காய்ச்சல் என்ன மருந்து சாப்பிட்டும் குணமாகவில்லை. அதனால் தீக்ஷித்தின் சகோதரர் தீக்ஷித்திற்கு உடனடியாக மும்பை வந்து மகனை நல்ல சிறப்பு மருத்துவரிடம் காட்டச் சொல்லிக் கடிதம் எழுதினார். அந்தக் கடிதத்தை காகா தீக்ஷித் பாபாவிடம் படித்துக் காட்டிய போது பாபா தீக்ஷித் மும்பை போவதற்குப் பதிலாக அவர் மகன் விரடிக்கு வருவது உத்தமம் என்று கூறினார்.

பாபாவின் பேச்சுக்கு மறுபேச்சு இல்லை என்கிற நிலையைக் கொண்டிருந்த காகா தீக்ஷித் அப்படியே தன் சகோதரருக்குக் கடிதம் எழுதினார். காகா தீக்ஷித்தின் சகோதரருக்கு அந்த மகனை விரடிக்கு அனுப்புவதில் விருப்பம் இருக்கவில்லை. விரடியில் படித்த டாக்டர்களும் இல்லை என்பதால் அரைமனதோடு தான் அவனை விரடிக்கு அனுப்பினார். மும்பை போன்ற பெரிய நகர மருத்துவர்களாலேயே குணப்படுத்த முடியாத விசித்திரக் காய்ச்சல் விரடி போனால் குணமாகும் என்பதில் அவருக்கு நம்பிக்கை இருக்கவில்லை. ஆனால் அவருடைய அவநம்பிக்கைக்கு எதிர்மாறாக காகா தீக்ஷித்தின் மகன் விரடி வந்த பின் குணமாக ஆரம்பித்தான்.

காகா தீக்ஷித்தின் மகனுக்கு 2-11-1913 நடக்க உள்ளது என்றும் அவனை அதற்கு முன் மும்பை அனுப்பி வைக்கும்படியும் காகா தீக்ஷித்தின் சகோதரர் தேர்வு தேதி அறிவிக்கப்பட்டவுடன் கடிதம் அனுப்பினார். காகா தீக்ஷித் பாபாவுக்கு அதைப்படித்துக் காட்டினார். ஆனால் பாபா

அந்தப் பையனை மும்பைக்கு அனுப்ப சம்மதிக்கவில்லை. இப்போது போக வேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டார். பையனின் எதிர்காலமே இந்தத் தேர்வுக்குப் போகா விட்டால் பாதிக்கப்படும் என்று தோன்றிய போதும் காகா தீக்ஷித் பாபாவின் பேச்சை மீறி அவனை மும்பைக்கு அனுப்பவில்லை. தேர்வு நாள் அன்று ஒரு ப்ளேக் எலி தேர்வு நடக்கும் மையத்தில் செத்து விழுந்து கிடந்ததால் அந்தத் தேர்வு நடக்கவில்லை என்பதும் அந்தத் தேர்வு 6-11-1913 அன்று ஒத்திப் போடப்பட்டது என்பது தான் ஆச்சரியம். 6-11-1913 தேர்வுக்கு முன்பும் அந்தப் பையனை மும்பை செல்ல பாபா அனுமதிக்கவில்லை. அந்த முறையும் தேர்வு மையத்தில் இன்னொரு ப்ளேக் எலி செத்து விழுந்து கிடந்ததால் அந்த முறையும் தேர்வு நடக்காமல் 13-11-13 தேதிக்கு ஒத்துப் போடப்பட்டது. அந்த தேதிக்கு முன்னால் போக பாபா ஆணை இட்டார். அந்தப் பையன் மும்பைக்குச் சென்று அந்தத் தேர்வை எழுதி மிக நல்ல மதிப்பெண்களுடன் தேர்ச்சி பெற்றான்.

காகா தீக்ஷித் போன்ற பரம பக்தர்கள் பாபா மீது வைத்திருந்த அழுத்தமான நம்பிக்கைக்கும், அந்த நம்பிக்கை என்றுமே வீண் போகாது என்பதற்கும் இந்த நிகழ்ச்சி ஒரு நல்ல உதாரணம்.

மகாசக்தி மனிதர்கள்-44

ஒவ்வொரு செயலுக்கும் அதற்கேற்ற விளைவுகள் இருக்கவே செய்கின்றன. கர்மவினைகளில் இருந்து யாரும் தப்பிக்க வழியே இல்லை. மனிதப்பிறவியே முந்தைய கர்மவினைகளின் கணக்குத் தீர்க்கும் களமாக இருக்கிறது. முந்தைய தீவினைகளின் பலனாக வரும் துன்பங்களை அனுபவிக்கும் போது அதிலிருந்து தப்பிக்க ஒவ்வொருவரும் தேடாத வழிகள் இல்லை. கடவுள் மற்றும் தெய்வாம்சம் பொருந்தியவர்களின் கருணைக்குப் பாத்திரமானால் பழைய தீவினைப் பயன்களை ஓரளவாவது குறைத்துக் கொள்ள முடியும். அந்த வகையில் விரடி பாபாவின் கருணை பல பக்தர்களுக்கு பேருதவி புரிந்திருக்கிறது. சில உண்மைச் சம்பவங்களைப் பார்ப்போம்.

டாக்டர் சிதம்பரம் பிள்ளை என்ற பக்தர் கினியா புழு நோயால் தாக்கப்பட்டு பெரும் அவதிக்குள்ளாகி இருந்தார். இன்றும் கினியா புழு நோய்க்குச் சரியான மருத்துவம் இல்லை என்று மருத்துவ ஏடுகள் சொல்கின்றன. அப்படி இருக்கையில் சுமார் நூறு வருடங்களுக்கும் முந்தைய காலத்தில் எப்படி இருந்திருக்கும் என்று கூற வேண்டியதில்லை. ஒரு தாங்க முடியாத கட்டத்தில் அவர் தன் நண்பர் மூலம் பாபாவிற்குச் சொல்லி அனுப்பினார். "இந்தக் கஷ்டங்களை அடுத்து பத்து பிறவிகளுக்குப் பகிர்ந்தளிக்க பாபாவிடம் சொல். இந்த ஒரு பிறவியிலேயே இந்த வலி முழுவதையும் என்னால் அனுபவிக்க முடியவில்லை."

பாபா சொன்னார். "என்னது இன்னும் பத்து பிறவிகளா? பத்து பிறவிகளின் கர்மவினைகளையும் பத்து நாட்களில் இறுக்கி முடித்து விட முடியும் போது ஒரு பிறவியின் துன்பங்களைப் பத்து பிறவிகளுக்குப் பகிர்வதா? துவாரகமயியிக்கு வந்து காலை நீட்டி சில நாட்கள் உட்காரச் சொல். ஒரு காகம் வந்து கால்களில் உள்ள அந்தப் புண்களைத் தீண்டும். அதன் பின்னால் நோய் குணமாகும் என்று சொல்"

சிதம்பரம் பிள்ளை உடனடியாக விரிடி வந்து பாபா கூறியபடி துவாரகமயியில் கால்களை நீட்டி அமர்ந்து கொண்டார். பாபாவின் சேவகனான அப்துல் என்பவன் சிலநாட்கள் கழித்து தற்செயலாக அவருடைய புண் இருக்கும் காலை நன்றாக மிதித்து விட்டான். அவர் புண்களில் இருந்த கினியாபுழுக்கள் அவன் கால்பட்டு நசுங்கி மடிந்தன. அப்போது உயிர் போவது போல் சிதம்பரம் பிள்ளை துடித்தார். பாபா அவரிடம் சொன்னார். "இனி ஒரு காகம் வந்து தீண்ட வேண்டியதில்லை. அப்துலே சென்ற பிறவியில் காகமாக இருந்தவன் தான். அதனால் இனி நீ உன் வீட்டுக்குப் போகலாம். உன் நோய் விரைவில் குணமாகி விடும்" சிதம்பரம் பிள்ளை அவர் சொன்னபடி ஊர் திரும்பினார். பத்து நாட்களில் வியக்கத்தக்க வகையில் அவர் பூரண குணமானார்.

அதே போல பீமாஜி என்பவன் ஆஸ்துமா மற்றும் காச நோய்களால் பாதிக்கப்பட்டு இருந்தான். அவனை ஒருவர் பாபாவிடம் அழைத்து வந்தார் "சென்ற பிறவியில் திருடனாய் இருந்தவனை அழைத்து வந்து அவனைக் குணமாக்கும் பாரத்தை என் மேல் ஏன் சுமத்துகிறாய்" என்று அவரிடம் சொல்ல பீமாஜி அதிர்ந்து போனான். அவன் பாபாவின் காலடியில் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து கதறினான். "அனாத ரட்சகரே! ஆபத் பாந்தவரே! நீங்களும் என்னைக் கைவிட்டால் நான் எங்கே போவேன். எனக்கு கருணை காட்டி காப்பாற்றுங்கள்"

மனம் இளகிய பாபா "கர்மவினைகளின் பலன்களை யாருமே ஒதுக்கி விட முடியாது. ஆனால் அவற்றைப் பெருமளவு குறைக்க முடியும். நீ சில நாட்கள் ஈர வராந்தாவில் வசித்து உன் கர்மவினைப் பலன்களைக் குறைத்துக் கொள்" என்று கட்டளை இட்டார். பீமாஜியும் அது போலவே செய்தான். அப்படி சில நாட்கள் அந்த ஈர வராந்தாவில் வசிக்கையில் பீமாஜி இரண்டு கனவுகள் கண்டான். ஒரு கனவு அவன் சிறுவனாக இருப்பதாகவும் ஒரு ஆசிரியர் அவனைக் கடுமையாக அடித்து தண்டிப்பது போலவும் இருந்தது. இன்னொரு கனவு அவன் மார்பில் ஒரு பாறையை வைத்து யாரோ அழுத்தி உருட்டுவது போல இருந்தது. மரணபயத்தையும் தாங்க முடியாத வலியையும் அந்தக் கணங்களில் பீமாஜி உணர்ந்தான்.

அவனிடம் பாபா சொன்னார். "உன் முன் பிறவி தீவினைகளின் பலனை மிகச்சுருக்கி கனவுகளிலேயே அனுபவிக்க வைத்து முடித்து விட்டேன். இது நீ திருந்தி வாழ ஒரு சந்தர்ப்பம். இனி நீ நேரான பாதையில் வாழ்வது முக்கியம்". அவர் சொன்னது போலவே சில நாட்களில் பீமாஜி குணம் அடைந்து விட்டான். அதன் பின் அவன் வாழ்க்கை மிக நேர்மையானதாகவும் தர்மசிந்தனை நிறைந்ததாகவும் மாறி விட்டது.

சில சமயங்களில் பாபாவின் பக்தர்களே அவரை ஏமாற்ற நினைப்பதுண்டு. காரணம் பணத்தாசை. பணத்தாசை வந்து விட்டால் பகவானையே ஏமாற்ற நினைக்கும் மனோ பாவம் மனிதர்களுக்கு வந்து விடும். பணத்தின் மகிமை அது. ஒரு பக்தர் அவரிடம்

வருவதற்கு முன் தன்னிடம் இருந்த பணத்தைக் கூட வரும் நண்பர் கையில் தந்து விட்டார். பாபா தட்சிணை கேட்டால் தன்னிடம் பணம் இல்லை என்று சொல்லி விடலாம் என்று சொல்லி பணம் தராமல் தப்பிக்கலாம் என்று திட்டமிட்டு தான் அப்படி செய்தார். பாபாவை அவர் சந்தித்த போது பாபா சொன்னார். “தட்சிணை கொடு. உன்னுடன் வந்திருக்கும் நண்பரிடமிருந்து வாங்கிக் கொடு” அந்த பக்தருக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. அசடு வழிந்தபடி உடனே தன் நண்பரிடம் தந்து வைத்திருந்த தட்சிணைப் பணத்தை வாங்கி பாபாவிடம் தந்தார்.

ஒருசிலர் பாபாவிடம் தர மனதில் ஆரம்பித்தில் உத்தேசித்திருந்த பணத்தைத் தராமல் அதற்கும் குறைவான பணத்தைத் தருவதுண்டு. பாபா மிகச்சரியாக அவர்கள் எவ்வளவு குறைத்துத் தருகிறார்களோ அந்தத் தொகையைக் கேட்டு வாங்குவார். அதே போல சிலர் தங்களைக் கஷ்டப்படுத்திக் கொண்டு மிக அதிகமாகத் தரும் தொகையையும், முன்பு உத்தேசித்ததை விட அதிகம் தரும் தொகையையும் அவர் திருப்பித் தருவதும் உண்டு.

பகதர்கள் தரும் பணம் முழுவதும் அவ்வப்போதே தர்ம காரியங்களுக்குப் பகிர்ந்து அளிக்கப்படும் என்பதை முன்பே சொல்லி இருந்தோம். ஒரு சல்லிக் காசு கூட அவர் தன் தனிப்பட்ட செலவுக்கோ ஆடம்பரத்துக்கோ எடுத்துக் கொள்வதில்லை. அப்படி இருக்கையில் முழு மனதோடு தராத பணத்தை அவர் ஏன் பக்தர்களிடமிருந்து வாங்க வேண்டும் என்ற கேள்வி சிலர் மனதில் எழலாம். அதற்கும் ஒரு ஆழ்ந்த காரணம் இருக்கிறது.

ஒரு காரியம் ஆக வேண்டும் என்று வேண்டி அக்காரியம் நிறைவேறினால் இத்தனை பணம் தருகிறேன் என்று சில பகதர்கள் வேண்டிக் கொள்வதுண்டு. அப்படி அந்தக் காரியம் நிறைவேறி, நினைத்த பணத்தை அவர்கள் தராமல் போனால் நேர்த்திக்கடன் நிறைவேற்றாத கடன்காரர்களாகி அதன் மூலம் ஏற்படும் துன்பங்களுக்கு ஆளாவார்கள். அதைத் தவிர்க்கவும், உண்மையான தர்ம காரியங்களினால் அவர்களுக்கு ஏற்படும் புண்ணியத்தைக் கூட்டவுமே பாபா அப்படிச் செய்தார்.

இப்படி கர்மவினைகளின் கடுமையான பலன்களை வெகுவாகக் குறைத்து விட பாபா சிலருக்கு உதவி புரிந்தாலும் சில சந்தர்ப்பங்களில் மற்றவர் கர்மவழிப் பயணத்தில் இடையில் புகுவதைத் தவிர்த்தார். ஒரு மூதாட்டியின் ஒரே மகனைப் பாம்பு கடித்து விட்டது. அந்த மூதாட்டி அழுது கொண்டே தன் மகனைக் காப்பாற்ற பாபாவிடம் ஒடோடி வந்தார். பாபா கையால் திருநீறு வாங்கிப் போனால் மகனைக் காப்பாற்றி விட முடியும் என்ற நம்பிக்கை அவரிடம் இருந்தது. ஆனால் பாபா அவருக்கு திருநீறு அளிக்கவில்லை. அந்த மூதாட்டியின் மகன் இறந்து போனான்.

அருகே இருந்த அவருடைய பக்தர் காரணம் கேட்ட போது ”அந்த மூதாட்டியின் மகனின் கஷ்ட காலம் முடிவுக்கு வந்து விட்டது. இனி நல்லதொரு பிறவி எடுத்து நன்மைகள் பெறப் போகிறான். அதைத் தடுப்பது தர்மம் அல்ல” என்று பாபா கூறினார். இப்படி ஒரு யோகியின் சக்திகள் தர்மத்தை ஒட்டியே பயன்படுத்தப்படுகின்றன என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

மகாசக்தி மனிதர்கள்-45

மெய்ஞானம் அடைந்து விட்ட யோகியோ சித்தரோ தன்னை அறிவிக்கவோ, அறிமுகப்படுத்தவோ அவசியமில்லை. அவரை நேரில் சந்திப்பவர்கள் நுண்ணுணர்வு படைத்தவர்களாக இருந்தால் அவர்கள் சக்தி வாய்ந்த அலைகளை அவரிடமிருந்து உணர்வார்கள். விரிபு பாபாவை நேரில் சந்தித்த பல மனிதர்கள் அப்படி சக்தி வாய்ந்த அலைகளை உணர்ந்திருக்கிறார்கள். அளவில்லாத அமைதியையும், ஆனந்தத்தையும் அவர் பார்வை தங்கள் மீது பட்ட போது முழுமையாக அனுபவித்திருக்கிறார்கள். இதை நேரடியாக அனுபவித்த பக்தர்கள் பலர் அதை விரிவாகப் பதிவு செய்து விட்டுப் போயிருக்கிறார்கள்.

இறையனுபவம் என்கிற பேரானந்தம் எப்படி இருக்கும் என்பதைச் சிறிது நேரமாவது பக்தர்களை அனுபவிக்க வைத்து மெய்ஞான

வழியில் நடக்க பாபா தூண்டி இருக்கிறார் என்றே இதை நாம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

உலகியல் பிரச்னைகளோடு தன்னை நெருங்கியவர்களின் பிரச்னைகளைத் தீர்த்து பாபா அவர்களை முதலில் தன்னிடம் இழுத்துக் கொண்டாலும் அவர்களைப் பிற்காலத்தில் பக்குவப்பட வைத்து கடைசியில் அவர்களிடம் மெய்ஞானத்தையே பாபா வலியுறுத்தினார். அதற்கு மிக நல்ல உதாரணமாய் நானா சாஹேப் சந்தோர்க்கர் வாழ்வில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளையே கூறலாம்.

நானா சாஹேப் சந்தோர்க்கரின் மகள் பிரசவத்தை தன் அருளால் நல்லபடியாக பாபா நடத்தி வைத்ததை முன்பு பார்த்தோம். ஆனால் சில ஆண்டுகளில் அந்தக் குழந்தை இறந்து விட்டது. சிறிது காலத்தில் அவர் மகளின் கணவரும் இறந்து போனார். இது நானா சாஹேப் சந்தோர்க்கரைப் பெரும் துக்கத்தில் ஆழ்த்தியது. பாபா இருக்கையில் இப்படி நடந்து விட்டதே என்ற ஆதங்கமும் அவர் மனதில் நிறையவே இருந்தது.

இந்த சோக நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பின் ஷிரடி வந்தவர் முகத்தை வாட்டமாக வைத்துக் கொண்டு பாபா முன்னால் அமர்ந்திருந்தார். “ஏன் வாட்டமாக இருக்கிறாய்?” என்று பாபா கேட்டதற்கு அவர் பாபாவிடம் வெளிப்படையாகவே சொன்னார். “நீங்கள் அறியாதது ஒன்றுமில்லை பாபா. உங்கள் கருணையில் நாங்கள் இருக்கையில் என் பேரக்குழந்தையும் என் மகளின் கணவனும் இறந்து போயிருக்கிறார்கள்.”

பாபா சொன்னார். “ஜனன மரணங்கள் அவரவர் கர்மவினைகளின்படி ஏற்படுபவை. அவை என் சக்தியில் அடங்குபவை அல்ல. இறைவனான பரமேஸ்வரனே கூட அதை ஒன்றும் செய்ய முடியாது. கடவுள் என்பதற்காக அவர் சூரிய சந்திரரை சில அடிகள் தள்ளி உதயமாகச் சொல்ல முடியுமா? அவர் அப்படிச் சொல்ல மாட்டார், அப்படிச் சொல்லவும் கூடாது. அப்படி அவர் செய்தால் அது குழப்பத்தையும் ஒழுங்கீனத்தையும் உண்டுபண்ணி விடும்”

நானா சாஹேப் சந்தோர்க்கர் விடவில்லை. எத்தனையோ முறை பாபா அற்புதங்கள் நடத்தியதை அவர் நேரில் பார்த்தவராயிற்றே.

“அப்படியானால் உனக்கு மகன் பிறப்பான் என்று ஒருவரிடம் சொல்கிறீர்கள். அவருக்கு மகன் பிறக்கிறான். உனக்கு வேலை கிடைக்கும் என்று ஒருவரிடம் சொல்கிறீர்கள். அவருக்கு வேலை கிடைக்கிறது. அதெல்லாம் மட்டும் எப்படி சாத்தியம்?” என்று பாபாவிடம் கேட்டார்.

“எதிர்காலத்தில் என்ன நடக்கும் என்பதை என்னால் பார்க்க முடிந்ததால் நடக்கப் போவதை நான் சொல்கிறேன். அது அப்படியே நடக்கிறது. அதை எல்லாம் நீ என்னுடைய அற்புதங்களாக நினைத்து விட்டால் அது தவறு.” என்று பாபா கூறினார். பாபாவின் இந்தக்கூற்று இது வரை நாம் பார்த்த நிகழ்வுகளுக்கு முரண்பாடான ஒன்றாய் வாசகர்களுக்குத் தோன்றலாம்.

பக்தர்களின் உலகியல் பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதிலேயே அவரைப் போன்ற ஒரு மகான் முழுமூச்சாக இருந்தால் அவர்களது ஆசாபாசங்களை அவர்கள் கடந்து மெய்ஞான மார்க்கத்தில் செல்ல ஆரம்பிப்பது சாத்தியமாகாது என்பதும் உண்மையே. ஆன்மிக அன்பர்கள் பந்தபாசங்களை குறைத்துக் கொண்டே போக வேண்டுமே ஒழிய அதை வளர்த்துக் கொண்டே போக உண்மையான குரு உதவி புரிய மாட்டார். மேலும் நடந்தே ஆக வேண்டும் என்று இறைவன் இயற்கையின் விதிப்படி தீர்மானித்திருந்த செயல்களை மாற்ற எந்த யோகியாலும் கூட முடியாது. மாற்ற முடிந்தவை, மாற்ற முடியாதவை என்று இருவகை முன்வினைப் பலன்கள் இருப்பதாகவே தோன்றுகிறது. முடிந்ததை மகான்கள் செய்கிறார்கள். முடியாததை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள் என்றே நாம் முடிவுக்கு வர வேண்டி இருக்கிறது.

நானா சாஹேப் சந்தோர்க்கர் அதை உணர்ந்திருக்க வேண்டும். கடைசி வரை பாபாவின் பரம பக்தராகவே இருந்து மெய்ஞான வழியில் மேலும் முன்னேறி வாழ்ந்து மறைந்தார்.

பாபா மெய்ஞான வழியை உணர்த்திய வித்தியாசமான வேறொரு நிகழ்ச்சியைப் பார்ப்போம். கண்பத் ராவ் என்பவர் நானா சாஹேப் சந்தோர்க்கர் டெபுடி கலெக்டராக இருந்த போது அவருடன் காவலுக்கு விரடிக்கு வந்த போலீஸ் கான்ஸ்டபிள். அவரை அனைவரும் தாஸ் கனு என்று அழைத்தார்கள். அவர் கிராமத்து நாடகங்களில் விரும்பி நடித்தும் வந்தார். அவரிடம் வேண்டாத பழக்கங்களும் நிறைய இருந்தன. சிறிதும் ஆன்மிக நாட்டம் இல்லாத அவர் ஆரம்பத்தில் பாபாவிடம் ஈர்க்கப்படவில்லை. நாளடைவில் சிறிது சிறிதாக பாபாவால் மாற்றப்பட்ட அவர் கடைசியில் ஆன்மிகப் பண்டிதராகப் பலராலும் கருதப்பட்டு தாஸ் கனு மகராஜ் என்று அழைக்கப்படும் அளவு உயர்ந்து விட்டார்.

தாஸ் கனு மகராஜுக்கு ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்திற்கு மராத்தியில் உரை எழுதும் ஆசை வந்தது. பதினெட்டே சுலோகங்கள் கொண்டதாக இருந்தாலும் ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்தை அனைத்து உபநிஷத்துகளின் சாராம்சமாகவே மகாத்மா காந்தி போன்றவர்கள் கருதினார்கள். அந்த அளவு மேன்மையும் ஆழமும் கொண்ட ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்தின் முதல் சுலோகத்தையே அவரால் முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அதைப் புரிந்து கொள்ளாமல் அந்த உபநிஷத்திற்கு உரை எழுதினால் அது வெறுமையாகவே இருக்கும் என்பதை தாஸ் கனு மகராஜ் உணர்ந்தார். அதை ஆழமாகப் புரிந்து கொள்ள உதவுமாறு அவர் பாபாவிடம் வேண்டினார்.

பாபா சொன்னார். “இதில் என்ன கஷ்டம் இருக்கிறது. விலே பார்லேவில் இருக்கும் காகா தீக்ஷித்தின் பங்களாவுக்கு நீ போனால் கூலிக்காரப் பெண் மல்கர்ணி இதன் பொருளை உனக்கு உணர வைப்பாள்”

உபநிஷத்தின் உண்மைப் பொருளைக் கூலிக்காரப் பெண்ணிடம் கற்றுக் கொள்வது என்பது வேடிக்கையாக மற்றவர்களுக்குப் படலாம். ஆனால் பாபா காரணமில்லாமல் எதையும் சொல்ல மாட்டார் என்பதை உணர்ந்திருந்த தாஸ் கனு மகராஜ் அவர் சொன்னபடியே சென்றார். அந்தப் பங்களாவில் தங்கி இருந்த போது அதிகாலையில் மல்கர்ணி

என்ற அந்தப் பெண் ஆனந்தமாக பாடுவது காதில் விழுந்தது. ஒரு ஆரஞ்சு நிறப் பட்டுச்சேலையின் அழகையும், அதன் ஜரிகையையும், அதன் நேர்த்தியையும் பற்றி மல்கர்ணி அனுபவித்துப் பாடிக் கொண்டிருந்தாள். தாஸ் கனு மகராஜ் ஜன்னல் வழியாக எட்டிப் பார்த்தார். பட்டுச்சேலையைப் பற்றிப் பாடினாலும் மல்கர்ணி கந்தலைத் தான் உடுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

தாஸ் கனு மகராஜுக்கு அவளைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது. ஒரு நண்பர் மூலமாக ஒரு புதிய சேலையை அவளுக்கு வாங்கிக் கொடுத்தார். மறு நாள் ஆனந்தமாக அதை உடுத்திக் கொண்டிருந்த மல்கர்ணி அதற்கும் மறு நாள் அதை வீசி எறிந்து விட்டு பழையபடி கந்தலை உடுத்திக் கொண்டு ஆரஞ்சு நிறப் பட்டுச்சேலையை வர்ணித்து ஆனந்தமாகப் பாட ஆரம்பித்து விட்டாள். அவருக்கு அப்போது தான் புரிந்தது. அந்தப் பெண்ணின் சந்தோஷம் அவள் உடுத்தும் வெளிப்புற ஆடைகளில் இல்லை. அவள் உள்மனதில் தான் இருக்கிறது.

ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்தின் முதல் சுலோகமே "இந்த உலகம் ஈஸ்வரனின் மாயையால் சூழப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் வெளியே இருப்பவற்றை வைத்துக் கொண்டு ஆனந்தம் அடைய முற்படாமல் அவற்றை ஒதுக்கி ஆனந்தம் அடையுங்கள்" என்று சொல்வதாகவும் மல்கர்ணி அதற்கு உதாரணமாக இருப்பதாகவும் தாஸ் கனு மகராஜ் உணர்ந்தார். அதன் பின் நீரோடை போல அழகாக உணர்வு பூர்வமாக அந்த உபநிஷத்திற்கு அவர் உரை எழுதினார்.

இப்படி மெய்ஞான வழியையும் தன் வழியில் பாபா காட்டி பலரை ஞான மார்க்கத்தில் உயர்த்தி இருக்கிறார். ஒரு ஞானிக்கு மட்டுமே அல்லவா அது முடியும்!

இனி அடுத்த வாரம் வேறொரு மகாசக்தி மனிதரைப் பார்ப்போம்.

46 மகாசக்தி மனிதர்கள்

இமயமலை எத்தனையோ யோகிகளுடைய புகலிடமாக இருந்திருக்கிறது. இருந்து கொண்டும் இருக்கிறது. ஆன்மிக ஈர்ப்பின் காரணமாக இமயத்தில் அடைக்கலம் புகுந்தவர்கள் ஏராளம். அந்த வகையைச் சேர்ந்தவன் தான் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பஞ்சாபில் விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்த கட்டுமஸ்தான் ஒரு இளைஞன். பெற்றோருடன் அடிக்கடி இமயமலையில் ரிஷிகேஷில் இருக்கும் ஸ்வர்க்காஸ்ரமம் என்ற ஆசிரமத்திற்குச் சென்று கொண்டிருந்த அவனுக்கு இமயமலையின் மீது ஒரு இனம் புரியாத ஈர்ப்பு இருந்து கொண்டே வந்தது.

விவசாய வேலையில் பெற்றோருக்கு உதவியாக இருந்த நேரம் போக மற்ற வேளைகளில் தியானத்தில் ஆழ்ந்து விடும் பழக்கம் கிட்டத்தட்ட எட்டாவது வயதில் இருந்தே அவனுக்கு உண்டு. அந்தப் பழக்கம் இளைஞனான பிறகும் தொடர்ந்தது. அவன் உடல்வாகைப் பார்த்து நண்பர்கள் பலரும் "நீ இராணுவத்தில் சேர்ந்து கொள்ளலாம்" என்று ஆலோசனை கூறினார்கள். ஆன்மிக வேட்கையும், இமயமலைக்குப் போகிற ஆசையும் அதிகமாக இருந்த போதும் இராணுவத்தையும் முயன்று பார்க்கலாம் என்ற எண்ணத்தில் அந்த இளைஞன் இராணுவத்தில் சேர்ந்தான். இரண்டே மாதங்களில் இராணுவ வேலை கசந்தது. தியானத்தில் காலம் கழிக்க விரும்பும் ஒருவனுக்கு இராணுவம் பிடிக்குமா?

இராணுவ வேலையை ராஜினாமா செய்து விட்டு ஒரு நல்ல குருவைத் தேடிப் போனான் அந்த இளைஞன். அயோத்தியாவில் ஸ்ரீ ஜகன்னாத தாஸ்ஜி என்ற குரு கிடைத்தார். ராஜயோகத்தைக் கற்றுக் கொடுத்து தீட்சையும் தந்த அந்த குரு அந்த இளைஞனுக்கு ஸ்ரீ கேசவ்தாஸ்ஜி என்ற பெயரிட்டார். ஆனால் அந்தப் பெயர் அந்த இளைஞனுக்கு நிலைக்கவில்லை. ஆனால் பிற்காலத்தில் சணலான ஆடையையே இடுப்பில் சுற்றிக் கொண்டிருந்த இளைஞனை தத் வாலே பாபா என்ற பெயரில் பொதுமக்கள் அழைக்க ஆரம்பித்து அந்தப் பெயரே நிலைத்து விட்டது. தத் வாலே பாபா என்றால் சணலை உடுத்தும் சாது என்று பொருள்.

அயோத்தியின் ஆசிரமத்தில் சீடர்கள் நிறைய பேர் இருந்தார்கள். அந்த ஆசிரமத்தில் பசுக்களும் அதிகம் இருந்தன. சீடர்கள் சத்தமாகப் பேசிக் கொண்டும், ஆரவாரத்துடன் பாலைக் கறந்து கொண்டும், அங்குமிங்கும் போய் வந்து கொண்டும் இருந்தது தத் வாலே பாபாவின் தியானத்திற்கு அனுகூலமாக இருக்கவில்லை. அங்கிருந்து மூன்று மாதங்களில் கிளம்பிய தத் வாலே பாபா சிறு வயதில் இருந்தே தன்னை ஈர்த்த இமயத்திற்கே வந்தார்.

இமயமலையிலும் சிறு வயதில் அடிக்கடி சென்றிருந்த ஸ்வர்க்காஸ்ரமம் உட்பட பல இடங்களில் சுற்றினாலும் அவருக்குத் தியானத்தில் மனம் லயிக்க உகந்த சூழ்நிலைகளில் அந்த இடங்கள் இருக்கவில்லை. தியானத்தில் மனம் லயிக்க ஒருவர் பழகி விட்டால் அதில் அவர் நல்ல முன்னேற்றமும் அடைந்து விட்டால் பின் எங்கே சென்றாலும் அவரால் தியானம் செய்ய முடியும். சந்தையிலும், ஜன சந்தடியிலும் கூட தியானம் அப்படிப்பட்டவருக்குக் கைகூடும். ஆனால் அந்த நிலை ஆரம்பத்திலேயே ஒருவருக்கு வந்து விடுவதில்லை. அதனால் அயோத்தியிலிருந்து இமயம் வரை பல இடங்களுக்குச் சென்றும் தங்குமிடத்தில் அவர் திருப்தி அடையவில்லை.

ஒரு நாள் கங்கைக் கரையில் அமர்ந்து அவர் தனக்குச் சரியான தங்குமிடம் கிடைக்கவில்லையே என்று வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்த போது திடீர் என்று உள்ளுணர்வு அவரை அருகில் இருந்த மணிகுட் மலைக்குச் செல்லுமாறு உந்தியது. மணிகுட் மலை இமயமலைச்சாரலின் ஒரு பகுதியே. தத் வாலே பாபா உள்ளுணர்வின் உந்துதல்படியே மணிகுட் மலையில் நடந்தார். ஒரு பழமையான குகையில் நீண்ட தலைமுடியும் தாடியும் வைத்துக்கொண்டிருந்த மிக வயதான யோகி ஒருவர் தியானத்தில் இருக்கக் கண்டார். அத்தனை முதிய வயதில் மிக பலவீனமான உடல் இருந்த போதும் மிக அமைதியாக தியானம் செய்ய முடிந்த அந்த மனிதரைப் பேராச்சரியத்துடன் தத் வாலே பாபா பார்த்தார்.

மிக திடகாத்திரமாகவும், இளமையாகவும் இருக்கும் தனக்கு முடியாத அந்த ஆழமான தியானநிலை இவருக்குக் கிடைக்கிறதே என்ற

பெருவியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது அந்த முதிய யோகி கண்விழித்தார். தத் வாலே பாபாவைப் பார்த்து தன் குகைக்குள் வருமாறு கூறினார். இமயமலையில் தியானத்தில் லயித்திருக்கும் யோகிகளை விவரமறிந்தவர்கள் தொந்திரவு செய்வதில்லை. அப்படி தியானத்தைக் கலைக்கும் மனிதர்கள் யோகியின் கோபத்திற்கும், சாபத்திற்கும் ஆளாகி விடும் அபாயம் இருப்பதால் அவர்கள் முடிந்த அளவு விலகியே இருக்கிறார்கள், அல்லது தியானம் கலையும் வரை காத்திருக்கிறார்கள்.

அந்த யோகியாகவே கண் விழித்துத் தன்னை உள்ளே அழைத்தவுடன் பயபக்தியுடன் உள்ளே போனார். இருவரும் சிறிது நேரம் ஆன்மிக விஷயங்களையும், தியானம் சம்பந்தமான விஷயங்களையும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். பேச்சின் முடிவில் தத் வாலே பாபா தனக்கு தியானம் செய்ய இப்படி ஒரு இடம் கிடைத்தால் தேவலை என்று சொல்ல அந்த முதிய யோகி உடனே எழுந்தார். “இந்த குகையிலேயே தங்கிக் கொள். எனக்கு இந்த உடலை விட்டுப் பிரியும் காலம் வந்து விட்டது. இந்த இமயத்தில் தகுந்த இடத்தில் நான் மகாசமாதி அடைந்து கொள்கிறேன்.” அந்த முதிய யோகி அப்படிச் சொன்னது மட்டுமல்லாமல் அங்கிருந்து கிளம்பியும் சென்று விட்டார்.

தத் வாலே பாபாவுக்காகவே அவர் காத்திருந்தது போல இருந்தது அவர் சொல்லும் செயலும். தத் வாலே பாபாவுக்கு தியானத்திற்கு உகந்த இடம் அளித்ததுடன் இந்த பூமியில் தனக்கிருந்த அனைத்துக் கடமைகளும் முடிந்து விட்டது போல அந்த முதிய யோகி போய் விட்டார். அதன் பிறகு அந்த முதிய யோகியை தத் வாலே பாபா பார்க்கவில்லை. மற்றவர்கள் பார்த்ததாக அவருக்குத் தகவலும் இல்லை.

உண்மையான ஆன்மிகத் தேடலுடன் இமயத்திற்குச் செல்பவர்கள் அங்கிருக்கும் ஆன்மிக அலைகளால் வழிநடத்தப்படுகிறார்கள் என்பதற்கு இந்த நிகழ்ச்சி நல்ல உதாரணம். அந்த குகையின் அருகிலேயே ஒரு நீருற்று இருந்தது. அந்தக் குகையின் வாயிலை ஒரு கல்லால உள்ளே இருந்து மூடிக் கொண்டால் அந்தப் பகுதியில்

நடப்பவர்கள் அப்படி ஒரு குகை அங்கிருக்கிறது என்று சிறிதும் கண்டுபிடிக்க முடியாத வசதியும் இருந்தது. இது தியானத்தில் நீண்ட நேரம் கழிக்க விரும்பிய தத் வாலே பாபாவின் தேடலுக்கு மிக வசதியாக இருந்தது. தன் விருப்பப்படியே மிக ஆழ்ந்த தியானத்தில் ஈடுபட ஆரம்பித்தார். ஆழ்நிலை தியானம் அவருக்குக் கைகூட ஆரம்பித்தது.

காலம் செல்லச் செல்ல அவர் தினசரி வாழ்க்கை ஒரு அட்டவணைப்படி நடக்க ஆரம்பித்தது. நள்ளிரவு 2.00 மணி முதல் காலை பத்து மணி வரை தியானம், பின் உணவு உண்டு சிறிது ஓய்வு, மதியம் முதல் 4.00 மணி வரை மறுபடி தியானம் மாலை 4.00 மணி முதல் 6.00 மணி முதல் யோகாசனங்கள், உடற்பயிற்சி, நடைபயிற்சி, இருட்ட ஆரம்பித்தவுடன் குகைக்குத் திரும்பி ஓய்வு, உறக்கம். மாலை உடற்பயிற்சி நேரத்தில் குகையை விரிவுபடுத்தும் வேலையிலும் ஈடுபட்டார். நீண்ட நடைபயிற்சியின் போது விறகு பொறுக்கிக் கொண்டு வருவதும் செய்வார்.

மாலை நேரங்களில் அப்படி அவர் வெளியே செல்கையில் அவரிடம் இருந்து வெளிப்பட்ட ஆன்மிக அலைகள் அங்கேயும் பல ஆன்மிக அன்பர்களை ஈர்த்தது. ஆனால் ஆன்மிகத்திலும், தியானத்திலும் நிறைய முன்னேறி இருந்த அவருக்கு இப்போது ஆன்மிக வேட்கையுடன் வரும் அன்பர்கள் இடைஞ்சலாகத் தோன்றவில்லை. தான் பெற்ற இன்பத்தை மற்றவர்களுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கும் பொறுப்பை உணர்ந்த அவர் காலை மணி 10.00 முதல் மதியம் வரையும், மாலை 4.00 முதல் 6.00 மணிவரை ஆன்மிக அன்பர்களுக்கு ஒதுக்க ஆரம்பித்தார். உடற்பயிற்சிக்கு மற்ற நேரங்களில் ஒரு பகுதியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்.

அந்தக் குகையில் அவர் மட்டுமல்லாமல் ஒரு ராட்சஸ நாகமும் வர ஆரம்பித்தது தான் ஆச்சரியம். சுமார் 12 அடி நீளமும், அரையடி அகலமும் கொண்ட அந்த ராட்சஸ நாகம் அவர் தரும் பாலைப் பருகி விட்டுச் செல்லும். சில சமயங்களில் அவர் தியானம் செய்யும் நேரங்களில் இருக்கும். சில சமயங்களில் அவர் போன பின்னும் வந்து

அந்த தியான அலைகளில் தானும் இருந்து விட்டுப் போகும். தத் வாலே பாபா போன்ற யோகிக்கு நாகத்திடம் எந்தப் பயமும் இல்லாமல் இருந்தது ஆச்சரியம் இல்லை. ஆனால் அங்கு வரும் ஆன்மிக அன்பர்கள் அந்த ராட்சஸ நாகத்தைப் பார்த்து நடுநடுங்கிப் போனார்கள். அதனால் அந்த அன்பர்கள் வரும் போது அந்த நாகம் வரும் ஓட்டையை அடைத்து விடுவார் தத் வாலே பாபா.

அந்த ராட்சஸ நாகம் அந்த அன்பர்களையும் அந்தப் பகுதி ஆட்களையும் துன்புறுத்தியதேயில்லை என்பது தான் ஆச்சரியம். அவர் அந்த நாகத்திடம் அந்தப் பகுதியில் யாரையும் துன்புறுத்தக்கூடாது என்று சத்தியம் வாங்கி இருந்தார் என்று கூறுகிறார்கள் அவருடைய பக்தர்கள்.

47 மகாசக்தி மனிதர்கள்

ராட்சஸ நாகத்துடன் வாழ்ந்த தத் வாலே பாபாவின் காலம் முடிந்த பிறகும் அந்தக் குகைக்கு நாகங்கள் வருகை புரிந்த வண்ணம் இருக்கின்றன என்று அந்தக் குகையில் தற்போது வாழும் அவரது சீடர் சுவாமி சங்கரதாஸ்ஜீ, வின்செண்ட் ஜே டேக்சின்கி (*Vincent J. Daczynski*) என்ற ஆன்மிக எழுத்தாளரிடம் கூறுகின்றார். அந்த எழுத்தாளர் எழுதிய யோக குரு ஸ்ரீ தத் வாலே பாபா-இமாலயத் துறவி (*YOGA GURU SRI TAT WALE BABA - RISHI OF THE HIMALAYAS*) என்ற நூலில் சுவாமி சங்கரதாஸ்ஜீ மூலமாக அறிந்து கொண்ட பல தகவல்களைப் பகிர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்.

வின்செண்ட் ஜே டேக்சின்கி யோகாவை அமெரிக்காவில் பிரபலப்படுத்திய மகரிஷி மகேஷ் யோகி இந்தியாவில் கங்கைக்கரையில் ஒரு ஆசிரமத்தில் இருந்து கொண்டு யோகாவைக் கற்றுக்கொடுத்த காலத்தில் யோகாவை 1969 ஆம் ஆண்டு கற்றவர். அப்போது அந்த ஆசிரமத்திற்கு தத் வாலே பாபா வருகை புரிந்த போது அவருடைய தியானம் குறித்த உரையைக் கேட்டு ரசித்தவர். அவர் இருபது வருடங்கள் கழித்து இந்தியா வந்த போது தத் வாலே பாபா உயிரோடு இல்லை. ஆனாலும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தத் வாலே

பாபா சக்திகள் பற்றி பலர் மூலமாக கேள்விப்பட்டிருந்ததால் அவர் வாழ்ந்த குகைக்கு வருகை புரிந்த போது தான் தத் வாலே பாபாவின் சீடர் சுவாமி சங்கரதாஸ்ஜீயைக் கண்டு பேசி இருக்கிறார்.

சுவாமி சங்கரதாஸ்ஜி தன் குருவின் காலத்திற்குப் பின்னும் அந்தக் குகைக்கு நாகங்கள் வருகை தரும் என்றும் தன் குரு அளவுக்கு அந்த நாகங்களை ரசிக்க முடிந்ததில்லை என்றும் வெளிப்படையாக ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார். “நான் தியானத்தில் மூழ்கி இருந்து விட்டு கண் விழிக்கையில் ஒன்று அல்லது இரண்டு நாகங்கள் என் காலடியில் கிடந்ததைக் கண்டு நான் கதிகலங்கிப் போயிருக்கிறேன். குருவின் அருளால் அவை நம்மை துன்புறுத்துவதில்லை என்றாலும் அவை நம்முடன் இருப்பது அசௌகரியமாகவே இருக்கின்றது”

சுவாமி சங்கரதாஸ்ஜியிடம் அவர் குருநாதரின் அபூர்வ சக்திகளைப் பற்றிக் கேட்ட போது தன் சொந்த அனுபவத்தையே அவர் சொன்னார்.

“ஒரு முறை நான் கடுமையான தலைவலியால் பீடிக்கப்பட்டேன். இரவு நேரத்தில் தலையின் இருமருங்கிலும் இரண்டு ஈட்டிகளால் குத்துவது போலத் தாங்க முடியாத வலி. உடலெல்லாம் எரிவது போல் ஒரு உணர்வு. தலையை இரு கைகளாலும் இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்த எனக்கு எழுந்து கழிப்பறைக்குச் செல்லக்கூட முடியவில்லை. படுக்கையிலேயே அசுத்தம் செய்து கொண்டேன். என்ன ஆகிறது என்று எனக்குச் சொல்லத் தெரியவில்லை. ஒவ்வொரு நிமிடமும் ஒவ்வொரு யுகமாய்க் கழிந்து கொண்டிருந்தது. அதிகாலை நான்கு மணி இருக்கும். அந்த வேளையில் திடீரென்று என் அறைக்கு என் குரு தத் வாலே பாபா வந்தார். தாளிட்டு இருந்த அறைக்குள் அவர் எப்படி வந்தார் என்று நான் அந்தக் கணத்திலும் ஆச்சரியப்பட்டேன். ஆனால் தலைவலி உயிர் போவது போல இருந்ததால் அதைப்பற்றி நான் அதிகம் யோசிக்க முடியவில்லை”

“என் குருநாதர் ஒரு கிண்ணத்தை எடுத்து என் நெற்றியில் இரண்டு புருவங்களுக்கு மத்தியில் வைத்தார். உடனே பாலைப் போன்ற வெண்ணிற திரவம் என் தலையிலிருந்து அந்தக் கிண்ணத்தில் விழ

ஆரம்பித்தது. அது என்ன, எப்படி விழுகிறது என்பதெல்லாம் எனக்கு விளங்கவில்லை. அந்தக் கிண்ணம் நிரம்பியவுடன் அந்தக் கிண்ணத்தை அவர் அருகில் இருந்த ஒரு நபரிடம் என் குருநாதர் தந்தார். அவருடன் இன்னொருவர் எப்படி வந்தார் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. அந்த இன்னொருவர் குருநாதரின் ஒரு சீடராக இருக்க வேண்டும். அந்த சீடர் அந்தக் கிண்ணத்தைக் காலி செய்து விட்டு கிண்ணத்தை மறுபடியும் தந்தார். அந்தக் கிண்ணத்தை மறுபடி என் புருவங்களின் மத்தியில் நெற்றியில் என் குருநாதர் வைத்தார். மறுபடி என் தலையிலிருந்து வெண்ணிற திரவம் அந்தக் கிண்ணத்தில் விழ ஆரம்பித்தது. அது நிரம்பியவுடன் குருநாதர் அதைப் பழையபடி அந்தச் சீடரிடம் கொடுத்தார். சீடர் அதைக்காலி செய்து தர மறுபடி என் நெற்றியில் என் குருநாதர் வைத்தார். இப்படி நான்கு முறை அந்தக் கிண்ணத்தில் வெண்ணிற திரவம் விழுந்து அது காலி செய்யப்பட்டது.”

“அந்த செய்கையால் என் அனைத்து கர்மங்களும் பாவங்களும் என்னிடமிருந்து எடுத்துவிடப் பட்டது போல நான் லேசாக உணர்ந்தேன். பிறகு என் நெற்றியை என் குருநாதர் லேசாக அழுத்தி விட்டார். அத்துடன் என் தலைவலி முற்றிலுமாக நீங்கி விட்டது. அதற்குப்பின் அவர் அங்கிருந்து சென்று விட்டார். இப்போது என் தலைவலி முற்றிலும் நீங்கி விட்டிருந்தபடியால் அவர் தாளிட்ட கதவு வழியாகவே செல்வதை நான் பார்க்க முடிந்தது.”

சுவாமி சங்கரதாஸ்ஜீ சிலிர்ப்புடன் சொன்னார். “அவர் எப்படி வந்து போனார் என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் அந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பின் நான் இன்று வரை என்றும் நோய்வாய்ப்பட்டதில்லை.”

இந்த வெண்ணிற திரவத்தைத் தலையில் இருந்து கிண்ணத்தில் எடுக்கும் நிகழ்ச்சி இது வரை வேறு யாரும் பயன்படுத்திய ஒரு யுக்தியாக நாம் இது வரை படித்ததோ கேட்டதோ இல்லை. யோகிகளின் வழிகளை யாரே அறிவார்? ஆனால் அந்த நிகழ்வுக்குப் பின் உடனடியாக சுவாமி சங்கரதாஸ்ஜீயின் தலைவலி நிவாரணம் அடைந்தது மட்டுமல்லாமல் அதன் பிறகு ஒரு முறை கூட

நோய்வாய்ப்பட்டதில்லை என்ற நிஜம் நம்மை மேலும்
ஆச்சரியப்படுத்துகிறது.

காலப்போக்கில் தத் வாலே பாபாவின் புகழ் இமயம் தாண்டி இந்தியா
முழுவதும் பரவியதும் அல்லாமல் வெளிநாடுகளிலும் பரவ
ஆரம்பித்தது. அவரைப் பற்றிப் படத்துடன் செய்தி வெளியிட்டிருந்த
ஒரு புத்தகத்தை ஒரு கனடா நாட்டுக் காரர் படித்திருக்கிறார். அவர்
கடுமையான வயிற்று வலியால் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்த சமயம்
அது. அந்த வயிற்று வலி எந்த மருத்துவராலும் குணப்படுத்த
முடியாமல் போய் தத் வாலே பாபா பற்றி நினைத்தபடியே உறங்கி
இருக்கிறார். அவர் கனவில் தத் வாலே பாபா வந்து ஒரு குறிப்பிட்ட
மருந்தை வாங்கிச் சாப்பிடும்படி சொல்லி இருக்கிறார். ஆச்சரியப்பட்டு
விழித்த அந்தக் கனடா நாட்டுக்காரர் அந்த மருந்தை வாங்கிச்
சாப்பிட்டு முற்றிலுமாக வயிற்று வலியிலிருந்து
குணமடைந்திருக்கிறார். அவர் சில ஆண்டுகள் கழித்து இந்தியா
வருகையில் தத் வாலே பாபாவின் குகையைத் தேடிக்கண்டுபிடித்து
வந்திருக்கிறார். அப்போது தத் வாலே பாபா உயிருடன் இல்லா
விட்டாலும் குகையில் ஒரு மாத காலம் தங்கி விட்டுப்
போயிருக்கிறார். அங்கு தினமும் தியானம் செய்கையில் ஒரு நாள் தத்
வாலே பாபாவின் திவ்ய தரிசனமும் அவருக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.

இவ்வளவு சக்தி வாய்ந்த தத் வாலே பாபா கொலை செய்யப்பட்டு
இறந்தார் என்பது தான் திடுக்கிட வைக்கும் செய்தி. அவர் குகைக்கு
சற்றுத் தள்ளி இருந்த காட்டில் ஒரு போலி துறவி ஆசிரமம் வைத்துத்
தங்கி இருந்திருக்கிறான். தத் வாலே பாபாவைத் தேடி உலகின் பல
பகுதிகளில் இருந்தும் ஆட்கள் வந்த போதும் அவன் ஆசிரமத்திற்கு
அதிகம் ஆட்கள் வராததும், வந்தாலும் கூட அதிக நாட்கள் தங்காததும்
பொறாமையை ஏற்படுத்தி இருக்கிறது. அதனால் அவன் அவரை 1974
ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் இரண்டாம் தேதி சுட்டுக் கொன்றிருக்கிறான்.
இந்த வகை மரணமே தனக்கு வரும் என்று சுமார் ஆறு
வருடங்களுக்கு முன்பே தன் குருநாதர் சொன்னதாக சுவாமி
சங்கரதாஸ்ஜீ குறிப்பிடுகிறார். ஆனால் எவருக்கும் எந்தக் கெடுதலும்
நினைக்காத தன் குருநாதரைச் சுட்டுக் கொல்ல என்ன காரணம்

<https://t.me/tamilbooksworld>

யாருக்கும் கிடைக்க முடியும் என்று எண்ணி அதை அலட்சியம் செய்து விட்டதாக சுவாமி சங்கரதாஸ்ஜீ சொல்கிறார்.

மரணம் இயற்கை, அது எந்த வகையில் வந்தால் என்ன என்று அந்த யோகி எண்ணி இருக்கக்கூடும். ஒவ்வொரு வருடமும் அவர் இறந்த டிசம்பர் இரண்டாம் தேதி வெளிநாட்டு, உள்நாட்டு பக்தர்கள் இமயமலையில் இருக்கும் அவருடைய குகைக்கு வந்து விட்டுப் போவது இப்போதும் வழக்கமாக இருக்கிறது.

அடுத்த வாரம் இன்னொரு மகாசக்தி மனிதரைப் பார்ப்போம்.

48. மகாசக்தி மனிதர்கள்

சமாதி நிலை என்பது யோக நிலைகளில் உச்ச நிலை. இறையுணர்வோடு இரண்டறக் கலந்து இவ்வுலகைப் பூரணமாக மறந்து லயிக்கக்கூடிய நிலை. அது சாதாரண மனிதர்களுக்கு எட்ட முடியாத உன்னத நிலை. உடலாகவே தன்னைப் பாவித்து வாழும் அடிமட்ட நிலையிலிருந்து, அந்த உடலையே மறந்து தன் ஆத்மாவின் இயல்பு நிலையான இறையுணர்வோடு சிறிது காலமாகவாவது கலந்து இருக்க ஒரு யோகியால் மட்டும் முடியும். அப்படி சமாதி நிலையில் மிக நீண்ட காலங்களில் இருந்த ஒரு மகத்தான யோகி தமிழகத்தைச் சேர்ந்த சதாசிவ பிரம்மேந்திரர் அல்லது சதாசிவப் பிரம்மம்.

கி.பி.1680 ஆம் ஆண்டு திருவிசைநல்லூரில் ஆன்மீகத்தில் மிகுந்த நாட்டம் கொண்டிருந்த மோக்ஷம் சோமசுந்தர அவதானி-பார்வதி அம்மாள் தம்பதியருக்கு மகனாய் பிறந்தவர் சிவராம கிருஷ்ணன். அவர் பிறவியில் இருந்தே மெய்ஞானத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். தந்தையைச் சிறு வயதிலேயே இழந்திருந்த அவர் இல்லற வாழ்வில் நாட்டம் இல்லாமல் இருந்தார். தாயார் மகனுக்குத் திருமணம் செய்தால் எல்லாம் சரியாகி விடும் என்று சிறு வயதிலேயே திருமணம் செய்து வைத்தார்.

திருமண வாழ்வைத் துவங்குவதற்கு முன் ஒரு நாள் மாமியார் வீட்டுக்குச் சென்ற சிவராம கிருஷ்ணனுக்குக் கடுமையான பசி.

சமையலறைக்கு வெளியே நின்று கொண்டு ”எனக்குப் பசிக்கிறது. உணவு பரிமாறுகிறீர்களா?” என்று கேட்டார்.

மாமியார் “கொஞ்சம் பொறு” என்றார்.

”எனக்குக் கடுமையாய் பசிக்கிறது. தயாரானதைத் தாருங்கள்” என்றார் சிவராமகிருஷ்ணன். “நிறைய காக்க வேண்டி இருக்காது. அங்கேயே இரு. உள்ளே வராதே” என்றார் மாமியார்.

சாதாரண வார்த்தைகள் தான். ஆனால் துறவுக்குத் தயாராக இருந்த மனநிலையில் அவருக்கு அந்த வார்த்தைகள் திடீரென்று வேறு அர்த்தம் தந்தன. ”சம்சாரத்திற்குள் நுழையாதே. அங்கேயே இரு. நீ அடைய வேண்டிய நிலைக்கு இனிநிறைய காக்க வேண்டி இராது” என்ற உபதேசம் வந்ததாக அவர் உள்ளுணர்வில் உணர்ந்தார். அங்கிருந்து அந்தக் கணமே வேகமாக வெளியேறிய சிவராம கிருஷ்ணன் பின் இல்வாழ்க்கைக்குத் திரும்பவில்லை.

துறவியாக நதிக்கரைகளிலும், காடுகளிலும் சுற்றிக் கொண்டிருந்த சிவராம கிருஷ்ணன் அக்காலத்தில் இறைவனையே சிந்தித்து பல ராகங்களில் பல கீர்த்தனைகள் பாடினார். அந்தப் பாடல்கள் பலவும் இன்றும் கர்னாடக சங்கீதத்தில் பாடப்பட்டு வருகின்றன. அவரது பாடல்களில் பக்தி ரசமும், தத்துவ ஞானக் கருத்துகளும் நிறைந்திருக்கும். உதாரணத்திற்கு ‘சிவமானசீக பூஜா’ என்ற கீர்த்தனையில் பாடுகிறார். “ஹே மகாதேவனே. எங்கெங்கும் நிறைந்திருக்கும் உன்னை நான் எங்கென்று தொழுவேன். உன் கரங்களும், பாதங்களும் உலகமெல்லாம் விரிந்திருக்கையில் நான் எப்படி உனக்குப் பாத பூஜை செய்வேன். ஆகாயமே உனக்கு ஆடையாக இருக்கையில் நான் எப்படி உனக்கு ஆடை அணிவிப்பேன். நீயே ஒரு ஒப்பில்லாத நடனக்கலைஞனாக இருக்கையில் நான் எப்படி உன் முன்னால் ஆடுவேன். என்னால் உன்னை மானசீகமாக மனதில் இருத்தி அங்கேயே பூஜிக்க மட்டுமே அல்லவா முடியும்!” மானச சஞ்சரரே என்ற பிரபல கீர்த்தனையும் அவரால் பாடப்பட்டது தான்.

இப்படி இறைவனைப் பாடித் திரிந்து கொண்டிருந்த சிவராம கிருஷ்ணனுக்கு காஞ்சி காமகோடி பீடத்தின் பரம சிவேந்திர சரஸ்வதி சுவாமிகள் குருவாக வாய்த்தார். அவர் சிவராம கிருஷ்ணனுக்கு “சதாசிவ பிரம்மேந்திரர்” என்ற பெயரைச் சூட்டினார். அவரிடம் கற்றுத் தேர்ந்த சதாசிவ பிரம்மேந்திரர் பல அத்வைத நூல்களை இயற்றினார். பிரம்ம சூத்திரம், பதஞ்சலியின் யோக சூத்திரங்கள், பகவத் கீதை ஆகியவற்றிற்கு அருமையான உரைகளும் எழுதினார்.

எல்லா ஞானமும் பெற்று தர்க்கங்களிலும் வல்லுனராக இருந்த அவரை யாராலும் வெல்ல முடியவில்லை. பலர் அவரிடம் தோற்றுப் போய் அவருடைய குருவான பரம சிவேந்திர சரஸ்வதி சுவாமிகளிடம் அவர் பற்றிக் குறைப்பட்டுக் கொண்டார்கள். குரு சதாசிவ பிரம்மேந்திரரை அழைத்து “பேசாமல் இருக்க மாட்டாயா?” என்று கடிந்து கொண்டார். அந்த வார்த்தையையே தனக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட மகா மந்திரமாக எடுத்துக் கொண்ட சதாசிவ பிரம்மேந்திரர் அன்றிலிருந்து மௌன விரதம் இருக்க ஆரம்பித்தார். இறக்கும் வரை ஒரு வார்த்தை கூட அவர் பேசவில்லை.

வாய்ப்பேச்சு குறைய ஆரம்பிக்கும் போது மனதின் உள்ளே ஓடும் சிந்தனைகள் ஆழப்படுகின்றன. அவை உயர்ந்த சிந்தனைகளாக இருக்கும் போது வாழ்க்கையே மாற ஆரம்பிக்கின்றது. சதாசிவ பிரம்மேந்திரர் வாழ்க்கையும் அப்படி மாற ஆரம்பித்தது. ஆத்ம ஞானத்திலேயே மூழ்கி இருந்த அவர் நீண்ட காலம் சமாதிநிலைகளில் லயிக்க ஆரம்பித்தார். அவருக்கு அதன் மூலம் பல உயர்ந்த யோக சக்திகள் கிடைக்க ஆரம்பித்தன. சில சம்பவங்களைப் பார்ப்போம்.

ஒரு நாள் காவேரிக்கரையில் அவர் நடந்து கொண்டிருந்த போது சில சிறுவர்கள் அங்கு விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தச் சிறுவர்களுக்கு மதுரையில் அந்த சமயத்தில் நடந்து கொண்டிருந்த திருவிழாவுக்குப் போக ஆசையாக இருந்தது. சதாசிவ பிரம்மேந்திரரைப் பார்த்த சிறுவர்கள் “நீங்கள் மதுரைக்கா போய்க் கொண்டிருக்கிறீர்கள். எங்களையும் அழைத்துப் போவீர்களா” என்று மன்றாடிக் கேட்டார்கள். அடுத்த கணம் அந்தச் சிறுவர்கள் மதுரையில் திருவிழாவின் நடுவில்

இருந்தார்கள். அந்தத் திருவிழாவைக் கண்டு களித்து விளையாடி அவர்கள் திருப்தி அடைந்த பின் அடுத்த கணம் பழைய இடத்திற்கே வந்து சேர்ந்தார்கள். சிறுவர்கள் தங்கள் அனுபவத்தை பிரமிப்புடன் வீட்டாரிடம் சொல்ல காவிரிக்கரை கிராமங்களில் அவர் பற்றிய பேச்சாகவே இருந்தது. நூறு மைல் தொலைவில் இருந்த மதுரைக்கு அவர் யோகசக்தியாலேயே அந்தச் சிறுவர்களை அழைத்துச் சென்றது அனைவருக்கும் பிரமிப்பாக இருந்தது இயல்பேயல்லவா?

அந்தக் கதையைக் கேட்ட ஒரு அதிகப்பிரசங்கிக்கு அதில் நம்பிக்கை இருக்கவில்லை. இது என்ன கட்டுக்கதை என்று நினைத்த அவன் சதாசிவ பிரம்மேந்திரரைப் பரிசோதித்து அவர் பொய்யர் என்று நிரூபிக்க எண்ணினான். அவரிடம் போய் தன்னையும் மதுரையில் நடக்கும் திருவிழாவிற்கு அழைத்துப் போக முடியுமா என்று கேட்டான். அடுத்த கணம் அவன் தொலைவிலிருக்கும் வேறெதோ ஊரில் இருந்தான். அது மதுரையும் அல்ல. சதாசிவ பிரம்மேந்திரர் அவர் கண்ணுக்குக் காணப்படவேயில்லை. அங்கிருந்து அவன் மிகுந்த சிரமத்துடன் நடந்தே தன் ஊருக்குத் திரும்பி வர வேண்டி இருந்தது.

ஒரு நாள் அவர் காவிரிக்கரையில் தியானத்தில் அமர்ந்தவர் சீக்கிரமாகவே சமாதி நிலையை அடைந்தார். புற உலகை மறந்தார். திடீரென்று பெருமழை பெய்ய ஆரம்பித்தது. வெள்ளம் ஏற்படும் அபாய நிலையும் தெரிந்ததால் தங்கள் வீடுகளுக்கு விரைவாக ஆரம்பித்த மக்கள் சதாசிவ பிரம்மேந்திரரையும் அங்கிருந்து போய் விடச் சொல்லிக் கத்தினார்கள். ஆனால் அவர்கள் கத்தியதும், பெருமழை பெய்ய ஆரம்பித்ததும், அவர் காதுகளை எட்டவில்லை. வெள்ளம் வந்து அவர் அடித்துச் செல்லப்பட்டார். வெள்ளம் வடிந்த பின் அவரைக் காணவில்லை. அவர் இறந்து விட்டார் என்று எண்ணிய ஊர் மக்கள் வருத்தம் அடைந்தனர்.

சுமார் மூன்று மாதங்கள் கழித்து ஆற்று மணலை வண்டியில் அள்ளிச் செல்ல ஒரு குடியானவன் வந்தான். அவன் மண்வெட்டியில் மண்ணை அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டிருக்கையில் அவன் மணலிலும், மண்வெட்டியிலும் ரத்தக் கறை தெரியவே அவன் பயந்து போனான்.

அவன் மிகவும் கவனமாகக் கையால் மணலைத் தள்ளிப் பார்த்த போது சதாசிவ பிரம்மேந்திரரின் தலை தெரிந்தது. அதிர்ந்து போன அவன் ஓடிப்போய் ஊர்ப் பெரியவர்களை அழைத்து வந்தான். எல்லோரும் மண்ணை அப்புறப்படுத்தி சதாசிவ பிரம்மேந்திரரின் உடலை வெளியே எடுத்தார்கள். அப்போதும் அவர் உயிர்த்துடிப்பு இருந்தது அவர்களுக்குப் பேரதிசயமாக இருந்தது.

சதாசிவ பிரம்மேந்திரர் கண்விழித்துப் பார்த்தார். குடியானவன் அவர் காலில் விழுந்து அவரைக் காயப்படுத்தியதற்காக மன்னிப்பு கேட்டுக் கொண்டான். ஆனால் அவர் கோபமோ, வருத்தமோ இல்லாமல் உறக்கத்தில் விழித்துக் கொண்டு கிளம்புவவர் போல எழுந்து போய் விட்டார். இதுவல்லவா யோக சக்தி, இதுவல்லவா அலட்டலோ, பகட்டோ இல்லாத மெய்ஞான நிலை?

மகாசக்தி மனிதர்கள் - 49

மூன்று மாதங்கள் வரை மணலில் புதைந்திருந்த காலத்திலும் சமாதி நிலையில் இருந்து விடுபடாமல் சதாசிவ பிரம்மேந்திரர் இருந்த செய்தி அவருடைய குருவான பரம சிவேந்திர சரஸ்வதி சுவாமிகளை எட்டிய போது 'அப்படியொரு நிலையை எப்போது என்னால் எட்ட முடியும்' என்று வியந்தாராம்.

குருவையே அப்படி வியக்க வைத்த சதாசிவ பிரம்மேந்திரர் எத்தனையோ சக்திகளைப் பெற்றிருந்த போதும் அதை விளம்பரப்படுத்திக் கொள்ளவோ, தன்னை ஒரு மகானாகக் காட்டிக் கொள்ளவோ எப்போதும் முயன்றதில்லை. அவருடைய அந்த சக்திகள் இயல்பாக தேவைப்பட்ட இடங்களில் வேலை செய்தன. அதற்கு சம்பந்தப்பட்டவர் போலவே அவர் காட்டிக் கொண்டதில்லை.

ஒரு முறை ஒரு தானியக் குவியலில் அமர்ந்தவர் அப்படியே சமாதி நிலையில் லயித்திருக்க ஆரம்பித்து விட்டார். அந்த விவசாயி அவரை தானியம் திருட வந்த கள்வன் என்று நினைத்து ஒரு கம்பால் அவரை அடிக்க ஓங்கினான். ஆனால் அவன் கை அப்படியே நின்று விட்டது. அவர் விழித்து அவனைப் பார்த்த போது தான் அவனால் கையைக்

கீழே இறக்க முடிந்தது. அவன் அவரைத் திருடன் என நினைத்ததற்கு வருந்தி மன்னிப்பு கேட்பதற்கு முன் அவர் அங்கிருந்து போயுமிருந்தார்.

ஒரு முறை திருநெல்வேலியில் இருந்து குற்றாலத்திற்கு அவர் நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தார். வழியில் சிலர் வண்டியில் மரக்கட்டைகளை ஏற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். நெடிய கட்டை போல் அவர் போய்க்கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து அவர்களில் ஒருவன் அவரை அழைத்து கட்டைகளை எடுத்துத் தரச் சொன்னான். எந்த விதமான மறுப்பும் சொல்லாமல் அவரும் எடுத்துத்தந்து அந்த மரக்கட்டைகளை வண்டியில் ஏற்றுவதற்கு உதவினார். வேலை முடிந்த பின் அவர் மறுபடி தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்.

அந்தக் கயவர்கள் தங்களுக்கு உதவிய ஒருவர் என்கிற நன்றியும் இல்லாமல் “இந்தக் கட்டை எங்கே போகிறது?” என்று கூவி ஏளனமாகக் கேட்டார்கள். சதாசிவ பிரம்மேந்திரர் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. ஆனால் வண்டியில் ஏற்றி இருந்த கட்டைகள் திடீரென்று தீப்பிடித்து எரிய ஆரம்பித்தன. அப்போது தான் அவர்களுக்கு அவர் ஒரு யோகி என்பது புரிந்தது.

இன்னொரு சமயம் ஒரு பண்டிதன் அவருடைய பூர்வாங்கம் தெரியாமல் அவருக்குக் கிடைக்கும் புகழைக் கண்டு பொறாமைப்பட்டான். பல சம்ஸ்கிருத நூல்களைக் கற்றுத் தேர்ந்திருந்த அவன் அவர் வேத நூல்கள் பற்றிய பரிச்சயமே இல்லாதவர் என்றும், அவர் வாழும் வாழ்க்கை வேதங்களின் அங்கீகாரம் இல்லாதது என்றும் அவரிடம் நேரில் வந்து குற்றம் சாட்டினான். சதாசிவ பிரம்மேந்திரர் அப்போது அங்கே அருகில் இருந்த ஒரு வண்ணானின் நாக்கில் சில எழுத்துக்கள் எழுத அந்தப் படிப்பறிவில்லாத வண்ணான் வேத மந்திரங்களைச் சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டான். அந்த மந்திரங்கள் ஒரு ஞானியின் வாழ்க்கை முறையை விவரிப்பதாக இருந்தன. அவை அனைத்தும் சதாசிவ பிரம்மேந்திரரின் வாழ்க்கையை ஒத்ததாகவும் இருந்தன.

இப்படி அவருடைய சக்திகளை உணர்ந்தவர்கள் சாதாரண மனிதர்கள் மட்டுமல்ல, அரசர்களும் தான். ஒரு முறை அவர் பயணத்தின் போது வழியில் ஒரு நவாபின் (சில குறிப்புகள் ஒரு படைத்தலைவன் என்கின்றன) அந்தப்புரத்துக்குள் புகுந்து விட்டார். ஆடைகள் இல்லாத ஒரு பித்தர் என்று அவரை எண்ணிய அந்தப்புர பெண்மணிகள் அலறி அடித்துக் கொண்டு ஒதுங்கினார்கள். ஆனால் அவரோ சுற்றுப்புற சூழலே உணராமல் அந்தப்புரத்தைக் கடந்து கொண்டு இருந்தார். இந்தத் தகவல் நவாபின் செவிகளை எட்டியது.

கோபம் கொண்ட நவாப் அந்தப் பித்தனின் கையை வெட்டிக் கொண்டு வரும்படி சிப்பாய்களிடம் ஆணை இட்டான். சிப்பாய்கள் விரைந்து வந்து சதாசிவ பிரம்மேந்திரரின் ஒரு கையை வெட்டினார்கள். கை வெட்டப்பட்டு ரத்தம் வந்து கொண்டிருந்த போதும் சிறிதும் சலனப்படாத அவர் சென்று கொண்டே இருந்தார். அந்தச் செய்தியும் நவாபின் செவிகளை எட்டியது. திகைத்துப் போன நவாப் அந்த வெட்டப்பட்ட கையை எடுத்துக் கொண்டு ஓடி அவரை அடைந்து மன்னிப்பு கேட்டான். அந்தக் கையை அவனிடம் இருந்து வாங்கி மீண்டும் பொருத்திக் கொண்டு அவர் போய்க் கொண்டே இருந்தார். கையை வெட்டியதற்குக் கோபம் கூடக் கொள்ளாத அந்த யோகி சாதாரண மனிதர்களின் உணர்ச்சிகளை என்றோ கடந்திருந்தார் என்றல்லவா இதிலிருந்து நமக்குப் புரிகிறது.

கி.பி.1730 முதல் 1768 ஆம் ஆண்டு வரை புதுக்கோட்டை மன்னராக இருந்த விஜய ரகுநாத தொண்டைமான் சதாசிவ பிரம்மேந்திரர் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு அவரைத் தன் அரண்மனைக்கு அழைத்து கவுரவிக்க விரும்பினார். தன் ஆட்சி எல்லைக்குள்ளே இருந்த அந்த யோகியைத் தானே நேரில் சென்று அழைக்கவும் செய்தார். மௌன விரதம் மேற்கொண்டிருந்த சதாசிவ பிரம்மேந்திரர் ஒன்றுமே பேசாமல் அமைதியாக இருந்தார். அவர் அப்படி அரண்மனைக்கு எல்லாம் வர மாட்டார் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட மன்னர் ஆன்மீகம் குறித்த கேள்வி ஒன்றை அவரிடம் கேட்டார். அதற்காவது அவரிடம் இருந்து பதில் வந்தால் அது தனக்கு அவரது ஆசிர்வாதமாக இருக்கும் என்று மன்னர் எண்ணினார். சதாசிவ பிரம்மேந்திரர் மணலில் ஸ்ரீ

தட்சிணாமூர்த்தி மந்திரத்தைப் பதிலாக எழுதி விட்டுச் சென்றார். விஜய ரகுநாத தொண்டைமான் தன் அங்கவஸ்திரத்தில் அந்த மணலைக் கட்டி எடுத்துக் கொண்டு சென்று அரண்மனையில் பூஜித்து வந்ததாகச் சொல்கிறார்கள்.

சதாசிவ பிரம்மேந்திரரின் அருளைப் பெற்ற இன்னொரு மன்னர் சரபோஜி மன்னர். அவரது அமைச்சராக இருந்த மல்லாரி பண்டிட் என்பவர் சதாசிவ பிரம்மேந்திரரைச் சந்தித்து மன்னருக்கு மகன் பிறக்க அருள் புரிய வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டதாகவும், அவரும் ஆசிர்வதித்து தனது “ஆத்மவித்யா விலாசம்” என்ற நூலை அளித்ததாகவும் குறிப்பிட்டு எழுதிய கடிதம் வரலாற்று ஆவணமாக தஞ்சை சரஸ்வதி மகாலில் இப்போதும் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறது.

இப்படி ஒரு பிரம்ம ஞானியாகவே வாழ்ந்து வந்த சதாசிவ பிரம்மேந்திரர் தன் வாழ்வு கடைசிக் கட்டத்தை நெருங்குவதை உணர்ந்தார். அருகில் இருந்த அவரது பக்தர்களிடம் தனது சமாதியை கருரை அடுத்த நெருரில் அமைக்கும்படி எழுதிக் காட்டினார். அந்தப் பக்தர்கள் பெருந்துக்கம் அடைந்தனர். கண்களை மூடிக்கொண்டு கடைசியாத்திரைக்குத் தயாராக இருந்த சதாசிவ பிரம்மேந்திரரிடம் தங்கள் துக்கத்தை வெளிப்படுத்திய அவர்கள் “இனி எங்களுக்கு யார் இருக்கிறார்கள்? எங்களுக்கு வழி காட்டுங்கள்” என்று வேண்டினார்கள். கஷ்டப்பட்டு கண்களைத் திறந்த சதாசிவ பிரம்மேந்திரர் தன் கடைசி கீர்த்தனையை எழுதிக் காட்டினார்.

“சர்வம் பிரம்மமயம்- ரே ரே சர்வம் பிரம்மமயம்...” என்று துவங்கும் அந்தக் கீர்த்தனையில் “எல்லாமே இறைமயம் தான். அப்படி இருக்கையில் கடவுளை எங்கே தேட வேண்டும். அந்தப் பிரம்மத்தில் அல்லவா நாமும் இருக்கிறோம் ..” என்ற பொருள் இருக்கிறது. 1755 ஆம் ஆண்டு சதாசிவ பிரம்மேந்திரர் ஜீவசமாதி அடைந்து இவ்வுலக வாழ்க்கையை முடித்துக் கொண்டார். நெருரில் அவரது ஜீவ சமாதியைக் கட்ட புதுக்கோட்டை மன்னர் உதவி இருக்கிறார். இன்றும் அவரது ஜீவசமாதிக்குப் பல ஆன்மிக அன்பர்கள் சென்ற வண்ணம்

இருக்கிறார்கள். சென்றவர்கள் அங்கு அவரது ஆன்மிக அலைகளை உணர்ந்த வண்ணம் இருக்கிறார்கள்.

அவரது ஜீவசமாதிக்கு “ஒரு யோகியின் சுயசரிதை”யை எழுதிய பரமஹம்ச யோகானந்தரும் சென்று வழிபட்டிருக்கிறார். அதையும் சதாசிவ பிரம்மேந்திரர் புரிந்த சில அற்புதச் செயல்களையும் அந்த நூலில் குறிப்பிட்டும் இருக்கிறார்.

அடுத்த வாரம் இன்னொரு மகாசக்தி மனிதரைக் காண்போமா?

மகாசக்தி மனிதர்கள்-50

தமிழ் மண்ணில் பிறந்து வளர்ந்த எத்தனையோ மகான்களில் மிக முக்கியமானவர் ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகள். 1595 ஆம் ஆண்டில் சிதம்பரத்திற்கு அருகே இருக்கும் புவனகிரியில் பிறந்த அவருக்கு அவருடைய பெற்றோர் திம்மண்ண பட்டரும், கோபிகாம்பாளும் இட்ட பெயர் வேங்கடநாதன். திருப்பதி யாத்திரை போய் வேண்டிக் கொண்டு பிறந்த பிள்ளை என்பதால் அந்த ஏழுமலையான் பெயரையே மகனுக்கு வைத்திருந்தனர். வேங்கடநாதனின் தாத்தா கிருஷ்ண பட்டர் கிருஷ்ண தேவராயரின் அரசவையில் வீணை வித்வானாக இருந்தவர். அந்த வீணை புலமையும், பெற்றோரின் ஆன்மிக தாகமும் வேங்கடநாதனுக்கு சிறு வயதிலேயே வந்து சேர்ந்திருந்தது. துவைத வேதாந்தத்தை கும்பகோணத்தில் ஸ்ரீ சுதீந்திர தீர்த்தர் என்பவரிடம் கற்றுத் தேர்ந்த வேங்கடநாதன் தகுந்த வயதில் சரஸ்வதி என்ற பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டு ஒரு மகனையும் பெற்றுக் கொண்டார்.

புனித நூல்களில் மிகுந்த பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்த வேங்கடநாதன் வேத பாடங்களை மாணவர்களுக்குச் சொல்லித்தரும் பணியை மேற்கொண்டார். ஆனால் செய்த பணிக்கு பணம் வசூல் செய்யும் வித்தை மட்டும் வேங்கடநாதன் அறியாததால் வறுமை நிரந்தரமாகவே அவரிடம் தங்கி இருந்தது. ஆனால் அவரிடம் பிற்காலத்தில் பெரிய யோகியாகும் லட்சணங்கள் இளமைக்காலத்திலேயே தெரிய ஆரம்பித்தன.

கும்பகோணத்தில் அவர் வசிக்கையில் ஒரு செல்வந்தரின் வீட்டில் நடக்கும் ஒரு விருந்துக்கு அவருக்கு அழைப்பிருந்தது. அவர் அங்கே தன் மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு போனார். அந்தச் செல்வந்தரின் மகன் உணவுக்காக வந்த ஏழை அந்தணன் என்று அவரை எண்ணி சாப்பிடப் போகும் உணவுக்காக இந்த அந்தணன் உழைக்கட்டுமே என்று நினைத்தான். அங்கு வந்திருக்கும் விருந்தாளிகளுக்குப் பூச சந்தனத்தை அரைத்துத் தரும்படி அவரிடம் சொன்னான்.

வேங்கடநாதனும் முகம் சுளிக்காமல் சந்தனத்தை அரைக்க ஆரம்பித்தார். நூற்றுக்கணக்கில் விருந்தாளிகள் இருந்ததால் மணிக்கணக்கில் சந்தனம் அரைக்க வேண்டி இருந்தது. மந்திரங்களை மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டே வேங்கடநாதர் தேவையான அளவு சந்தனத்தை அரைத்து முடித்தார். அந்த சந்தனத்தைப் பூசிக் கொண்ட விருந்தினர்களும், வீட்டார்களும் தீயால் சுடப்பட்ட எரிச்சலை உணர ஆரம்பித்தார்கள். குளிர்ச்சியான சந்தனத்தைப் பூசிக் கொள்கையில் இந்த உஷ்ணம் உருவாக என்ன காரணம் என்று ஆச்சரியப்பட்ட அந்த செல்வந்தர் நடந்தது என்ன என்று விசாரித்தார். நடந்ததை அறிந்த அந்தச் செல்வந்தருக்கு வேங்கடநாதன் அறிஞர் மட்டுமல்ல தெய்வாம்சம் பொருந்தியவரும் கூட என்பது விளங்க ஆரம்பித்தது. உடனடியாக வேங்கடநாதனிடம் சென்று அவர் மனம் கலங்கி மன்னிப்பு கோரினார்.

வேலை செய்வதை ஒரு கவுரவக்குறையாக எண்ணாத வேங்கடநாதன் தான் வேண்டுமென்றே சந்தனத்தில் உஷ்ணத்தை உருவாக்கவில்லை என்று சொல்லி சந்தனம் அரைக்கையில் மனதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்த அக்னி சுத்த மந்திரமே அந்த உஷ்ணத்திற்குக் காரணமாக இருக்க வேண்டும் என்று கூறினார். அனைவருக்கும் ஒரே வியப்பாக இருந்தது. வேங்கடநாதன் அவர்கள் மனதில் எழுந்த வியப்பையும், அவர்கள் உடலில் உணர்ந்த உஷ்ணத்தையும் போக்க அவர்கள் முன்னிலையிலேயே மழைக்கடவுளான வர்ண தேவனுக்கான வேத மந்திரங்களைக் கூறிக் கொண்டே சந்தனத்தை அரைத்துக் கொடுத்தார். அதைப் பூசிக் கொண்ட போது மிகுந்த குளிர்ச்சியை

அனைவரும் உணர ஆரம்பித்தனர். இறையருள் பரிபூரணமாகப் பெற்ற ஞானி அவர் என்பதை உணர்ந்து பக்தியுடன் வணங்கவும் செய்தனர்.

தூய்மையான மனதுடன் மந்திரங்களை உச்சரிக்கையில் அந்த மந்திரங்கள் எந்த மாதிரியான சக்தி வாய்ந்த விளைவுகளை உருவாக்குகிறது என்பதற்கு இது ஒரு நல்ல உதாரணம். பெரும்பாலான மனிதர்கள் எந்திரத்தனமாகவே இறைவனுடைய நாமத்தையும், மந்திரங்களையும் சொல்லிக் கொண்டு போகிறார்கள். பின் இத்தனை ஜபித்தும் எந்த நல்ல பலனும் விளையவில்லையே என்று வருந்தவும் செய்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இந்த நிகழ்ச்சி நல்லதோர் பாடம்!

அந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னால் வேங்கடநாதனின் புகழ் பரவ ஆரம்பித்தது. அவருடைய குருவான ஸ்ரீ சுதீந்திர தீர்த்தர் வேங்கடநாதனே தனக்குப் பின் தன் மத்வபீடமடத்தின் மடாதிபதியாக வர வேண்டும் என்று விரும்பினார். மடாதிபதியாக வேண்டும் என்றால் துறவறம் பூண வேண்டும். வேங்கடநாதன் தன் மனைவியையும் மகளையும் துறந்து விட்டு துறவியாக விரும்பவில்லை.

அவருடைய குருவான ஸ்ரீ சுதீந்திர தீர்த்தரின் உடல்நிலை கவலைக்கிடமாக ஆரம்பித்தது. அவர் மீண்டும் தன் பிரியமான சீடனிடம் வேண்டிக்கொண்டார். அன்று இரவே சரஸ்வதியே கனவில் வந்து "இல்லறத்தில் இருந்து ஒருசிலரின் பொறுப்புகளை மட்டும் மேற்கொள்ளப் பிறந்தவனல்ல நீ. துறவறம் பூண்டு லட்சக்கணக்கான மக்களுக்கு வழிகாட்டப் பிறந்தவன் நீ" என்று சொல்லி விட்டு மறைய தனக்கென்று இறைவன் வகுத்திருக்கும் விதி என்னவென்று வேங்கடநாதர் உணர்ந்தார். விரைவில் தன் மகனுக்கு உபநயனம் செய்து விட்டு மடத்திற்குச் சென்று துறவறம் மேற்கொண்டார். அப்போது அவருடைய குரு ஸ்ரீ ராகவேந்திர தீர்த்தர் என்று பெயரைச் சூட்டினார்.

கணவர் துறவியாகும் செய்தியால் மனம் வருந்திய அவர் மனைவி சரஸ்வதி கடைசியாக ஒரு முறை தன் கணவர் முகத்தைப் பார்க்க

ஆசைப்பட்டாள். உடனே மடத்தை நோக்கி ஓடினாள். மடத்தினர் அவளை உள்ளே செல்ல அனுமதிக்கவில்லை. மனமுடைந்து போன அவள் திரும்பி வரும் வழியில் இருந்த ஒரு பாழுங்கிணற்றில் விழுந்து தற்கொலை செய்து கொண்டாள். கடைசி ஆசையும் நிறைவேறாமல் ஆவியாக அவர் மனைவி மடத்திற்குப் போனாள். ஆனால் ஆவி உருவிலும் அவளால் அவரை நெருங்க முடியவில்லை.

மனைவி மரணித்து ஆவியாக வந்திருக்கிறாள் என்பதைத் தன் யோகசக்தியால் அறிந்த ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகள் தன் கமண்டலத்தில் இருந்த தீர்த்தத்தை அவள் ஆவியிருந்த பக்கம் தெளிக்க மனைவி ஆவி நிலையிலிருந்து விடுபட்டு, பிறப்பு இறப்பு இரண்டையும் அறுத்த மோட்ச நிலையை அடைந்து விட்டாள். பல பிறவிகள் எடுத்து அடைய முடிந்த மோட்ச நிலை ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகளுக்கு மனைவியாக இருந்து செய்த சேவையால் அப்பிறவியிலேயே அவளுக்குக் கிடைத்து விட்டது.

ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகளிடம் மத்வபீடத்தை ஒப்படைத்த பின் அவர் குரு ஸ்ரீ சுதீந்திர தீர்த்தர் இறைவனடி சேர்ந்தார். துவைத சித்தாந்தத்தையும், மெய்ஞானத்தையும் பரப்புவதில் ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகள் தீவிரமானார். துறவுக்கு முன்பே சக்திகளைப் பெற்றிருந்த அவர் துறவுக்குப் பின் மகாசக்தி வாய்ந்தவராக உருவானார்.

பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் மழையே பெய்யாமல் கடும்பஞ்சம் தஞ்சாவூர் பகுதியில் நிலவியது. அப்போது தஞ்சையை ஆண்டு கொண்டிருந்த சேவப்ப நாயக்கர் மகானாகிய ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகளின் உதவியை நாடினார். மழை வேண்டி ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகள் செய்த வேள்வியால் உடனே பெருமழை பெய்ய ஆரம்பித்தது.

நாட்டின் பஞ்சநிலை போய் செழிப்புநிலை உருவாகியதால் உவந்து போன மன்னர் சேவப்ப நாயக்கர் விலை உயர்ந்த தங்கச்சங்கிலி ஒன்றை ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகளுக்குப் பரிசாகத் தந்தார். துறவிக்கு தங்கமென்ன வைரமென்ன! ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகள் அந்தத் தங்கச்

சங்கிலியை அப்படியே நன்றாக எரிந்து கொண்டிருந்த ஹோம குண்டத்தில் போட்டு விட்டார். மன்னருக்கு அதில் மனவருத்தம் ஏற்பட்டது. அவருடைய மனவருத்தத்தைக் கண்ட ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகள் உடனே ஹோமகுண்டத்தில் கையை விட்டு அந்தத் தங்கச் சங்கிலியை வெளியே எடுத்தார். என்னவொரு ஆச்சரியம் என்றால் அவர் கையிலும் தீக்காயம் இல்லை, தங்கச் சங்கிலியும் சிறிதும் கருகவில்லை. பிரமித்துப் போன மன்னர் அந்த மகானைத் தொழுது விட்டுச் சென்றார். அவர் ஸ்ரீ ராகவேந்திரரின் பரம பக்தராகவும் மாறினார்.

அதன் பின்னர் தென்னிந்தியாவில் ஆன்மிகப் பயணம் மேற்கொண்ட ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகள் பல்வேறு திருத்தலங்களுக்குச் சென்றார். சென்ற வழிகளில் எல்லாம் அவர் அற்புதங்கள் தொடர்ந்தன. ஒரு நாட்டில் அவர் பயணம் செய்து கொண்டிருந்த போது அந்த நாட்டு இளவரசன் பாம்பு கடித்து விஷமேறி இறந்து போனான். ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகளின் சக்திகளைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருந்த மன்னர் அவரிடம் வந்து கதறியழ, சுவாமிகள் அந்தப் பாம்பையே இளவரசன் உடம்பில் இருந்த விஷத்தைத் திரும்பவும் எடுக்க வைத்து அவனைப் பிழைக்க வைத்தார்.

இந்தச் செய்தியும் நாடெங்கும் பரவியது. இதை நம்பாத சில குறும்புக்கார இளைஞர்கள் அவர் போலி என்பதை வெளிப்படுத்த திட்டமிட்டனர். அதன்படி அவர்களில் ஒருவன் இறந்தது போல் நடிக்க வேண்டும் என்றும் அவர் எழு என்று சொல்கிற போது எழக்கூடாது என்றும் அவர்கள் சொல்கிற போது மட்டும் எழ வேண்டும் என்று முடிவு செய்தனர். அதன்படி சுவாமிகள் வரும்போது அவனைப் படுக்க வைத்து அவன் மேல் வெள்ளைத் துணி போர்த்தி அழுது புலம்பி அவரிடம் உயிர் திருப்ப வேண்டினார்கள். அவர் “அவன் ஆயுட்காலம் முடிந்தது. ஒன்றும் செய்ய முடியாது” என்று சொல்லவே அவர்கள் அவரைக் கேலி பேசி அவனை எழுந்திருக்கச் சொன்னார்கள். ஆனால் அவன் எழவில்லை. உண்மையாகவே இறந்து போயிருந்தான்.

மகாசக்தி மனிதர்கள்-51.

தென்னிந்திய யாத்திரையை ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகள் தொடர்ந்த போது வழியில் ஆடு மேய்க்கும் இளைஞன் ஒருவன் அவரால் ஈர்க்கப்பட்டு வணங்கினான். வெங்கண்ணா என்ற பெயருடைய அவனை ஆசிர்வதித்த சுவாமிகள் எப்போதாவது பெரும் துன்பம் வரும் காலத்தில் அவரை நினைத்துக் கொள்ளச் சொல்லி விட்டுச் சென்றார்.

சில காலம் கழித்து அந்தப் பகுதியில் ஆதோனி பகுதியை ஆண்டு வந்த நவாப் பயணித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அவருடைய தூதன் பக்கத்து தேச ராஜா உள்ளூர் மொழியில் எழுதிய கடிதத்தைக் கொண்டு வந்து தந்தான். நவாபிற்குப் பாரசீக மொழி தான் தெரியுமே ஒழிய உள்ளூர் மொழி தெரியாது. தூதனும் அரபுநாட்டவன் தான். அதனால் அவனுக்கும் உள்ளூர் மொழி தெரியாது. அந்த கடிதத்தை அரசவைக்குப் போய் படித்துக் கொள்ளும் அவகாசம் இல்லாததால் நவாப் அதை அப்போதே படித்துத் தெரிந்து கொள்ள அவசரப்பட்டார். அப்போது அந்தப் பகுதியில் வந்து கொண்டிருந்த வெங்கண்ணா அவர் கண்ணில் பட்டான்.

அவனை அழைத்து அந்தக் கடிதத்தைப் படித்துக் காட்ட நவாப் ஆணை இட்டார். வெங்கண்ணா தனக்கு எழுதப்படிக்கத் தெரியாது என்று சொன்னான். மொழி தெரியாததால் அவன் சொன்னதன் பொருளைப் புரிந்து கொள்ளாத நவாப் அவன் தன் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட மறுப்பதாக எண்ணி அந்தக் கடிதத்தைப் படித்துக் காட்டா விட்டால் கடும் தண்டனைக்கு உள்ளாக நேரிடும் என்று மிரட்டினார். கலங்கிப் போன வெங்கண்ணாவுக்கு அப்போது ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகள் சொல்லி விட்டுப் போனது நினைவுக்கு வந்தது. அவரை மனதில் எண்ணி வணங்கினான். உடனடியாக அவனால் அந்தக் கடிதத்தைப் படித்துக் காட்டவும் பொருள் கூறவும் முடிந்தது.

வெங்கண்ணா படித்துக் காட்டிய தகவல் நவாபுக்கு அனுகூலமானதாக இருந்ததால் அவனை உடனடியாக ஆதோனியின் திவானாக நவாப் நியமித்தார். கல்வியறிவே இல்லாமல் இருந்த அந்த ஆட்டிடையன் கல்வியறிவை ஒரு கணத்தில் பெற்றதுடன் திவானாகவும் ஆக

முடிந்தது ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகள் அருளால் தான் என்று உணர்ந்து அவருடைய பரம பக்தனாக மாறினான்.

ஆண்டுகள் பல கழிந்தன. மறுபடி ஆதோனி பகுதிக்கு ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகள் வரவே வெங்கண்ணா நவாபிடம் சுவாமிகளின் மகாசக்தி தன் விஷயத்தில் எப்படி செயல்பட்டது என்று கூறி அவர் இந்தப்பகுதிக்குத் தற்போது வந்திருக்கிறார் என்பதைத் தெரிவித்தான்.

வெங்கண்ணா சொன்னதை நவாபால் நம்ப முடியவில்லை. அந்த மகானைச் சோதிக்க எண்ணினார். ஒரு வெள்ளித்தட்டில் மாமிசங்களை வைத்து அதைப் பட்டுத் துணியால் மூடி எடுத்துக் கொண்டு போய் அவர் ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகளைச் சந்தித்தார். அந்தத் தட்டினைப் பழங்கள் என்று சொல்லி சுவாமிகளிடம் தந்தார். அந்த பட்டுத்துணி மேல் தன் கமண்டலத் தீர்த்தத்தைத் தெளித்து விட்டு சுவாமிகள் அந்தப்பட்டுத் துணியை விலக்கிய போது அந்த வெள்ளித் தட்டில் பலவிதமான கனிகள் இருந்தன.

நவாப் திகைத்துப் போனார். ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகள் ஒரு மகானே என்பதை உணர்ந்து கொண்ட அவர் சுவாமிகளிடம் மன்னிப்பு கேட்கும் விதமாக ஏதாவது தன்னிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார். ”பொன்னோ, பொருளோ, நிலமோ எதை வேண்டுமானாலும் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் கேளுங்கள்” என்று நவாப் சொல்ல சுவாமிகள் துங்கபத்ரா நதிக்கரையில் உள்ள மன்சாலி என்ற கிராமத்தைக் கேட்டார். அது ஒரு வறட்சியான கிராமம். அதை ஒரு ஹாஜியாரிடம் ஏற்கெனவே தானமாக நவாப் தந்திருந்தார். எனவே வேறு செழிப்பான இடத்தைக் கேட்குமாறு நவாப் கூறினார்.

ஆனால் அந்த மன்சாலி கிராமப்பகுதி துவாபர யுகத்தில் ஸ்ரீராமனை வணங்கி பிரகலாதன் யாகம் செய்த இடமாக அறிந்திருந்த ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகள், தருவதானால் அந்தக் கிராமத்தையே தரும்படி சொன்னார். ஹாஜியாருக்கு மன்சாலி கிராமத்திற்குப் பதிலாக வேறு ஒரு கிராமத்தைத் தந்து விட்டு நவாப் மன்சாலி பகுதியை சுவாமிகளுக்குத் தானமாகத் தந்தார். அங்கு ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகள்

மடம் அமைத்துத் தங்கினார். அதுவே இன்று மந்திராலயம் என்ற பெயரில் அழைக்கப்படுகிறது.

1671 ஆம் ஆண்டு ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகள் ஜீவசமதி அடையத் தீர்மானிக்கிறார். அவர் சீடர்களில் முக்கியமானவரான அப்பண்ண ஆச்சாரியர் சுவாமிகள் மீது பேரன்பும் பெரும் பக்தியும் வைத்திருந்தவர். அவர் இருக்கையில் ஜீவ சமதி அடைய விட மாட்டார் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு சுவாமிகள் அவருக்குத் துங்கபத்திரை நதியைக் கடந்த ஒரு இடத்தில் ஒரு வேலையைத் தந்து அனுப்பி விடுகிறார்.

பின் பிரணவ மந்திரத்தை உச்சரித்து கையில் ஜபமாலையை உருட்டியபடி ஆழ்ந்த தியானத்தில் ஈடுபட்டு கடைசியில் ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகள் சமதி நிலையை அடைகிறார். அவர் தியானத்தில் ஈடுபட ஆரம்பிக்கும் போதே அவரைச் சுற்றி சமதி எழுப்பி வந்த அவருடைய சீடர்கள் கடைசியில் அவர் கையிலிருந்து ஜபமாலை நழுவிக்கீழே விழுந்தவுடன் கடைசி கல்லையும் வைத்து சமதியை மூடுகிறார்கள்.

அப்பண்ண ஆச்சாரியருக்கு ஜீவசமதி நடக்கும் விஷயம் துங்கபத்திரையின் மறு கரையில் இருக்கும் போது தெரிய வருகிறது. உடனே ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகளைப் போற்றி சம்ஸ்கிருதத்தில் “ஸ்ரீ பூர்ண போதா...” என்று துவங்கும் 32 சுலோகங்கள் கொண்ட ஸ்ரீ ராகவேந்திர ஸ்தோத்திரம் இயற்றிக் கொண்டே கிளம்புகிறார். துங்கபத்திரையில் வெள்ளம் ஏற்பட்டு அவர் அதைக் கடந்து வர முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. ஆனாலும் அவர் ஸ்தோத்திரம் சொல்லச் சொல்ல துங்கபத்திரையில் வெள்ளம் வடிந்து அவர் வர வழி ஏற்பட்டது என்று கூறுகிறார்கள். எப்படியோ 32வது சுலோகத்தின் நிறைவுக்குக் கடைசி ஏழு எழுத்துக்கள் இருக்கையில் அவர் வந்து சேர்கிறார். அந்த நேரத்தில் ஜீவசமதியின் கடைசி கல்லும் வைக்கப்பட்டு விடுகிறது.

பெரும் துக்கத்தில் ஆழ்ந்து போன அப்பண்ண ஆச்சாரியரால் அந்தக் கடைசி ஏழு எழுத்துக்களைக் கூற முடியவில்லை. அந்தச் சுலோகத்தை நிறைவு செய்ய வேண்டிய கடைசி எழுத்துக்கள் ஸ்ரீ ராகவேந்திர

சுவாமிகளின் ஜீவ சமாதியில் இருந்து சுவாமிகளின் குரலில் தெளிவாக வந்தன. ”ஸாக்ஷீ ஹயாஸ்யோத்ரஹி” என்ற அந்த கடைசி சொற்கள் சுவாமிகளின் அன்பின் அடையாளமாகவும் ஆசிர்வாதமாகவும் எண்ணி அப்பண்ண ஆச்சாரியர் மனம் நெகிழ்ந்தார். இன்றும் ஸ்ரீ ராகவேந்திர ஸ்தோத்திரம் மிகவும் பவித்திரமானதாகவும், தங்கள் துயர் தீர்க்கும் சக்தி வாய்ந்ததாகவும் அவருடைய பக்தர்கள் நம்புகிறார்கள்.

ஜீவசமாதி அடைந்த பின்னரும் ஸ்ரீ ராகவேந்திர ஸ்வாமிகளின் அற்புதங்கள் நிகழ்ந்த வண்ணம் இருக்கின்றன. இன்றும் அவரைப் பூஜிக்கும் பக்தர்கள் தங்கள் வாழ்வில் அற்புதங்களை உணர்ந்த வண்ணம் இருக்கிறார்கள். ஆனால் 1800 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் நடந்த ஒரு வரலாற்று நிகழ்ச்சி ஆவணமாக்கப்பட்டு இருக்கிறது என்பதால் அதை மட்டும் பார்ப்போம்.

அப்போது சர் தாமஸ் மன்றோ பெல்லாரி மாவட்டத்தின் கலெக்டராக இருந்தார். மெட்ராஸைத் தலைமையகமாக்கக் கொண்டு இயங்கி வந்த அப்போதைய ஆங்கிலேய அரசாங்கம் மந்திராலயத்தில் இருந்து வர வேண்டிய வரிகள் சரியாக வசூலிக்கப்படுவதில்லை என்று தெரிவித்து அது குறித்து விசாரிக்க சர் தாமஸ் மன்றோவையே அனுப்பியது. சர் தாமஸ் மன்றோ நேரடியாக மந்திராலயம் சென்றார். அப்போது ஸ்ரீ ராகவேந்திர ஸ்வாமிகள் ஜீவசமாதியிலிருந்து வெளி வந்து சர் தாமஸ் மன்றோவிடம் உரையாடினார் என்று கூறுகிறார்கள். ஆங்கிலம் மட்டுமே அறிந்த சர் தாமஸ் மன்றோவுக்கு மட்டுமே சுவாமிகள் தெரிந்திருக்கிறார். அவருக்கு மட்டுமே சுவாமிகளின் குரல் கேட்டிருக்கிறது. அவருக்கு சுவாமிகளின் மந்த்ராட்சதம் என்ற குங்குமம் கலந்த அரிசியும் கிடைத்திருக்கிறது என்று கூறுகிறார்கள்.

அங்கிருந்து திரும்பிய சர் தாமஸ் மன்றோ மந்திராலயத்தில் இருந்து வரி வசூல் செய்வதற்கு விலக்கு தெரிவித்து பிறப்பித்த ஆணை ‘மன்சாலி ஆதோனி தாலுகா’ என்ற தலைப்பில் (Madras Government Gazette in Chapter XI and page 213) இன்றும் செயிண்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையிலும் மந்திராலயத்திலும் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறது. வரி வசூலித்தே ஆக வேண்டும் என்கிற உறுதியோடு மந்திராலயம் நுழைந்த அந்தக்

கலெக்டர் மனம் மாறி அந்த மடத்திற்கு வரி வசூலில் இருந்து விலக்கு அளித்தது ஒரு அற்புதமே அல்லவா? சர் தாமஸ் மன்றோ பின்னர் மெட்ராஸ் கவர்னராகவும் உயர்ந்தவர். அதற்கும் ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகளின் அருளே காரணமாக இருந்திருக்குமோ?

அடுத்த வாரம் இன்னொரு மகாசக்தி மனிதரைப் பார்ப்போம்.

மகாசக்தி மனிதர்கள்-52

தமிழகம் ஈன்றெடுத்த தவயோகிகளில் மிக முக்கியமானவர் ஸ்ரீகுரு தட்சிணாமூர்த்தி சுவாமிகள். சாட்சாத் அருணாச்சலேஸ்வரரே மனித வடிவில் பிறவி எடுத்து வந்ததாகப் பலரும் அவரை நம்பி வணங்கினார்கள். இன்றும் அவர் ஜீவசமாதியில் ஆன்மிக அலைகள் பெரும் சக்தியுடன் மையம் கொண்டிருப்பதாக பல பக்தர்கள் அனுபவித்து உணர்ந்து குறிப்பிடுகிறார்கள். அவர் வாழ்க்கை ஆரம்பத்திலிருந்து கடைசி வரை எந்த விதத்திலும் சாதாரணமாக இருந்து விடாமல் அற்புதங்களின் அணிவகுப்பாகவே இருந்திருக்கிறது. சுமார் 35 ஆண்டு காலமே வாழ்ந்த அந்த யோகியின் வாழ்க்கையையும், அதில் நடந்த சுவாரசியமான அற்புதங்கள் சிலவற்றையும் பார்ப்போம்!

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் சைவ சமயத்தில் மிகுந்த பற்று கொண்ட சிவசிதம்பரம் பிள்ளை, மீனாம்பிகை என்ற தம்பதியர் புத்திர பாக்கியம் இல்லாமல் மனக்கிலேசத்துடன் திருச்சிக்கு அருகில் கீழாலத்தூர் என்ற ஊரில் வாழ்ந்து வந்தார்கள். சில காலம் கழித்து அவர்கள் திருவண்ணாமலைக்குச் சென்று கிரிவலம் வந்து அருணாச்சலேஸ்வரரை வணங்கி விரதம் இருந்த பிறகு அவர்களுக்கு ஒரு வருடத்திற்குள் (சுமார் கி.பி 1800 ஆம் ஆண்டு) ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அந்தக் குழந்தைக்கு அருணாச்சலம் என்று பெயர் வைத்தார்கள். அடுத்த வருடமே இன்னொரு ஆண் குழந்தையும் பிறந்தது. அக்குழந்தைக்கு நமசிவாயம் என்ற பெயர் வைத்து இரண்டு குழந்தைகளையும் பாசத்துடன் வளர்த்தார்கள்.

இளைய பிள்ளை நமசிவாயம் மற்ற பிள்ளைகள் போலவே இருந்து வளர மூத்த பிள்ளை அருணாச்சலம் மட்டும் வித்தியாசமாக இருந்தான். குழந்தையாக இருக்கும் போதே அருணாச்சலம் பசிக்காக அழவில்லை. தாய் பால் தந்தால் குடித்த அந்தக் குழந்தை, தரா விட்டால் அமைதியாகவே படுத்துக் கிடந்தது. புதிய பொருள்களை அதிசயத்துடன் பார்க்கவோ, விளையாடவோ செய்யாமல், எதைக் கண்டும் பயந்தும் போகாமல், எப்போதும் மோன நிலையிலேயே இருந்தது. எழுந்து நடமாட ஆரம்பிக்கும் பருவம் வந்தவுடனே பத்மாசனத்தில் கண்களை மூடி தியானத்தில் அமர்ந்திருந்தது. பேச்சு வர வேண்டிய வயதிலும் அது ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை. மந்த புத்தி உள்ள தங்கள் மூத்த குழந்தை ஊமையாகவும் இருக்கிறதே என்று அந்தப் பெற்றோர் வருந்தினார்கள். மூத்த குழந்தையின் மழலைச் சொல் கூடக் கேட்க முடியாததைத் தங்களின் பெரிய துர்ப்பாக்கியமாகவே அவர்கள் கருதினார்கள்.

மகனின் இந்த நிலைக்குத் தங்கள் ஊழ்வினையே காரணமாக இருக்க வேண்டும் என்று நம்பிய அந்தப் பெற்றோர் அதைப் போக்க என்ன பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டும் என்று புரியாமல் தவித்தார்கள். அருணாச்சலத்தின் வயது ஐந்தைக் கடந்த போது கீழாலத்தூருக்கு ஒரு சிவனடியார் வந்தார். சிவசிதம்பரம் பிள்ளை அந்தச் சிவனடியாரைத் தங்கள் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தார். அவரை வணங்கி வரவேற்று தங்கள் மூத்த மகனைப் பற்றிச் சொல்லி சிவசிதம்பரம் பிள்ளையும், மீனாம்பிகையும் வருத்தப்பட்டார்கள். "எங்கள் மகனை எப்படியாவது பேச வைத்து நாங்கள் காதாரக் கேட்டு மகிழ எங்களுக்கு அருள் புரியுங்கள்" என்று மனம் உருகி வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

சிவனடியார் உங்கள் மகனைக் காட்டுங்கள் என்று சொன்னார். உள் அறையில் கண்களை மூடிக் கொண்டு பத்மாசனத்தில் அமர்ந்திருந்த அருணாச்சலத்தைப் பெற்றோர் சிவனடியாருக்குக் காட்டினார்கள். முதல் பார்வையிலேயே அருணாச்சலம் ஊமை அல்ல என்பதைச் சிவனடியார் கண்டு கொண்டார். அவர் சிவசிதம்பரம் பிள்ளையிடம் "உங்கள் மகன் ஊமை அல்ல. அவனிடம் நீங்கள் தாராளமாகப் பேசலாம். ஏதாவது பேசுங்கள்" என்று சொன்னார்.

<https://t.me/tamilbooksworld>

சிவசிதம்பரம் பிள்ளை தன் மகனிடம் கேட்டார். “மகனே, கண்களை மூடி நீ என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்?”

கேள்வி கேட்டாரே ஒழிய அவர் பதிலை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஏனென்றால் இத்தனை நாட்களாய் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாத தன் மூத்த பிள்ளை திடீரென்று பேசுவான் என்கிற நம்பிக்கை அவருக்கு உடனடியாக வந்து விடவில்லை. ஆனால் அதிசயமாக அவர் மகன் தெளிவாகப் பதில் சொன்னான். “நான் சும்மா இருக்கின்றேன்”

எந்தக் குழந்தையும் முதன் முதலில் சொன்ன வாக்கியம் அதுவாக இருக்க முடியாது. அந்தத் தந்தை திகைத்துப் போனார். சும்மா இருக்க முடிவது எல்லோருக்கும் முடிகிற காரியமா என்ன? அந்தக் குழந்தை சாதாரணக் குழந்தை அல்ல என்பதைப் புரிந்து கொண்ட சிவனடியார் அடுத்த கேள்வியைக் கேட்டார். “சும்மா இருக்கிற நீ யார்?”

சிவனடியாரின் மெய்ஞானக் கேள்விக்குத் தத்துவார்த்தமாகவே பதில் வந்தது. “நீரே நான். நானே நீர்”

அத்தை சித்தாந்தத்தின் உட்கருத்தாகவே பதில் வந்ததும் “சத்தியம், சத்தியம்” என்ற சிவனடியார் அங்கிருந்து மறைந்தார். சிவசிதம்பரம் பிள்ளையும், மீனாம்பிகையும் மெய்சிலிர்த்துப் போனார்கள்.

அருணாச்சலமோ இன்னும் கண்களை மூடியபடியே அமர்ந்திருந்தான். சிவனடியாராக அங்கு வந்து மகன் ஊமை அல்ல என்பதை உணர்த்தி விட்டு மறைந்தது சாட்சாத் அருணாச்சலேஸ்வரரே என்று நினைத்த பெற்றோருக்கு “நீரே நான். நானே நீர்” என்று பதில் அளித்த தங்கள் மகன் யாராக இருக்கும் என்ற சந்தேகம் வரவில்லை. பெரும் பாக்கியசாலிகளாகத் தங்களை உணர்ந்தார்கள் அவர்கள்.

அந்த நாளுக்குப் பிறகு அருணாச்சலம் மிக அவசியமான நேரங்களில் மட்டும் ரத்தினச்சுருக்கமாகப் பேசினான். ஒரு முறை சிவசிதம்பரம் பிள்ளை வெளியூர் செல்லக் கிளம்பினார். அவரிடம் அருணாச்சலம் சொன்னான். “உங்களைச் சந்திக்க உறவினர் இருவர் இன்னும் பத்து நாழிகையில் வரவிருக்கிறார்கள்” (ஒரு நாழிகை என்பது 24 நிமிட

காலம். அக்காலத்தில் நாழிகை அளவில் தான் காலம்
கணக்கிடப்பட்டது. பத்து நாழிகை என்பது நான்கு மணி நேரம்).

மகன் அப்படிச் சொன்னதும் சிவசிதம்பரம் பிள்ளை வெளியூர்
செல்வதைத் தள்ளிப்போட்டு அன்று வீட்டிலேயே தங்கினார்.
அருணாச்சலம் சொன்னது போல் நான்கு மணி நேரத்தில் உறவினர்கள்
இருவர் வீட்டுக்கு வந்தனர்.

அதே போல் இன்னொரு நாள் ஆருத்ரா தரிசனம் பார்க்க சிவசிதம்பரம்
பிள்ளை சிதம்பரம் போகக் கிளம்பிய போதும் அருணாச்சலம்
சொன்னான். “நாளை காலை இருபது நாழிகை அளவில் உங்கள்
தாயார் இறக்கப் போகிறார்கள்”.

சிவசிதம்பரம் பிள்ளை அதிர்ச்சி அடைந்தார். அவருடைய தாயார் நல்ல
ஆரோக்கியத்துடன் தான் இருந்தார். அப்படி இருக்கையில் மகன்
இப்படிச் சொல்கிறானே என்று எண்ணிய அவர் “என் தாய்
நலமாகத்தானே இருக்கிறார்கள். பின் எப்படி இறப்பார்?” என்று
கேட்டார்.

“புரை ஏறி விக்கல் வந்து இறப்பார்” என்று அருணாச்சலம் சொன்னான்.

மறு நாள் காலை எட்டு மணியளவில் சிவசிதம்பரம் பிள்ளையின்
தாயார் அருணாச்சலம் சொன்னது போலவே இறந்து போனார். இது
போன்ற நிகழ்வுகளால் மூத்த மகனை முக்காலமும் உணர்ந்த
தெய்வப்பிறவியாகவே பெற்றோர் மதிக்கத் தொடங்கினார்கள். இளைய
மகனைப் பள்ளிக்கு அனுப்ப ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. அப்போது
அருணாச்சலம் தந்தையிடம் கேட்டான். “ஏன் என்னை மட்டும்
பள்ளியில் தாங்கள் சேர்க்கவில்லை”

தந்தை சொன்னார். “எல்லாம் அறிந்த உனக்கு பள்ளியில் படித்துத்
தெரிந்து கொள்ள என்ன இருக்கிறது என்று நினைத்து விட்டு
விட்டேன். நீ விருப்பப்பட்டால் உன்னையும் பள்ளியில் சேர்த்து
விடுகிறேன்”

அவர் சொன்னபடியே அருணாச்சலத்தையும், நமசிவாயத்தையும் பள்ளியில் சேர்த்து விட்டார். அருணாச்சலமும் தம்பியுடன் பள்ளி செல்லத் தொடங்கினான். பள்ளியில் மற்ற பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து ஓடியாடி விளையாடாமல் கையில் சுவடிகளை வைத்துப் பார்த்துக் கொண்டோ, அல்லது சுவடிகளை கட்டி எதிரில் வைத்து விட்டு கண்மூடிக் கொண்டோ அமர்ந்திருப்பது அருணாச்சலத்தின் வாடிக்கையாக இருந்தது.

அப்படி கண்மூடி அமர்ந்திருக்கையில் பள்ளி ஆசிரியர் அருணாச்சலத்திடம் கேட்டார். “தம்பி கண்களை மூடி உட்கார்ந்திருக்கிறாயே, படிக்க வேண்டாமோ?”

“படித்தாயிற்று” என்று பதில் அளித்தான் அருணாச்சலம்.

ஆசிரியருக்கு சந்தேகம். அவர் “அப்படியானால் படித்ததைச் சொல் பார்ப்போம்.” என்று சொல்ல அருணாச்சலம் சுவடியில் இருந்ததை அப்படியே பிழையில்லாமல் ஒப்பிக்க ஆரம்பித்தான். வியந்து போன ஆசிரியர் இன்னொரு சுவடி எடுத்துப் படிக்கத் தந்தார். அதை ஒரு முறை படித்துப் பார்த்து விட்டு அருணாச்சலம் கீழே வைத்து விட்டான்.

திகைப்படைந்த ஆசிரியர் “புதிய பாடமும் படித்தாயிற்றா?” என்று கேட்க அருணாச்சலம் “படித்தாயிற்று” என்று பதிலளித்தான். ஆசிரியர் சொல்லச் சொன்ன போது அருணாச்சலம் அதையும் அப்படியே ஒப்பிக்க ஆசிரியர் பிரமித்துப் போனார். அவருக்கும் அருணாச்சலம் சாதாரண பிள்ளை அல்ல என்பது புரிய ஆரம்பித்தது.

மகாசக்தி மனிதர்கள்-53

ஒரு நாள் வகுப்பறையில் பாடம் நடத்திக் கொண்டிருந்த ஆசிரியரிடம் அருணாச்சலம் சொன்னான். “ஐயா தங்கள் குழந்தை, வீட்டுத் திண்ணையில் இருந்து கீழே விழுந்து விட்டது. அதனால் அதன் கை ஒடிந்து விட்டது. நீங்கள் உடனே கிளம்புங்கள்”

அதைக் கேட்ட ஆசிரியர் பதற்றத்துடன் வீட்டுக்கு ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்றார். வழியிலேயே அவர் வீட்டு வேலையாள் வந்து கொண்டிருந்தான். அவரிடம் அவர் குழந்தையின் கை ஒடிந்த விஷயத்தைச் சொன்னான். வீட்டுக்குச் சென்ற ஆசிரியர் தன் குழந்தையின் சிகிச்சைக்கு ஆக வேண்டிய முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். மறு நாள் பள்ளிக்கு வந்தது முதல் அவர் அருணாச்சலத்தின் எதிரில் அமரவும் தயங்கினார். மகானாகவோ அல்லது மகேசுவரனாகவோ அவர் நினைக்க ஆரம்பித்து விட்ட பிள்ளை முன் அமர அவருக்குத் தயக்கமாக இருந்தது.

அருணாச்சலம் “ஏன் ஐயா நிற்கிறீர்கள். அமருங்கள்” என்று சொன்ன பின் தான் அவர் அமர்ந்தார். மாணாக்கர்கள் வணங்க வேண்டிய ஆசிரியரே இப்படித் தன்னிடம் வணங்கி நிற்கிற மனநிலைக்கு வந்ததைக் கண்ட பின் அருணாச்சலம் பள்ளிக்குச் செல்வதை நிறுத்திக் கொண்டான். ஆக அருணாச்சலத்தின் பள்ளிக் காலம் மூன்றே மாதங்களில் முடிந்து விட்டது. பெற்றோரும், ஆசிரியருமே வணங்க ஆரம்பித்த அருணாச்சலத்தை இனி நாமும் மரியாதையுடனேயே குறிப்பிடுவோம்.

தம்பி நமசிவாயத்தின் படிப்பும் ஒரு வருடத்தில் முடிவுக்கு வந்தது. வீட்டிலேயே இருந்து தந்தை சிவசிதம்பரம் பிள்ளையின் சிவபூஜைக்கு வேண்டிய வில்வம், பூக்கள் முதலானவற்றைச் சேகரித்துக் கொண்டு வருவதும், பூஜைக்கு வேண்டிய மற்ற வேலைகளைச் செய்வதும் நமசிவாயத்தின் வேலையாக இருந்தது.

அவர்கள் வீட்டருகில் ஒரு பிள்ளையார் கோயில் நந்தவனம் இருந்தது. அங்கு சென்று தான் நமசிவாயம் சிவபூஜைக்கு வேண்டிய வில்வ இலைகளையும், பல வகைப் பூக்களையும் பறித்துக் கொண்டு வருவது வழக்கம். அப்படி நமசிவாயம் செல்கையில் ஒரு நாள் அருணாச்சலம் தன் தம்பியிடம் சொன்னார். “நீ போகும் வழியில் தேங்காய், மாங்காய் கீழே விழுந்து கிடந்தால் அதை எடுக்காதே. அப்படி எடுத்தால் அது தெய்வக்குற்றம் ஆகி விடும்”

சரியென்று கிளம்பிய நமசிவாயம் அண்ணன் சொன்னபடியே கட்டுப்பாட்டோடு இருந்து பூஜைப் பொருள்களில் மட்டுமே கவனம் செலுத்தி வந்தான். ஆனால் சிறுவன் அல்லவா? எத்தனை நாட்கள் அப்படி மனக்கட்டுப்பாட்டுடன் இருக்க முடியும்? ஒரு நாள் வழியில் விழுந்து கிடந்த தேங்காயை உடைத்துத் தின்று விட்டு போய் வழக்கம் போல் வில்வம், பூக்கள் எல்லாம் பறித்துக் கொண்டு வந்தான்.

நடந்ததைத் தன் ஞான திருஷ்டியால் உணர்ந்த அருணாச்சலம் தம்பியிடம் சொன்னார். “நமசிவாயம். இன்று நீ செய்த தவறுக்குப் பரிகாரம் கங்கையில் குளித்து விசுவேஸ்வரரைத் தரிசிப்பது மட்டுமே. இனி நீ பூஜைப் பொருள்கள் கொண்டு வரச் செல்ல வேண்டாம்”

இக்காலத்தில் இதைப் படிக்கையில் இந்தச் சின்னத் தவறுக்கு இப்படி ஒரு பரிகாரமா, தண்டனையா என்ற கேள்விகள் மனதில் எழுவது இயற்கை. ஆனால் அக்காலத்தில் தினசரி பூஜைகளே வேள்விகள் போல கடும் நியதிகளுடனும், பக்தியுடனும் செய்யப்பட்டன. அந்த நியதிகளை மீறுவதோ, பக்திக்குறைவோ பெரும் குற்றமாகவே பார்க்கப்பட்டன. இறைவனுக்குப் பூஜை முடியாமல் உண்பது கூட ஏற்றுக் கொள்ளப்படாத ஒன்றாக இருந்தது. உண்மையாகவே அது குற்றம் என்கிற பாவனையில் தான் அருணாச்சலம் அப்படிச் சொன்னாரா, இல்லை நமசிவாயத்தின் துறவற வாழ்க்கைக்கான காலம் வந்து விட்டதை உணர்ந்து சொன்னாரா என்பது நமக்குத் தெரியாது.

நமசிவாயம் குற்ற உணர்ச்சியுடன் மிகுந்த மனவருத்தமும் அடைந்தான். சில நாட்கள் கழித்து யாரிடமும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் அவன் காசி யாத்திரை புறப்பட்டுச் சென்று விட்டான். பெற்றோரும் உறவினரும் அவனைத் தேடியலைந்து சலித்தனர். சிவசிதம்பரம் பிள்ளையும் மீனாம்பிகையும் கடைசியில் மூத்த மகனிடமே வந்து நின்றனர்.

அருணாச்சலம் “நமசிவாயம் காசி யாத்திரைக்குச் சென்றிருக்கிறான். அவனைக் கண்டுபிடித்துத் திரும்ப வரச் சொன்னாலும் வர மாட்டான்.

இல்லற வாழ்க்கையை விட்டு விட்டு துறவற வாழ்க்கைக்கு அவன் திரும்பும் காலம் வந்து விட்டது” என்று சொன்னார்.

இளைய மகனை நிரந்தரமாகப் பிரிந்திருக்க நேர்ந்தது பெற்றோர்க்குப் பெருந்துக்கத்தைத் தந்தது. அதைக் கண்ட அருணாச்சலம் அமைதியாகச் சொன்னார். “நீங்கள் முற்பிறவிகளில் பெற்றெடுத்த பிள்ளைகள் தற்போது எங்கே? அவர்கள் உங்களுடனா இருக்கிறார்கள்? அவர்களைப் பிரிந்திருக்கும் எண்ணம் கூட தங்களிடம் இல்லையே. அப்படி இருக்கையில் நமசிவாயத்தைப் பற்றி மட்டும் எண்ணி ஏன் வருந்துகிறீர்கள்?”

உலக வாழ்வில் நம்முடன் நிரந்தரமாக நிறுத்திக் கொள்ள எந்த உறவும் இல்லை. நிர்ணயிக்கப்பட்ட காலம் வரை நம்முடன் இருப்போர் அந்தக் காலம் முடிந்த பின் விலகவே செய்வார்கள். இது தான் இயற்கை. இயற்கையே இதுவாக இருக்கையில் இதற்கு வருந்தி என்ன பயன் என்கிற வகையில் அருணாச்சலம் செய்த உபதேசம் ஒரு வகையில் அவர்களுக்குப் புரிந்தாலும் இன்னொரு வகையில் மாயா பாசம் தன் வேலையைச் செய்தே வந்தது. காலம் நகர்ந்தது. ஒரு கட்டத்தில் தங்களுடைய மரண காலமும் நெருங்குவதை அவர்கள் இருவரும் உணர்ந்தார்கள். ஒருவர் மரணத்தை இன்னொருவர் சந்திக்கிற மனோபலம் இருவரிடமுமே இருக்கவில்லை.

ஒரு நாள் சிவசிதம்பரம் பிள்ளை அருணாச்சலத்திடம் வந்து வேண்டிக் கொண்டார். “எனக்கு மீனாம்பிகையின் பிணத்தைப் பார்க்கும் சக்தி இல்லை. அதனால் அவளுக்கு முன்பே நான் இறந்து விட வேண்டும். என் ஈமக்கடன்களை தங்கள் கையாலேயே செய்து முடிக்க வேண்டும். இந்த வரத்தை மட்டும் எனக்குத் தாங்கள் தந்தருள வேண்டும்.”

அதே போல மீனாம்பிகையும் மகனிடம் தனியாக வந்து வேண்டினாள். “நான் சுமங்கலியாக இறக்க வேண்டும். என் ஈமக்கடன்களை தங்கள் கையாலேயே செய்து முடிக்க வேண்டும்”

இளைய மகனும் தற்போது அருகில் இல்லாததால் தங்கள் ஈமக்கடன்களை மூத்த மகனே செய்து முடிக்க வேண்டும் என்று

<https://t.me/tamilbooksworld>

பெற்றோர் ஆசைப்பட்டது இயற்கையே. ஆனால் தங்கள் மரணம் பற்றி மட்டும் பெற்றோர் இருவரும் கேட்ட வரங்கள் ஒன்றுக்கு ஒன்று எதிர் மாறாக இருந்தன.

ஒரு நாள் பெற்றோரை அழைத்து அருணாச்சலம் சொன்னார். “இன்னும் எட்டு நாட்களில் எனது கர்மம் முடிந்து விடும். நீங்கள் இருவரும் இனி சிவ நாமத்தை உச்சரித்துக் கொண்டும், சிவ தியானம் செய்து கொண்டும் இருங்கள்”

பெற்றோர் தங்கள் தலைகளில் இடி விழுந்தது போல் உணர்ந்தார்கள். தங்கள் ஈமக்கடனை முடிக்க மகனை வேண்டி நின்றால் மகன் தன் கர்மம் எட்டு நாளில் முடிவடையும் என்று சொல்கிறாரே, அப்படியானால் எட்டு நாட்களில் சமாதி அடையப் போகிறார் போல இருக்கிறது என்று எண்ணிக் கொண்டார்கள். இறைவன் தங்களைச் சோதிப்பதாக எண்ணிய அந்தப் பெற்றோர் அருணாச்சலம் சொன்னதைத் தங்கள் உற்றார் உறவினருக்கும் தெரிவித்து விட்டு சிவன் வழிபாட்டில் அந்த எட்டு நாட்களையும் கழித்தார்கள்.

எட்டாவது நாள் சுவாமிகளின் கடைசி தரிசனத்திற்காக உறவினர்கள் வந்து விட்டார்கள். பெற்றோர் இருவரும் அருணாச்சலத்தின் முன்னால் அமர்ந்து மனமுருக சிவ நாமத்தை ஜபித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். திடீரென்று எழுந்த அருணாச்சலம் தன் கையால் தாய், தந்தை நெற்றியில் திருநீறிட்டார். சிறிது நேரத்தில் பெற்றோர் இருவரும் மூர்ச்சையாகி இறைவனடி சேர்ந்தார்கள்.

வந்திருந்த உற்றார், உறவினர்கள் திகைப்படைந்தார்கள். அருணாச்சலம் தன் கர்மம் முடியும் என்று குறிப்பிட்டது பெற்றோருக்குத் தான் செய்ய வேண்டிய கர்மத்தைத் தான் என்பது அப்போது தான் அவர்களுக்குப் புரிந்தது. எதிர்மாறான வரங்களைப் பெற்றோர் கேட்டிருந்தாலும் அவர்களது ஒரே கால மரணத்தில் அதை நிறைவேற்றி விட்டு அவர்களுக்குக் கொள்ளி வைத்து ஈமக்கடன்களை முடித்து விட்டு உடுத்திய ஆடையோடு அங்கிருந்து கிளம்பிய அருணாச்சலம் பின் தேசாந்திரியாய் பல ஊர்களுக்குப் பயணிக்க ஆரம்பித்தார்.

ஸ்ரீகுரு தட்சிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் என்று பிற்காலத்தில் அழைக்கப்பட்ட அருணாச்சலம் கால் போன போக்கில் பல ஊர்களுக்குச் சென்று வைத்தீஸ்வரன் கோயிலை அடைந்தார். அவர் சக்திகளை அறிந்திராத கோயில் கணக்கர் பத்து நாட்கள் ஒரு சிகிச்சைக்குத் தான் போக வேண்டி இருப்பதாகச் சொல்லி விட்டு, வரும் வரை அங்கிருந்து கோயில் கணக்கை எழுதி வைக்க முடியுமா என்று அருணாச்சலத்திடம் கேட்டார்.

அருணாச்சலம் “சிவ கைங்கர்யம் தானே. செய்கிறேன்” என்று ஒத்துக் கொண்டார். கணக்கு ஓலையையும், எழுத்தாணியையும் தந்து கணக்கெழுதும் பொறுப்பையும் அருணாச்சலத்திடம் ஒப்படைத்த கோயில் கணக்கர் நிம்மதியாக அங்கிருந்து கிளம்பினார்.

கோயிலில் கணக்கெழுத அமர்ந்த அருணாச்சலம் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் அனைவரும் வந்து தங்கள் செலவுக் கணக்கைச் சொல்லும் முன்பே கணக்கை எழுதி வைத்து விட்டு யோக நிஷ்டையில் அமர்ந்து விடுவார். மணியக்காரர் முதலானோர் தங்கள் கணக்குகளைச் சொல்ல வரும் போது “எல்லாம் எழுதியாகி விட்டது. நீங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று சொல்வார். அவர்கள் கணக்கு ஓலைகளைப் பார்க்கும் போது எல்லாம் சரியாக இருக்கும். அவர்கள் வியந்து போனார்கள். சொன்ன பின்னாலேயே கணக்கெழுதுவதில் பிழைகள் ஏற்படும் நிலை இருக்கையில் சொல்லும் முன்னே சரியான கணக்கை எழுதி வைக்கும் இந்தப் புதியவர் அவர்களைத் திகைப்பில் ஆழ்த்தினார்.

ஒரே ஒரு நாள் மட்டும் அவர் எழுதிய கணக்குக்கும், அவர்கள் வைத்திருந்த கணக்குக்கும் இடையே நான்கு படி பாலும் ஒரு படி தேனும் வித்தியாசம் இருந்தது. அவர்கள் கோயிலில் அபிஷேகச் செலவாக எழுதி வைத்திருந்ததில் அதைச் சேர்த்திருக்க அவரோ அதை எழுதாமல் விட்டிருந்தார். அவரிடம் அவர்கள் அதைச் சுட்டிக் காட்டிய போது அவர் சொன்னார். “கோயில் குருக்கள் அதை அபிஷேகம்

செய்யாமல் வீட்டுக்குக் கொண்டு போகத் தனியாக எடுத்து வைத்திருக்கிறார்.” அதோடு நிறுத்தாமல் அதை எங்கே எடுத்து வைத்திருக்கிறார் என்றும் அவர் அவர்களிடம் தெரிவித்தார். உடனடியாக மணியக்காரர் சென்று பார்த்த போது அருணாச்சலம் சொன்ன அதே இடத்தில் நாலு படி பாலும் ஒரு படி தேனும் தனியாக வைக்கப்பட்டிருந்தன.

திருட்டுத்தனமும் ஏமாற்று வேலையும் இக்காலத்திற்கே உரியதல்ல. நேர்மை உணர்வு குறைந்து போய் ஆசைகள் அதிகமாகும் போது எக்காலத்திலும் இது போன்ற திருட்டுத்தனங்கள் நடக்கவே செய்கின்றன என்பதற்கு இந்த சம்பவம் ஒரு சிறிய உதாரணம். அருணாச்சலத்தின் கணக்கு அந்தக் கோயிலில் அவ்வப்போது நடந்து வந்த திருட்டுத்தனங்களை உடனடியாக நிறுத்தியது. தயிர், பால், அரிசி, எண்ணெய், உண்டியல் கணக்கு, முடிப்பணக்கணக்கு ஆகியவற்றில் திருட்டுத்தனம் நடக்க முடியாமல் போனது. பழைய கணக்கர் பத்து நாட்கள் கழித்து திரும்பி வந்த போது கோயிலில் எல்லாம் ஒழுங்காய் இருந்தன. பலரும் அவரைப் பயத்தோடு பார்க்க ஆரம்பித்திருந்தனர்.

அருணாச்சலம் அங்கிருந்தும் சென்று விட்டார். அவர் யாத்திரை தொடர்ந்தது. எந்த ஊருக்குச் சென்றாலும் அங்கெல்லாம் அவர் மூலம் வித விதமாய் அற்புதங்கள் நிகழ்ந்தன. சென்னைக்கு அருகில் இருக்கும் திருவொற்றியூர் சென்றிருந்த போது அவர் அங்கே கடற்கரையிலும் பட்டினத்தார் சமாதியிலுமாக தங்க ஆரம்பித்தார்.

அந்த சமயத்தில் திருவொற்றியூரில் ஒரு பெண்ணுக்குப் பைத்தியம் பிடித்து அது முற்றி இருந்தது. சித்த சுவாதீனம் இல்லாத அந்தப் பெண்ணை வீட்டில் தங்க வைக்க அவளுடைய பெற்றோரால் முடியவில்லை. எத்தனை கட்டுப்படுத்தி வைத்தாலும் அதையெல்லாம் மீறி வீட்டிலிருந்து தப்பித்து தெருவிற்கு ஓடி வந்து விடும் அந்தப் பெண்ணுக்கு உடைகள் அவிழ்ந்தாலும், கலைந்தாலும் கூட அந்தப் பிரக்ஞை இருக்கவில்லை. அது மட்டுமல்லாமல் தெரிவில் போவோர், வருவோரைத் திட்டிக் கொண்டும் அடித்துக் கொண்டும் பிரச்னைகளை

வளர்த்து வந்தாள். வயது வந்த பெண் இப்படிச் செய்வது பெற்றோருக்குத் தாங்கவொண்ணா கவலையை அளித்தது.

இது போன்ற சித்த சுவாதீனமில்லாத செயல்களைப் பேய், பிசாசு அல்லது துர்த்தேவதைகள் பிடித்திருப்பதால் நிகழும் செயல்கள் என்று எடுத்துக் கொண்ட அவர்கள் பேயோட்ட மாந்திரீகர்கள் உதவியை நாடினார்கள். அதில் குணமாகாமல் போகவே வித விதமான மருந்துகள் தந்து பார்த்தார்கள், பூஜைகள் செய்து பார்த்தார்கள். என்ன செய்த போதும் பைத்தியம் குணமாகவில்லை.

மனம் ரணமாகிப் போன அந்தத் தந்தை கடைசியாக திருவொற்றியூரில் இருக்கும் சிவன் கோயில் சன்னிதிக்கு வந்து இறைவனை வேண்டி நின்றார். "இறைவனே இன்னும் மூன்று நாட்களுக்குள் என் மகளைப் பிடித்திருக்கும் துர்த்தேவதைகள் நீங்கி அவள் பூரண குணமடைய நீங்கள் அருள் புரிய வேண்டும். இல்லா விட்டால் நான் என் கையாலேயே என் மகளுக்கு விஷத்தை உண்ணக் கொடுத்து விடுவேன். அதன் பாவம் தங்களையே சேரும். எனக்கு இனியும் இந்தக் கொடுமையைச் சகித்துக் கொள்ளும் சக்தி இல்லை"

இப்படிச் கூறி மனமுருக பிரார்த்தனை செய்து விட்டு வீடு திரும்பிய அந்தத் தந்தையின் கனவில் திருவொற்றியூர் சிவபெருமான் தோன்றி சொன்னார். "அன்பனே. ஞான சித்தனும், ஜீவன் முக்தனுமாகிய ஒருவன் அவதூதனாக நம் ஊரில் கடற்கரையில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் பட்டினத்து அடிகள் சமாதியில் நாளை காலையில் நிஷ்டையில் இருக்கையில் அவன் கண்பார்வை படும் இடத்தில் உன் மகளை நிற்க வை. அவன் கடைக்கண் பார்வை பட்ட மாத்திரத்தில் உன் மகளைப் பிடித்திருக்கும் பேய்களும், நோய்களும் அவளை விட்டு நீங்கி விடும்"

அக்காலத்தில் இது போல் கடவுள் கனவில் வந்து சொல்லும் சம்பவங்கள் நிறையவே சொல்லப்பட்டன. இக்காலத்தில் அவை அதீத கற்பனை போல் நமக்குத் தோன்றலாம். ஆனால் அக்காலத்தில் கடவுளே நினைவாக நாள் முழுக்க இருந்தவர்கள் நிறைய பேர்

இருந்தனர். தங்கள் பிரச்னைகளை கடவுளிடம் சொல்லி விட்டு அதற்கான தீர்வு கண்டிப்பாகத் தங்களுக்குக் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்க்கிற நம்பிக்கையான மனோபாவம் அவர்களுக்கு இருந்தது. பிரச்னைகளைப் பிரபஞ்ச சக்தியிடம் தெரிவித்து விட்டு தீர்வுக்காக நம்பிக்கையுடன் காத்திருந்தவர்களுக்கு பிரபஞ்ச சக்தி கனவிலே வழி காட்டி இருக்கலாம் என்று முடிவுக்கே வர வேண்டி இருக்கிறது.

மந்திர தந்திரங்களால் முடியாதது மகானின் கடைக்கண் பார்வையாலாவது முடியுமா என்று பார்க்கலாம் என்று அந்தத் தந்தை மறுநாள் மகளைக் கட்டி வைத்து ஒரு வண்டியில் ஏற்றிக் கொண்டு பட்டினத்தடிகள் சமாதிக் குச் சென்றார். கனவில் தெரிவித்தது போலவே அங்கே அருணாச்சலம் யோக நிஷ்டையில் இருந்தார். மகளை அந்த மகானின் கண்பார்வை படும் இடத்தில் கஷ்டப்பட்டு நிற்க வைத்து விட்டு அவர் கண் திறக்க அந்தத் தந்தை காத்திருந்தார்.

யோக நிஷ்டையில் இருந்து கண்விழித்த அருணாச்சலத்தின் பார்வை அந்தப் பைத்தியம் பிடித்த பெண் மீது விழுந்தது. யோக நிஷ்டையில் இருக்கும் போது யோகியின் சக்திகள் சேமிக்கப்படுகின்றன. அப்படி மணிக்கணக்கில் சேமிக்கப்படும் சக்தி, யோகி கண் திறந்தவுடன் முழு வீச்சுடன் பெரும் சக்தியுடன் வெளிப்படுகின்றது. அப்படி வெளிப்பட்டு விழுந்த பார்வையில் அந்தப் பெண்ணின் பைத்தியம் குணமாகி அவள் சுயநினைவு பெற்றாள்.

முழுமையாக குணமடைந்த அவள் தன் எதிரே அமர்ந்திருந்த மகானைச் சுற்றி வந்து பயபக்தியுடன் வணங்கினாள்.

“தெய்வமே. உங்கள் ஒரே பார்வையில் என் உடலையும், மனதையும் பீடித்திருந்த நோய்கள் விலகி விட்டன. இதே போல என் பாவப்பிணியையும் போக்க அருள் புரிய வேண்டும்.” என்று அவரை வேண்டினாள்.

அருணாச்சலம் சொன்னார். “அறியப்படுவனவாகிய ஜக ஜீவ பர கற்பனைகளை விடுத்து, அறியும் அறிவாகவே இருந்தால் உன் பாவ நோய் முற்றிலுமாக நீங்கும்”

<https://t.me/tamilbooksworld>

‘உலகம், ஜீவன், பிரபஞ்சம் ஆகியவற்றை நாம் கற்பனையாகவே அறிந்திருக்கிறோம். அந்தக் கற்பனைகளை விலக்கி விட்டு உண்மையாகவே அறிந்து, அந்த அறியும் அறிவாகவே நிலைத்து இருந்தால் எல்லா பாவங்களும் நீங்கும்’ என்ற மெய்ப்பொருளில் சொல்லப்பட்ட அந்த உபதேசத்தைப் பெற்ற அந்தப் பெண் வீட்டுக்குச் சென்று “என் குருநாதரின் உபதேசம் குறித்த சிந்தனைத் தவத்தில் நான் ஒரு வாரம் கழிக்க வேண்டும். அது வரை எனக்கு ஆகாரமும் வேண்டாம். தயவு செய்து யாரும் என்னைத் தொந்தரவு செய்யவும் வேண்டாம்” என்று சொல்லி ஒரு அறைக்குள் சென்று தாழ்ப்பாள் இட்டுக் கொண்டாள். எட்டாம் நாள் மெய்ஞானம் பெற்று அங்கேயே உயிரையும் விட்டாள்.

மகாசக்தி மனிதர்கள் - 55

அருணாச்சலம் சில ஊர்களைக் கடந்து ராஜமன்னார்குடியை அடைந்தார். அங்கு ராஜகோபால சுவாமி சன்னிதியில் அமர்ந்து அவர் தியானத்தில் ஆழ்ந்து விட கீழ்ஜாதிக்காரன் அந்தக் கோயிலில் அமர்வது தவறு என்று சொல்லிய அர்ச்சகர் அவரை அங்கிருந்து போய் விடச்சொன்னார்.

எழுந்த அருணாச்சலம் “நீயும் தீட்டு உடையவன். கோபாலன் திருமேனியைத் தீண்டும் தகுதி உனக்கில்லை” என்று சொல்லி விட்டு அங்கிருந்து போய் விட்டார். அவர் போன சிறிது நேரத்தில் அர்ச்சகரிடம் ஓடி வந்து ஒருவன் “உங்கள் மனைவி குளிக்கப் போன குளத்தில் தவறி விழுந்து இறந்து விட்டார்” என்ற தகவலைத் தெரிவித்தான். அர்ச்சகர் மனம் பதைத்து தன் வீடு நோக்கி விரைந்தார். இந்த நிகழ்ச்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பக்தர்களுக்கு பேராச்சரியமாக இருந்தது. சற்று முன்பே தீட்டு பற்றித் தெரிவித்துப் போனவர் சாதாரணமானவராக இருக்க வாய்ப்பில்லை என்பதை உணர்ந்து அவர்கள் வெளியே வந்து தேடிய போது அருணாச்சலம் அந்த ஊரை விட்டே போயிருந்தார்.

அவர் ஒரு முறை நீடாமங்கலத்திற்குச் சென்று அங்கே ஆற்றங்கரையில் யோக நிஷ்டையில் அமர்ந்திருந்தார். அந்த சமயத்தில் பதினான்கு வயதுச் சிறுவன் ஒருவன் ஆற்றில் குளிக்க வந்திருந்தான். பெரிய நாகம் ஒன்று படம் எடுத்து சீறிக்கொண்டு அவனை நோக்கி வர அவன் பயந்து போய் வேகமாக ஓடி அருணாச்சலம் அருகே வந்து விழுந்தான். கண் விழித்துப் பார்த்த அவர் சீறி வரும் நாகத்தைப் பார்த்துக் கையமர்த்தி “நல்ல பிள்ளையைத் தீண்டாதே” என்று சொல்ல நாகம் அப்படியே ஒரு கணம் நின்று பின் அமைதியாகிப் பணிந்து திரும்பிப் போய் விட்டது.

இப்படி சென்ற சில இடங்களில் ஏதாவது ஒரு அற்புதச் செயல் புரிந்த அருணாச்சலம் மற்ற இடங்களில் எதுவுமே பேசாமல், எந்த யோக சக்தியையும் வெளிப்படுத்தாமலும் இருப்பதுண்டு. பெரும்பாலான நேரங்களில் யோக நிஷ்டையில் அமர்ந்திருக்கும் அவர், விழித்திருக்கும் சில நேரங்களில் சாந்தமே வடிவமாக வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருப்பதுண்டு. பசி ஏற்பட்டால் யாரிடமும் பிட்சை கூடக் கேட்காமல் எங்காவது வெளியே கொட்டப்பட்டிருக்கும் உணவை எடுத்து உண்டு விட்டு மறுபடி அமைதியாக அமர்ந்திருப்பார். பல இடங்களில் அவரை மக்கள் பைத்தியமாகவே நினைத்தார்கள்.

அவர் ஸ்ரீகுரு தட்சிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் என்றழைக்கப்பட ஆரம்பித்தது ஒரு சம்பவத்திற்குப் பின்பு தான். அந்தச் சம்பவத்தைப் பார்ப்போம்.

சித்தூர் ஜில்லாவில் சோமநாத முதலியார் என்ற பிரபல செல்வந்தர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் சிறந்த சிவபக்தர். அவர் கடுமையான வயிற்று வலியால் அவதிப்பட்டு வந்தார். வலி மட்டுமல்லாமல், வெறும் கஞ்சியைத் தவிர அவர் வயிறு வேறெதையும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. உப்பு, புளி, காரம் எல்லாமே அவர் வயிற்றுக்கு எதிரிகளாய் இருந்தன. செல்வந்தர் என்பதால் அவருக்கு நாட்டின் பல பகுதிகளில் இருந்தும் பல வைத்தியர்களின் பலவிதமான வைத்திய முறைகளையும், மருந்துக்களையும் பயன்படுத்திப் பார்க்க முடிந்தது.

<https://t.me/tamilbooksworld>

ஆனால் எந்த வைத்தியத்திலும், மருந்திலும் அவருடைய கடும் வயிற்று வலி குணமாகவில்லை. மாறாக நாளுக்கு நாள் வலி கூடிக் கொண்டே போனது.

இனி வைத்தியத்தை நம்பிப் பலனில்லை, இறைவனே கதி என்ற மனநிலைக்கு வந்த சோமநாத முதலியார் சிதம்பரத்திற்குச் சென்றார். தில்லை நாதனே ஒரு வழி காட்ட வேண்டும் என்று சிதம்பரம் திருக்கோயிலில் இரண்டு நாட்கள் தங்கி விரதம் இருந்தார். அங்கும் நோய் அதிகமானதே தவிர குறையவில்லை. இனி இந்த வயிற்று வலியோடு வாழ முடியும் என்று அவருக்குத் தோன்றவில்லை. நீயே கதி என்று இறைவனிடமே வந்து அடைக்கலம் புகுந்த பிறகும் இறைவனே சோதித்தால் இனி வாழ்வதில் அர்த்தமில்லை என்று நினைத்த அவர் அந்தக் கோயிலிலேயே உயிரை விட முடிவு செய்தார்.

கோயிலிற்கு வெளியே சென்று நன்றாகத் தீட்டிய கத்தி ஒன்றை வாங்கிக் கொண்டு இரவு நேரப் பூஜையின் போது மறுபடி நுழைந்த அவர் பூஜை முடிந்த பின் ஒரு தூண் மறைவில் ஒளிந்து கொண்டார். பூஜை முடிந்து அனைவரும் போய், அர்ச்சகரும் கோயிலைப் பூட்டிக் கொண்டு கிளம்பியவுடன் நடராஜர் சன்னிதிக்கு வந்தார். "ஐயனே, நான் படும் துன்பங்களைக் கண்டும் அதைப் போக்க அருள் புரியாமல் இருக்க எனக்குக் காரணம் விளங்கவில்லை. நீயே என்னைக் கைவிட்ட பிறகு நான் இனி எங்கு போக முடியும்? என்னால் இந்த வலியுடன் வாழ முடியவில்லை. என்னை உன் திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொள்" என்று வேண்டி கத்தியால் கழுத்தை அறுத்துக் கொள்ளத் துணிந்தார்.

அந்த நேரத்தில் இறைவனின் சன்னிதியிலிருந்து அசரீரி கேட்டது. "அன்பனே. உன் நோய்க்கு நிவர்த்தி இங்கு கிடைக்காது. நீ திருவாரூர் சென்று தட்சிணாமூர்த்தியைப் பிரார்த்தித்தால் உன் நோய் அங்கு குணமாகும். அதனால் நீ உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள வேண்டாம்"

மெய்சிலிர்த்துப் போன சோமநாத முதலியார் அதிகாலை கோயில் திறக்கப்படும் வரை காத்திருந்து, கோயில் திறந்த பின்னர் யாரும் அறியாமல் வெளியேறி திருவாரூர் விரைந்தார். திருவாரூரில்

தியாகராஜப் பெருமான் திருக்கோயிலில் உள்ள ஸ்ரீ தட்சிணாமூர்த்திக்கு அபிஷேகம் ஆராதனை செய்து அர்த்த ஜாமம் வரை பிரார்த்தனை செய்தபடி இருந்தார். ஆனால் அப்போதும் அவர் வயிற்று வலி குறையவில்லை. அவர் மனம் உடைந்து போன போது அங்கும் அசரீரி கேட்டது. “நாம் சொன்ன தட்சிணாமூர்த்தி இதுவல்ல. இந்த ஊரில் நிர்வாணமாய் ஒரு துறவி திரிகிறான். அவனிடம் செல்.”

உடனே ஊரில் நிர்வாணமாகத் திரியும் துறவியைப் பற்றி விசாரித்துக் கொண்டு வந்து கடைசியில் ஒரு வீட்டு வாசலில் கிடந்த இலையில் எஞ்சி இருந்த உணவை சில நாய்கள் சூழ சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த அருணாச்சலத்தை சோமநாத முதலியார் கண்டார். அவரே தான் தேடி வந்த மகான் என்பதை உள்ளுணர்வால் அறிந்த சோமநாத முதலியார் அவர் காலடியில் விழுந்து வணங்கினார்.

அருணாச்சலம் அவரைப் பார்த்தவுடன் தன் கையில் வைத்திருந்த அன்னத்தை எடுத்து அவர் வாயில் ஊட்டி “உன்னை நடேசன் அனுப்பினானா” என்று கேட்டார். தில்லை அம்பல நடராஜர் அனுப்பி வந்ததை இந்த மகான் அறிந்து வைத்திருக்கிறாரே என்று எண்ணி வியந்தவராய், ஊட்டப்பட்ட அன்னத்தை விழுங்கிய அந்தக் கணமே அவருடைய நெடுநாள் நோய் இருந்த அறிகுறியே இல்லாமல் அவரை விட்டு விலகியது. அதன் பின் என்ன சாப்பிட்டாலும் அவர் குடல் ஏற்றுக் கொண்டது. ஜீரணசக்தி முழுமையாகத் திரும்பக் கிடைத்தது. முற்றிலும் நோய் குணமான பின்னும் அருணாச்சலத்தை விட்டு விலக மனமில்லாத பக்தராய் மாறி விட்ட சோமநாத முதலியார், அசரீரியாய் கேட்ட பெயரான “தட்சிணாமூர்த்தி சுவாமிகள்” என்றே அருணாச்சலத்தை அழைத்து வணங்க ஆரம்பித்தார். சுவாமிகள் உண்டு மிச்சம் வைத்த உணவையே உட்கொண்டு வாழ ஆரம்பித்தார். போவோர், வருவோரிடம் எல்லாம் தன் அனுபவத்தைச் சொல்லி பிரபலப்படுத்தியதால் மற்றவர்களும் “தட்சிணாமூர்த்தி சுவாமிகள்” என்றே அருணாச்சலத்தை அழைக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

குறைவாகப் பேசினாலும் அவ்வப்போது தத்துவார்த்தமான பேருண்மைகளை ஸ்ரீ தட்சிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் சொல்லி

உணர்த்துவதுண்டு என்பதை பைத்தியம் குணமடைந்து உபதேசம் வேண்டி நின்ற பெண்ணிடம் உபதேசித்த சம்பவத்தில் பார்த்தோம். சுவாமிகள் காரைக்காலுக்குச் சென்றிருந்த போது மஸ்தான் சாகிப் என்ற ஒரு முகமதியப் பெரியவர் கேட்ட கேள்விக்கும் அப்படியே பொருள் பொதிந்த பதில் அளித்தார்.

மஸ்தான் சாகிப் சுவாமிகளிடம் கேட்டார். “நீயும் நானும் எப்படி இருந்தால் எங்கும் நிறைந்த ஒரு பொருளாக இருக்கலாம்?”

“நீ, நான், அது, இது என்னும் சுட்டு இறந்து நின்றால் எங்கும் நிறைந்த பொருளாக இருக்கலாம்” என்று பதில் அளித்து விட்டு சுவாமிகள் அந்த ஊரை விட்டுச் சென்றார்.

எல்லாரும், எல்லாமும் பரம்பொருளின் அங்கமே. நீ, நான், அது, இது என்று நாம் தான் வேறுபடுத்திப் பார்க்கிறோம். அப்படி வேறுபடுத்தி சுட்டிக் காட்டுவது முடிந்து போகுமானால், பிரித்துப் பார்க்கும் மனோபாவம் இல்லாமல் போகுமானால், பின் எங்கும் நிறைந்திருப்பதாய் நாம் காண்பது அந்தப் பரம் பொருளையே அல்லவா?

என்னவோர் உயர்ந்த சிந்தனை!

மகாசக்தி மனிதர்கள்-56

ஸ்ரீ தட்சிணாமூர்த்தி சுவாமிகளை நாடி வந்து வணங்கிய அன்பர்கள் அதிசயிக்கத்தக்க பலன்களை அடைந்தார்கள் என்பதைப் பார்த்தோம். அப்படிப் பலனடைந்தவர்களில் சிலர் அவருடைய பரம பக்தர்களாக மாறி அவரை வழிபடவும் ஆரம்பித்தார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களில் சிலரைப் பார்ப்போம்.

நாகப்பட்டினத்தைச் சேர்ந்த சுப்பப்பிள்ளைக்கு திருமணமாகி பல ஆண்டுகளாகியும் குழந்தைகள் பிறக்கவில்லை. ஸ்ரீ தட்சிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் பற்றி கேள்விப்பட்ட அவர் தன் மனைவியுடன் சேர்ந்து சுவாமிகளை ஒவ்வொரு வியாழனும் வணங்கி வந்தார். சில

மாதங்களில் மனைவி கருத்தரிக்கவே அவருக்கு ஸ்ரீ தட்சிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் சக்திகள் மீது பூரண நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. வியாபாரியான அவர் அதன் பின் எந்தவொரு இக்கட்டான நிலையிலும் சுவாமிகளை மனதார நினைத்து வணங்கும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டிருந்தார்.

ஒரு சமயம் வியாபார நிமித்தம் நிறைய பணம், பொருளுடன் முத்துப்பேட்டை என்கிற ஊருக்குச் சென்றிருந்தார். ஊரை அடைவதற்கு முன் நன்றாக இருட்டி விட்டது. வழியில் காட்டுப்பகுதியில் வழிப்பறிக் கொள்ளையர் அவரை இடைமறித்து அடித்து உதைத்து அவருடைய பணத்தையும் பொருளையும் களவாடப் பார்த்தார்கள். அவர் ஸ்ரீ தட்சிணாமூர்த்தி சுவாமிகளை மனதில் நினைத்து தன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டிக் கொண்டார்.

அந்த நேரத்தில் ஸ்ரீ தட்சிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவாரூர் மடாலயத்தில் நித்திரையில் இருந்தார். திடீரென்று எழுந்து வெளியே வந்தவர் “அடே வீரா, சுப்பன் திருடன் கையில் அகப்பட்டுக் கொண்டான். சீக்கிரம் போடா” என்றார். சொல்லி விட்டுத் திரும்பப் போய் படுத்துக் கொண்டார். அங்கே இருந்தவர்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

அதே நேரம் அந்தக் காட்டுப்பகுதியில் பக்கத்தில் இருந்த பனை மரங்களில் இருந்து கள் இறக்குபவர்கள் போல் தோற்றம் அளித்த பன்னிரண்டு பேர் சுப்பப்பிள்ளையைச் சூழ்ந்து கொண்டிருந்த கொள்ளையர் மீது குதித்து அவர்களை நன்றாக அடித்து விரட்டினார்கள். கொள்ளையர்கள் உயிர் பிழைத்தால் போதும் என்று ஓடிப் போனார்கள். சுப்பப்பிள்ளை தன்னைக் காப்பாற்றிய ஆட்களுக்கு மனமார நன்றி தெரிவித்தார். தங்களை தட்சிணாமூர்த்தியின் ஏவலாளர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்ட அவர்கள் முத்துப்பேட்டை வரை வந்து அவரைப் பத்திரமாய் சேர்த்து விட்டுப் போனார்கள். முத்துப்பேட்டையில் வியாபாரத்தை முடித்துக் கொண்டு திருவாரூர் வந்து சேர்ந்த பிறகு சுப்பப்பிள்ளை தன் அனுபவத்தைச் சொல்ல, அந்த சம்பவ நேரத்தில் நித்திரையில் இருந்து எழுந்து வெளியே வந்து சொன்னதை அங்குள்ளவர்களும் சொல்ல சுப்பப்பிள்ளை பிரமித்துப்

போனார். "என் உடல், பொருள், ஆவி மூன்றும் இனி சுவாமிகளுக்கே அர்ப்பணம்" என்று மனமுருகி தீர்மானித்த அவர் வடக்கு ரத வீதியில் சுவாமிகள் பெயரில் ஒரு மடத்தைக் கட்டி அந்த மடத்தில் சுவாமிகளின் திருவுருவச் சிலையையும் அமைத்து அவரை வழிபட ஆரம்பித்தார்.

திருவாரூரில் வசித்து வந்த அருணாச்சலம் பிள்ளை என்பவரும் ஸ்ரீ தட்சிணாமூர்த்தி சுவாமிகளின் பரமபக்தர். அவர் பெரிய பெரிய பந்தல்களை அமைத்து சிறப்பாக அலங்காரம் செய்வதில் கைதேர்ந்தவர். அவர் வைகுண்ட ஏகாதசியின் போது ஸ்ரீரங்கம் கோயிலில் பெரிய பந்தலை அமைத்து அலங்கரிக்கச் சென்றிருந்தார். அங்கே மிக உயரமான இடத்தில் சாரத்தில் நின்று கொண்டு அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்த போது தவறிக் கீழே விழுந்து விட்டார். விழும் போது அவர் வாய் தானாக "தட்சிணாமூர்த்தியே அபயம்" என்று பிரார்த்தித்தது.

அந்த சமயத்தில் ஸ்ரீ தட்சிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவாரூர் கமலாலயத்தின் மேல்கரையில் அமர்ந்திருந்தார். "தட்சிணாமூர்த்தியை நம்பினால் தட்சிணாமூர்த்தி என்ன செய்வான்?" என்று சொன்ன சுவாமிகள் வலது கையால் கனமான ஒரு பொருளைத் தாங்கிக் கீழே வைப்பது போல் சைகை செய்தார். "எங்கேயோ ஒரு அற்புதம் நடந்திருக்கிறது" என்பது மட்டும் அருகில் இருந்தவர்களுக்குப் புரிந்தது.

பனையளவு உயரத்தில் இருந்து தவறி விழுந்த அருணாச்சலம் பிள்ளை தன்னை யாரோ தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டு கீழே வைப்பது போல் உணர்ந்தார். ஆபத்து சமயத்தில் யாரை அழைத்தாரோ அவரின் அருட்செயலே இது என்று உணர்ந்து பிரமித்த அருணாச்சலம் பிள்ளை பின் தன்னை சுவாமிகளின் சேவைக்காகவே அர்ப்பணித்துக் கொண்டார்.

ஏனங்குடி புத்தகரம் என்ற சிற்றூரில் சுவாமிநாத செட்டியார் என்பவர் வாழ்ந்து வந்தார். தூய்மையான ஆன்மிகவாதியான அவருக்கு விசாலாட்சி என்ற ஒரு மகள் இருந்தாள். அவள் திருமண வயதை

எட்டும் முன்பே அவளுக்கு மேக ரோகம் என்னும் தோல் வியாதி ஏற்பட்டு கடுமையாக வாட்டியது. தோல் முழுவதும் கருத்து பாறை போல் தடித்துப் போனது. நாளுக்கு நாள் சொரியும் உணர்வு அதிகரித்து அவள் கைகளாலும் செங்கல்லாலும் தோலை அங்கங்கே சொரிந்து கொண்டே இருந்தாள். சில சமயங்களில் மரம், சுவர் ஆகியவற்றிலும் உடம்பைத் தேய்த்து உடம்பெல்லாம் காயங்கள் ஆகி இரத்தம் அங்கங்கே வடிய ஆரம்பித்து, புண்களில் சீழ் பிடித்து துர்நாற்றமும் வீச ஆரம்பித்தது. எல்லாவிதமான வைத்தியங்களையும் செய்து பார்த்தும் அந்த நோயைக் குணப்படுத்த முடியவில்லை. இருக்கும் செல்வம் கரைந்தது தான் மிச்சம்.

மகள் படும் துன்பத்தைக் காண சகிக்காமல் மனம் உடைந்து போன சுவாமிநாத செட்டியார் ஒரு சிவனடியாரை அழைத்து தன் துக்கத்தை வெளிப்படுத்தி இதற்கு ஏதாவது நிவர்த்தி இருக்கிறதா என்று கேட்டார்.

அந்தச் சிவனடியார் இது முன்பிறவியின் பாவத்தின் விளைவு என்றும் பாவத்தின் விளைவை மருந்து கொடுத்து குணமாக்க முடியாது என்றும் சொன்னார். பின் வேறென்ன வழி என்று சுவாமிநாத செட்டியார் கேட்ட போது "ஒரு லட்சம் சிவனடியாருக்கு அன்னதானம் தந்தால் அந்த கர்மவினை குறைந்து நோய் குணமடைய வாய்ப்பு உள்ளது" என்றார்.

"ஒரு லட்சம் பேருக்கு அன்னதானம் செய்யும் வசதி என்னிடம் இல்லையே ஐயா" என்று வருத்தத்துடன் சுவாமிநாத செட்டியார் சொன்னார்.

அவருடைய நிதி நிலைமையை உணர்ந்த சிவனடியார் யோசித்து விட்டு திருமூலரின் திருமந்திரத்தில் இருந்து இரண்டு செய்யுள்களை மேற்கோள் காட்டி வேறொரு வழி சொன்னார். அந்த செய்யுள்கள் இவை தான் -

**தண்டறு சிந்தை தபோதனர் தாமகிழ்ந்
துண்டது முன்று புவனமும் உண்டது**

**கொண்டது மூன்று புவனமுங் கொண்டதென்று
எண்டிசை நந்தி எடுத்துரைத் தானே.**

(பொருள்: சிவனிடத்தில் இருந்து நீங்காத சிந்தை உடைய
உண்மையான தவயோகிகள் மனமகிழ்ந்து உண்ட உணவு மூன்று
உலகத்தில் உள்ளோரும் உண்டது போலத்தான். அது போல அவர்கள்
பெற்றுக் கொண்ட பொருள் மூவுலகத்தினரும் பெற்றுக் கொண்டதற்கு
இணையானது தான் என்று நந்தியே சொல்லியிருக்கிறார்)

**வித்தக மாகிய வேடத்தர் உண்டஊன்
அத்தன் அயன்மால் அருந்திய வண்ணமாம்
சித்தம் தெளிந்தவர் சேடம் பருகிடில்
முத்தியாம் என்றுநம் மூலன் மொழிந்ததே.**

(பொருள் : திருத்தமாகிய வேடத்தையுடைய தவயோகி அருந்திய
உணவு, உருத்திரன் பிரமன் திருமால் ஆகிய மூவரும் அருந்திய
பெருமையுடையது. சித்தம் தெளிந்த பிரம்மஞானி உண்டதன்
மிச்சத்தை உண்டால் முத்தி உண்டாகும் என்று திருமூலன் மொழிந்த
உண்மையாகும்.)

நந்தி சொன்னதும், திருமூலன் சொன்னதும் வைத்துப் பார்க்கையில்
ஒரு உண்மையான பிரம்ம ஞானிக்கு உணவு படைத்தால் ஒரு லட்சம்
பேருக்கு மட்டுமல்லாமல் மூவுலகத்தில் உள்ளோருக்கு உணவு
படைத்த புண்ணியம், மும்மூர்த்திகளுக்கு உணவளித்த பெருமை
உருவாகிறது என்பதால் ஒரு உண்மையான பிரம்ம ஞானியைக் கண்டு
உணவளிக்க அந்த சிவனடியார் அறிவுறுத்தினார்.

“அப்படிப்பட்ட ஒரு உண்மையான பிரம்மஞானியை நான் எங்கே
காண்பேன்?” என்று திகைப்புடன் சுவாமிநாத செட்டியார் கேட்டார்.
உதடுகளுக்கு எட்டிய சிவன் உள்ளத்திற்கும் உண்மையாகவே எட்டுவது
இன்றைக்கு மட்டுமல்லாமல் அன்றைக்கும் அரிதாகவே
இருந்திருப்பதால் அக்காலத்திலேயே உண்மையான தவயோகிகளைக்
காண்பது கஷ்டமாகத் தான் இருந்திருக்கிறது என்பது இதில் இருந்து
தெரிகிறது.

<https://t.me/tamilbooksworld>

சிவனடியார் அப்போது திருவாரூரில் உள்ள ஸ்ரீ தட்சிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் திருமந்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட பிரம்ம ஞானிக்கான எல்லாத் தகுதியும் இருப்பவர் என்று சொன்னார். அன்று முதல் விரதம் இருந்து அடுத்த வியாழக்கிழமை அன்று திருவாரூரில் குளத்தில் குளித்து விட்டு இறைவனைத் தரிசித்து கனிவகைகள் அனைத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு போய் ஸ்ரீ தட்சிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் முன் சுவாமிநாத செட்டியார் நின்றார்.

சித்திரத்தில் வரைந்த தீபம் போல் அசைவில்லாமல் தியான சமாதியில் அமர்ந்திருந்த சுவாமிகளைப் பார்த்தவுடன் சுவாமிநாத செட்டியாருக்கே அவர் பிரம்ம ஞானி என்பது ஆத்மார்த்தமாகப் புரிந்தது. கண்களில் ஆனந்தக்கண்ணீர் மல்க "வாயினால் வாழ்த்தி நெஞ்சால்..." என்று ஆரம்பிக்கும் ஒரு நீண்ட பதிகத்தைப் பாடினார்.

கண்விழித்துப் பார்த்த சுவாமிகளிடம் தன் மகள் பற்றிச் சொல்லி அழுத சுவாமிநாத செட்டியார் அவருக்கு உணவு படைத்து மிஞ்சியதைத் தாங்களும், உண்டு அங்கிருந்த சிவனடியார்களுக்கும் தந்து நேர்த்திக்கடன் செய்தார். அன்று முழுவதும் அவரும், மனைவியும், மகளும் சுவாமிகள் அருகிலேயே தங்கினார்கள். இரவு முடிந்து காலை எழுந்த போது அவர் மகளின் உடம்பில் இருந்த கரும் படைகள் எல்லாம் பொடிப் பொடியாய் உதிர்ந்திருந்தன. அவள் குளித்து முடித்து வந்த போது அந்த நோய் இருந்த அறிகுறியே அவள் உடலில் இருக்கவில்லை!

மகாசக்தி மனிதர்கள்-57

சிவன் நினைவு நீங்காத சிந்தை பெரும் ஞானிகளுக்கே வாய்க்கும். இறைவன் நிறைந்திருக்கும் மனம் பொன், பொருள், சொத்து, புகழ் தேடி அலையாது. அப்படி ஓடும் உள்ளத்தில் இறைவன் இருக்க மாட்டான். இந்தப் பேருண்மைக்கு ஸ்ரீ தட்சிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் சரியான உதாரணமாகத் திகழ்ந்தார். அவர் பொன், பொருள், பூமி, புகழ் ஆகியவற்றை என்றுமே ஒரு பொருட்டாகவே நினைத்ததில்லை. அதனாலேயே அவர் யோகசக்திகள் பவித்திரமாகவும், சக்தி

வாய்ந்தவையாகவும், மெய்ஞானத்திற்காக ஏங்கும் நல்லோரைக் காந்தமென ஈர்ப்பதாகவும் இருந்தன.

அப்படி அவர் ஈர்த்த ஒரு ஆன்மிக ஆர்வலர் சிக்கல் தலத்தைச் சேர்ந்த பழனியப்ப செட்டியார். நீண்ட நாட்களாக ஒரு நல்ல ஞானியைப் பின்பற்றி மெய்ஞான மார்க்கத்தில் செல்ல வேண்டும் என்று அவர் எண்ணி வந்தார். ஒரு நாள் தெருவில் சென்று கொண்டிருந்த யாரோ இருவரில் ஒருவர் மற்றவரிடம் சொல்லிக் கொண்டு சென்றது அவர் காதில் விழுந்தது. ”நாம் திருவாரூர் சென்று தட்சிணாமூர்த்தி சுவாமிகளை அடைந்து திருத்தொண்டு செய்து வந்தால் நற்கதி அடையலாம்”

மிக ஆழமான தேடலில் உள்ள ஒரு மனிதனுக்கு பதில் எங்கிருந்தும் கிடைக்கலாம். அப்படி கிடைக்கின்ற பதில் உண்மையானதென்று அவன் உள்மனம் உடனடியாக அடையாளம் காட்டி விடும். அப்படியே பழனியப்ப செட்டியாரும் உணர்ந்து உடனடியாகத் துறவறம் பூண்டு திருவாரூருக்குப் பயணமாகி விட்டார். ஸ்ரீ தட்சிணாமூர்த்தி சுவாமிகளை அடைந்து அவருக்குப் பணிவிடைகள் செய்து கொண்டு அவருடனேயே தங்கி விட்டார். சுவாமிகளின் பக்தர்கள் அவரை பழனியப்ப சுவாமிகள் என்று அழைத்தனர்.

அக்காலகட்டத்திலேயே ஸ்ரீ தட்சிணாமூர்த்தி சுவாமிகளுக்கு திருவாரூரிலும் சுற்று வட்டாரத்திலும் நிறைய பக்தர்கள் உருவாகி இருந்தார்கள். அவர்களில் பலர் செல்வந்தர்களாகவும் இருந்தார்கள். அவர்கள் சுவாமிகளுக்கு சமாதி ஆலயம் எழுப்ப விரும்பினார்கள். தங்கள் விருப்பத்தை பழனியப்ப சுவாமிகளிடம் சொல்லி “நாங்கள் பொருள் தருகிறோம். நீங்கள் முன்னின்று முறைப்படி சமாதி ஆலயம் கட்ட உதவ வேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டார்கள். இப்படி முன்பே ஆலயம் அமைத்து கர்ப்பக்கிரகத்திற்குள் சமாதி வைக்க குகையும், சுரங்கவழியும் ஏற்படுத்தி வைக்கும் வழக்கம் அக்காலத்தில் இருந்ததால் பழனியப்ப சுவாமிகளும் ஒத்துக் கொண்டார். சுவாமிகளின் திருவுளக்குறிப்பு அறிந்து அந்த ஆலயப்பணிகளைத் தொடங்கலாம் என்று பழனியப்ப சுவாமிகள் சொல்ல அவர்கள் சம்மதித்தனர்.

உடனே அனைவரும் சோமநாத சுவாமி ஆலயத்தில் தியானத்தில் வீற்றிருந்த ஸ்ரீ தட்சிணாமூர்த்தி சுவாமிகளைச் சென்று வணங்கி நின்றனர். அவர் தியானம் முடிந்து எழுந்து நடக்க ஆரம்பித்தார். அவர்கள் பின் தொடர்ந்தனர். அவர் ஓரிடத்தில் சிறிது நேரம் நின்று விட்டுப் பின் தெற்கு நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தார். சுவாமிகள் சிறிது நேரம் நின்ற இடமே சரியான இடம் என்று அனைவரும் பேசித் தீர்மானித்தனர். அந்த இடத்தை அடையாளம் வைத்துக் கொள்ள பழனியப்ப சுவாமிகள் அங்கிருந்த மண்ணை குவித்து வைக்க ஆரம்பித்தார். அப்போது ஒரு பொற்காசம் அங்கு கிடைக்கவே அவர்களுக்கு அது ஒரு ஐசுவரியமான இடமாய் பட்டது. ஆலயம் அமைக்கும் பணி ஆரம்பித்ததும் செல்வந்தர்கள் அல்லாத பொதுமக்களும் தாமாகவே முன்வந்து பணம், செங்கல், கருங்கல். சுண்ணாம்பு எனத் தங்களால் முடிந்ததைக் கொண்டு வந்து தர ஆரம்பித்தனர். பழனியப்ப சுவாமிகளின் மேற்பார்வையில் ஆலயம் உருவாகியது. காசியிலிருந்து சரபோஜி மன்னர் தருவித்துக் கொடுத்த பாண லிங்கத்தை பிரதிஷ்டை செய்து கும்பாபிஷேகம் நடத்தி முடித்தனர். அன்றிலிருந்து அந்தக் கோயிலில் நித்திய பூஜைகள் நடக்க ஆரம்பித்தன.

ஆனால் இதில் எல்லாம் சம்பந்தப்படாதவர் போலவே ஸ்ரீ தட்சிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் இருந்து வந்தார். அந்தக் கோயிலில் எதிர்காலத்தில் பூஜைகள் குறைவில்லாமல் நடந்து வர வடபாதி மங்கலம் முதலியார் என்பவர் பத்து வேலிநிலம் சுவாமிகள் பேரில் தான சாசனம் எழுதி அதை சுவாமிகள் காலடியில் வைத்து பேரன்புடன் அதை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி வேண்டினார். அந்த சாசனத்தை எடுத்த சுவாமிகள் ”அப்பா! நீ நமக்குக் கொடுத்தாய். நாம் உனக்குக் கொடுக்கிறோம். நீ வைத்துக் கொள். குறைவு வராது” என்று அவரிடமே திருப்பிக் கொடுத்து விட்டார்.

தஞ்சை சரபோஜி மன்னரும் ஸ்ரீ தட்சிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் மீது மிகுந்த மரியாதையும் பக்தியும் கொண்டவர். அவர் திருவாவூர் தேர் நாளன்று திருவாரூருக்கு விஜயம் செய்தார். சுவாமிகளுக்கான சமாதி ஆலயம் பற்றியும் அங்கு நடக்கும் பூஜைகள் பற்றியும் அறிந்திருந்த

அவர் தன் சமஸ்தான அதிகாரியை அழைத்து “இன்று மாலை தட்சிணாமூர்த்தி சுவாமிகளைத் தரிசிக்க எண்ணி இருக்கிறேன். அந்த சமயம் அருகில் உள்ள கிராமங்களில் ஒன்றை சுவாமிகளுக்கு நான் தானமாக அளிக்க உத்தேசித்திருக்கிறேன். நீங்கள் சுவாமிகளின் சீடர்களிடம் தெரிவித்து, ஒரு கிராமத்தை தானம் தரத் தேர்ந்தெடுத்து வையுங்கள்” என்று கூறினார்.

சமஸ்தான அதிகாரி தானம் செய்யத் தகுந்த கிராமங்களின் பெயர்களை குறித்து வைத்துக் கொண்டு தாசில்தாரை அழைத்து அந்த சீட்டைத் தந்து சொன்னார். “இன்று மன்னர் சுவாமிகளைத் தரிசிக்கச் செல்கிறார். இந்த சீட்டில் உள்ள கிராமங்களில் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்து மன்னர் வரும் சமயம் தானமாகப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்று சுவாமிகளின் சீடர்களிடம் தெரிவித்து வாருங்கள்.”

தாசில்தார் அந்தச் சீட்டுடன் சென்று பழனியப்ப சுவாமிகளைச் சந்தித்து சமஸ்தான அதிகாரி சொன்னதைச் சொன்னார். அந்தச் சீட்டை வாங்கிக் கொண்டு பழனியப்ப சுவாமிகள் ஸ்ரீ தட்சிணாமூர்த்தி சுவாமிகளைத் தேடிச் சென்றார். கட்டிலில் படுத்திருந்த சுவாமிகள் “சகல உலகமும் நம்மிடத்தில் ஆகாயத்தில் நீல பீதாதி போல் ஏகதேசத் தோற்றமாயிருக்க, ஒருவன் சிறிது நிலம் கொடுக்கிறானாம். அதை ஒருவன் பெற்றுக் கொள்கிறானாம். இவனன்றோ கானல் நீரைப் பருகி களை தீரக் கருதினான்” என்று சொல்லவே பழனியப்ப சுவாமிகள் அந்தச் சீட்டை வீசி எறிந்து விட்டு பேசாமல் இருந்து விட்டார்.

சரபோஜி மன்னர் மாலையில் சுவாமிகளைத் தரிசிக்க வந்தார். பால், பழம் ஆகியவற்றை சுவாமிகள் முன்வைத்து அவர் காலுக்குத் தங்கச் செருப்பிட்டு, யானைத்தந்தத்தால் ஆன யோக தண்டத்தை அவருக்குச் சமர்ப்பித்து, பட்டுப் பீதாம்பரத்தால் அவரைப் போர்த்தி, பாதங்களில் பொற்காசுகள் வைத்து அவரை வணங்கி விட்டு சுவாமிகள் கையால் திருநீறு வேண்டி கைநீட்டி நின்றார். சுவாமிகள் இது எதுவும் தனக்கல்ல என்கிற பாவனையில் இருந்தாரே ஒழிய மன்னரைக் கண்டு கொள்ளவில்லை. பழனியப்ப சுவாமிகள் திருநீற்றுப் பேழையை

சுவாமிகளிடம் நீட்டி ”சுவாமி! மன்னருக்கு விபூதிப்பிரசாதம் வழங்கி அருள வேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டார்.

சுவாமிகள் அதில் இருந்து விபூதியை எடுத்து மன்னரிடம் வீச அது மன்னர் கையில் விழுந்தது. அதைப்பூசிக் கொண்ட மன்னர் கிராம தானம் கேட்பார்களா என்று எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தார். அனைவரும் மௌனமாக இருக்கவே, மன்னர் வாய் விட்டே கேட்டார். “என்னால் உங்களுக்கு என்ன ஆக வேண்டும் என்று கட்டளையிடுங்கள்.”

சுவாமிகள் எண்ணம் புரிந்த பழனியப்ப சுவாமிகள் நாசுக்காக “மன்னர் தரும்படியாக எங்களுக்கு இங்கு எந்தக் குறையும் இல்லை” என்று சொன்னார்.

ஏமாற்றம் அடைந்த மன்னர் தன் திருப்திக்காக சுவாமிகளின் பாதங்களை 108 பொன் மொகராக்களால் அர்ச்சித்து மேலும் சில மொகராக்களை காணிக்கையாகச் செலுத்தி விட்டுக் கிளம்பினார்.

கொடுக்கிறேன் என்றதும் வாங்கிக் குவித்துக் கொள்ளும் ஆட்களை அதிகம் பார்த்துப் பழகிய நமக்கு சுவாமிகளின் நடத்தை விசித்திரமாகத் தெரியலாம். பத்து வேலி நிலமானாலும் சரி, ஒரு கிராமமே ஆனாலும் சரி வாங்கி வைத்துக் கொள்கிற மனோபாவமோ, அதற்கான அவசியமோ அந்த யோகியிடத்தில் இருக்கவில்லை.

1835 ஆம் ஆண்டு ஒரு நாள் கோயிலின் மகா மண்டபத்தில் வீற்றிருந்த சுவாமிகள் ”முடிந்தது. முடிந்தது. முற்றிலும் முடிந்தது” என்று கூறி விட்டு யோக நிஷ்டையில் மூழ்கினார். அவருடைய நிழலாகவே இருந்து வந்த பழனியப்ப சுவாமிகளுக்கு அந்த வார்த்தைகள் மூலம் சுவாமிகளின் அந்திம காலம் நெருங்கி விட்டது என்பது புரிந்து விட்டது. அவர் சுவாமிகளின் பக்த கோடிகளுக்கு செய்தி அனுப்ப, பல ஊர்களில் இருந்தும் பக்தர்கள் திருவாரூர் வந்து குவிய ஆரம்பித்தார்கள். அந்த ஆண்டு ஆவணி மாதம் பன்னிரண்டாம் நாள் சுவாமிகள் சிவனடி சேர்ந்தார். அவருடைய திருமேனிக்கு அபிஷேகம், அலங்காரம், ஆராதனை செய்து, கோயிலில் முன்பே தயார்ப்படுத்தி வைத்திருந்த சமாதிக்குகையில் எழுந்தருளச் செய்தனர்.

<https://t.me/tamilbooksworld>

ஒவ்வொரு வருடமும் ஆவணி மாதம் திருவாரூர் மாடப்புரத்தில் அமைந்திருக்கும் அவருடைய சமாதி ஆலயத்தில் நடைபெறும் குருபூஜைக்கு ஏராளமான பக்தர்கள் சென்ற வண்ணம் இருக்கிறார்கள். அங்கு சென்றவர்கள் மன அமைதியையும், அவர் பேரருளையும் உணர்ந்து திரும்புகிறார்கள். அவர் பிறந்த கீழாலத்தூரிலும், சென்னையில் வண்ணாரப்பேட்டையிலும் கூட அவரது ஆலயங்கள் உள்ளன. காலத்தை வென்ற யோகியின் அருளுக்கு முடிவோ, எல்லையோ இல்லை அல்லவா?

மகாசக்தி மனிதர்கள் 58

சென்ற நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஆந்திராவில் பிறந்து வளர்ந்த ரமானந்தனுக்கு பதினெட்டு வயதிலேயே திருமணமாகி ஒரு பெண்குழந்தையும் பிறந்திருந்தது. ஆனால் இமயமலையும், அதன் சக்தி வாய்ந்த யோகிகளும் அவர் மனதை நிறையவே ஈர்க்க அவர் குடும்பத்தை விட்டு இமயமலைக்குப் பயணமானார். மகன் மனதை மாற்ற முடியாத அவருடைய தந்தையாருக்குத் தன் பிள்ளை அங்கே போய் கஷ்டப்படுவானோ என்று கவலை அதிகம் இருந்தது. செல்வந்தரான அவர் நிறைய சொத்துக்கு அதிபதியாக இருந்தார். அதனால் எங்கிருந்தாலும் விலாசம் தெரிவிக்கும்படியும் செலவுக்குப் பணம் அனுப்புவதாகவும் அவர் மகனிடம் சொல்லி அனுப்பினார்.

இமயமலையில் பல சாதுக்களையும், யோகிகளையும் கண்டு அவர்களில் சிலரிடம் சில காலம் தங்கிக் கற்ற ரமானந்தன் கடைசியில் கங்கை உற்பத்தியாகும் கங்கோத்ரியில் இருந்து சுமார் ஐம்பது மைல் தொலைவில் உள்ள உத்திரகாசியில் ஒரு குகையில் நிரந்தரமாகத் தங்கி தியானங்களில் லயிக்க ஆரம்பித்தார். சில நாட்களுக்கு ஒரு முறை நகருக்கு வந்து, அவர் அளித்திருந்த விலாசத்திற்கு தந்தை அனுப்பி வைத்திருக்கும் பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு அதில் சில நாட்களுக்குத் தேவையான உணவுப் பொருள்களை வாங்கிக் கொண்டு மறுபடி குகைக்குச் சென்று விடும் வழக்கத்தை சில காலம் ரமானந்தன் பிற்பற்றினார்.

ஒரு துறவி ரமானந்தனின் இந்த வழக்கத்தைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு அந்த இளைஞனைப் பார்க்க வேடிக்கையாக இருந்தது. ஒரு நாள் ரமானந்தனை அழைத்து அவர் சொன்னார். "எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டு இமயம் வந்த உனக்கு உன் தந்தையின் பணத்தை விட முடியவில்லையா? எத்தனை காலம் தான் உன் தந்தை உனக்குப் பணம் அனுப்புவார்? அதன் பின் என்ன செய்வாய்?"

அந்தக் கேள்வி ரமானந்தனை ஆழமாகச் சிந்திக்க வைத்தது. "தந்தை, மனைவி, குழந்தை குடும்பம் அத்தனையும் விட்டு விட்டு வந்தாலும் தந்தையின் பணத்தை விடாமல் பயன்படுத்திக் கொண்டிருப்பது நியாயமா? இந்தத் துறவி கேட்டது போல இது எத்தனை காலம் நடக்கும்? இமயத்தில் எத்தனையோ சாதுக்கள் வசிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு யார் பணம் அனுப்புகிறார்கள்? அவர்களால் வாழ முடிவதில்லையா?"

அன்றிலிருந்து தந்தையின் பணம் பெற்றுக் கொள்வதை ரமானந்தன் நிறுத்திக் கொண்டார். மகனுக்கு அனுப்பிய பணம் திரும்பி வந்தவுடன் அவர் வேறு இடத்திற்குப் போயிருக்க வேண்டும் என்று அவர் குடும்பத்தினர் நினைத்தார்கள். ஆனால் வேறு விலாசம் தெரிவிக்கப்படவில்லை, ரமானந்தனிடம் இருந்து பின் எந்தத் தகவலும் இல்லை என்றான போது ரமானந்தன் இறந்தே போய் விட்டிருக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் எண்ணி விட்டார்கள்.

ரமானந்தன் தியானத்தில் தீவிரமடைந்தார். அவர் வசிக்கும் குகைக்கு கரடிகளும், பாம்புகளும் வரும் என்றாலும் அவை தியானத்தில் இருந்த அவருக்கு எந்தத் தீங்கும் செய்யவில்லை. ரமானந்தனின் தியானம் ஆழப்பட்டது. அது போன்ற ஒரு தியான நேரத்தில் தன்னால் உயிரோடு மண்ணில் புதைந்திருக்க முடிவது போல ஒரு காட்சி தோன்றி மறைந்தது.

ரமானந்தனுக்கு அதை முயன்று பார்க்கும் ஆசை ஏற்பட்டது. அது நிகழ்ந்தது 1948 ஆம் ஆண்டு. மற்றவர்கள் உதவியுடன் அந்த ஆண்டின்

இறுதியில் 24 மணி நேரம் மண்ணில் புதைந்திருந்து ரமானந்தன் சாதனை செய்தார். 1951 ஆம் ஆண்டில் 28 நாட்கள் மண்ணில் உயிரோடு புதைந்திருக்க அவரால் முடிந்தது. இந்த மகாசக்தியைப் பெற்ற பிறகு ரமானந்தன், ரமானந்த யோகி என்ற பெயராலேயே மற்றவர்களால் அழைக்கப்பட்டார்.

இது போன்ற சாதனைகளால் அவர் பெயர் பிரபலமாகவே விஞ்ஞானிகள் கவனம் அவர் பக்கம் திரும்பியது. 1957 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் ஏழாம் தேதி புது டெல்லி அனைத்திந்திய மருத்துவ அறிவியல் நிறுவனத்தில் (All India Institute of Medical Sciences, New Delhi) அவரை வைத்து உயர் மருத்துவர்கள் பரிசோதனை செய்தார்கள். இந்தப் பரிசோதனை அவரை மண்ணில் புதைவ வைத்து நடக்கவில்லை. மாறாக அவர் அது போல் மண்ணில் புதைந்து இருக்கும் போது மூச்சு நிறுத்தப்பட்டு செய்யும் இதயத்துடிப்பு மற்றும் நாடித் துடிப்பு நிறுத்தங்களை வெளியில் இருக்கும் போதே செய்து காட்டும் பரிசோதனைகளாக இருந்தன. ECG போன்ற இதயத் துடிப்பு ஆராய்ச்சிக் கருவிகளை வைத்து இரு சிறப்பு மருத்துவர்கள் (Drs. Wenger and Bagehi) பரிசோதித்த போது ரமானந்த யோகி இதயத்துடிப்பு மற்றும் நாடித்துடிப்பு குறைத்துக் கொண்டே வந்து சில வினாடிகள் நிறுத்தியும் காட்டினார். அதே பரிசோதனையின் தொடர்ச்சியாக புதுடெல்லியின் இர்வின் ஆஸ்பத்திரியில் ஒரு ரேடியாலஜி சிறப்பு மருத்துவர் (Dr. N. G. Gadekar) முன்னிலையிலும் நவீன உபகரணங்கள் கண்காணிப்பில் ரமானந்த யோகி இதை நிகழ்த்திக் காட்டினார்.

இந்த அறிவியல் அங்கீகாரம் மற்ற விஞ்ஞானிகளின் கவனத்தையும் ஈர்த்தது. சர்வதேச மூளை ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தின் (International Brain Research Organization) உறுப்பினரும் இந்தியாவைச் சேர்ந்தவருமான ஆனந்த் என்பவர் அதே நிறுவனத்தைச் சேர்ந்த சினா என்பவருடன் சேர்ந்து ரமானந்த யோகியை ஆராய்ச்சி செய்தார். 1961 ஆம் ஆண்டில் அவர் காற்று புகாத கண்ணாடி மற்றும் உலோகப் பெட்டிகளில் ரமானந்த யோகியை அடைத்து வைத்து இரண்டு ஆராய்ச்சிகள் நடத்தினார்.

அவர் உயிர் வாழத் தேவையான குறைந்தபட்ச ஆக்சிஜன் ஒரு மணிக்கு 19.5 லிட்டர் ஆகும். முதல் பரிசோதனை எட்டு மணி நேரம் நடந்தது. இதில் சராசரியாக மணிக்கு 12.2 லிட்டர் ஆக்சிஜன் மட்டுமே அவர் பயன்படுத்தினார். இரண்டாவது பரிசோதனை பத்து மணி நேரம் நடந்தது. இதில் அவர் சராசரியாக மணிக்கு 13.3 லிட்டர் ஆக்சிஜன் மட்டுமே பயன்படுத்தினார். இரண்டு பரிசோதனைகளிலும் ஆரம்பத்தில் இருந்து ஆக்சிஜன் பயன்படுத்துவதைப் படிப்படியாகக் குறைத்துக் கொண்டே வந்திருக்கிறார். அதற்கேற்றாற் போல கார்பன் டை ஆக்சைடு வெளியேற்றமும் குறைந்து கொண்டே வந்திருக்கிறது.

குறைந்தபட்ச ஆக்சிஜன் உட்கொள்வது குறையும் பட்சத்தில் ஒரு மனிதன் உயிர் வாழ்வதே கஷ்டம் என்பது ஒரு பக்கம் இருக்க ஆக்சிஜன் குறையக் குறைய மூளை, இதயம் முதலான முக்கிய உறுப்புகளில் ஏற்படும் கடுமையான பாதிப்புகளும் மிக அதிகம். அப்படி இருக்கையில் கிட்டத்தட்ட மூன்றில் இரண்டு பங்கு ஆக்சிஜன் மட்டுமே உபயோகித்தும் எந்தப் பாதிப்போ, பக்க விளைவுகளோ இல்லாமல் ரமானந்த யோகி இயல்பாக இருந்தது விஞ்ஞானிகளை வியக்க வைத்தது.

இந்த ஆராய்ச்சியும் இதற்கு முந்தைய ஆராய்ச்சிகளும் பிபிசி தொலைக்காட்சியின் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. அந்தத் தொலைக்காட்சி ஆராய்ச்சியாளர் ஆனந்த் அவர்களைத் தொடர்பு கொண்டு தங்கள் முன்னிலையில் மற்ற நிபுணர்கள் மேற்பார்வையில் இன்னொரு முறை அந்த ஆராய்ச்சியை நடத்த வேண்டிக் கொண்டார்கள். அவர் சம்மதிக்கவே 1970 ஆம் ஆண்டு ரமானந்த யோகியை காற்று புக முடியாத ஒரு பெட்டியில் வைத்து ஆறு மணி நேர ஆராய்ச்சி நடந்தது. அதிநவீன உபகரணங்களைக் கொண்டு நடந்த இந்த ஆராய்ச்சியின் முடிவில் அவரை பிபிசி குழு பேட்டி கண்டது.

அந்த ஆராய்ச்சியின் போது அவர் என்ன செய்கிறார், எந்த விதமான அனுபவங்களை உணர்கிறார் என்று கேட்ட போது ரமானந்த யோகி சொன்னார். “இரு புருவங்களுக்கு மத்தியில் கவனத்தை நிறுத்துவேன்.

சில முறை மூச்சு விட்ட பின் ஒரே இருட்டாகி விடும். எப்போதாவது ஒன்றிரண்டு ஒளிப் பிழம்புகள் நகர்வது போல் தெரியும்.....”.

தியானம், துறவு வாழ்க்கை என்று வாழ்ந்த ரமானந்த யோகி தன் பிற்காலத்தில் மறுபடி இல்வாழ்க்கைக்குத் திரும்பினார் என்பது வித்தியாசமான தகவல். அவர் இறந்தே போய் விட்டார் என்று நினைத்திருந்த குடும்பத்தினருக்கு அவர் திரும்பி வந்ததில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. அப்படித் திரும்பிய பிறகு அவர் ஒரு மகனுக்கும் தந்தையானார். அவருடைய மகளும், மகனும் கூட யோகா பயின்றார்கள். துறவு வாழ்க்கை சலித்து இல்வாழ்க்கையில் ஈர்ப்பு ஏற்படும் போது, உலகத்தின் பார்வைக்காக துறவு வேடம் பூண்டு, ரகசியமாய் கள்ளத்தனமான உறவுகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ளாமல் மறுபடி தன் முந்தைய வாழ்க்கைக்கே வெளிப்படையாகத் திரும்பிய அந்த நேர்மையில் ரமானந்த யோகி வித்தியாசமானவரே அல்லவா?

மகாசக்தி மனிதர்கள்-59

இந்தியா ஈன்றெடுத்த மகான்கள் ஏராளம். அவர்களால் உலக மக்கள் பலரும் ஈர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் ஒரே இடத்தில் இருந்து கொண்டு, சாமானியர்கள் மட்டுமல்லாமல் அரசர்கள், அரசியல் தலைவர்கள், அறிஞர்களையும், அவர்கள் மட்டுமல்லாமல், உலக ஞானிகளையும் தன்னிடத்தே ஈர்த்த தனிச்சிறப்பு ரமண மகரிஷிக்கு உண்டு.

1879 ஆம் ஆண்டு விருதுநகர் மாவட்டத்தில் திருச்சுழியில் சுந்தரம் ஐயர், அழகம்மாள் தம்பதியருக்கு மகனாகப் பிறந்த வேங்கடரமணன் எல்லாவற்றையும் துறந்து துறவியானது தன் பதினாறாம் வயதில். மதுரையில் வசிக்கும் அவரது சித்தப்பா வீட்டில் அவர் தங்கி இருந்த போது திடீரென்று ஒருவித மரண அனுபவம் அவருக்கு ஏற்பட்டது. ஆரம்பத்தில் பயமாக அவரை ஆட்கொண்ட அந்த அனுபவத்தில், அந்த அனுபவத்தை அலசும் வேறொன்று அவருக்குள் விழித்துக் கொண்டது. இறந்து முடிவது எது என்று அது கேள்வி கேட்டது. இறப்பது உடலே அல்லவா என்றும் உடலோடு சேர்ந்து இறக்காத ஆன்மா

நிரந்தரமானதல்லவா என்ற ஞானம் எழுந்தது. நான் என்று உடலோடு தன்னைப் பிணைத்துக் கொண்டு பார்க்காமல், என்றும் அழிவில்லாத ஆன்மாவே நான் என்ற தெளிவு அறிவுபூர்வமாக மட்டும் எழாமல் உணர்வுபூர்வமாகவும் அவருக்கு விளங்கியது. அதற்கு மேல் அந்த உடலோடு சம்பந்தப்பட்ட உறவுகளில் சேர்ந்திருக்க அவருக்கு முடியவில்லை. எல்லாம் துறந்து ரயில் ஏறி திருவண்ணாமலை வந்து சேர்ந்தவர் அதன் பிறகு அங்கேயே வாழ்ந்தார். (பிற்காலத்தில் அவர் குடும்பத்தினரும் அவருடன் வந்து சேர்ந்து கொண்டார்கள்.)

பிராம்மண சுவாமி என்று மற்றவர்களால் ஆரம்பத்தில் அழைக்கப்பட்ட அவர் அங்கு பாதாள லிங்கம், விருப்பாக்ஷி குகை, கந்தாஸ்ரமம் முதலான இடங்களில் தங்கி ஆழமான தியான நிலையில் லயித்து வாழ்ந்தார். அவருடைய ஆன்மிக சக்தி சிறிது சிறிதாக அங்குள்ள மக்களை ஈர்க்க ஆரம்பித்தது. பின் வெளியூர்களில் இருந்தும் அவரை நாடி ஆட்கள் வர ஆரம்பித்தார்கள். கடைசியாக அவர் திருவண்ணாமலை அடிவாரத்தில் வந்து தங்க அங்கு ஒரு ஆசிரமம் உருவானது. காவ்ய கண்ட கணபதிமுனி என்ற சம்ஸ்கிருத பண்டிதர் ஒருவர் அவரை ரமண மகரிஷி என்றழைக்க ஆரம்பிக்க பின் அந்தப் பெயரே நிலைத்தது.

அதிகம் பேசாமல், அடுத்தவரைக் கவர யுக்திகள் எதையும் கையாளாமல், ஆன்ம ஞானத்தைத் தவிர வேறெதையும் முக்கியம் என்று நினைக்காமல் தன் தனிஉலகில் வாழ்ந்த அந்த மகானைச் சுற்றி ஒரு உலகம் உருவாக ஆரம்பித்தது. உண்மையான ஆன்மிகத்தில் ஈடுபாடு உள்ளவர்கள் காந்தமாக பல மாநிலங்களில் இருந்தும், நாடுகளில் இருந்தும் அவரால் ஈர்க்கப்பட்டார்கள். எந்த மகாசக்தியையும் உடையவராகத் தன்னை எப்போதுமே காட்டிக் கொள்ளாத அவருடைய மகாசக்தியைப் பலர் பல விதங்களில் உணர ஆரம்பித்தார்கள். அப்படிப்பட்ட சில அனுபவங்களைப் பார்ப்போம்.

ரமண மகரிஷிக்கு எதையுமே யாருமே வாய்விட்டுச் சொல்ல வேண்டி இருந்ததில்லை. சொல்லாமலே அறியும் சக்தியை அவர் பெற்றிருந்தார். குலுமணி நாராயண சாஸ்திரி என்ற பண்டிதர் வால்மீகியின்

ராமாயணத்தை சம்ஸ்கிருத மொழியில் உரைநடை வடிவில் படைத்திருந்தார். அதை ரமண மகரிஷிக்குப் படித்துக் காட்டும் ஆவல் அவருக்கு இருந்தது. அதற்காக திருவண்ணாமலை கிளம்பிய அவர் ரமணருக்கு சமர்ப்பிக்க சில வாழைப்பழங்களையும் வாங்கிக் கொண்டு போனார். போகிற வழியில் சின்ன விநாயகர்கோயில் ஒன்றைப் பார்த்த அவருக்கு ஒரு வாழைப்பழம் விநாயகருக்குச் சமர்ப்பிக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது. அப்படித் தோன்றிய போதும் கோயிலுக்குள் நுழையாத அவர் ரமண மகரிஷியைச் சந்திக்க விரைந்தார்.

ரமணரைக் கண்டு வணங்கி அந்த வாழைப்பழங்களைக் காணிக்கையாக வைத்தார். அதை ஆசிரமத்து ஊழியர் எடுத்து உள்ளே கொண்டு போக முயன்ற போது ரமணர் சொன்னார். “பொறு. விநாயகருக்குத் தர நினைத்திருந்த வாழைப்பழத்தை அவர் எடுத்துக் கொள்ளட்டும்”. நாராயண சாஸ்திரி வியந்தபடி ஒரு வாழைப்பழத்தைத் திரும்ப எடுத்துக் கொண்டார்.

அவர் வியப்பில் இருந்து மீள்வதற்கு முன்பே ரமணமகரிஷி அவரிடம் சொன்னார். “நீங்கள் ராமாயணத்தை எடுத்துப் படிக்க ஆரம்பிக்கலாமே!” நாராயண சாஸ்திரியின் வியப்பு பிரமிப்பாக நீண்டது என்பதைச் சொல்லத் தேவையில்லை.

ஒரு முறை பிஜி தீவில் குடிபெயர்ந்திருந்த சில ஹிந்திக்காரர்கள் அவரைச் சந்திக்க வந்திருந்தனர். அவர்கள் “உங்கள் வாழ்க்கை வரலாறு பல மொழிகளில் வந்திருக்கின்றன. ஆனால் ஹிந்தியில் வரவில்லையே” என்று தங்கள் ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்தினார்கள்.

ரமண மகரிஷி சொன்னார். “கொஞ்சம் பொறுங்கள். ஹிந்தியில் என் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதியவர் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் வந்து விடுவார்”

உடன் இருந்தவர்களுக்கு ஆச்சரியம். அவர்களுக்குத் தெரிந்து ஹிந்தியில் ரமணரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதிய ஆட்கள் யாரும் இல்லை. ஆனால் ரமணர் சொன்னபடியே சில நிமிடங்களில்

<https://t.me/tamilbooksworld>

வெங்கடேஸ்வர சர்மா என்பவர் ரமணரின் சரிதத்தை ஹிந்தியில் எழுதியிருந்து அதைச் சமர்ப்பிக்க நேரடியாக அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

மற்றவர்கள் எண்ணங்களை அறிந்து கொள்வது மட்டுமல்லாமல் அவர்களது பிரச்னைகளுக்குத் தீர்வையும், அவர்களது கேள்விகளுக்குப் பதிலையும் தானாகவே ரமண மகரிஷி தருவது பலரது அனுபவமாக இருந்திருக்கிறது.

வருடா வருடம் ஆசிரம பக்தர்கள் அவரது பிறந்த நாளில் அன்ன தானம் செய்வதை வழக்கமாக வைத்திருந்தார்கள். கோபாலப் பிள்ளை என்ற போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் ரமணரின் தீவிர பக்தர். அவர் தானும் பணம் போட்டு மற்ற பக்தர்களையும் தொடர்புகொண்டு பணம் வசூல் செய்து அந்த அன்னதானத்திற்கு அரிசி வாங்கித் தருவது வழக்கம். அவர் தொலை தூரத்திற்கு மாற்றலாகிப் போய் விடவே அந்த ஒரு வருடம் அன்னதானம் எப்படிச் செய்வது என்ற கவலை ஆசிரம பக்தர்களுக்கு ஏற்பட்டது.

ஒருவர் ரமணரிடம் சென்று “சென்ற வருடம் பத்து மூட்டை அரிசியில் அன்ன தானம் செய்தோம். இந்த முறை ஒரு மூட்டை அரிசி கூட தேறாது போல இருக்கிறது” என்று வருத்தத்துடன் தெரிவித்தார். அதைக் கேட்டுக் கொண்ட மகரிஷி எதுவும் சொல்லவில்லை. அன்றைய தினம் நள்ளிரவில் ஆசிரமக் கதவு தட்டப்பட்டது. கதவைத் திறந்து பார்த்த போது இரண்டு வண்டிகளில் அரிசி மூட்டைகள் வந்திருந்தன. ஆசிரமத்து ஆட்கள் அது வரை பார்த்திராத ஒரு புதிய நபர் தன் பெயரைக் கூடத் தெரிவிக்காமல் இந்த அரிசியைத் தானமாகத் தருவதாக முன்பே மனதில் வேண்டிக் கொண்டிருந்ததாகவும் அதை இப்போது நிறைவேற்றுவதாகவும் கூறி அரிசியைத் தந்து விட்டுச் சென்றார். இது போல பல முறை ஆசிரமத்தின் அத்தியாவசியத் தேவைகள் குறைபடும் போதெல்லாம் ஆச்சரியகரமாக நிவர்த்தி செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

பால் ப்ரண்டன் (Paul Brunton) என்ற இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்த பிரபல தத்துவஞானி இந்தியாவில் உண்மையான யோகி ஒருவரைக் காணும்

பொருட்டு நம் நாட்டுக்கு வந்தவர். பல விதமான ஆட்களைப் பார்த்து விட்டுக் கடைசியாக ரமணரைக் கண்டார். அவரைக் காணும் முன் என்னென்ன கேள்விகள் கேட்க வேண்டும் என்று மனதில் பட்டியல் இட்டுக் கொண்டு வந்தவர் ரமணர் முன் அமர்ந்தார். ரமணர் அவரைப் பெரிதாகக் கண்டு கொள்ளவில்லை. ஆனால் சிறிது நேரத்தில் ரமணரின் சக்தி வாய்ந்த ஆன்மீக அலைகள் தன்னை ஆக்கிரமிப்பதை பால் ப்ரண்டன் உணர்ந்தார். அவரது கேள்விகள் ஒவ்வொன்றாக மனதிலிருந்து விடுபட்டன. பின் பேரமைதி அவரைச் சூழ ஆரம்பித்தது. அவர் அந்தக் கணமே ரமண மகரிஷியே தான் தேடி வந்த உண்மையான யோகி என உணர்ந்தார்.

ரமண மகரிஷி திருவண்ணாமலையை விட்டு வேறெங்கும் செல்லா விட்டாலும் கூட வெளியூர் அல்லது வெளிநாட்டிலும் கூட அவரைக் கண்டு பேசிய அனுபவங்கள் நிறைய உண்டு.

ராபர்ட் ஆடம்ஸ் (Robert Adams) என்ற அமெரிக்கர் நியூயார்க் நகரைச் சேர்ந்தவர். இளமையிலேயே ஆன்மிகத்தில் மிகுந்த நாட்டம் இருந்த அவர் ஏழு வயதாக இருக்கும் போது அடிக்கடி வெள்ளைத் தலைமுடியும், வெள்ளைத் தாடியும் கொண்ட ஒரு நபர் அவருக்குப் புரியாத ஒரு மொழியில் அவரிடம் உரையாடுவது போல் காட்சிகள் கண்டார். அதை அவர் பெற்றோரிடம் சொன்ன போது அவர்கள் தங்கள் மகனின் கற்பனைக் கதையாக நினைத்துக் கொண்டார்கள். சில வருடங்கள் கழித்து ராபர்ட் ஆடம்ஸ் ஆன்மிக புத்தகம் ஒன்றைப் படித்துக் கொண்டிருக்கையில் புத்தகத்தில் அச்சிட்டிருந்த ஒரு புகைப்படத்தைப் பார்த்த போது அவருக்கு மயிர்க்கூச்செறிந்தது. அது அவர் அடிக்கடி முன்பு காட்சியில் பார்த்த உருவம் தான். அப்படி ஒரு மனிதர் உண்மையாகவே இருக்கிறார் என்பதும் அவர் இந்தியாவைச் சேர்ந்த ரமண மகரிஷி என்பதும் அப்போது தான் அவருக்குத் தெரிந்தது.

மகாசக்தி மனிதர்கள்-60

ராபர்ட் ஆடம்ஸ் என்ற அமெரிக்கருக்கு திருவண்ணாமலையை விட்டு வேறெங்கும் செல்லாத ரமண மகரிஷி அமெரிக்காவில் காட்சி

அளித்தார் என்பதைப் பார்த்தோம். அது தென்னிந்தியாவில் வசிக்கும் ரமண மகரிஷி என்ற யோகி என்பதை அறிந்த பின் ராபர்ட் ஆடம்ஸ் ரமண மகரிஷியின் தீவிர பக்தரானார். ரமணரின் உபதேசங்களையும், அத்வைதத்தையும், ஞான யோகக் கோட்பாடுகளையும் கலிபோர்னியாவில் ஆன்மிக அன்பர்களுக்கு உபதேசித்து வந்தார்.

பால் ப்ரண்டன், ராபர்ட் ஆடம்ஸ் போலவே ரமண மகரிஷியால் சோமர்செட் மாகம் (Somerset Maugham) என்ற பிரபல ஆங்கில நாவலாசிரியர், கார்ல் ஜங் (Carl Jung) என்ற பிரபல மனோதத்துவ மேதை, ஆர்தர் ஓஸ்போரன் (Arthur Osborne) என்ற பிரபல ஆங்கில எழுத்தாளர் முதலானோரும் ஈர்க்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் ரமண மகரிஷியை இந்தியா வந்து தரிசித்து விட்டுப் போனார்கள். அவர்களில் ஆர்தர் ஓஸ்போரன் நீண்ட காலம் ரமணருடன் ரமணாசிரமத்தில் தங்கியும் இருந்தார். அவர் ரமணரின் உபதேசங்கள் குறித்தும், ரமணருடனான தன் அனுபவங்கள் குறித்தும் நூல்களை எழுதி இருக்கிறார். ஆத்மஞானத்தின் பாதை என்ற அவரது நூலுக்கு அப்போதைய குடியரசுத் துணைத்தலைவராக இருந்த டாக்டர் ராதாகிருஷ்ணன் அணிந்துரை எழுதி இருக்கிறார்.

திருவண்ணாமலையில் இருந்த ரமணமகரிஷி அமெரிக்காவில் ராபர்ட் ஆடம்ஸுக்குக் காட்சி அளித்தது போலவே, கணபதிமுனி என்ற தீவிர பக்தருக்குத் திருவொற்றியூரில் காட்சி அளித்திருக்கிறார். அந்த நிகழ்வை மெய்சிலிர்ப்போடு கணபதிமுனி பதிவு செய்திருக்கிறார். திருவொற்றியூரில் ஒரு பிள்ளையார்கோயிலில் அமர்ந்திருக்கையில் ரமணரைக் காண வேண்டும் என்ற பேராவல் தன்னுள் திடீர் என்று எழுந்ததாகவும் சிறிது நேரத்தில் ரமண மகரிஷி அந்தக் கோயிலில் நுழைவதைப் பார்த்து ஆச்சரியமும், ஆனந்தமும் கொண்டதாகவும் குறிப்பிடுகிறார். ரமணமகரிஷியைக் கண்டவுடன் ஓடிச்சென்று அவர் காலைத் தொட்டு வணங்கியதாகவும், ரமணர் தலையைத் தொட்டு ஆசி வழங்கியதாகவும், ரமணர் தலையைத் தொட்டவுடன் சக்தி வாய்ந்த அலைகள் தன் உடலை ஊடுருவியதாக உணர்ந்ததாகவும், அந்த உணர்வின் தாக்கம் நீண்ட நேரம் அவருக்கு இருந்ததாகவும் குறிப்பிடுகிறார்.

எந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்திலும் தன் சக்திகளை அனாவசியமாக வெளிப்படுத்துவதிலோ, பிரபலப்படுத்துவதிலோ ரமண மகரிஷிக்கு ஆர்வம் இல்லாத போதிலும் சில அதிசயங்கள் தானாகவே அவர் மூலம் நடந்தன. அப்படி நடந்த இன்னொரு நிகழ்வைப் பார்ப்போம்.

கிரிதலூர் சத்யநாராயண ராவ் என்பவர் புற்று நோயின் முற்றிய நிலையில் இருந்தார். தண்ணீரோ, மருந்தோ, உணவோ உட்கொள்ளக்கூட முடியாத கொடிய நிலை. அவரது குடும்பத்தினர் ரமணரது பரம பக்தர்கள். அவர்கள் சத்யநாராயண ராவை வந்து ஒரு முறை பார்த்து விட்டுச் செல்லும்படி ரமணரை வேண்டிக்கொண்டார்கள். அதனை ஏற்று ரமணர் சத்யநாராயண ராவைச் சென்று பார்த்தார்.

ரமணரைப் பார்த்தவுடன் சத்யநாராயண ராவ் அவரது கையைப் பிடித்துக் கொண்டு கதறினார். “நான் வேண்டுமானால் பாவியாக இருக்கலாம். ஆனால் என் தாயும் சகோதரனும் தங்களுடைய தீவிர பக்தர்கள் அல்லவா? அவர்களுக்காகவாவது என்னைக் காப்பாற்றக் கூடாதா?”

பதில் எதுவும் சொல்லாமல் அவரைப் படுக்கச் சொல்லி விட்டு அவரையே சிறிது நேரம் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு ரமணர் அங்கிருந்து கிளம்பினார். அன்றிரவு சத்யநாராயண ராவ் ரத்த வாந்தி எடுத்தார். ரத்தத்தோடு சதைகளும் வெளியேறின. உள்ளே யாரோ அறுவை சிகிச்சை செய்து வெளியே எடுத்த சதைப்பிண்டமும் ரத்தமும் போலத் தோன்றின. மறு நாள் முதல் சத்யநாராயண ராவ் சாப்பிடவும், மருந்து உட்கொள்ளவும் முடிந்தது.

இந்த அளவு அற்புதங்கள் ரமண மகரிஷியின் பக்தர்கள் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த போதிலும் அவர் ஒரு முறை கூட அந்த அற்புதங்களில் தனக்குப் பங்கு இருப்பதாக எந்த சூழ்நிலையிலும் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை.

ஞானியால் நிகழ்த்தப்படும் அற்புதங்களைப் பற்றிய பேச்சு ஒரு முறை வந்த போது சொன்னார். “ஏதோ ஒரு சக்தி ஞானியின் மூலமாக வேலை செய்கிறது. அவனது தேகத்தை உபயோகித்து தன் வேலையை

முடித்துக் கொள்கிறது.” எல்லாமே அப்படிப்பட்ட சக்தியின் வேலை தான் என்று பட்டும் படாமலும் சொன்னவர் அந்த சக்தியோ, ஞானியோ அவர் என்று மறைமுகமாகவும் கூடச் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை.

ஒரு முறை அவருடைய ஆசிரமத்திற்கு வந்த ஒருவர் தனது குருவைப் பற்றிப் பெருமையாகப் பேசினார். மூன்று வருடங்களுக்கு முன் இறந்து புதைக்கப்பட்ட அவருடைய குரு மறுபடியும் மனித உருவில் வந்து இனி என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை உபதேசித்தார் என்று அவர் சொன்னதைக் கேட்டு விட்டு மெல்ல ரமண மகரிஷி சொன்னார். “ஒரு மனிதன் எத்தனை உடல்களில் புகுந்த போதும் அவன் தன் உண்மையான உறைவிடத்தைக் கண்டு கொண்டான் என்பது ஆகி விடுமா?”. யோசிக்க வேண்டிய உண்மை அல்லவா இது?

விவேகானந்தரின் வாழ்க்கை மற்றும் உபதேசங்கள் நூலைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்துக் கொண்டிருந்த பி.வி.நரசிம்ம சுவாமி என்பவர் ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் தொடுதல் மூலமாகவே ஒரு முறை மெய்ஞானப் பேரனுபவத்தை ஏற்படுத்தியதைச் சுட்டிக் காட்டி ரமண மகரிஷிக்கும் அது போன்ற சக்தி இருக்கிறதா என்று கேள்வி எழுப்பினார். அவர் பதில் கூறும் முன் எச்சம்மாள் என்ற பக்தை ‘மகாசக்திகள் அனைவருக்கும் ஏற்படுத்திக் கொள்ள முடிந்தவையா’ என்று கேட்டார்.

இரண்டு கேள்விக்கும் பதில் அளிக்கும் விதமாக ரமண மகரிஷி சொன்னார். ”தன்னை அறிந்து தன் உண்மை நிலையிலேயே தங்கி இருப்பது தான் ஒருவனது உண்மையான சாதனையாக இருக்க முடியும். மற்ற அனைத்து சாதனைகளும் கனவில் கண்ட சக்திகள் போன்றவை. உறக்கத்தில் இருந்து விழிக்கும் போது அவை உண்மையாக இருக்குமா? உண்மையை உணர்ந்து அந்த நிலையில் தங்கி இருப்பவனை உண்மையல்லாதவற்றை நீங்கி இருப்பவனை அவை ஏமாற்ற முடியாது”

அவருக்கே புற்று நோய் வந்த போது அவரது பக்தர்கள் வற்புறுத்திய போதும் அதைப் போக்கிக் கொள்ள அவர் சிறிதும் முயற்சிக்கவில்லை.

உடலைத் துறப்பது என்பதை சுமையை இறக்கி வைப்பது போலவும், சாப்பிட்ட பின் இலையைத் தூக்கி எறிவதைப் போலவும் உவமை சொன்ன ரமணர் ”நான் போய் விடப் போகிறேன் என்று கவலைப் படுகிறார்கள். எங்கே போவது? எங்கே வருவது? போக்கேது? வரவேது?” என்று கேட்டார்.

ஆனால் பக்தர்கள் முயற்சியால் அறுவை சிகிச்சை உட்பட பல மருத்துவ சிகிச்சைகளுக்கு அவர் ஒத்துழைத்தார். அவரது முதுகில் புற்று நோயால் ஏற்பட்டிருந்த கட்டியை மயக்க மருந்து இல்லாமலேயே அறுவை சிகிச்சை மூலம் அகற்ற அவர் அனுமதி அளித்தார். ஆனால் எந்தச் சிகிச்சையும் பலன் அளிக்காமல் போய் புற்று நோயின் பாதிப்புகள் திரும்பத் திரும்ப வந்த போது துக்கப்பட்டவர்கள் அவருடைய பக்தர்கள் மட்டுமே. அவர் சிறிதும் பாதிக்கப்படாமல் தன் இயல்பான அமைதியிலேயே லயித்திருந்தார்.

1950 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 14 ஆம் தேதி இரவு ரமண மகரிஷி உயிர்நீத்த அதே நேரத்தில் வானில் தெற்கே இருந்து கிளம்பி பேரொளி கொண்ட ஒரு எரிநட்சத்திரம் திருவண்ணாமலை உச்சியைத் தொட்டு பின்புறம் மறைந்தது. அதை திருவண்ணாமலையிலும் சுற்றி உள்ள பகுதிகளிலும் பலரும் கண்டிருக்கிறார்கள். ஹென்றி கார்ட்டியர் ப்ரெஸ்ஸன் (Henri Cartier-Bresson) என்ற பிரெஞ்சுப் புகைப்படக்காரர் அந்த சமயத்தில் ரமணாசிரமத்திற்கு வெளியே இருந்திருக்கிறார். அந்தக் காட்சியைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு கடிகார நேரத்தைப் பார்த்து விட்டு ஆசிரமத்திற்கு உள்ளே போன போது சரியாக அந்த 8.47 மணி நேரத்தில் ரமணரின் உயிர் பிரிந்திருப்பதை அறிந்ததாக அவர் சொல்லி இருக்கிறார். இந்த அற்புத நிகழ்வு ரமணரின் மகாசக்திக்கு கடைசி உதாரணமாக இருக்கிறது.

இத்தொடரை ரமண மகரிஷியோடு முடித்துக் கொள்வது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன். அபூர்வ சக்திகள் பெற்றிருப்பது சிறப்பு தான் என்றாலும் ரமணர் சுட்டிக் காட்டியது போல அபூர்வ சக்திகள் என்றுமே மெய்ஞான சித்திக்கு அடையாளமாகி விடாது என்பதை நாம் மறந்து விடலாகாது. அதற்காகவே இத்தொடரில் ஞானிகள், யோகிகள்

அல்லாத சிலர் பற்றியும் எழுதி இருந்தோம். ஆனால்
அஷ்டமகாசக்திகள் கண்டிப்பாக கற்பனை அல்ல. யோக மார்க்கத்தில்
அவை இயல்பாகவே ஒருவருக்கு கைகூடுகின்றன. அவற்றை தேவை
இருக்கையில் உபயோகித்துக் கொண்டாலும் உண்மையான
யோகிகளும், ஞானிகளும் பின்னர் அதைத்தாண்டிச் சென்று
விடுகிறார்கள். அப்படிச் செல்ல முடிவதில் மட்டுமே இருக்கிறது
அவர்களின் சிறப்பு!

இது வரை இத்தொடரை ஆர்வத்துடன் படித்து வந்த வாசகர்களுக்கு
இந்த உண்மையை வலியுறுத்தி விட்டு அன்புடன் விடை பெறுகிறேன்.